

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

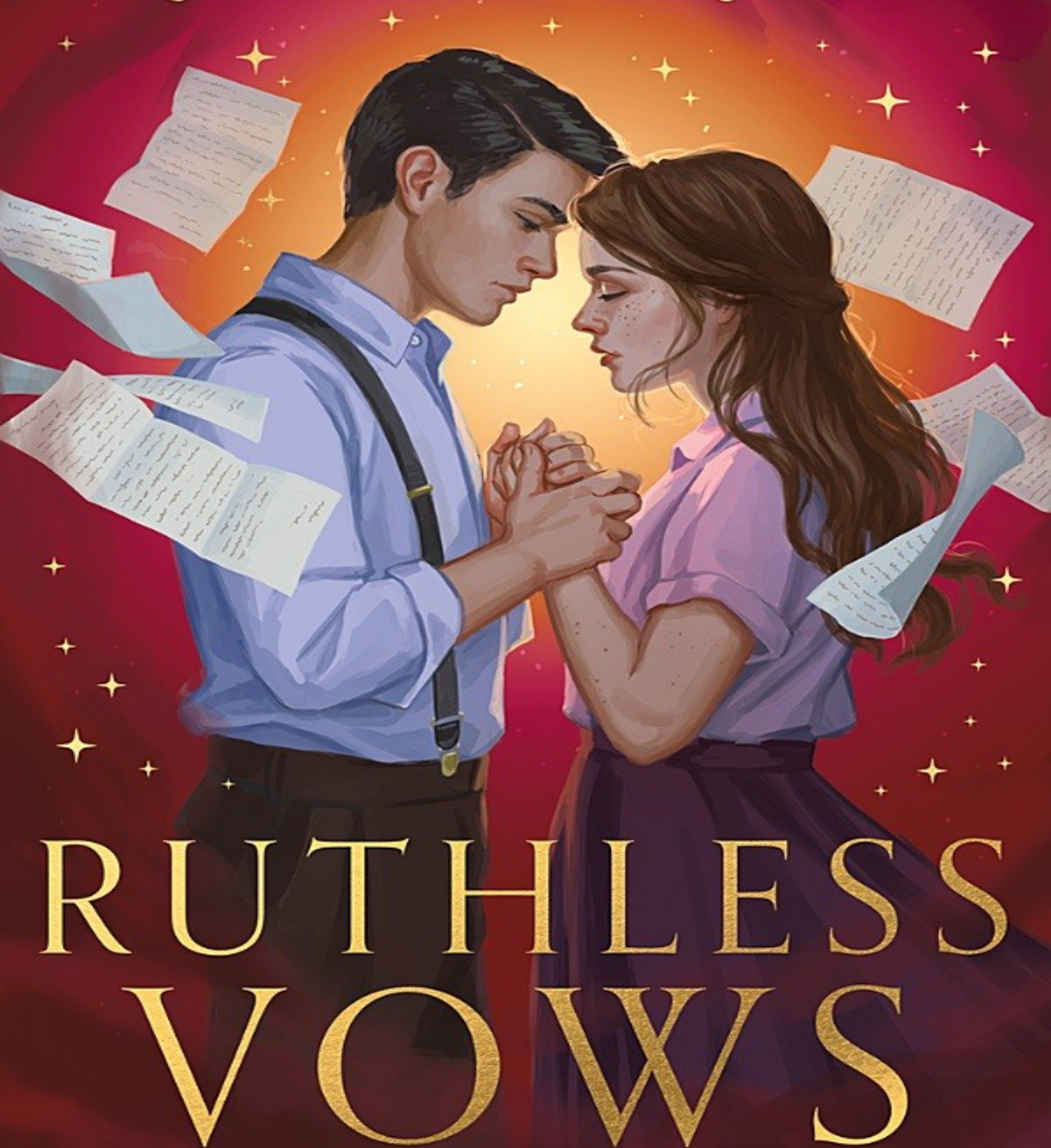
Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

THE NO.1 *SUNDAY TIMES* BESTSELLING AUTHOR

REBECCA ROSS

RUTHLESS VOWS

RUTHLESS VOWS

REBECCA ROSS

Kopyalama hakkı

Magpie Kitapları
An imprint of *HarperCollinsPublishers* Ltd
1 London Bridge Street
Londra SE1 9GF

www.harpercollins.co.uk

İlk olarak *HarperCollinsPublishers* Ltd 2023 tarafından

yayımlanmıştır Telif Hakkı © Rebecca Ross LLC 2023

Kapak tasarımı *HarperCollinsPublishers* Ltd tarafından
yapılmıştır

Kapak illüstrasyonu: Kelley McMorris/Shannon Associates

Rebecca Ross, bu eserin yazarı olarak tanımlanmanın ahlaki bir hak olduğunu
ileri sürmektedir.

Bu kitabın katalog kopyası British Library'den temin edilebilir.

Bu roman tamamen bir kurgu eseridir. İçinde tasvir edilen isimler, karakterler ve olaylar yazarın hayal gücünün eseridir. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Uluslararası ve Pan-Amerikan Telif Hakkı Sözleşmeleri uyarınca tüm hakları saklıdır. Gerekli ücretlerin ödenmesiyle, bu e-kitabın metnine erişmek ve ekranda okumak için size münhasır olmayan, devredilemez bir hak verilmiştir. Bu metnin hiçbir bölümü HarperCollins'in açık yazılı izni olmaksızın çoğaltılamaz, aktarılamaz, aşağı yüklenemez, derlenemez, tersine mühendislik yapılamaz veya herhangi bir bilgi depolama ve erişim sisteminde, elektronik veya mekanik, şu anda bilinen veya bundan sonra icat edilecek herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla saklanamaz veya tanıtılamaz.

Kaynak ISBN: 9780008588229
E-kitap Baskısı © Aralık 2023 ISBN: 9780008588243 Sürüm:
2023-12-12

Adanmışlık

*Bir gardırop kapısından farklı bir diyar arayan, Bir mektup yazan ve
hala cevap bekleyen herkes için,
Ya da hikayeler hayal eden ve kelimeleri kanatan.*

Epigraf

Yakın ayıruları, durgun dereyi geçerek,
Tepenin yamacına kadar; ve Şimdi 'derinlere
gömlldü

Bir sonraki vadide-glades:
Bu bir imgelem miydi, yoksa uyanıkken
görülen bir rüya mı?
Katı bu müzik:-Uyanayım mı uyuyayım
mı?

-John Keats, *Bölböle Övgü*

İçindekiler

[Kapak](#)

[Başlık Sayfası](#)

[Telif Hakkı İthaf](#)

[Epigraf](#)

[Önsöz: Enva](#)

BİRİNCİ BÖLÜM: Sihar Hala Toplanıyor

- [1. Bir Mezar Karşılaşması](#)
- [2. Büyülenmiş Kelimeler](#)
- [3. Her Hikayenin İki Tarafı Vardır](#)
- [4. Örümcek İpeği ve Buz](#)
- [5. İlk Alouette](#)
- [6. En Çok Göbek Adlarımızı Seviyoruz](#)
- [7. Her Kayıp Mektup](#)
- [8. Evcil Salyangozun Adı](#)
- [9. Roadster Post](#)
- [10. Yaşlı Ruhlar için Çamaşırhane](#)
- [11. R.](#)

İKİNCİ BÖLÜM: Ateşe Çekilenler

- [12. Tutsak Bir Bülbül](#)
- [13. Bundan Daha Kötüsünü Görmüşsünüzdür](#)
- [14. Açlık](#)
- [15. Grev Çubukları E ve R](#)
- [16. Dokuz Hayat](#)
- [17. Kelimelerimi Yak](#)
- [18. Sis ve Anıdan Başka Bir Şey Değil](#) .

- [19. Yıldızlardan Yapılmış Bir Tuğgeneral](#)
- [20. Neye İhtiyacınız Olduğunu Bilen Bir Ev](#)
- [21. Bir Rüya ile Yüz Yüze](#)
- [22. Duman İçinde Kaybolmak](#)
- [23. Akkor Kalpler](#)
- [24. Bluff ve Ötesinde Gerçekte Neler Oldu?](#)

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM: Kafesteki Kanatlar

- [25. Outshine, Bir Kez Daha](#)
- [26. Bana Iris E. Winnow'u Anlat](#)
- [27. Mezar Başındaki Tanrılar](#)
- [28. Ev Tanıdık Kokmadığında](#)
- [29. Beşinci Kat Sinyalleri](#)
- [30. Bu Özgürlüğün Sizi Kandırmasına İzin Vermeyin](#)
- [31. Farklı Bir Dünyada Yerçekimi](#)
- [32. Hattaki Statik](#)
- [33. Süt ve Bal](#)
- [34. On Biri On İki Gece](#)
- [35. Unutma Beni](#)
- [36. Misafirler, Süresiz](#)
- [37. O Gizli Teller](#)
- [38. Sadece Davetiye ile](#)
- [39. Yeşilin Üzerinde Gümüş](#)

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM: Hayaller İçin Bir Kreşendo

- [40. Hava almak için yukarı gel](#)
- [41. Bir Figür ile Konuşmalar](#)
- [42. Ellerimi Teslim Et](#)
- [43. Inkridden Iris'in izniyle](#)
- [44. Demir ve Tuz](#)
- [45. Yüz Kat, Bin Kat](#)
- [46. Ruhun Benimkine Yeminli](#)
- [47. Tüm Hainlerin Başlarını Koydukları Yer](#)
- [48. Daha Önce Geçtiğiniz Bir Kapı](#)
- [49. Elli Kanadın Ağırlığı](#)
- [50. Ölüm Mahkum Aşıklar İçin Bir Ninni](#)

- [51. Dökülen Çapa](#)
- [52. Ne Olabilirdi](#)
- [53. Kanayan Bir Tribün](#)
- [54. Sevgili Iris](#)
- [55. Son Söz](#)

[Sonsöz: Coda](#)

[Teşekkür Rebecca](#)
[Ross Yayınevi](#)
[Hakkında](#)

Prologue

ENVA

Bunca tozlu ölümlü yıldan sonra bile, Dacre'in bir gün onun için geleceğinden hiç şüphesi yoktu. Enva müziğinin onu mezarında ancak bu kadar uzun süre tutabileceğini biliyordu. Onu söylemek için ne kadar fedakârlık yaptığının bir önemi yoktu; onun üzerinde yaptığı çarpık büyü eninde sonunda gücünü kaybedecekti.

Gri fırtınaların dünyayı yeşil ve yumuşak hale getirdiği ilkbahardan yaza kadar bir yılın tüm dönüşü boyunca ninniye tıngırdatmıştı. Ve sonra yazdan sonbahara, ağaçlar sarı ve altın rengine döndüğünde ve kireç, ölmekte olan çimenlerin üzerine bir pelerin örttüğünde. Sonbahardan kışa, dağların buzdan dişler çıkardığı ve havanın kırılgan olduğu ve sonra bir kez daha ilkbahara.

Bu, eski sevgilisini ölümlülerin hesabına göre yüzyıllarca balçığın altında tutmaya yetmişti ve o zaman insan krala güvence vermişti. Diğer üç ilaha gelince... Alva, Mir ve Luz... Enva onların uyanması konusunda hiç endişelenmemişti.

Ama her güzel şeyin bir sonu vardı. Ve bütün şarkıların bir son mısrası vardır.

Dacre uyanacaktı ve o da onu bekliyor olacaktı.

Enva uzun parmaklarını iki yanında yumruk yaparak kıvırdı, şişmiş eklemlerindeki ağrıyı hissetti. Büyünün sona ereceğini biliyordu ama bu kadar çok gücü yutmanın bedelini tahmin edememişti.

Bir anlığına geçmişte kaybolan Enva, Broad Caddesi'nde bir gölgenin içinde durmuş, varlığından habersiz insanların aceleyle yollarına devam etmelerini izliyordu. Ama tercihi olduğu gibi, çoğu zaman gözden kaçırıyordu. Kanamaya ve çürümeye mahkûm bedeniyle, bir mum alevi gibi titreyen ve akkor haline gelen ruhuyla, ölümlülerden oluşan bir kalabalığın içinde sanki onların arasında doğmuş gibi eriyebiliyordu. Karanlığın içinde ısıt ısıt yanıyordu.

Güneşin batması için birkaç dakika daha bekledi. Ancak o zaman alacakaranlığa doğru bir adım attı ve caddenin karşısına geçti, gözleri belirli bir kafeye takıldı. Buraya daha önce, çok çok uzun zaman önce geldiğinden neredeyse emindi. Bu şehir arnavut kaldırımlarından oluşmadan önce. Binalar uzun, çelik iskeletlerden yapılmadan önce.

Hafızasının zamanda geriye gitmesine izin verse burayı *neredeyse* hatırlayabilirdi. Aşağıda Dacre'la birlikte yaşadığı dönemi yeniden yaşamaya cesaret edebilseydi. Böylesine yalnız gölgeler içinde boğulabileceği, onun yatağında uyanıp gökyüzünü özleyebileceği zamanları.

Onu yaldızlı bir kafese koymuştu ama kız onun kavrayan ellerinden kaçıp gitmişti.

Enva kafenin eşiğine ulaştı. Gece için kapalıydı ama kilitler onu daha önce hiç durdurmamıştı ve binaya adım atıp çevresini inceledi. Evet, buraya daha önce de gelmişti ama o zamanlar burası çok daha farklıydı. Etrafındaki her şey mevsimler gibi değişip evrilirken, kendisinin değişmediği gibi garip bir hisse kapıldı. Yüzyıllar önce olduğu gibiydi, çok eski rüzgâr ve soğuk takımyıldızlardan çekilmişti.

Ama geçmişte yaşananların kurbanı olmak için burada değildi.

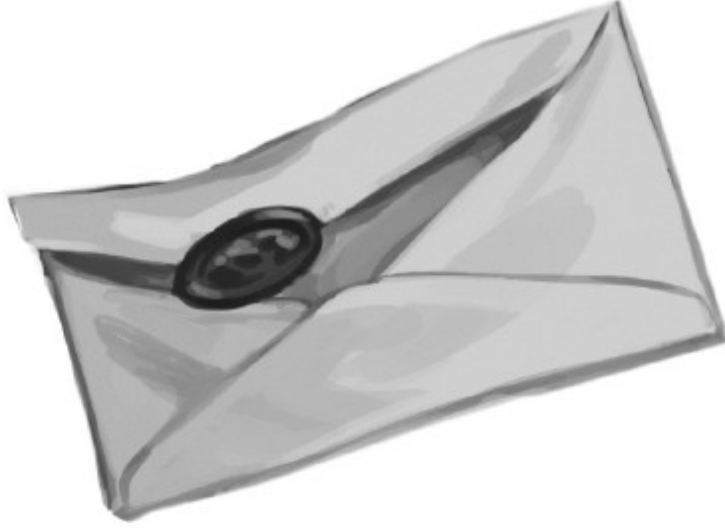
Enva görüş alanını daralttı ve ileri doğru adım atarak kapıyı aramaya başladı.

PABT ONB

The
M a g i c
H a l a
G a t h e r s

A Grave Encounter

Bahar sonunda Oath şehrini bulmuştu ama güneş ışığı seli bile Iris Winnow'un kemiklerindeki ayazı eritemiyordu. Broad Caddesi'nin kalabalığında, tramvay raylarının ve aşınmış kaldırım taşlarının üzerinde yürürken birinin onu takip ettiğini biliyordu. Arkasına bakma isteğine direndi, bunun yerine kaldırım çatlaklarından çıkan bir sıra yabani otun üzerinden geçerken ellerini trençkotunun ceplerine soktu.

Palto sadece üç günlüktü ve hâlâ Iris'in onu aldığı dükkândaki gibi kokuyordu -biraz gül parfümü, tamamlayıcı siyah çay ve cilalı deri broglar- ve günler işe gidip gelirken ona gerçekten ihtiyaç duymayacak kadar sıcak geçmeye başlamıştı. Ama paltoyu bir zırh gibi beline kuşak yapmayı sevdiğini fark etti.

Bir fırının kapısında toplanmış kalabalığın arasından geçerken titriyor, peşindeki kişinin o hengamede kendisini gözden kaybetmesini umuyordu. Sabah çöreklerini alan insanlar. Kendisini takip edenin Orman olup olmadığını merak etti. Bu görüntü bir anda kendini daha iyi hissetmesine neden oldu, sonra da son derece kötü. Böyle bir şeyi daha önce Avalon Bluff'ta da yapmıştı. Aslında *günlerdir* onu izliyor, ortaya çıkmak için doğru anı bekliyordu ve bunu hatırlamak bile onu hasta hissettiriyordu.

Iris bir an daha dayanamadı. Omzunun üzerinden bir bakış attı, rüzgâr birkaç tutam saçını yüzüne doğru çekiyordu.

Ağabeyi ortalıkta görünmüyordu ama yine de Enva'nın davası için askere yazılmadan önceki o hızlı gülen, sevecen insan değildi artık. Hayır, savaş onun üzerinde izler bırakmış, ona siperlerde nasıl manevra yapılacağını, nasıl ateş edileceğini ve ölü adamların bölgesinden düşman topraklarına nasıl sızılacağını öğretmişti. Savaş onu derinden yaralamıştı. Ve eğer Forest bu sabah onu takip ediyorsa, bu hâlâ ondan şüphe duyduğu anlamına geliyordu.

Onun kaçacağına, kendisini ve Oath'ı tek bir veda kelimesi etmeden geride bırakacağına inanmaya devam etti.

Bana güvenmeni istiyorum, Forest.

Iris yutkundu ve aceleyle yoluna devam etti. Bir zamanlar çalıştığı binanın önünden geçti; *Yemin Gazetesi* beşinci katta yanıyordu.

Roman'la ilk tanıştığı ve onun kibirli bir üst sınıf züppe olduğunu düşündüğü yer. Sözlerinin ilk kez gazetede yer bulduğu, haberciliğin heyecanını keşfettiği yer.

Iris ağır cam kapıların önünden geçerken dördüncü parmağındaki yüzüğün izini sürdü. Daha sakın bir ara sokağa saptı ve sokaktan gelen sesleri dinledi.

arkasındaki ayak sesleri. Tramvay zillerinden çok fazla gürültü vardı ve Yine de sokak köşelerinde seyyar satıcılar vardı ve o bir ara sokaktan kestirmeden gitmeye cesaret etti.

Çoğu aracın yan aynasını kırmadan geçemeyeceği garip, gelişigüzel bir yoldu. Belirli eşiklerden geçerken ya da pencerelerin parıltısına bakarken ya da güneş ne kadar parlak olursa olsun asla solmayan bir gölgeye adım atarken büyüünün hala hissedilebildiği Arnavut kaldırımli bir sokak.

Ancak Iris, beyaz tuğlalı bir duvarda koyu kırmızı boyayla yazılmış kelimeleri görünce durakladı.

Tanrılar mezarlarına aittir.

Bu ifadeyle ilk kez karşılaşmıyordu. Geçen hafta bunu bir katedralin yan tarafında ve kütüphane kapısında görmüştü.

Kelimeler her zaman kırmızıydı, kan gibi parlaktı ve genellikle tek bir isimle devam ediyordu: *Enva*.

Haftalardır kimse tanrıçayı görmemişti. Artık insanları savaşa çağırıyor, askere yazılmaları ve savaşmaları için onlara ilham vermiyordu. Diğerleri zaman zaman tanrıçayı gördüklerini iddia etseler de, Iris bazen Enva'nın şehirde olup olmadığını bile merak ediyordu. Şehrin her yerine bu uğursuz ifadeyi kimin çizdiğine gelince... Iris sadece merak edebilirdi ama görünüşe göre Oath'ta Cambria'da yaşayan hiçbir ilah istemeyen bir grup insan vardı. Dacre da dahil.

Iris ürpererek yoluna devam etti. Neredeyse *Inkridden Tribune*'e varmak üzereydi ki arkasına son bir kez bakmasına izin verdi.

Sokağın ilerisinde gerçekten de biri vardı. Ama dönüp gölgeli bir kapı aralığına girdiler ve Iris bırakın yüzlerini, yapılarını bile seçemedi.

Kollarındaki tüyleri ovuşturarak iç çekti. Hedefine ulaşmıştı ve eğer peşindeki Forest ise, onunla daha sonra, dairelerine döndüğünde konuşacaktı. Bu konuşma bir haftadır devam ediyordu ve ikisi de bu konuyu açmaya çekiniyordu.

Iris ahşap kapının önünden geçerken botları lobinin siyah-beyaz karolarla kaplı zemininde tıkırdadı. Merdivenlerden aşağı indi. Üstündeki ampuller hafif bir halka yayarken sıcaklık değişiyordu. Trençkotunu yıl boyunca giymek için bir neden daha.

Inkridden Tribune, eski bir binanın bodrum katındaydı; kağıt yığınlarıyla dolu meşe masaları, bakır borularla kaplı tavanı, cereyanlı çatlaklara sahip çıplak tuğla duvarları ve sigaraların dansını kirleten pirinç masa lambalarının ışığıyla çoğu zaman sonsuz bir sonbahar hissi veriyordu. duman ve daktilo tuşlarının parıltısı. Karanlık ama rahat bir yerdi ve Iris yumuşak bir nefes vererek içeri adım attı.

Attie çoktan paylaştıkları masaya oturmuş, dalgın dalgın daktilosuna bakıyordu. İnce kahverengi elleri yontulmuş bir fincan çayı kucaklıyordu ve alnı ağırlaşmış, derin düşüncelere dalmıştı.

Iris trençkotunu çıkarıp sandalyesinin arkasına örttü. Hâlâ ön saflarda giymesi için verilen ve bir zamanlar *Gazetede* giydiği topuklu ayakkabılara göre yürümesi çok daha kolay olan bağcıklı botları giyiyordu. Çizmeler, giydiği ekose etek ve beyaz bluzla uyuşmuyordu ama Helena Hammond, Iris gazeteye iyi yazılar yazdığı sürece uyumsuz kıyafetine aldırıyor gibiydi.

"Günaydın," diye selamladı Attie onu.

"Günaydın," diye yankılandı Iris yerine otururken. "Bugün hava güzel."

"Bu da demek oluyor ki biz yola çıkana kadar fırtına kopmuş olacak," diye karşı çıktı Attie

alaycı bir tavırla çayından bir yudum aldı. Ama sonra sesi yumuşayarak fısıldadı: "Bir haber var mı?"

Iris, Attie'nin neyi kastettiğini biliyordu. Roman'ı soruyordu. Iris bir şekilde onun nerede ve ne durumda olduğuna dair bir haber bulabilmiş miydi?

"Hayır," diye yanıtladı Iris, boğazı düğümlenerek. Oath'a döndüğünden beri birçok telgraf göndermişti. Karanlıkta demiryolu istasyonlarına

savaş cephesine bu kadar yakın olmalarına rağmen hâlâ çalışır durumdaydı.

**KAYIP KİŞİ ALARMI DUR ROMAN C KITT DUR
SİYAH SAÇ MAVİ GÖZLER SAVAŞ MUHABİRİ DUR EN SON
AVALON BLUFF'TA GÖRÜLDÜ DUR İLETİŞİME GEÇİN
YEMİNLİ TELGRAF OFİSİ DUR**

Iris henüz bir cevap alamamıştı ama yine de ne bekliyordu ki? Bugünlerde sayısız asker ve sivilden haber alınamıyordu ve dikkatini, aslında *kendisine* ait olmayan ama *Tribune*'ün ödünç verdiği yedek daktilosunu hazırlayarak dağıttı. Eski bir daktiloydu; boşluk çubuğu sayısız başparmak yüzünden aşınmıştı ve birkaç

Yapışmayı seven ve pek çok hata yaratan anahtarlar. Iris hâlâ alışmaya çalışıyor, bir zamanlar büyükannesinin ona verdiği sihirli daktiloyu özliyordu. Onu Roman'a bağlayan daktiloyu. Üçüncü Alouette.

Iris silindire yeni bir sayfa kâğıt yerleştirdi ama aklına daktilosu geldi ve nerede olduğunu merak etti. Onu en son Marisol'un pansiyonundaki odasında görmüştü. B and B bombardımandan mucizevi bir şekilde kurtulmuş olsa da, Dacre ve güçlerinin kasabayı ele geçirdikten sonra ne yaptıkları bilinmiyordu. Belki de Üçüncü Alouette hâlâ eski odasındaydı, dokunulmamış ve külle kaplanmıştı. Belki de Dacre'in askerlerinden biri onu çalmış, haince yazışmalar için kullanmış ya da sokakta paramparça etmişti.

"İyi misin evlat?" Helena Hammond'ın sesi aniden ortamı bozdu ve Iris başını kaldırıp masanın yanında duran patronunu gördü. "Biraz solgun görünüyorsun."

"Evet, sadece... düşünüyordum," diye yanıtladı Iris hafif bir gülümsemeyle. "Özür dilerim."

"Özür dilemenize gerek yok. Düşüncelerinizi bölmek istemezdim ama size bir mektup getirdim." Pantolonunun cebinden buruşuk bir zarf çıkarırken Helena'nın sert yüz ifadesini bir gülümseme bozdu. "Duymaktan mutlu olacağınızı düşündüğüm biri."

Iris mektubu Helena'nın elinden çekip aldı, hevesini gizleyemiyordu. Roman'la ilgili bir haber olmalıydı ve zarfı yırtıp açarken midesi umut ve dehşetle doldu. Iris'i ilk şaşırtan, mektubun ne kadar uzun Mesaj telgraf olamayacak kadar uzundu ve okurken nefesi titreyerek soluk verdi:

Sevgili Iris,

Oath'a sağ salım döndüğünüzü öğrendiğimde ne kadar rahatladığımı (ve hâlâ rahatladığımı!) anlatamam! Eminim Attie size o korkunç günde Avalon Bluff'ta neler olduğunu anlatmıştır ama biz sizi ve Roman'ı kamyonunda bekleyebildiğimiz kadar bekledik. O zaman bile, siz ikiniz olmadan uzaklaştığımızda kalbim kırılmış gibi hissettim ve tek yapabildiğim güvende olmanız ve hepimizin yeniden bir araya gelmenin bir yolunu bulması için dua etmekte.

Helena bana yazdı ve Roman'dan hâlâ haber alınamadığını söyledi. Çok üzgünüm, sevgili dostum. Keşke hissettiğin endişeyi hafifletmek için yapabileceğim bir şey olsaydı. River Down'daki kız kardeşimin evinde her zaman hoş karşılanacağını bil. Oath'ta senden sadece bir günlük uzaklıktayız ve ziyaret etmek istersen burada hem senin hem de Attie için bir oda var.

O zamana kadar kalbim seninle. Seni özledim!

Arkadaşın,
Marisol

Iris gözyaşlarını sildi ve mektubu tekrar zarfın içine koydu. Iris, Marisol'u son gördüğünden bu yana sadece iki hafta geçmişti. B and B'de birlikte olmalarının üzerinden iki hafta, Roman C. Kitt'le bahçede evlenmesinin üzerinden iki hafta geçmişti.

İki hafta çok da uzun bir süre sayılmazdı; Iris'in dizlerinde ve kollarında hâlâ molozların ve gaz bulutlarının arasından sürünerek geçtiği zamanlardan kalma silik morluklar ve kabuklar vardı. Patlayan bombaların gürültüsünü hâlâ duyabiliyordu, Ayaklarının altındaki toprağın titrediğini hissediyordu. Roman'ın nefesini hâlâ saçlarında hissedebiliyordu, sanki aralarına hiçbir şey girmeyecekmiş gibi ona sarılmıştı.

İki hafta, Iris'in iç yaralarının ne kadar taze olduğuna bakılırsa dün bile sayılabilecek bir zaman dilimi gibi geliyordu; ama yine de burada, Oath'ta, sanki savaş batıda kilometrelerce öfke saçmıyormuş gibi hayatı normal bir şekilde yaşayan insanlarla çevriliydi.

... Avalon Bluff'taki o günleri bir ateş rüyası gibi hissettirdi. Ya da sanki yıllar önce yaşanmış ve Iris'in hafızası o anları o kadar çok tekrarlamıştı ki, yaş ve yıpranmayla sepya rengine dönüşmüşlerdi.

"Marisol iyi, anladığım kadarıyla?" Helena sordu.

Iris başıyla onayladı ve zarfı masadaki kitabın altına sıkıştırdı. "Evet. Beni ve Attie'yi onu ve kız kardeşini ziyaret etmeye davet etti."

"Hemen gitmeliyiz," dedi Attie.

Elbette, diye düşündü Iris. Attie çoktan River Down'a gitmişti. Keegan'a verdiği sözü yerine getirmek için Marisol'u (ve Leylak adında miyavlayan bir kediyi) oraya götürmüştü. Ve Enva'nın kuvvetlerinde bir yüzbaşı olan Keegan da

Iris'in endişelendiği kişi. Marisol'un karısının Avalon Bluff'taki savaştan sağ çıkıp çıkmadığını bilmiyordu.

Iris tam cevap vermek üzereydi ki ofise bir sessizlik çöktü. Lambalardan biri bir uyarı verircesine titredi ve daktilo tuşlarının düzenli tıkırtısı *Tribune*'ün kalbi atmayı bırakmış, sessizlik içinde askıya alınmış gibi görünene kadar azaldı. Helena kaşlarını çattı ve Iris de onun bakışlarını takip ederek tuğla lentonun altında duran adama odaklandı.

Uzun boylu ve zayıftı, üç parçalı lacivert bir takım elbise giymişti ve göğüs cebine kırmızı bir mendil sıkıştırmıştı. Yaşını tahmin etmek zordu ama solgun yüzü kırışıklıklarla buruşmuştu. Bıyıkları büzülmüş dudaklarının üzerinde duruyordu ve boncuk gibi gözleri loş ışıktaki obsidyen gibi parlıyordu.

Melon şapkasının altında, kırılan saçları pomatla geriye doğru taranmıştı.

Iris önce onu tanıyamadı. O sabah onu takip edenin o olup olmadığını merak etti, ta ki koridorda arkasında duran iki güvenlik görevlisinin iri kollarını arkalarında kilitlediklerini görene kadar.

"Şansölye Verlice," dedi Helena dikkatli bir ses tonuyla. "Sizi buraya getiren nedir?"

Inkridden Tribune?"

Şansölye, "Özel bir mesele," diye cevap verdi. "Sizinle biraz konuşabilir miyim?"

"Evet. Bu taraftan." Helena masaların arasından geçerek ofisine gitti.

Iris, Şansölye Verlice'in gözleri yanından geçtiği editör ve köşe yazarlarının üzerinde gezinirken onu izledi. Sanki gözleri Belki de birini *arıyordu* ve adam odanın öbür ucundan ona bakınca kalbi duracak gibi oldu.

Esrarengiz gözleri, Attie'ye bakmak için yer değiştirmeden önce uzun bir süre Helena'nın kileri tuttu. O sırada nihayet Helena'nın ofisine ulaşmıştı ve bakışlarını kaçırıp eşikten içeri adım atmaktan başka çaresi yoktu. Helena kapıyı arkasından kapattı; iki güvenlik görevlisi koridorda nöbet tutmaya devam ederek kimsenin girip çıkmasını engelledi.

Inkridden Tribune yavaş yavaş yeniden hareketlenmeye başladı.

Editörler kırmızı dolmakalemleriyle kağıt yığınlarını düzeltmeye geri döndü, köşe yazarları daktilolarına devam etti, asistanlar çay büfesinden ve telefondan koşarak buharlı fincanları ve karalanmış mesajları çeşitli masalara taşıdı.

"Sence bu da ne demek oluyor?" Attie başını Helena'nın ofis kapısına doğru eğerek fısıldadı.

Iris bir ürperti bastırdı. Trençkotunu tekrar giydi ve belinden sıkıca bağladı.

"Bilmiyorum," diye fısıldadı karşılığında. "Ama iyi bir şey olamaz." On dakika sonra ofisin kapısı açıldı.

Iris dikkatini kâğıdına ve daktilosunun ritmine kapılarak üzerine mürekkeple yazdığı kelimelere vermişti ama göz ucuyla Şansölye'yi görebiliyordu. Odanın içinde yürümek için acele etmiyordu ve sanki onu ölçüyormuş, Attie'yi ölçüyormuş gibi bakışlarını tekrar hissedebiliyordu.

Iris dişlerini sıkarak çenesini aşağı eğdi, böylece saçları yüzünün etrafına döküldü ve bir kalkan gibi Şansölye'nin bakışlarıyla arasına girdi.

Verlice ve iki koruması merdiven boşluğunda gözden kaybolduğunda minnettardı ama Verlice'nin kolonyasının keskin kokusu sis gibi üzerinde kalmıştı. Iris tam kalkıp kendine bir fincan çay koyacaktı ki Helena'nın ona el salladığını gördü.

"Iris, Attie. İkinizle de konuşmam gerekiyor."

Attie yazmayı bıraktı, sanki bunu bekliyormuş gibi tek kelime etmeden ayağa kalktı. Ama dudağını çiğniyordu ve Iris arkadaşının da en az onun kadar endişeli olduğunu biliyordu onun gibi. Şansölye buraya her ne söylemek için geldiyse, onlarla ilgili olmalıydı. Iris, Attie'yi Helena'nın ofisine kadar takip etti.

Helena masasının arkasına yerleşirken, "Siz ikiniz oturun," dedi.

Iris kapıyı kapattı ve Attie'nin hemen solundaki yıpranmış deri kanepeye oturdu. Parmaklarını kırma dürtüsüne karşı koyarak Helena'nın sessizliği bozmasını bekledi.

"Şansölye'nin bizi neden ziyaret ettiği hakkında bir fikriniz var mı?" Helena sonunda konuştu ve sesi garip bir şekilde sakın ve soğuktu. Buz tabakasının altındaki su gibi.

Attie yan gözle Iris'e baktı. O da aynı sonuca varmıştı. Iris bunu onun gözlerinde görebiliyordu. Kızgınlık, endişe, öfke parıltısı.

"Makalelerimizden hoşlanmadı," dedi Iris. "Clover Hill ve Avalon Bluff'un boşaltılması, bombalanması ve gaza maruz kalmasıyla ilgili yayınladıklarınız."

Helena bir sigaraya uzandı ve sonra içini çekerek onu bir kâğıt yığınının üzerine fırlattı. "Hayır, yapmadı. Yapmayacağını biliyordum ama yine de onları yayınladım."

"Onları gerçekten *sevmek* zorunda değil, değil mi?" Attie hayal kırıklığı içinde elini kaldırdı. "Çünkü Iris de ben de gerçeği yazdık."

"O bu şekilde görmüyor." Helena'nın kumral saçları alnına dökülmüştü. Gözlerinin altında sanki uyumamış gibi belli belirsiz mor lekeler vardı. Yüzündeki yara izi gibi çilleri de solgun teninde canlıydı.

"O zaman bunu ne olarak görüyor?" Iris parmağındaki alyansı döndürerek sordu.

"Bunu korku tellallığı ve propaganda olarak görüyor. Bu tür manşetlerle satışlarımı artırmaya çalıştığımı düşünüyor."

"Bu saçmalık!" Attie bağırdı. "Iris ve ben blöfteki saldırının *görgü tanıklarıydık*. Muhabir olarak işimizi yapıyoruz. Şansölye'nin bununla bir sorunu varsa, o zaman belli ki bir Dacre sempatizanı."

"Biliyorum," dedi Helena nazıkçe. "İnan bana, evlat. Biliyorum. Sen gerçeği yazdın. Yaşadıklarını cesurca ve dürüstçe yazdın, tıpkı sana ihtiyacım olduğu gibi. Ve evet, Şansölye'nin Dacre'a bağlı ipleri var gibi görünüyor, Tanrı'nın emrinde dans etmeye istekli. Bu da beni bir sonraki noktaya getiriyor: Verlice insanları panikletip kızdırarak sorun çıkarmaya çalıştığımı düşünüyor. En son *tanrılar mezarlarına aittir* vandalizminden bizi sorumlu tutuyor, ki aslında bu vandalizm onun araba yoluna büyük harflerle yazılmıştı bu sabah."

Iris elini büktü. Sabah yürüyüşünde bu korkusuz sloganı gördüğünü hatırlıyordu. "İnsanlar ister tapınsınlar ister tapınmasınlar, ilahiyat konusunda kendi görüş ve inançlarına sahip olabilirler. Bunu kontrol edemeyiz."

"Verlice'ye söylediğim sözlerin aynısı," dedi Helena. "O da aynı fikirde değil."

"Peki bu bizim için ne anlama geliyor? Savaş hakkında yazmayı bırakmamızı mı istiyorsunuz? Tanrılar yokmuş gibi mi davranmalıyız?"

Helena homurdanarak, "Elbette hayır," diye karşılık verdi. Ama devam ederken meydan okuması azaldı. "Ve bunu ikinizden de istemek istemiyorum, çünkü buradaki herhangi birimizin anlayabileceğinden çok daha fazlasını yaşadınız. Daha yeni döndünüz. Ama eğer Dacre da ikiniz gibi doğuya doğru sert bir yolculuk yapıyorsa blöfte gördü... o zaman bilmemiz gerekiyor, özellikle de iyi şansölyemiz onunla yataktaysa. Tanrı Yemin'e ulaşmadan önce ne kadar zamanımız olduğunu ve buna hazırlanmak için ne yapabileceğimizi bilmemiz gerekiyor."

Iris'in kalbi hızlandı. Oath'a döndüğünden beri kendini boşlukta hissediyordu. Uyuyordu ama rüya görmüyordu. Yutkundu ama tat alamadı. Üç cümle yazdı ve ikisini sildi, sanki nasıl ilerleyeceğini bilmiyormuş gibi.

"Cepheye dönmemizi istiyorsunuz," dedi nefes nefese.

Helena'nın kaşları çatıldı. "Evet, Iris. Ama Marisol artık Avalon Bluff'ta olmadığı için tam olarak daha önce yaptığın gibi değil."

"Peki nasıl?" diye sordu Attie.

"Hala bu detaylar üzerinde çalışıyorum, bu yüzden şu anda size tam olarak söyleyemem.

an." Helena bir elini saçlarında gezdirdi ve saçlarını eskisinden daha gevşek ve dağınık bıraktı. "Ve şu anda senden cevap istemiyorum. Aslında günün geri kalanında izin yapmanı istiyorum. Bunu ve senin için ne anlama geldiğini gerçekten düşünmeni istiyorum, sadece duymak *istediğimi* varsaydığın cevapları vermeni değil. Anladın mı?"

Iris başını salladı, düşünceleri anında Forest'a kaydı. Ağabeyi gitmesini istemeyecekti ve bu haberi ona vermeyi hayal ettiğinde boğazında bir korku düğümlendi.

Attie'ye baktı, arkadaşının ne yapacağından emin değildi.

Çünkü gerçek şuydu ki Attie'nin beş küçük kardeşi ve onu seven ebeveynleri vardı. Oath Üniversitesi'nde prestijli derslere kayıtlıydı. Onu buraya bağlayan pek çok bağ vardı, oysa Iris'in sadece bir bağı vardı. Ama Attie aynı zamanda kemanını bodrumda saklayan bir müzisyendi ve rektörün tüm telli enstrümanları teslim etme yasasına karşı çıkıyordu.

Sıkıcı ve yaşlı profesörüne

Inkridden Tribune, çünkü bir zamanlar onun yazdıklarının hiçbir işe yaramayacağına inanmıştı.

Attie hiçbir zaman Şansölye Verlice ya da dar kafalı profesörler gibi insanların son sözü söylemesine izin veren biri olmamıştı.

Ve Iris hızla öğreniyordu ki, o da öyle değildi.

Iris nehir kenarındaki parka ulaştığında gökyüzünde kara bulutlar dalgalanıyordu. Köşedeki kafede Attie'yle yollarını ayırmış, Helena'nın tavsiyesine kulak vermeden önce birlikte geç bir kahvaltı yapmışlardı. Attie ailesinin evine gitmeden önce üniversitenin avlusunda tekrar yürümek istiyordu, Iris ise parkı ziyaret etmek istiyordu

O ve Forest gençken perili evleri vardı.

Iris yosunlu bir kayanın üzerinde durdu, bir elindeki daktilo kutusu ona ağırlık yapıyordu. Sığ akıntıya baktı.

Söğüt ve huş ağaçları dolambaçlı kıyıları boyunca eğri büğrü büyüyor, havanın tadı nemli ve tatlıydı. Buranın kendini şehirden çok uzakta hissettirmesi, tramvay zillerinin, araç seslerinin ve birçok sesin kaybolup gitmesi garipti. Iris bir an için Oath'tan kilometrelerce uzakta, pastoral bir kırdan olduğunu hayal etti ve birkaç nehir taşı toplamak için diz çöktü, su parmaklarına soğuk bir şok etkisi yaptı.

Yıllar önce Forest kayaların arasında bir salyangoz bulmuş ve onu Iris'e vermişti. Ona *Morgie* adını vermiş ve gururla evcil hayvan olarak evine götürmüştü.

Gülümsedi ama anı çok keskindi, ciğerlerini cam gibi kesiyordu.

Beni çok fazla görürsen, hüznü salyangoz hikayelerimden bıcarsın, diye yazmıştı bir keresinde Roman'a.

İmkansız, diye yanıtlamıştı.

Iris taşların elinden düşmesine izin verdi ve suya sıçramalarını izledi. Rüzgâr ağaç dallarını hışırdatırken gök gürültüsü tepede homurdandı. İlk yağmur damlaları Iris'in omuzlarına düştü ve trençkotundan aşağı gözyaşları gibi yuvarlandı.

Eve doğru hızlı adımlarla yürümeye başladı, yağmur şiddetle yağıyordu. Apartmanına vardığında saçları sırlıklam olmuştu ama daktilo kılıfı neyse ki su geçirmiyordu. Normalde akşamları işten sonra aleti eve götürmezdi ama onsuz olmayı sevmediğini keşfetmişti. Ne olur ne olmaz, gece yarısı ilham gelirse diye.

Iris dış merdiven boşluğundan ikinci kata doğru aceleyle çıktı, botları çelik basamaklarda şingirdiyordu ama daire kapısını görünce aniden durdu aralıktı. O sabah evden çıktığında Forest hâlâ evdeydi, kanepede oturmuş eski ayakkabılarını parlatıyordu. Evlerinden çıkmaya isteksiz görünüyordu ve Iris sadece endişelenip endişelenmediğini merak edebilirdi. Birileri onu tanıyabilir ve görev yerini terk ettiğine inanabilirdi. Durum bundan çok daha karmaşıktı ama Oath'taki çoğu insan savaş cephesinde neler olup bittiğini tam olarak anlamıyordu.

"Forest?" Iris kapıya yaklaşarak seslendi. Kapıyı biraz daha iterek açtı ve menteşelerindeki gıcırtyı dinledi. "Forest, sen misin?"

Cevap gelmedi ama Iris içerideki sıcak ve puslu lamba ışığını görebiliyordu. Evinin içinde biri vardı ve omurgasını bir ürperti sardı.

"Orman?" diye tekrar seslendi ama cevap gelmedi. Sadece baharatlı bir duman kıvrımı ve hareket eden birinin sesi duyuldu.

Iris eşikten geçti.

Dana derisi ceket ve koyu renk takım elbise giymiş uzun boylu, yaşlı bir adam oturma odasında, birkaç adım ötede duruyordu. Daha önce hiç görmediği bir adamdı bu, ama bakışları kesiştiği anda kim olduğunu anladı ve bu ürperti daha da yayılarak kanını buz gibi hissetmesine neden oldu.

Sanki bir dövüş hazırlanıyormuş gibi purosundan son bir nefes çekti, ağzından indirirken sarılmış tütün için için yanıyordu.

"Merhaba Bayan Winnow," dedi adam derin bir sesle. "Oğlum nerede?"

Words Bewitched

Iris, Roman'ın babasıyla ilk kez bu şekilde tanışmayı hayal etmemişti.

Aslında bu beklediği *son* şeydi. Lekeli duvar kâğıtları, yırtık pırtık mobilyaları ve aşınmış zeminiyle küçük, hüzünlü dairesinde böyle bir şey olmaması gerekiyordu. Iris'in işçi sınıfından olduğunu hatırlatıyordu, Kitts ise değildi. Darmadağınık, yağmurdan sıırılsıklam, kalbi kırık ve yalnızken böyle bir şey olmamalıydı.

Hayır, zihninde en güzel kıyafetlerini giymiş, saçlarını kıvrıp inci tokalarla tutturmuş ve parmaklarını Roman'ın kollarıyla örmüş olacaktı. Kitts'lerin şehrin kuzey ucundaki geniş arazisinde, belki de dışarıdaki güneşli bahçelerde gerçekleşecekti ve Roman'ın kurnaz büyükannesi ve yumuşak kalpli annesi çay ve üçgen şeklinde kesilmiş sandviçler servis edecekti.

O zaman böyle hayallerin gerçekte ne kadar nadiren örtüştüğünü fark etmek ne kadar da ayıltıcıydı. Iris'in zihninde çizdiği sahne ne kadar imkânsızdı. Ama duruşunu demir gibi sağlamlaştırmış, bakışlarının ilk önce kırılmasına izin vermemişti.

"Merhaba Bay Kitt," dedi. "Sizi beklemiyordum."

"Habersiz geldiğim için beni bağışlayın," diye cevap verdi, ama Iris onun hiç de pişman olmadığını söyleyebilirdi. "Şimdiye kadar bilmeniz gerektiği gibi... benim

Oğlum nerede olduğunu bana bildirme konusunda pek iyi değil ve onun eve gelmesine ihtiyacım var."

Home.

Sözcük ok gibi saplandı ve Iris nefes almak, daktilo kutusunu yere bırakmak ve trençkotunu çıkarıp en yakındaki sandalyenin arkasına asmak için bir an durdu. Tanrı'ya şükürler olsun ki elektrikler tekrar gelmişti ve Forest döndüklerinden beri daireyi temizlemekle meşguldü. Artık şarap şişeleriyle dolu değildi. Örümcek ağları yıkılmış ve yerler süpürülmüştü. Mutfakta yemek ve tuvalette akan su vardı ama yine de annesi olmadan burası hâlâ tuhaf geliyordu.

Iris bu düşüncelerden sıyrıldı. Elinde hazırlıklı olmadığı bir ikilem vardı. Bay Kitt'e Roman hakkında ne söyleyeceğini ya da adamın zaten ne kadarını bildiğini bilmiyordu. Neyi söylemenin güvenli olduğunu ve neyi saklaması gerektiğini bilmiyordu.

Roman'ın neyi tercih edeceğini düşünmeye çalıştı ama göğsünde bir ağrı spazmıyla karşılaştı.

"Size bir fincan çay yapayım mı, Bay Kitt?" diye sordu. "Hayır. Sorumu duymadın mı kızım?"

"Tabii ki biliyordum. Oğlunun nerede olduğunu bilmiyorsun ama benim bildiğimi düşünüyorsun."

Bay Kitt birkaç gergin saniye boyunca sessiz kaldı. Ona baktı ve Iris kendini onun bakışlarını tutmaya zorladı. Ona burada güç vermeyecekti; sanki o kazanmış gibi sinmeyecek ve gözlerini kaçırmayacaktı.

İkisi -Roman ve babası- arasındaki benzerlikleri görebiliyordu. İkisi de uzun boylu, geniş omuzlu, kalın siyah saçlı ve Gözleri peygamber çiçeği gibi maviydi. Keskin çeneleri ve yontulmuş elmacık kemikleri vardı ve ciltleri kızarmaya meyilliydi. Iris, Roman'ın utandığını, rahatsız olduğunu ya da kızdığını her zaman nasıl anladığını hatırlıyordu, çünkü

Yüzü kaçınılmaz olarak kızarırdı ve bu onun için ne kadar sevimliydi. Bay Kitt'in durumunda ise yanakları yıllarca sigara ve içki içmekten kızarmış görünüyordu.

Purosundan bir nefes daha çekti, duman dönüyordu. Belki Iris'in kendisini incelemesinden hoşlanmamıştı, belki de Iris'in bu kadar inatçı olacağını tahmin etmemişti. Iris'in pek umurunda değildi ama Bay Kitt ceketine uzandığında kaskatı kesilmekten kendini alamadı.

"İlk başta anlamadım," diye başladı ve Iris onun sadece ceketinin gölgesinden katlanmış bir gazete çıkardığını fark edince gerginliği azaldı. Ama sonra gazeteyi yere fırlattı.

Iris aşağı bakınca bunun *Inkridden Tribune* gazetesini olduğunu gördü. Baş sayfadaki manşeti okudu ve sanki yüzünün aynadaki yansımasını görmüş gibi kalbi tanıdık bir şekilde çarptı.

DACRE AVALON BLUFF'U BOMBALADI, SOKAKLARDAKİ VATANDAşLARI VE ASKERLERİ GAZLADI by INKRIDDEN IRIS

"Anlamıyordum," diye devam etti Bay Kitt, "oğlumun savaş cephesindeki pis, sansasyonel bir gazetede çalışmak için neden her şeyden vazgeçtiğini. Neden *Oath Gazette*'deki pozisyonunu bıraktı. Neden güzel ve akıllı bir genç hanımla olan nişanını bozdu. Neden bana itaat etmedi ve annesinin kalbini ikinci kez kırdı. *Tribune*'deki ilk makalenizi okuyana kadar aklım almıyordu ve sonra her şey anlam kazandı."

Iris hareket etmedi, nefes almadı. Bay Kitt'in kendisi için iyi hazırlanmış bir tuzak kurduğunu hissettiğinde cesareti azaldı ve ayrıntılara girmesini beklerken ağzı kurudu.

Gazeteye, ona ait olan başlığa gülümsedi. Mürekkepli Yazdığı kelimeler. Yaşadığı dehşetten kıl payı kurtulmuştu. Ama Bay Kitt'in bakışları tekrar onunkilerle buluşmak için parladığında, gözlerindeki zorlukla gizlenmiş öfke ve kızgınlığı gördü.

"Görüyorsunuz, Bayan Winnow... Roman her zaman hikayelere ve kelimelere ilgi duymuştur. Çocukluğundan beri, raflardan kitap çalmak için ktphaneme gizlice girerdi. Bu yüzden kayıinvalidem ona onuncu yaş gününde bir daktilo hediye etti.

doğum günüydü, çünkü bir "romancı" olma hayalleri vardı. Başkaları için önemli olan bir şeyler yazmak. Bu yüzden niversiteye gitmek ve saatlerini başkalarının düşüncelerini analiz etmekten ve kendi düşüncelerini kaleme almaya çalışmaktan başka bir şey yapmadan geçirmek istiyordu."

Iris tenindeki sıcaklığın yükseldiğini hissetti. "Bana ne söylemeye çalışıyorsunuz, Mr. Kitt?"

"Sözlerinin onu bylediğini söylüyorum. Ve onu bırakmanı istiyorum."

Kendisinden kaçmak isteyen kahkaha patlamasını bastırmak zorunda kaldı. Çünkü odada sessizlik ınlarken Bay Kitt'in son derece ciddi olduğunu gördü.

"Eğer sözlerim oğlunuzu bylediyse, bilin ki onun Aynı sihir benim için de geçerli," dedi ve refleksi olarak tekrar alyansına dokundu.

Anılar kabarmış, onu boğmakla tehdit ediyordu.

Iris, sanki yüzüğe demir atmışlar gibi onları yüzlerce kez yeniden yaşamıştı. Roman'ın onu parmağına taktığı anı. Yıldızların tepelerinde nasıl yanmaya başladığını, çiçeklerin etraflarındaki alacakaranlığı nasıl tatlandırıldığını.

Gözyaşları arasında ona nasıl gülümsediğini. Karanlıkta onun adını nasıl fısıldamıştı.

Onun huzursuz hareketleri Bay Kitt'in dikkatini eline çekti. Iris onun yüzüğün parlaklığına ve parmağına dikkat ettiğini gördü. Yüzünde korkunç bir ifade belirdi. Göğsündeki nefesin donmasına neden olan bir ifade.

Tek söylediği "Anlıyorum" oldu, ama kelimeler uzun uzadıya, kasıtlıydı. Boğazını temizledi. "Hamile misin o zaman?"

Iris sanki ona tokat atmış gibi irkildi. "Ne?"

"Oğlumun senin gibi biriyle, onu mirasından mahrum etmek isteyen alçak, çil yüzlü bir kızla yasal olarak bağ kurmasının başka bir nedenini anlayamıyorum. Elbette Roman'ın da bir onuru var, her ne kadar sık sık yanlış yere koysa da-"

"Bu sabah beni işe kadar takip ettin," diye araya giren Iris, alyansının parıltısını görmeye devam edebilmek için sol eliyle suçlarını sıralamaya başladı. "Daireme zorla girdin. Hiç şüphesiz tüm kişisel eşyalarımın baktın. Şimdi bana öyle bir hakaret ettiniz ki size söyleyecek başka bir şeyim kalmadı." Hâlâ açık duran ön kapıyı işaret etti, yağmur eşiğinin ötesinde sert ve serin bir şekilde yağıyordu. "Şimdi yetkilileri çağırıp sizi dışarı çıkarmadan önce gidin."

Bay Kitt kıs kıs güldü ama sözleri ağır basmış olmalıydı, çünkü kapıya doğru yürümeye başladı. Gazetenin üzerine basarak Iris'in manşetini bozdu ve Iris ona savurmak istediği küfürler zincirini yutmak zorunda kaldı.

Ama onun yanına vardığında durakladı. Bay Kitt tekrar ona baktı. Mavi, kan çanağı gözler. Nefesinde duman vardı.

Birkaç dakika önce Iris, Roman ile babası arasındaki fiziksel benzerlikleri görmüştü. Ama şimdi geriye dönüp baktığında, Roman Carver Kitt'in geldiği adama hiç benzemediğini kabul etmek onu acı bir şekilde rahatlatmıştı.

"Daha fazla eteklerinizin arkasına saklanamaz Bayan Winnow," dedi, sanki onu bir Kitt olarak kabul etmeyi reddedecekmiş gibi. "Bu gece onu gördüğünüzde, onunla konuşmak istediğimi söyleyin. Annesi ve ben onun eve dönmesini istiyoruz. Yaptıkları için onu affettiğimi söyle."

Iris'in veda sözlerine karar vermek için iki saniyesi vardı. İki saniye ve Bay Kitt'i tamamen karanlıkta tutmak istese de, bu adamın güçlü olduğunu ve Roman'ın eve dönmesini istediğini de biliyordu.

"Burada değil," dedi.

"Nerede kalıyor?" "Oath'ta değil."

Bay Kitt kaşlarını kaldırdı, ama sonra Iris'in dile getirmediği sözleri ona çarpmış gibiydi. "O halde ona karşı bir sevginiz olmalı, Bayan Winnow. Siz kendinizi kurtarıırken onu Avalon Bluff'ta geride bıraktığınız için."

Kadının yanından geçip nihayet daireden çıktı.

Iris, solgun ve titreyerek, o fırtınanın içinde eriyene kadar izledi. Kolonya ve puro dumanı onu boğmak için geride kaldı. Gözyaşları gözlerini yakıyordu. Gözyaşları, öfke ve vicdan azabı onu iliklerine kadar kesen bir bıçak gibi hissettiriyordu.

Yavaşça dizlerinin üzerine çökmeden önce kapıyı kapatıp kilitleyene kadar bekledi.

Two Sides to Every Story

Sevgili Kitt,

Pişmanlıklarla dolu bir kız oluyorum.

Her sabah gri, rüyasız uykumdan uyanıyorum ve seni düşünüyorum. Nerede olduğunu merak ediyorum. Yaralandın mı, aç mısın ya da korkuyor musun? Acaba yerin altında mısın, üstünde misin, Dacre seni toprağın kalbine mi zincirledi, yoksa seni bulma şansımın hiç olmadığı kadar aşağılara, kendi bölgesine mi?

Keşke o gün elini hiç bırakmasaydım. Tepedeki askerlere yardım etmeye çalışırken senin yanında kalmalıydım. Gazın aramıza girmesine izin vermemeliydim. Kardeşimin sen olmadığını bilmeliydim. Bunlardan birini bile yapmış olsaydım, sen ve ben hâlâ birlikte olurduk.

Ön kapı açıldı.

Iris nefesini tutarak yazmayı bıraktı. Ama Forest'in adımlarının sesini tanıdı ve hızla yerdeki yerinden kalkarak onu karşılamak üzere yatak odasından çıktı.

Paltosundan ve çizmelerinden yağmur damlalarını siliyordu. Akşam olmak üzereydi ve Iris onun nerede olduğunu bilmiyordu. Annesinin eve geç geldiği onca saat ve Iris'in onun için endişelendiği ama bu konuda hiçbir şey yapmadığı onca anın, içinde yarı iyileşmiş bir yaranın kabuğunu yırtmasından nefret ediyordu.

Iris'in pişman olduğu bir şey daha.

Forest burnunu çekti ve dondu kaldı. Yüzünde parlayan yağmurla başını kaldırıp odanın diğer ucundan Iris'in bakışlarıyla karşılaştı.

"Puro mu içiyordun?" diye sordu şaşkınlığını gizleyemeyerek.

Iris yüzünü buruşturdu. Daireyi havalandırmak için daha iyi bir iş çıkarması gerekirdi. "Hayır."

"O zaman burada biri vardı. Kim? Sana zarar verdiler mi?"

"Hayır, yani evet," dedi kaşlarını ovuşturarak. Ne kadarını söylemeli Orman mı? "Kayınpederim ziyarete geldi. Bana Roman'ı soruyordu. Nerede olduğunu soruyordu."

Forest bir iç çekti. Kapıyı arkasından sürgüledi ve bir kese kâğıdı koymak için mutfak masasına doğru yürüdü. Kokusuna bakılırsa akşam yemeği.

"Peki ona ne söyledin?" diye sordu dikkatli bir ses tonuyla.

"O Roman Yemin'de değil. Dacre hakkında hiçbir şey söylemedim."

Forest gazeteye sarılmış iki sandviç hazırladı. Ama Iris onun çenesinin çalıştığını görebiliyordu, sanki ne söylemesi gerektiğini tartışıyordu.

"Buyur, otur ve ye," dedi sonunda, mutfak sandalyelerinden birini çekerek. "En sevdiğinden aldım."

Iris masada kardeşinin karşısına oturmuş, sandviçinin paketini açıyordu. Gerçekten de en sevdiği sandviçti -çavdar ekmeği üzerine hindi ve fazladan bir dilim kırmızı soğan-

ve ekmeğin üzerinde bir turşu olduğunu görene kadar kalbi ısındı.

Boğazındaki yumruyu yutmak zorunda kaldı. Yutmak zorundaydı.

Roman'la ilgili anılarını, bir park bankında onun yanında oturduğu ve ilk kez onun gerçekte kim olduğunu gördüğü o günü yeniden hatırladı.

Sessizlik içinde yemek yediler. Iris, Forest'ın bu günlerde çok sessiz olduğunu öğrenmeye başlamıştı. İkisi de öyleydi, sık sık kendilerini içlerine kapanmış buluyorlardı. Ağabeyi bu garipliği hoyratça bozduğunda şaşırdı.

"Bugün işten eve döndüğünde burada olmadığım için üzgünüm."

Gömleğindeki kırıntıları silerken durakladı. "Görüşmeler yapıyordum, bir iş bulmaya çalışıyordum."

Iris'in kaşları kalktı. "Oh? Bu harika bir haber Forest. Horolog dükkanına geri dönmeyi düşünüyor musun?"

Forest başını salladı. "Hayır. Oraya geri dönersem çok fazla soru sorarlar. Askere gittiğimi biliyorlar ve neler olduğunu açıklamak zorunda kalmak istemiyorum."

Iris bunu anlıyordu. Ama aynı zamanda kardeşinin, sırf Dacre pençelerini ona geçirmiş ve onu bir kukla gibi manipüle ediyor diye, gölgede kalmak ve hayatını tamamen yeniden başlatmak zorunda olduğunu hissetmesini de istemiyordu.

Bunu söylemek için ağzını açtı ama sonra kelimeleri yakaladı.

Forest başını kaldırıp baktı. "Ne oldu?"

"Yok bir şey. Sadece... Seninle gurur duyuyorum."

Kardeşinin yüzü buruştu. Birden gözyaşlarıyla mücadele ediyormuş gibi göründü ve Iris hemen daha hafif bir sesle ekledi, "Ve benim için bir not bırakırsan iyi olur, böylece dışarıda olduğunu ama geri döneceğini bilirim. Böylece endişelenmem. Aslında bugün işten erken çıktım. Helena bana ve Attie'ye izin verdi.

."

"Neden sana bir gün izin verdi?" Forest sanki yaklaşan fırtınayı hissetmiş gibi araya girdi.

Iris dilini dişlerinin arkasına kıvırdı. *Kaçınılmaz olanı ertelemenin bir anlamı yok*, diye düşündü.

"Iris?"

"Helena benden ve Attie'den cepheye dönmemizi istedi."

"Tabii ki öyle." Forest sandviçinin kalanını yere attı. "Döneli sadece *iki* hafta oldu ve seni tekrar göndermeye hazır!"

"Bu benim işim, Forest."

"Ve sen benim kız *kardeşimsin*! Olmam gereken küçük kız kardeşim korumak." Elini nemli saçlarında gezdirdi, dudakları ince bir çizgiye dönüştü. "Seni ve annemi hiç terk etmemeliydim. Burada kalmalıydım ve *bunların* hiçbirisi olmayacaktı."

Bu.

Forest'ın Dacre tarafından yaralanması ve iyileştirilmesi, düşman için savaşması. Annelerinin içkiye yenik düşmesi, sarhoş bir halde eve dönerken bir tramvayın çarpması. Iris'in savaş hakkında rapor vermek için cepheye gitmesi, neredeyse havaya uçması. yaylın ateşi sırasında bir el bombasıyla parçalandı.

Her şey umutsuzca birbirine karışmış, bir iplik diğerine dolanmış gibiydi. "Neden gittin?" Iris o kadar yumuşak bir sesle sordu ki, acaba Forest Görmezden gel.

Cevabın bir kısmını zaten biliyordu: Erkek kardeşi, bir akşam işten eve dönerken Enva'nın arp çaldığını duyduğu için askere yazılmıştı. Ve bu şarkı savaşla ilgili gerçekleri kalbine işlemişti. Çünkü Forest siperleri sanki oradaymış gibi görmüştü. Dacre'ın güçlerinin küçük kırsal kasabalarda bıraktığı yıkımın izlerini. Duman, kan ve kar gibi yağan kül.

"Ne *için* savaştığımı mı soruyorsun?" diye karşı çıktı.

Iris başını salladı.

Forest sessizdi, tırnağıyla uğraşıyordu ama sonra şöyle dedi: "Bizim için savaşıyordum. Senin geleceğin için savaşıyordum. Benim geleceğim için. Batıdaki insanlar için

yardıma ihtiyacı vardı. Enva için değildi. Pek sayılmazdı. Bir kez bile cephede görünmedi. Bizi askere aldıktan sonra bir kez bile kuvvetlerimize rehberlik etmedi."

"Ben de aynı nedenlerle yazıyorum," dedi Iris. "Bunu bildiğin halde... yine de gitmeme engel olacak mısın?"

Forest içini çekti ama bitkin görünüyordu. Bir elini beline koydu ve Iris onun yara izlerinden birine dokunduğunu anladı.

Eski yaraların ona zarar verip vermediğini merak etti. Vücudunda ikisi hayati organlara isabet eden üç kurşun deliği vardı. *Ölmüş olmalıydı, diye düşündü Iris buz gibi bir ürpertiyle. Ölmüş olmalıydı ve onu kurtardığı için Dacre'a minnettar mı olmalıydım, yoksa kardeşim şimdi böyle acı verici yaralarla yaşadığı için öfkeli mi olmalıydım bilmiyorum.*

"Yaraların, Forest," dedi ve masadan kalkmaya çalıştı. Hâlâ hissettiği ıstırabı dindirmek istiyordu ama ona yardım etme konusunda tam bir çaresizlik içindeydi. Dürüst olmak gerekirse, Forest onun yaralarını kabul etmesinden hiç hoşlanmamıştı.

"Ben iyiyim," dedi sandviçini eline alarak. Bir ısırık aldı ama yüzü solgundu. "Otur ve yemeğini ye, Iris."

"Doktora gitmeyi düşündün mü?" diye sordu. "Bence gitmek iyi olur."

"Doktora ihtiyacım yok."

Kendini tekrar sandalyeye bıraktı. Geçtiğimiz iki hafta boyunca Forest'ın mahremiyet arzusuna saygı göstermiş ve sorularının çoğunu kendine saklamıştı. Ama şimdi Forest onay verse de vermese de gitmek üzereydi. Tekrar Dacre'a, yani Roman'a doğru ilerlemek üzereydi. daha fazlasını öğrenmesi gerekiyordu.

"Yara izlerin her zaman canını yakıyor mu?" dedi.

"Hayır. Benim için endişelenme."

Ona inanmıyordu. Çoğu gün iyi hissetmediğini anlayabiliyordu ve bu düşünce ona acı veriyordu. "Seninle doktora gelsem nasıl olur, Forest?"

"Peki onlara ne anlatacağız? Böyle ölümcül yaralarla nasıl yaşadığımı nasıl açıklayacağım? Ölmem gerekirken nasıl iyileştigimi?"

Iris gözlerindeki parıltıyı gizlemek için bakışlarını başka yöne çevirdi.

Forest sustu, yüzü kızardı, sanki çabuk sinirlendiği için kendini suçlu hissediyordu.

Yavaşça fısıldadı, "Bana bak, Küçük Çiçek." O da yanağının içini ısırarak baktı.

"Roman'ı düşündüğünü biliyorum," dedi, konuyu o kadar ani değiştirdi ki bu onu ürküttü. "Onun için endişelendiğini biliyorum. Ama büyük ihtimalle Dacre şu anda onu çok yakınında tutuyor. Yaralarını iyileştiriyor, bir zamanlar sahip olduğu tüm bağlantıları ortadan kaldırıyor. Roman'ın ailesi, Yemin'deki hayatı, bir zamanlar hayalini kurduğu şeyler gibi bağlantıları. Hatta *seni* bile. Her şey

Hizmetine müdahale edip benim yaptığım gibi onu kaçırmaya ikna etmek."

Iris gözlerini kırptırdı. Yanağından bir damla gözyaşı süzüldü ve hemen onu silerek Forest'ın boynuna baktı. Hâlâ annelerinin altın madalyonunu takıyordu. Ona Dacre'ın pençelerinden kurtulma gücünü veren somut şey.

"Kitt'in beni hatırlamayacağını mı söylüyorsun?"

"Evet."

Iris midesinin düğümlendiğini hissetti. Nefes almak acı veriyordu ve köprücük kemiğini ovuşturdu. "Unutacağını sanmıyorum."

"Beni dinle," dedi Forest, masaya doğru eğilerek. "Bu konuda senden daha çok şey biliyorum. Biliyorum-"

"Demek bana hatırlatmayı seviyorsun!" diye bağırdı, kendini tutamayarak.

"Sen söylüyorsun

Bana *daha çok şey biliyorsun* ama yine de bana neredeyse hiçbir şey söylemiyorsun. Bana ufak tefek bilgiler veriyorsun ve eğer bana karşı dürüst olsaydın - eğer bana söyleseydin

Belki o zaman anlayabilirim!"

Kardeşi sessizdi ama bakışlarını ondan ayırmıyordu. Iris'in öfkesi bir işaret fişegi gibiydi, kısa süreliydi ve sadece bir saniyeliğine parlıyordu. Bundan nefret ediyordu; onunla anlaşmazlık içinde olmaktan nefret ediyordu. Sanki rüzgârı kesilmiş gibi sandalyesine geri çöktü.

"Cepheye dönmeni istemiyorum," dedi Forest sonunda. "Bu çok tehlikeli. Ve Roman için yapabileceğin hiçbir şey yok ama onun da isteyeceği gibi güvende kalabilirsin. Seni hatırlamayacak, en azından uzunca bir süre." Gazeteyi sandviçinin parçalarının etrafına buruşturdu. Konuşma bitmişti ve yemeğini çöpe atmak için ayağa kalktı.

Iris onun, eve döndüklerinden beri kendi odası olarak kullandığı, annelerinin eski odasına çekilişini izledi. Kapıyı çarpmadı ama kapanma sesi onu sarstı.

Sandviçinin kalanını paketledi ve odasına dönmeden önce buzluğa koydu. Masanın üzerinde duran daktiloya baktı.

Yerde, bıraktığı gibi, merdaneden kıvrılan kâğıtlarla birlikte. Pençelerinde Roman'a yazılmış yarı mürekkepli bir mektup.

Iris ona neden yazdığını bilmiyordu. Bu daktilo sıradan bir şeydi; Roman'la arasındaki büyülu bağ kopmuştı. Ama kâğıdı çekip çıkardı ve katladı. Gardırobunun kapağının altına koydu ve birkaç nefes bekledi.

Dolabı açtığında, tam da beklediğı gibi idi. Mektubu hâlâ oradaydı, gölgeli zeminde duruyordu.

Gecenin bir vakti, Iris müzik sesiyle uyandı.

Titreyerek yatağında doğruldu ve dinlemeye başladı. Şarkı zayıf ama akkor halindeydi, yalnız bir kemanla çalınan notaların kreşendosuydu. Yatak odasının kapısının altında titreyen ışık karanlığı yiyordu ve belli belirsiz bir duman kokusu vardı. Her şey garip bir şekilde tanıdık geliyordu, sanki bu anı daha önce yaşamış gibiydi ve yatağından kayarak çıktı, müzik ve rahatlık hissi onu odasından çıkardı.

Annesini oturma odasında görünce şok oldu.

Aster en sevdiği mor paltosuna sarınmış halde kanepede oturuyor, çıplak ayaklarını sehpanın üzerine uzatıyordu. Parmaklarının arasında bir sigara yanıyordu ve başı arkaya eğik, gözleri kapalıydı. Kirpikleri solgun yüzüne karşı koyu renkti ama dinlerken huzurlu görünüyordu.

Iris zorlukla yutkundu. Konuştuğunda sesi düzensizdi. "Anne?"

Aster'in gözleri dalgalanarak açıldı. Duman kıvrımlarının arasından Iris'in bakışlarıyla karşılaştı ve gülümsedi.

"Selam, tatlım. Bana katılmak ister misin?"

Iris başını salladı ve kanepede annesinin yanına oturdu, zihni sis ve kafa karışıklığıyla doluydu. Hatırlaması gereken bir şey vardı ama tam olarak kavrayamıyordu. Kaşlarını çatmış olmalıydı çünkü Aster onun elini tuttu.

"Çok fazla düşünme, Iris," dedi. "Sadece enstrümanı dinle."

Iris'in omuzlarına yapışan gerginlik azaldı; müziğin içinden akmasına izin verdi ve notalar için ne kadar kavrulduğunu, saatleri tazeleyen tellerin sesi olmadan günlük hayatın nasıl bir kuraklığa dönüştüğünü fark etmedi.

"Bu şansölyenin yasalarına aykırı değil mi?" diye sordu annesine. "Böyle müzik dinlemek?"

Aster sigarasından uzun bir nefes çekti ama gözleri loş ışıktaki kor gibi parlıyordu. "Sence bu kadar güzel bir şey yasadışı olabilir mi?"

Iris?"

"Hayır, anne. Ama düşündüm ki..."

"Sadece *dinle*," diye tekrar fısıldadı Aster. "Notaları dinle, sevgilim."

Iris odanın diğer ucuna baktı ve büfenin üzerinde duran Nan'ın radyosunu fark etti. Küçük hoparlörden, sanki kemancı huzurlarındaymış gibi net bir şekilde müzik yayılıyordu ve Iris radyoyu gördüğüne o kadar memnun olmuştu ki ayağa kalkıp odanın diğer tarafına geçti.

"Kaybolduğunu sanıyordum," dedi ve kadranını izlemek için uzandı.

Parmakları radyonun içinden geçti. Radyonun gümüş, kahverengi ve altından oluşan bir su birikintisi içinde erimesini hayretle izledi. Müzik aniden

ahensizleşti, çok sıkı teller üzerindeki bir yay gibi gıcırdadı ve Iris döndü, Aster solmaya başladığında gözleri genişledi.

"Anne, bekle!" Iris odanın diğer ucuna doğru atıldı. "*Anne!*"

Aster, dumanla örülmüş ve küle bulanmış mor bir boya lekesinden başka bir şey değildi ve Iris annesini tutmaya çalışırken tekrar çılgılık attı.

"Gitme! Beni böyle bırakma!"

Bir hıçkırık sesini çatlattı. Okyanusu göğsünde tutuyormuş gibi hissediyordu, ciğerleri tuzlu suda boğuluyordu ve omzundaki sıcak bir el ani bir çapaya dönüşüp onu yüzeye doğru çekerken nefesi kesildi.

"Iris, uyan," dedi derin bir ses. "Bu sadece bir rüya."

Iris irkilerek uyandı. Gri ışığa karşı gözlerini kırptırdığında Forest'ın yatağının kenarında oturduğunu gördü.

"Sadece bir rüyaydı," diye tekrarladı, ama o da en az onun kadar sarsılmış görünüyor. "Her şey yolunda."

Iris boğuk bir ses çıkardı. Kalp atışları hızlanmıştı ama yavaş yavaş kendine gelerek başını salladı. Yine de Aster'in görüntüsü gözlerinin arkasında yanıyormuş gibi ona yapıştı. Haftalardır ilk kez rüya gördüğünü fark etti.

"Orman mı? Saat kaç?"

"Sekiz buçuk."

"*Kahretsin!*" Iris doğruldu. "İşe geç kaldım."

"Sakin ol," dedi Forest, eli kızın omzundan düşerken. "Ve ne zamandan beri lanet okuyorsun?"

Sen gittiğinden beri, diye düşündü Iris ama söylemedi, çünkü bunun bir kısmı doğru olsa da bir kısmı değildi. Bu sözler için kardeşini suçlayamazdı. bu günlerde onun ağzından çıktı.

"Yağmur için giyin." Forest yataktan kalktı ama ona sert bir bakış attı. "Fırtına var."

Iris pencereye baktı. Camdan aşağı süzülen yağmuru görebiliyordu ve fırtınanın kasvetli ışığının onu uyuttuğunu fark etti.

Çabucak, önu düğmeli keten bir elbise giydi ve savaş zamanı çizmelerini bağladı. Saçını düzelterek vakti yoktu ve saçlarını taradı.

Küçük çantasını, trençkotunu ve siyah kutusunda sıkıca kilitlenmiş daktilosunu toplayarak yatak odasından çıkarken parmaklarını uzun düğümlerin arasından geçirdi.

Forest, bir elinde bir fincan çay, diğesinde pekmezli bisküvi, kapının önünde duruyordu.

"Seninle yürüyeyim mi?" diye sordu.

"Gerek yok. Bugün tramvaya bineceğim," dedi ve adam ona hem çay hem de bisküvi uzattığında şaşırdı.

"Seni oyalayacak bir şey o zaman."

Dün gece için özür dileme şekli.

Gülümsedi. Neredeyse eski günlerdeki gibi hissetti ve ılık çayı kabul ederek uzun bir yudumda içti. Fincanı bisküvi karşılığında adama geri verdi ve adam ona kapıyı açtı.

"Beş buçuk gibi evde olurum," dedi nemli sabah havasına adım atarken.

Forest başını salladı ama yüzünde endişeli bir ifadeyle kapı aralığında kaldı. Iris kaygan merdivenlerden inerken onun kendisini izlediğini hissedebiliyordu.

Bisküviyi yağmur mahvetmeden önce yedi ve tramvay durağına doğru koştu. Kalabalık ve itiş kakışlı bir yolculuktu, çoğu insan işe gidip gelirken fırtınadan korunmak istiyordu. Iris arkaya doğru durdu ve yavaş yavaş

ne kadar sessiz olduğunun farkındaydı. Normalde tramvayda olduğu gibi kimse konuşmuyor ya da gülmüyordu. Ruh hali garip, dengesiz hissediyordu. Havadan olsa gerek diye düşündü ama bu his onu *Inkridden Tribune*'ün binasına kadar takip etti.

Lobi kapılarının üzerine boyanmış kelimeleri görünce kaldırımında durdu. Taze kan gibi parlaktı ve tuğlalardan aşağı damlıyordu.

Neredesin, Enva?

Iris binaya girerken ürperdi ama lentonun altından geçerken bu cümlelerin ağırlığını hissetti. Birisi onu boyamış olmalıydı.

Saatler önce, gece boyunca, çünkü dün orada değildi. O

Kim olduklarını ve Enva'yı gerçekten ölü ya da uyuyan bir mezara geri koymak isteyip istemediklerini merak etti. Savaşta sevdiği birini kaybetmiş biri miydi? Tanrılar için savaşmaktan bıkmış biri mi?

Iris onları suçlayamazdı; Dacre uyandığı ve Enva savaşın gerçeklerini anlattığı için kardeşinin başına gelenleri düşündükçe her gün çelişkiye düşüyordu. Bu onu hem kızdırıyor, hem üzüyor, hem de gururlandırıyor. *Yıkılmış.*

Tüm bunlara rağmen, Gökyüzü Tanrıçası'nın nerede olduğunu da merak ediyordu. Enva neden saklanıyordu? Onun gittiğini görmek isteyen ölümlülerden gerçekten korkuyor muydu?

Neredesin, Enva?

Iris kan kırmızısı sataşmadan rahatsız olsa da *Tribune*'ün bir kovan gibi uğuldamasını bekliyordu. Editörlerin yazı yazdığını, telefonların çaldığını ve asistanların masaların etrafında mesajlarla koşuşturduğunu görmeyi bekliyordu. Attie'nin şimdiden üç fincan çay içerek bir sonraki makalesini yazdığını görmeyi bekliyordu.

Iris'i ciddi ve hareketsiz bir ofis karşıladı.

Kimse kıpırdamıyordu, sanki büyülenmişlerdi ve birer heykele dönüşmüşlerdi. Duman sigaralardan ve kül tablalarından yükselen gölgeleri kesen tek şeydi. Iris sessizliğe adım attı, nefesi telaşla kesildi. Helena'nın odanın ortasında durmuş gazete okuduğunu görebiliyordu. Attie onun yanındaydı, eliyle ağzını kapatıyordu.

"Ne oldu?" Iris sordu. "Bir şey mi oldu?"

Lamba ışığında parıldayan sayısız gözün kendisine döndüğünü hissetti. Bazıları acıma ve şefkatle. Diğerleri ihtiyatla. Ama bakışlarını, bakışlarını karşılamak için kâğıdı indiren Helena'dan ayırmadı.

"Özür dilerim evlat," dedi Helena.

Ne için özür dileyecekti? Iris sormak istedi ama Helena gazeteyi ona uzattığında kelimeler boğazında düğümlendi.

Iris daktilosunu bıraktı. Gazeteye uzandı. Helena ön sayfada bir şeyler okuyordu.

*Oath Gazetesi*ydi. Iris'in eski iş yeri. Bu gazeteyi şimdi *Inkridden Tribune*'ün bodrumunda tutmak ne kadar garipti. Helena'nın neye takılıp kaldığını görene kadar Iris neredeyse yeniden rüya görüyormuş gibi hissetti.

Sayfada kalın, siyah mürekkeple yazılmış bir başlık vardı. Iris'in görmeyi hiç beklemediği bir başlık.

DACRE AVALON BLUFF'TA YÜZLERCE YARALIYI KURTARDI yazan ROMAN C. KITT

Iris gazetede yazılı olan ismine baktı. Bir daha asla bir manşette görmeyi düşünmediği ismine.

Kitt yaşıyor.

Roman'ın sözlerini okumaya başladığında rahatlama hissi azaldı ve onu soğuk ve titrek bir halde bıraktı. Iris cildinin karıncalandığını, yüzünün ısındığını hissedebiliyordu. Aynı cümle dizisini anlamlandırmaya çalışarak defalarca okumak zorunda kaldı.

Her hikayenin iki tarafı vardır. Masum çocuklarınızın çoğunu kanlı bir savaşın içine çeken bir tanrıçanın merceğinden anlatılan bir tanesine aşina olabilirsiniz. Ama belki de diğerini duymak istersiniz?

Çocuklarınızın yaralandığını değil, iyileştiğini görmek istersiniz. Bu toprakların onarıldığını görecektir bir hikaye. Sadece bir müzeye ya da birçoğumuzun asla dokunamayacağı bir tarih kitabına hapsedilmiş bir hikaye değil, yazılma sürecinde olan bir hikaye. Şimdi siz bu kağıdı tutarken, sözlerimi okurken yazılıyor.

Çünkü ben burada cephedeyim, Dacre'ın güçleri arasında güvendedeyim. Ve size diğer taraftan bilmeyi arzuladığınız şeyi söyleyebilirim.

"Hayır," diye fısıldadı Iris. Safranın yükseldiğini, göğsünü ateş gibi yaktığını hissedebiliyordu.

"Üzgünüm Iris," dedi Helena tekrar, gözlerindeki ışık kaybolmuştu. "Roman bize sırtını döndü."

Spider Silk and Ice

Roman daktiloya ve boş sayfasına baktı. Altın rengi bir tarlaya bakan bir pencerenin önündeki masada oturuyordu ve öğleden sonra azalıyordu. Yakında gece olacaktı; yıldızlar gökyüzünü çivi gibi delecekti ve o da mumları yakıp ateşle yazacaktı çünkü kelimeler karanlıkta daha kolay geliyordu.

Bu onun için her zaman en zor kısım olmuştur. Makalelere başlamak. Yazmak acı veriyordu ve yazmamak da acı veriyordu.

Hayal kırıklığı tanıdık geliyordu. Roman geçmişinde saatlerini boş bir sayfaya bakarak, üzerine hangi kelimeleri yazacağına karar vererek geçirmiş olmalıydı. Ama buna rağmen

Uyandığından beri günler geçmesine rağmen o eski anları hâlâ ayrıntılı olarak hatırlayamıyordu. Dacre'ın ona söylediklerini düşününce elini esnetti.

Sadece görebildiklerinize güvenin.

Tanrı'nın Roman'ın anıları hakkında endişelenmesine gerek yoktu. Roman'ın aşağıda kıpırdanmadan önce neler olduğunu hatırlaması zordu, tıpkı

Dağlar zihninin sisleri arasında büyümüş, hayatının yıllarını bloke etmişti.

"Zaman alacak," demişti Dacre, "ama neyin önemli olduğunu hatırlayacaksın.

Ve burada yerini bulacaksın."

Aşağıda ilk uyandığında Roman sanki ilk nefesini alıyormuş gibi soluk soluğa kalmıştı. Gözlerini titreyen ateş ışığına açmıştı ve

Etrafındaki beyaz mermer duvarları, altındaki sert kaya parçasını hissetmiş ve *başka* bir yerde olduğunu anlamıştı. Daha önce hiç karşılaşmadığı büyüü bir yerde.

O da çıplaktı.

Bir iniltiyle öne doğru oturdu ve garip odayı inceledi.

Tamamen kayadan yontulmuş, garip büyüklükte bir odaydı. Dokuz duvarı vardı, hepsi beyaz ve mavi damarlı, bir elmasın fasetleri gibi parlıyordu. Tavan küçük altın parçacıklarıyla parıldıyordu ve Roman gözlerini kısarsa gece gökyüzünü andırıyordu. Demir dirseklerde dört meşale yanıyordu ve ateş tek ışık kaynağıydı.

Roman bir ürperti ile üzerinde durduğu sert masadan kaydı.

Çıplak ayaklarının altındaki kaya pürüzsüzdü ve bir kapı arayarak duvarların önünde yürümeye başladı. Hiçbirini bulamadı ve paniğini yutarak ikinci kez yürüdü, parmakları taşın düzlemleri üzerinde hızla ilerliyordu.

"Alo?" diye seslendi, sesi uykudan hâlâ kalındı. "Burada kimse var mı?"

Yanıt gelmedi. Sadece kendi nefesinin sesi yükselip alçalıyordu.

Bu odaya getirildiğini hatırlamıyordu. Ne kadar süredir burada kapalı olduğunu bilmiyordu ve titreyerek sonunda durdu.

Sanki cevapları teninde bulabilecekmiş gibi, ateş ışığında solgunlaşan bedenine baktı.

Şok olmuştu, bir şey bulmuştu.

Roman eğilip sağ bacağındaki yara izlerini incelerken kaşlarını çatı. Bazıları uzun ve sivri, bazıları küçük ve pürüzsüz olan bu yara izlerinden çok sayıda vardı ve Roman onları bir haritadaki rotalarmış gibi takip etti. Sonunda, acının hatırlamasına yardımcı olacağını umarak yumuşak izlerine sertçe bastırdı.

Acı yoktu ama gözünün ucuyla bir şeyin parladığını gördü. Başını kaldırdı ama gördüğü şeyin odadaki bir şey değil, zihnindeki bir kesit olduğunu fark etti. Güneş ışığı ve duman, topçuların gümbürtüsü. Yer sarsılıyordu; rüzgâr sıcak metal ve kan gibi kokuyordu. O kadar keskin bir acı vardı ki nefesini kesmiş ve onu yere yığılır.

Ama yalnız değildi. Yanında biri vardı, elini tutuyordu.

Roman'ın parmak uçları yara izlerinden uzaklaştı. Avuçlarını yüzüne yaklaştırdı ve sol serçe parmağında bir çentik olduğunu fark etti. Bir zamanlar bir yüzük takmış olmalıydı ve yüzüğün bıraktığı hafif ize dokundu.

Hatırlayacak bir şey yoktu. Başka bir parıltı ya da geçmişinden sahipleneceği bir parça yoktu.

Parmak eklemleri beyazlaşana kadar elini esnetti.

Öldüm mü ben?

Sanki cevap verirmiş gibi, acı aniden arttı. Roman'ın başı o kadar şiddetli ağrımaya başladı ki kendini taş zemine bıraktı. Dizlerini göğsüne doğru kıvrarak haykırdı. Zihninde bir bıçak vardı, ileri geri kesiyordu. İçini oyan bir bıçak.

Acı o kadar keskindi ki bilincini kaybetti.

Bir süre sonra, gözleri buğulu bir şekilde yeniden uyandı.

Bir teslimat yapılmıştı. Yerde bir tepsi yemek duruyordu: bir kase dumanı tüten güveç, bir parça kara ekmek, bir sürahi su ve küçük bir tahta fincan. Yanında da bir yığın giysi ve bir çift deri çizme.

Roman sürünerek yemeğin yanına gitti. O kadar aç, o kadar *boştu ki*, yemeği yemek ya da suyu içmek konusunda iki kez düşünmedi. Ama giysiye uzanıp ellerinde açılmasına izin verdiğinde durakladı.

Bir tulumdu. Yine o tanıdıklık hissi kapladı içini. Giysi koyu kırmızı renkteydi ve sol göğüs cebinin üzerine dikilmiş beyaz rozeti inceledi: YERALTı MUHABİRİ.

Roman, kanındaki huzursuzluk dalgasını görmezden gelerek tulumun içine girdi.

Son düğmeyi de iliklemeı bitirdiğı anda soğuk vücudundan uçup gitti. Kaburgalarından güneş ışığı yutmuş gibi sıcaklık yayıldığını hissetti ve kendisini bekleyen bir çift çorap ve botu hızla giydi.

Birkaç kalp atışı sonra, çınlayan sessizliğı bir ses bozdu.

Duvarı bir yarık açıldığında Roman döndü. Daha önce aradığı ama bulamadığı kapı.

Taba rengi üniformalı genç bir adam odaya girdi. Roman'ın yaşlarında, belki de birkaç yaş daha büyük görünüyordu ve açık tenliydi, kısa sarı saçları vardı. Kaşları ağırdı ve sanki sık sık gülümsemişmiş gibi ağzı ince bir çizgi halinde bastırılmıştı.

"Kimsin sen?" Roman törpüledi.

"Ben Teğmen Gregory Shane. Senin adın ne?"

Roman dondu kaldı. Adı neydi? Hatırlayamadı ve aklı karıştı.

Paniği yüz ifadesine yansımış olmalı ki teğmen, "Merak etme. Sana geri dönecektir. Zorlama."

"Ne zamandır buradayım?"

"Birkaç gün. İyileşiyordun." "Neyden?"

"Sana anlatmak isteyecektir. Şimdi beni takip et." Shane uzaklaşmaya başladı ve Roman'ın kapı tekrar dikişsiz lentosunu bulmadan önce onu takip etmekten başka çaresi yoktu.

Koridorlar iki kişinin omuz omuza geçebileceği kadar geniş ve Roman'ın boyundaki birinin rahatça geçebileceği kadar yüksekti. Duvarlar tıpkı önceki odasındakiler gibiydi: pürüzsüz, soğuk ve parıldayan mavi damarları olan beyaz. Meşaleler her on adımda bir yolu aydınlatıyordu ve dallanan bir tüneli geçene kadar doğal olmayan bir sessizlik vardı ve Roman uzaktan gelen vuruş seslerini duydu.

Yavaşladı, gözlerini kısarak sağ koridordaki gölgelere baktı. Demirhane sesi gibiydi. Ökse vuran bir çekik, bağırışlar ve makine şingirtıları. Ani bir sıcak, metalik hava dalgası vardı.

"Yürümeye devam edin," dedi teğmen sertçe.

Roman adımlarına devam etti. Ama nerede olduğunu ve neden aşağıya getirildiğini bilmek istiyordu. İki koridordan daha geçtiklerini fark etti, bunlardan biri çürümüş ve ölmekte olan bir şey barındırıyormuş gibi kötü kokuyordu. Diğer i ise sanki tavanı yıllar önce çökmüş gibi döküntüler ve örümcek ağılarıyla doluydu.

Shane, Roman'ın ne kadar dikkatli olduğunu, dallanan patikalardan her geçişlerinde adımlarının nasıl yavaşladığını fark etmiş olmalıydı. Teğmen durdu ve cebinden bir göz bağı çıkararak Roman'ın gözlerine bağıladı.

"Sadece bir önlem," dedi Roman'ın dirseğini tutarak. "Beni takip edin."

Roman dudağını ısırdı ama endişe göğsünde asılı kaldı ve nefesini sığılaştırdı. Sanki iki tur daha atmışlar gibi hissetti. Shane ona uzanıp duvara dokunmasını söylediğinde avuç içleri nemlenmişti.

"Bir merdiven boşluğunun dibindeyiz," dedi. "Toplamda yirmi beş basamak var ve çok dikler. Kendinize dikkat edin."

Roman yavaşça onu takip etti. Sıcaklığın değiştiğini hissettiğinde bacakları yanıyordu. Bir kapının açıldığını duydu.

Gözbağının arasından sızan bir güneş ışığı seli tarafından karşılandı. Bahar sıcaklığında bir temiz hava. Yağmur yeni yağmış olmalıydı, çünkü Roman üst dünyaya tam olarak adım attığı anda taş kokusunun tadını alabiliyordu.

Botlarının altındaki zemin ahşaptı ve eski bir ev gibi gıcırdıyordu. Neredeyse bir halının kenarına takılıyordu, dengesini sağlamak için kollarını açtı.

Shane kapıyı kapatarak, "Burada bekle," dedi. "Kımıldama."

Roman sadece başını salladı, ağzı sulanmıştı. Shane'in ağır sesini dinledi. Ayak sesleri geri çekildi ama içinde durduğu odanın mobilyalarla dolu olduğunu hissetti. Yalnız yankılar yoktu, sadece Roman'ın solunda bir yerde bir saatin sabit tik takları duyuluyordu.

Birinin konuştuğunu duyabiliyordu, ses duvarların arasından boğuk geliyordu. Konuşan Shane'in vızılılı temposuydu ve Roman kelimeleri yakalamaya çalışarak birkaç adım atmaya cesaret etti.

"O uyandı lordum. Onu buraya yanımda getirdim. Eğer onu görmek isterseniz diğer odada bekliyor."

Sessizlik. Ardından konuşan ses Roman'ın daha önce hiç duymadığı bir sestir ama derin bir baritondur. Durgun ve zengin, omurgasına bir ürperti gönderdi.

"Size onu buraya getirmemenizi söylediğimi sanıyordum, Teğmen."

"Sorun hafızasında efendim. Adını bile hatırlayamıyorum. Bunun yardımcı olacağını düşündüm..."

"Ya burayı görseydi?"

"Evet, lordum. Zamanımızın kısıtlı olduğunu biliyorum ve onun-"

"Pekala. Onu bana getirin."

Roman bir adım geri çekildi, kalbi kulaklarında gümbürdüyordu. Yüzündeki göz bağını yırtıp buradan uzak bir yere *kaçmak* istedi ama tereddütü ona pahalıya mal oldu. Shane'in odaya döndüğünü duydu ve Teğmen gözlerini bağlayan kumaşı çıkardı.

Roman çevresini inceledi. Küçük ama davetkâr bir odada bekliyordu; taş ocağın üzerinde yağlı boya bir tablo asılıydı ve kiraz ağacından Yeşil kadife minderli mobilyalar peluş bir halıyı tutuyordu. Çiçekli perdeler, temiz havayı karşılamak için aralık bırakılmış uzun pencereleri çerçeveliyordu. İlk adım attıkları kapıya bakınca bir tür salon olduğunu fark etti.

Çok mütevazı bir kapıydı. Ahşaptan oyulmuş, beyaz yontma boyalı ve paslanmış bir anahtar deliği olan pirinç bir kapı tokmağı vardı. Paltolar için bir gardırop,

Roman hayal etti. Ama bunun yerine yeraltından çıkmışlardı. "Lord Kumandan Dacre şimdi sizi görecek," dedi Shane. "Gelin benimle."

"Dacre?" Roman fısıldadı. İsim boğazında bir ateş gibi yükseldi, dilini haşladı. Kendisini deri askılı, mükemmel ütülenmiş bir pantolon ve düğmeli bir gömlek giymiş, bir sokak köşesinde durmuş, manşetinde bu ismin yazılı olduğu bir gazeteyi okurken gördü.

"Gel," diye tekrarladı Shane.

Roman fuayeye adım attı ve hemen ön kapıda iki silahlı askerin durduğunu gördü. Bakışları soğuk ve sivri, yüzleri heykel gibiydi. Roman gözlerini kaçırdı ve Shane'in peşinden koridorda ilerledi.

Zemin yer yer düz değil gibiydi. Duvarlarda da büyük çatlaklar vardı, sanki bu ev korkunç bir fırtınaya maruz kalmış gibi duvar kağıdını damarlar gibi sarıyordu. Ancak Roman geniş mutfağa adım atıp masayı, otlar ve bakır kaplarla dolu kırıları ve çatlak camlı ikiz kapıları görene kadar acıyı göğsünde hissetmedi.

Buraya daha önce de gelmişti. Bundan emindi.

Yine de tek yapabildiği masanın üzerinde yan yana duran iki daktiloya bakmaktı. Neredeyse birbirinin aynısıydılar, tuşları güneş ışığında parlıyordu.

"Sanırım bu daktilolardan biri size tanıdık geliyor?"

Roman sol tarafına baktı. Uzun boylu, geniş omuzlu bir adam masanın ucunda duruyordu, uzun sarı saçları tertemiz ten rengi üniformasının yakasını okşuyordu. O konuşana kadar Roman'ın onu fark etmemiş olması garipti, Roman nasıl da gözlerini kaçırıyordu.

Yaşını ölçmek zor olsa da yabancı daha yaşlı görünüyordu. Gerçekten de onda zamansız bir şeyler var gibiydi.

Varlığı odada ağırlığını hissettiriyordu ama saçlarında gümüş rengi ya da gözlerinin kenarlarında kırışıklıklar yoktu. Yüzü köşeli, keskin hatlıydı ve gözleri canlı bir maviydi.

Roman bu adamı daha önce hiç görmemişti ama onda bir aşinalık hissi olduğunu inkâr edemezdi. Tıpkı ev ve daktilolar gibi, sanki Roman burayı rüyalarında görmüş gibiydi. Ama belki de bu sadece

Çünkü bu yabancı Roman'a sanki onu tanıyormuş gibi bakıyordu ve bu onaylama, parmaklarını yünlü bir kumaşın üzerinde gezdirmek gibi rahatsız ediciydi.

Bir ışık düğmesine dokunmadan önce eşarp. Statik ve metal, ve kemiklerine bir sarsıntı.

Bir tanrıyla yüz yüze geleceğini hiç düşünmemişti. Tanrı ilahlar yenildi. Uyuyan, gömülü güçler. Bir daha asla ayağa kalkıp ölümlülerin arasında dolaşmamaları gerekiyordu ve Roman içten içe Hafızasının iplikleri ona geri dönmeye başladı. Bir iç çekiş, bir fısıltı.

Bir ürperti.

Dacre sanki Roman'ın düşüncelerini okuyabiliyormuş gibi gülümsedi.

Tanrı zarif elini uzatarak tekrar daktiloları gösterdi.

Roman soruyu hatırlayarak gözlerini kırıştırdı. "Evet, efendim. Bana tanıdık geliyorlar."

"Hangisi senin o zaman?"

Roman masaya bir adım daha yaklaştı. Daktiloları inceledi ama sadece görmek tam olarak anlaması için yeterli değildi. Her ikisi de onun için bir ağırlık taşıyor gibiydi ve bu kafa karıştırıcıydı.

"Onlara dokunabilirsin," dedi Dacre nazikçe. "Bunun iyileştikten sonra hatırlamaya yardımcı olduğunu görüyorum."

Roman elini uzattı, parmakları titriyordu. Yanaklarını bir kızarıklık sardı. Tanrının önünde bu kadar zayıf ve kırılgan görüldüğü için utanıyordu. Kendi adını bile hatırlayamıyordu ama sonra solunda bekleyen daktilonun boşluk tuşuna dokundu ve nabzının çılgınca atışı sakinleşti.

Bu, diye düşündü. Bu benimkiydi.

Bir ışık parıltısı çevresel görüşünü etkiledi. Bu kez bunun sadece zihni olduğunu biliyordu, bir anı tekrar yerine oturuyordu. Yatak odasındaki masada oturup bu daktiloda yazı yazdığını hatırlıyordu. Gece geç saatlere kadar lamba ışığında çalışır, kitaplar ve soğuk kahve fincanları etrafına saçılırdı. Bazen babası kapısını çalar ve ona *uyumasını söylerdi, Roman! Sabah olduğunda kelimeler hala orada olacak.*

Roman parmak uçlarının boşluk çubuğundan kaymasına izin verdi, adı içinde yankılandı. Merakla sağında bekleyen daktiloya baktı. Tuşlarını takip etti, başka bir anının canlanmasını bekledi.

Işık yoktu, kavranacak bir görüntü yoktu. İlk başta, serin ve derin bir sessizlikten başka hiçbir şey yokmuş gibi görünüyordu. Karanlık bir gölün yüzeyinde dışa doğru genişleyen dalgacıklar. Ama sonra Roman bir *çekilme* hissetti. Derinlerden geliyordu.

İçinde, kaburgalarının arasına gizlenmiş görünmez bir kordon vardı ve göremiyordu ama *hissediyordu.*

Duygular kanını kaynattı.

Hafif bir lavanta kokusu alabiliyordu. Kendisinininkine değen sıcak bir ten. Zevk ve endişe, kemiklerini sızlatacak arzu ve korku bir araya gelmişti.

Dişlerini sıkmak zorunda kaldı, her şeyi içinde tutmak için mücadele etti. Ama eli kayıp gittiğinde kalbi hızla çarpıyor ve acıyordu.

"Sizinki hangisi, muhabir?" Dacre tekrar sordu ama sesi değişmişti. Eskisi kadar dostça değildi; Roman kelimelerin içinde bir kenarın ipucunu duyabiliyordu. Bu bir sınav olmalıydı. Doğru ve yanlış bir cevap vardı ve Roman tereddüt etti, ona adını hatırlatan daktilo ile hayatta olduğunu hatırlatan daktilo arasında kaldı.

"Bu," dedi, soldaki daktiloyu göstererek. Geçmişle dolu olanı. "Sanırım bu benim."

Dacre, Roman'ın arkasındaki birine başıyla işaret etti. Shane ilerleyerek masaya yaklaştı. Roman teğmenin varlığını unutmuştu.

Dacre, "Uygun daktiloyu muhabirimizin odasına götürün," dedi. "Diğerini yok edin."

Shane başını öne eğerek, "Evet, Lordum," dedi.

Roman irkildi. Boğazından bir itiraz yükselmeye başladı -diğerinin yok olduğunu görmek istemiyordu- ama Dacre'ı aksi yönde ikna edecek cesareti ya da doğru kelimeleri bulamadı. Zihni hâlâ bir buz tabakası gibiydi, yüzlerce yöne parçalanabilirdi ve tanrı bunu biliyor olmalıydı.

"Benimle gelin, muhabir," dedi Dacre. "Sana göstermek istediğim bir şey var."

Roman, Dacre'ı arka kapıdan çıkıp yabancı otlarla kaplı bahçeye kadar takip etti.

Toprak nemliydi ve filizlenen sebze sıralarının arasında yağmur birikintileri parlıyordu. Ama gökyüzü masmavi ve güneşliydi ve batıdan esen rüzgârla bulutlar incecik dağılmıştı.

Demir bir kapıdan geçtiler ve kırık parke taşlı bir yoldan geçerek bir tarlaya girdiler.

Dacre uzun otları kolaylıkla kesti, gölgesi altın sapların üzerinde dalgalanıyordu. Attığı her adımda çok hafif bir çan sesi duyuluyordu. Ya da birbirine çarpan metal parçaları.

Roman onu yakından takip etti ama kalbi hızlandı. Bu yerde bir şeyler vardı. Gün ışığında içini ürperten bir şey. Ter parıldıyordu

derisinde.

"İşte," dedi Dacre. "Seni burada buldum."

Roman isteksizce durdu. Yere baktı, çimlerin bir kısmının eğilmiş ve lekelenmiş olduğunu fark etti. Eski kana benziyordu, koyu şarap gibi kurumuştı.

"Ölmeden önce sadece birkaç dakikan kalmıştı. Ciğerlerin kanla dolup taşıyordu. Sanki birini arıyormuş gibi otların arasında sürünüyordun." Dacre durakladı. Roman'ın bakışlarıyla karşılaştığında esinti keten saçlarını karıştırdı. "Hatırlıyor musun?"

"Hayır." Roman'ın başı yeniden zonklamaya başlamıştı ve kaşlarını çatarak etrafa saçılmış kana ve kıvrılmış çimlere baktı. Kendini böyle bir yerde neredeyse ölmek üzereyken hayal etmeye çalıştı ve bir tanrının onu kurtarmak istemesine minnettar olmaktan başka bir şey hissetmedi.

"Ölümlü bedenler onarılması gereken kırılgan şeylerdir, tıpkı zihinleriniz gibi."

Dacre biraz da eğlenerek şöyle dedi. "Örümcek ipeği gibi, bahardaki buz gibi. Büyümün fiziksel yaralarını iyileştirebilmesi için, tekrar uyandığında seni koruyacak duvarları zihninde inşa etmem gerekti. Bunu göz önüne alırsak, anılarının yavaş yavaş geri dönmesi en iyisi."

Roman bir süre sessiz kaldı. "Beni neden kurtardın?" dediğinde hâlâ kan lekeli yere bakıyordu.

"Bu savaşın hayati bir parçası olacaksın," dedi Dacre. "Ve hikayenin benim tarafımı yazmanı istiyorum."

O akşam Roman kendisine tahsis edilen odada duruyordu. Evin üst katındaki odayı neredeyse hatırlıyordu.

Perdeler orman yeşiliydi. Bir duvar boyunca katlanmış battaniyelerden oluşan derme çatma bir palet vardı. Pencereleler çatlaklarla doluydu ve güneş batarken camlar yanardöner bir şekilde parlıyordu. Kapı, sanki binanın temeli kaymış gibi kilitlenmekte zorlanıyordu ve Roman artık kişisel bir odayla sahip olduğu mahremiyete rağmen bunun bir yanılsama olduğunu biliyordu. Kilit yoktu ve

Shane koridorda nöbet tutuyordu.

Ama Roman'ın tek dikkati pencerelerden biriyle aynı hizada duran masadaydı. Azalan ışığın altında duran daktilo onu bekliyordu.

Yorgunluk kemiklerini ağırlaştırıyordu ama görev onun varoluşunda iyi aşınmış bir şekildi ve masaya yaklaştı. Sandalyeye oturdu ve gözlerini Daktilo. Henüz ne yazacağını bilmiyordu; içinde bulunacak kelimeler olup olmadığını bile bilmiyordu.

Masanın üzerinde bir yığın taze kâğıt vardı. Bir not defteri ve kalemler. Bir dizi mumun yanı sıra gece boyunca yazabilmesi için sarı renkli ampulü olan bir lamba. Görünüşe göre Dacre her şeyi düşünmüştü ve Roman daktiloya dikkatle bir sayfa yerleştirdi. İçini çekti ve elini siyah saçlarının arasında gezdirdi. Bir duşa ihtiyacı vardı. Uyumak, bir süre hiçbir şey düşünmek zorunda kalmamak istiyordu. Ama sonunda parmaklarını tuşların üzerine koyduğunda bir sürprizle karşılaştı.

Dacre'a kendisinin olduğunu söylediği daktilo bu değildi. Bu, üzerinde daktilo yazarak büyüdüğü, ona geçmişteki benliğinin kısa bir anını gösteren daktilo değildi.

Roman gözlerini kapattı, nefesi kesildi.

Duyguların karışımını tekrar hissetti. Bir zamanlar bu tuşlara defalarca kimin dokunduğunu hayal etmeye çalıştı. Bir zamanlar bu daktiloda kimin yazı yazdığını hayal etmeye çalıştı.

Kimsin sen?

Cevap yoktu. Görebileceği hiçbir şey yoktu ama yine de hissetti. Küçük ama açık bir alay. Kaburgalarının arasına düğümlenmiş o görünmez ip.

Bilinmeyene doğru çekilmeye direndi.

The First Alouette

Dönüştüğünü sanmıyorum," dedi Iris. "Roman hayatta kalmaya çalışıyor."

Helena kaşlarını kaldırdı. "Pekâlâ olabilir. Ama bu aynı zamanda onun güvenilmez ve tehlikede olduğu anlamına da geliyor. Artık ona güvenemem ve şimdi de rakibimiz için yazarak bizim için çatışmaya neden olacak."

Iris bakışlarını hâlâ elinde tuttuğu *Yemin Gazetesi'ne çevirdi*. Zihni dönüyordu ama Roman'ın makalesine odaklandı. Neredeyse onun kendisine okuduğunu duyabiliyordu, temposu keskin ve soğuktu. Neredeyse tanıdık gelmiyordu. Ta ki gözleri altıncı cümlesinde kolayca gözden kaçan bir kelimeye takılana kadar: *Sadece bir müzeye ya da birçoğumuzun asla dokunamayacağı bir tarih kitabına hapsedilmiş bir hikâye değil yazılma sürecinde olan bir hikâye.*

"Müze," diye fısıldadı Iris. "O da ne?" Helena sordu.

Iris gözlerini kırptırdı. Kalbi aniden hızla çarpmaya başladı. "Yok bir şey. Sadece bir düşünce."

Helena iç geçirdi, ellerini kalçalarına koydu. "Bu senin haber yapma yeteneğini engelleyecek mi, evlat?"

"Hayır, tam tersine," dedi Iris telefona doğru ilerleyerek. "Bu işin aslını öğreneceğim." Helena'yı ve hâlâ onu izleyen editörleri yatıştırmak için *Yemin Gazetesi'ni eline aldı* ve gazeteyi bir güzel salladı. Sonra kulaklığı aldı ve operatörü aradı.

Hattan bir erkek sesi geldi. "Aramanızı nasıl yönlendirebilirim?"

"*Yemin Gazetesi*, lütfen," dedi Iris. "Lütfen bekleyin."

Ayağını yere vurarak bekledi. Hattaki paraziti, çevrilen düğmelerin sesini ve ardından kulağında sabit bir çınlama duyabiliyordu. Kadın *Oath Gazette*'nin birden fazla telefonu olduğunu biliyordu. Aramasının hangisine yönlendirildiğini bilmiyordu ve zihninde saydı, bekledi, umdu, dua etti ...

"Merhaba, ben Prindle, *Oath Gazette* adına konuşuyorum."

Iris'in yüzünde bir gülümseme belirdi. Tam da umduğu gibiydi ve kelimelerini toparlaması bir nefes almasını gerektirdi.

"Alo?" Sarah Prindle biraz sabırsız bir sesle tekrar konuştu.

"Prindle." Iris alçak bir sesle konuştu. "Sana bazı önemli haberlerim var. Şahsen teslim edilmeli. Benimle 20 dakika sonra Gould's Café'de buluş."

"Tanış-" Sarah öfkeli bir ses çıkardı ama sözünü kesti. Sesi küçük bir nefes alışla yumuşadı. "Bir dakika... Winnow, sen misin? Sesini tanıdım."

"Evet, benim."

"Ama Autry... Öğle tatiline kadar iznim yok."

"Biliyorum ama seni bir an önce görmem gerekiyor. Kaçabilir misin?"

Bir dakika boyunca sessizlik oldu. Iris neredeyse Sarah'yı zihninin gözlerinde görebiliyordu, *Oath Gazette*'nin koşuşturmacasına sinsice bakıyordu. Zeb Autry'nin ofisinde, masasının üzerinde bir yığın kâğıtla birlikte buzlu viski içtiğine şüphe yoktu.

"Evet, sanırım yapabilirim," dedi sonunda, heyecanla karışık bir sesle. "Yirmi dakika mı demiştiniz? Gould'da mı?"

"Evet," diye yanıtladı Iris. "Seni bekliyor olacağım." "O zaman birazdan görüşürüz."

Iris ahizeyi kapattı ve döndü. *Tribün* hâlâ onu izliyordu, gözleri ilgiyle açılmıştı.

Gazeteyi yağmurdan korumak için trençkotunun altına sıkıştırdı. Roman'ın hain sözlerini kalbine bastıran Iris, *Tribune*'den ayrıldı. Girdap gibi dönen gri sisin içinden Gould's Café'ye doğru yürüdü.

Sarah Prindle birkaç dakika gecikmişti ama Iris buna aldırmadı. Kafenin köşesinde, bir kitaplık ile saksıda ki limon ağacının arasında küçük, yuvarlak bir masa seçmişti. Gizlice sohbet etmek için mükemmel bir yerdi ve Iris

trençkotunu henüz asmış ve bir demlik çay sipariş etmişti ki kafenin kapısının üstündeki zilin çaldığını duydu.

Sarah tıpkı Iris'in hatırladığı gibi görünüyordu. Gerçeği söylemek gerekirse, *Gazetede* birlikte çalışmalarının üzerinden sadece birkaç ay geçmişti. Ama o zamandan bu yana geçen haftalar tuhaf, karanlık günlerle doluydu ve Iris, aradan gerçekten yıllar geçmiş gibi hissettiğini kabul ettiğinde nefesi kesildi.

"Winnow!" Sarah heyecanla fısıldayarak köşeye doğru koştu. Iris gülümseyerek ayağa kalktı. "Seni görmek güzel, Prindle."

O kadar sıkı sarıldılar ki Iris omurgasının kırıldığını hissetti ve Sarah'nın ince sarı saçlarını ağzına aldı.

"Lütfen oturun," dedi Iris, sandalyesine geri yaslanarak. "Az önce bize bir demlik çay söyledim."

"Asla soğumayan. Büyülü bir binanın güzel bir avantajı." Sarah oturmadan önce şemsiyesini duvara yasladı.

Garson dumanı tüten bir demlik çay getirdi -doğruydı; Gould's'ta çay hiç soğumazdı- yanında bir sürahi krema ve bal ile bir tabak tereyağlı çörek vardı. Kızlar fincanlarını hazırlarken sessizdi. Ama sonra Sarah, Iris'i kafeye kadar takip eden endişeyi hissetmiş olmalıydı. Başını kaldırıp, "Sanırım Kitt'in bu sabahki yazısını gördün," dedi.

"Evet." Iris yerde bekleyen gazeteye uzandı ve onu masanın üzerine koydu. Roman'ın manşeti okyanustaki bir girdap gibi onu içine çekmeye devam ediyordu. "Ve bazı sorularım var."

"Ben de öyle," dedi Sarah, gözlüklerini çıkarıp sis ve yağmur lekelerini silerek. "*Gazeteden ayrıldığınızdan* beri aklımda sorular var, örneğin Kitt neden siz ayrıldıktan sadece birkaç hafta sonra istifa etti? Yakından bakana kadar her şey tesadüfi görünüyordu." Gözlüklerini tekrar burnuna yerleştirdi, gözleri irileşti. "Ve aman Tanrım, elinizde bir yüzük olduğunu fark ettim! Bu... siz ikiniz mi...?"

"Şşşt," dedi Iris, birkaç bakış attıklarını fark ederek. "Ve evet. Kitt ve ben evliyiz."

"Bu *ne zaman* oldu?" "Ön tarafta."

"Açıklaman gereken *çok* şey var Winnow. Yoksa artık sana Kitt mi demeliyim?"

"Winnow iyi," dedi Iris çayından bir yudum alarak. "Ama bu uzun bir hikâye ve korkarım daha sonra paylaşılması gerekecek. Şu anda, nasıl olduğunu bilmem gerek."

Kitt'in sözleri *gazeteye ulaştı*. Mektupla mı geldiler? Autry'ye mi gönderilmişti? El yazısı mıydı yoksa makalesi zaten daktilo edilmiş miydi?"

Sarah kaşlarını çattı. "Biliyor musun, çok garipti. Ama iki gün önce Autry'nin ofisinde oturmuş öğle yemeği siparişini yazıyordum ki bir adam kapıyı çaldı."

"Kimdi bu adam?" Iris sordu. "Neye benziyordu? Adı neydi?"

"Ben... onun kim olduğunu bilmiyorum," diye yanıtladı Sarah. "Dürüst olmak gerekirse yüzünü göremedim. Hatırladığım kadarıyla uzun boyluydu. Bir pelerin giyiyordu ve başlığı yukarıdaydı. Sesi sertti ve garip, neredeyse baygın bir tonu vardı. Nahoş değildi ama duyduğumda üşüdüğümü hissettim."

Iris sandalyesinde arkasına yaslandı ve parmaklarını çıtlattı. Bu adam Dacre'in ortaklarından biri olmalıydı. Dacre'in en güvendiği hizmetkârlarından biri Oath'ta, Iris ve Sarah'nın şu anda oturdukları yerden çok uzakta olmayan bir kafede çay içiyordu. Adam fark edilmeden nasıl bu kadar sorunsuz hareket edebilmişti? Oath'a trenle mi gitmişti? Savaş cephesinden şehre yürüyerek mi gelmişti? Bir araca mı binmişti?

Iris'in kollarındaki tüyler diken diken oldu. Savaş şehre bir zamanlar düşündüğünden çok daha yakındı.

"Yani bu adam Kitt'in makalesini Autry'ye *elden* teslim etti," diye tahmin yürüttü Iris.

"Söyledi. Ve bunun Autry'nin kesinlikle bir bedel karşılığında isteyeceği bir şey olduğunu söyledi."

"Peki fiyatı neydi?"

Sarah çay fincanının zarif kulpuyla oynadı. "Autry'nin Ancak kendisine teslim edilen *tüm* makaleleri yayınlamaya devam etmeyi kabul etmesi şartıyla. O andan itibaren seçme ve seçilme hakkı yoktu."

"Yani daha fazlası mı gelecek?"

Sarah başıyla onayladı. "Autry her şeyden çok memnun oldu. Teslimatı özel olarak açabilmem için beni ofisinden gönderdi. İki dakika geçmeden beni geri çağırdı ve makaleyi Benton'ın masasına götürmemi söyledi. Ben de öyle yaptım ve makaleye bir göz attığımda Kitt'e ait olduğunu görünce şok oldum. yazmak."

"El yazısı mı?" Iris sordu.

"Hayır, daktiloyle yazılmıştı," diye cevap verdi Sarah. "Ben sadece onun *sözlerini* tekrar gördüğüm için şaşırdığımı ve özellikle de Autry ile birlikte ayrılıp ortalığı karıştırdıktan sonra bir kez daha *Gazete'de* yayın yapacağını söylemek istemişim."

Roman'ın makalesi daktiloyla yazılmıştı, bu da bir daktiloya erişimi olduğu anlamına geliyordu. *Umarım Alouettes'lerden biridir*, diye düşündü Iris.

"Kitt'in... başı dertte mi, Winnow?" Sarah sordu.

"Öyle olduğuna inanıyorum," dedi Iris. "Ve sizden çok yasadışı ve çok tehlikeli bir şey yapmanızı istemek üzereyim."

"*Yasadışı mı?*"

"Evet. Ve bunu başarmana çaresizce ihtiyacım olmasaydı seni bu pozisyona sokmazdım."

Sarah'nın ağzı yana doğru kıvrıldı. Çay fincanını bıraktı ve parmaklarını birbirine geçirerek komplocu bir tavırla Iris'e yaklaştı. "Dinliyorum o zaman."

"Müzeye hâlâ çok aşinasınız, değil mi?" "Şey, evet. Babamla birlikte her hafta sonu oraya gideriz."

Iris dudağını çiğnedi, bunun geri dönüşü olmayan bir an olduğunu biliyordu. Yine de başka bir seçenek yoktu. Roman'a tekrar yazma düşüncesi onu tüketmişti. O büyülü bağlantıyı bir kez daha ellerine almak, eşiklerden geçmesine ve savaşın parçaladığı kilometreleri aşmasına izin vermek.

"Müzeye girmek için yardımına ihtiyacım var, Prindle."

Sarah, hakkını yemeyelim, sadece gözlerini kırıştırdı. "Pekâlâ. Peki bunu neden yapalım?"

"Çünkü bir daktilo çalmam gerekiyor."

We Like Our Middle Names Best

Her şeye rağmen, ölmüş olmalıydım. Masamda oturup sizin okumanız için bu satırları yazmamalıydım. Hava çekiyor -nefes alıyor, nefes veriyor, nefes alıyor- ve yıldızlara bakıyor, ölümden kaçtığım için dünyanın ne kadar ~~muazzam~~ ~~güzellikte~~ soğuk olduğunu hissediyor olmamalıydım, misafirliklerini fazla uzatmış bir ev misafiri gibi. Şafakta kalkıp ilerlemeye devam etmemi sağlayan başka ne var bilmiyorum: yaralarımda saklanan bir ~~şarkı~~, bir hikaye var. Henüz kelimelerini tam olarak yakalayamamış olsam da bana fısıldayan bir şarkı.

"Bir mezara gömülmelisin," diyor dünya, diğer tüm sesleri bastıracak kadar yüksek sesle.

Yine de parmaklarımı derimdeki yaralara bastırıyorum -yumuşak, hassas, altındaki kan kadar sıcak- ve şunu duyuyorum: "~~İlahi bir şey var...~~ Seni burada tutan, nefes almanı, hareket etmeni, yaşamayı sağlayan biri var."

Roman'ın elleri daktilonun tuşlarından kaydı. Yapması gereken şey Dacre için bir sonraki makalesini yazmaktı, ancak çalışmak için oturduğunda farklı kelimeler ortaya çıkmıştı.

Gece yeni çökmüştü ve ev sessizdi. Ama Roman odaklanırsa, alt katta konuşan Dacre'in sesinin belli belirsiz gürültüsünü yakalayabilirdi. Yürüyen çizmelerin altındaki parkenin gıcirtısını, ön kapının açılıp kapanırken çıkardığı tıkırtıyı duyabiliyordu.

Her gün böyle, gizemli toplantılar ve geliş gidişlerle doluydu. Roman üst katta gözlerden uzakta kalıyor, yemeklerini odasında yiyor ve Tanrı makale fikirleriyle ziyaret ettiğinde Dacre için yazı yazıyordu. Eğer yerin altındaki bir odaya kapatılmanın dehşetini yaşamamış olsaydı, Roman kendini bir mahkûm gibi hissedebilirdi.

Salondaki kapının başka bir âleme açıldığını düşündü.

Dacre bir sonraki makalenin yarına kadar hazır olmasını istiyordu ve Roman onun üzgün sözlerine bakarak içini çekti. Baş ağrıyordu. O gün zihni çok uzaklardaydı, kaybettiği yılları hatırlamaya çalışıyordu. Gözlerini ovuşturdu ve o gece hasat etmek için kelimelerin orada olmadığı gerçeğine boyun eğdi.

Ayağa kalktı, saatlerce oturmaktan kürek kemikleri sızlamıştı. Karanlıkta durup gölgeleri ve duman parçalarını soluyana kadar mumları söndürdü. Yavaşça paletine doğru ilerledi ve hâlâ tulumunu ve botlarını giyerek soğuk battaniyelerin üzerine uzandı.

Fark ettiğinden çok daha fazla yorulmuş olmalıydı. Roman birkaç dakika içinde uyuduğunu hissetti.

Bir kız vardı. İki örgülü saç örgüsü olan küçük, zarif bir çocuk. Kuzgun tüylerinin renginde. Onunkiyle aynı tonda. Yanakları yaz sıcağından pembeleşmişti ve elini çekştirerek gülümsüyordu.

"Bu taraftan, Carver!" diye bağırdı.

Roman sadece güldü ve onun kendisini çimlerin üzerinde çekmesine izin verdi. Yalınayaktılar ve sadece babaları yokken takabildikleri papatya taçlarını takmışlardı. Bahçe, sarmaşıklarla dolu çardakları ve mükemmel kesilmiş çitleriyle önlerinde uzanıyordu. Güller açmıştı; arılar ve kızböcekleri boğucu öğleden sonra ışığında vızıldıyordu.

Kız kardeşi onu sürüklemeye devam ederken, "Beni nereye götürüyorsun Del?" diye sordu.

"Gizli bir yere," dedi Del kıkırdarak.

Bahçenin arka tarafına, çalılıkların içine ve büyük evin görüş alanının dışına doğru ilerlediler. Böğürtlenler dikenlerin arasında yabancı olarak yetişiyordu ve Roman ile Del onlardan avuç avuç yediler, annelerinin onları çağırdığını duyduklarında parmakları menekşe rengine boyanmıştı.

"Roman? Georgiana? Akşam yemeği vakti geldi."

Şimdi hatırlıyorum, diye düşündü Roman sarsılarak. *En çok göbek adlarımızı severiz.*

Daha fazla anı alevlendi, birbirinin içinde eridi. Roman'ın yaşadığı günler bir zamanlar sıkıcı ve önemsiz görünmüştü - aynı rutin, tekrar tekrar - ama şimdi rahatlatıcı, yeniden keşfetmek için büyüleyiciydi. O uçsuz bucaksız, geniş evde yalnız değildi. Yanında kız kardeşi Del vardı ve o ışık, cesaret ve kaprisliydi.

Doğduğu günü gördü. Onu ilk kez dikkatle kucağına aldığı anı, pencerelerin ardında yağan yağmuru. Ve sonra öldüğü günü gördü. Tepesindeki fırtına bulutlarını yansıtan göleti, yüzüstü yüzen bedenini -bir an için gözlerimi kapadım- ve kendini ona doğru atarken suda oluşan dalgalanmaları.

"Nefes al, Del!" diye bağırarak göğsünü pompaladı. Dudakları maviydi, gözleri açık ve cam gibiydi. "Uyan! Uyan!"

Roman irkilerek uyandı.

Rüya çamur gibi çökerken gözlerini karanlığa dikti. Nabızı kulaklarında zonklıyor ve kan derisinin altında sıcak bir şekilde akıyordu.

Sadece bir rüyaydı.

Ama Roman hâlâ o gölet suyunun tadını alabiliyor, saçlarından damladığını hissedebiliyordu. Kıyıdaki nemli toprağın kokusunu alabiliyordu, sanki su Del'i alıp götürdüğünde daha dünmüş gibi.

Bir kız kardeşi olduğunu hatırlamıyordu. Ama rüya o kadar canlıydı ki, zihninin geçmişinin kayıp parçalarını hatırlamasına yardımcı olmaya çalışıp çalışmadığını merak etmekten kendini alamadı.

Eğer bu sadece bir rüya değilse, kız kardeşimin ölmesi benim suçum.

Gözyaşlarını yutmaya çalışarak elleriyle yüzünü kapattı. Ama hıçkırıklar onu bir fırtına dalgası gibi sarstı. Roman sonunda yan tarafına kıvrıldı ve hıçkırıkların kemiklerini titretmesine izin verdi. Ağlaması dinene kadar orada yattı. Boğazı acıyordu, midesi ağrıyordu.

Burada biraz daha kalırsa, bu palet ona mezar gibi gelecekti.

Kalkmak için kendini zorladı.

Yüzü kızarmış ve gözleri kararmış bir halde kapıya doğru ilerledi. Kapı açıldı, eğri büğrü menteşeleri üzerinde sallanıyordu. Roman'ı şaşırtan şey, Shane'in koridorda nöbetçi olarak bulunmamasıydı. Aslında koridor boş ve sessizdi, gecenin en derin gölgeleriyle doluydu.

Roman koridora adım attı. Ayaklarının onu merdivenlere götürmesine izin verdi ve sessizce aşağı indi, sadece ön kapıdaki iki muhafız kaşlarını şüpheyle kaldırarak bakışlarıyla karşılaştığında durakladı.

"Mutfağa gidiyorum," diye fısıldadı Roman kısıp sesle. "Bir bardak süt için."

Askerlerden biri ona hafifçe başını salladı. Roman mutfağın sıcaklığı ve titreyen ateş ışığının cazibesine kapılarak yoluna devam etti.

Boş olmasını bekliyordu ve Dacre'ın masada oturmuş, bir dizi haritaya baktığını görünce bir kez daha şok oldu. Elinde bir

İri ellerinde bir bardak koyu kırmızı bira vardı ve bu manzara o kadar evcildi ki Romalıları, tanrıların gökten zembille indiğine inandırabilirdi. ölümlülerle aynı kumaştan. İnsanoğlunun inanmak için yetiştirildiği kadar korkunç ve her şeye kadir olmadıklarını.

"Roman," diye selamladı Dacre onu, derin çınlayan sesi şaşkınlıkla yükseliyordu. "Bu saatte neden ayaktasın?"

"Ben de aynısını sizden isteyebilirdim, efendim," diye yanıtladı Roman, bakışları haritaların üzerinde gezinirken. "Kâhinlerin uykuya ihtiyacı yok mu?"

Dacre gülümsedi ve ayağa kalktı. Birasını yere bıraktı ve gazeteyi toplamaya başladı. "Belki de zaman zaman öyle oluyor. Ama sen hoş bir manzarasın ve bana biraz ara vermem gerektiğini hatırlatıyorsun."

Dacre karamel kenarlı illüstrasyon yığınının bir kenara bırakırken Roman'ın zihninde *hoş bir manzara* yankılandı. *Ve o haritaları görmemi istemiyor.*

Dacre sandalyelerden birini çekerek, "Buyurun, oturun," dedi. "Bir içki ister misiniz?"

"Sizi rahatsız etmek istememiştim," diye yanıtladı Roman. "Aslında bir bardak süt almaya gelmiştim. Uyuyamadığım zamanlarda içerdim."

Dacre'ın alnında bir çizgi belirdi. Mum ışığında birden daha yaşlı, neredeyse bitkin göründü. Gözleri kısılmış, değerli taşlar gibi parlıyordu. "Daktilo hatırlamana yardımcı oluyor mu?"

Roman başını salladı ama dili dişlerinin arkasında kıvrıldı. Dacre'ın neden ondan eski daktilosunu teşhis etmesini istediğinden ve sonra gizlice diğerini verdiğinden hâlâ emin değildi.

Tabii hatırlamamı istemiyorsa.

Bu düşünce Roman'ın neredeyse dengesini bozuyordu ve sandalyeye çöktü.

Dacre'ın buzdolabını açıp bir şişe süt çıkarmasını izledi. "Bu

kasabanın insanları hayvanlarını geride bıraktıkları için şanslıyız."

Dacre uzun bir bardak doldururken şöyle dedi. "Düşünceli bir teklif, yoksa kuvvetlerim aç kalacaktı. Siz de öyle, muhabir."

"Evet," diye fısıldadı Roman, düşünceleri Dacre'ın ona günler önce Avalon Bluff hakkında anlattıklarıyla meşguldü.

Birlikte sokaklarda yürümüşler ve hasarı gözlemlemişlerdi. Bazıları Evler yanarak kömürleşmiş moloz yığınları halinde duruyordu. Diğerleri bombaların yıkımından kurtulmuştu, ancak yine de paramparça olmuş pencereler, çarpık kapı girişleri ve havada parıldayan şarapnel parçalarıyla dehşetin kanıtlarını taşıyordu.

Avlu. Roman bunu not defterine yazmıştı ama aynı zamanda

Dacre'ın söylediklerini. Birçok açıdan, bu açıklama Roman'ın sözlerine hiç benzemiyordu.

"Senin için yazdığım ilk makaleye ne oldu?" diye sordu. "Avalon Bluff'u nasıl kurtardığınızı anlatan yazıya?"

Dacre masanın başındaki sandalyesine dönmeden önce sütü Roman'ın önüne koydu. Hareket ettiğinde yine o hafif metalik tıkırtı duyuldu.

"Görmek ister misiniz?"

Roman kaşlarını çatı. "Ne demek istiyorsunuz, efendim?"

Dacre sözünü sakınmadan yanındaki yığından katlanmış bir gazete çıkardı.

dirsek. Bir çırpıda yere bıraktı ve Roman öne doğru eğilerek koyu mürekkepli manşeti okudu.

DACRE AVALON BLUFF'TA YÜZLERCE YARALIYI KURTARDI yazan ROMAN C. KITT

Roman'ın kalbi ağır bir şekilde atmaya başladı. Sanki bir sirenin çağrısına cevap verircesine uzandı ve gazeteyi eline aldı, sadece okumak için

kelimeleri tekrar böyle ince bir baskıyla. Mürekkebin parmak uçlarına bulaştığını hissetmek. "*Yemin Gazetesi*," diye yüksek sesle okudu, gazetenin kaligrafisine hayran kalarak

Başlık. Ve orada, göğsünün derinliklerinde bir kıvılcım vardı. "Oath buradan ne kadar uzakta?"

"Altı yüz kilometre doğuda."

"Oraya mı gidiyorsunuz efendim? Şehre mi?"

"Evet. *Enva* ile yeniden bir araya gelmek için."

Tanrıçanın adı Roman'ın donup kalmasına neden oldu. Tanıdık geliyordu; Roman bu ismi daha önce söylediğini biliyordu.

"Karım," dedi Dacre keskin bir gülümsemeyle. "Benimle birlikte aşağıdaki diyarda yaşıyordu ve onu sevmeme ve ona yemin etmeme rağmen... bana ihanet etmek için zamanını kollayan ve entrikalar çeviren bir düzenbazdı."

"Özür dilerim." Roman başka nasıl cevap vereceğini bilemiyordu.

"Bu savaşın sebebi bu mu? Onunla aranızda bozulan bir yemin mi?"

"Bundan çok daha fazlası söz konusu ama ölümlü ve bekâr olduğun için anlamayı beklemiyorum. Hiç yemin etmedin, ya da hissetmedin. sihir gibi kemiklerine yerleşir. Kendini asla bir başkasına adamazsın."

Roman itiraz etmek istedi. Yanakları ısındı ama nedenini anlamadı. Kendini sessiz kalmaya zorladı ve Dacre devam ederken onu dinledi.

"Mezarımdan kalktıktan sonra benimle yarı yolda buluşacağımı umuyordum."

Bana geleceğini söylemişti; ama o korkakça bir yol seçti ve Yemin'de kaldı. Artık bu diyarı onun aldatmacalarından kurtarmak bana düşüyor."

Roman'ın zihninde başka sorular da yeşerdi ama *kurtarmak* kelimesine takılıp kalınca hepsi soldu. Del'i tekrar gördü; bakışları boş, ağzı suyla dolu, kalbi çılgınca pompalayan ellerinin altında tepkisizdi.

Roman rüyasında onu kurtaramamıştı ve o korkunç hata yüzünden hâlâ yaralı hissediyordu. Asla olmaması gereken bir hata. Tabii eğer olduysa.

"Birini düşünüyorsun," dedi Dacre. "Ya da belki de onları hatırlıyorsun?"

Roman içten içe kendini sarstı. Bir tanrıyla yalnızken aklının başka yerlerde dolaşmasına izin vermek yine aptalca bir şeydi. "Evet. Bir rüya gördüm."

"*Rüyanda* sevdiğin birini mi gördün?" Dacre'ın ses tonunda bir keskinlik vardı. "Geçmişinden biri mi?"

Roman tereddüt etti. "Rüyamda küçük bir kız kardeşim olduğunu gördüm. Delaney." Dacre'a ne kadarını anlatacağından emin değildi ama bir kez konuşmaya başladığında, anlattıkları içinden akıp gitti. Rüwayı sesiyle tatmanın onu daha da somutlaştırması garipti.

Bu gerçekten oldu. Kalbi içinden geçen güvenceyi çarpıyordu. *Bir kız kardeşim vardı ve onu kaybettim.*

Dacre sanki rüyayı tartıyormuş gibi birkaç dakika sessiz kaldı. Ama konuştuğunda, sözleri Roman'ın beklediği son şeydi.

"Benim de bir kız kardeşim olduğunu biliyor muydun? O bu diyarda kalan Yeraltından biri ve buranın güneyindeki bir mezarda uyuyor."

"Alva?" dedi Roman refleks olarak. Bir okul odasını, duvara iliştirilmiş bir Cambria haritasını, diyardaki beş ilahi mezar hakkında gevezelik eden bir öğretmeni hayal meyal hatırlıyordu. *Savunduğumuz ve gömdüğümüz tanrılar - Enva Skyward, Dacre Underling, Alva Underling, Mir Underling ve Luz Skyward. Sonsuz uykunun esiri olacak tanrılar.*

"Evet, Alva," diye cevap verdi Dacre, sesi onun adıyla yumuşayarak.

"Aynı anneyi paylaşıyorduk, bu yüzden ikimiz de sonsuz belaya mahkûmduk, her ne kadar güçlerimiz diğer akrabalarımıza kıyasla oldukça zararsız olsa da."

"Güçlerin mi?"

"Okulunuzda size ilahiyatın tüm genişliğini öğretmeyi başaramadılar mı?" Ama Dacre Roman'a cevap verme şansı tanımadı. "Elbette verdiler. Ölümlüler genellikle bilmedikleri şeylerden korkarlar. anlıyorum."

"İyileştüğınızı biliyorum efendim," dedi Roman, dizinin etrafındaki yara izlerini takip ederek. "Ama kız kardeşinizin gücü neydi?"

"Onun gücü *nedir* demek istiyorsun. O sadece uyuyor, tıpkı benim bir zamanlar uyuduğum gibi. O ölü değil."

"Evet, elbette. Affedin beni, sadece-"

"Alva rüyaların tanrıçasıdır," diye araya girdi Dacre. "Kâbusların."

Roman kaskatı kesildi. Hâlâ kendi kâbusunun onu gölgelediğini hissedebiliyordu,

ve bir yudum süt içti, gölet suyunun ve ıstırabın izini kovmaya çalıştı.

"Gençken, güçlerimiz kendi türümüz arasında zararsız görünüyordu ve bizden çalınmaları konusunda hiç endişelenmedik," diye devam etti Dacre.

"Çünkü tanrılar nadiren uykuya ihtiyaç duyar ve bedenlerimiz kendi kendilerini iyileştirebilir. İlahiyat arasında şifa ve rüyalar ne işe yarar ki? Ama ölümlüler söz konusu olduğunda durum çok daha farklıydı. Kanar ve kırılırsınız. Sizi savunmasız bıraksa bile uykuyu arzularsınız. İçinde bulunduğunuz dünyayı anlamlandırmak için rüya görürsünüz."

"Hepsi bu kadar mıydı?" Roman sordu. "Del'in hayali mi?"

Dacre içini çekti ve daha yakına eğildi. "Sana Alva'nın bana uzun zaman önce söylediği şeyi söyleyeceğim. Çünkü o birçok ölümlü rüya gördü. Bazen sizin gibiler rüyalarında keşke olsaydı dediğiniz şeyleri görür. Bu imgeler şu anki duygularınızla ya da karşı karşıya olduğunuz sorunlarla sarmalanmıştır. Küçük bir kız kardeş tasavvurunuz, aileye, tanınmaya ne kadar özlem duyduğunuzun basit bir ifadesidir. Ama hepsi bu: sadece bir rüya."

Roman yutkundu. Tanrının sözleri, her ne kadar nazikçe söylenmiş olsa da, ok gibi saplandı.

"Katılmıyor musun?" Dacre söyledi.

"Rüya," dedi Roman ama sesi zayıftı. "Gerçek *gibiydi*. Büyüdüğüm evi gördüm. Babamı, annemi gördüm. Seslerini duydum. Eski odamda yürüdüm. Tüm detaylar... Bunları nasıl uydurabileceğimi anlayamıyorum."

"Gerçek olmasını mı *istiyorsun*?" Dacre karşı çıktı. "Bir kız kardeşin olduğunu ama boğulmasının senin suçun olduğunu bilmek kendini daha iyi hissetmeni sağlar mı?"

Roman konuşamıyordu. Boğazındaki yumru geri döndü; suçluluk duygusu gibi ekşi bir tadı vardı ve nefes almasını engelliyordu.

"Roman?"

"Emin değilim," diye fısıldadı gözlerini sıkarak.

"Belki de size şunu sormalıyım. Rüya gerçek olsa bile, ki ben Öyle *olmadığına* inanırsak, geçmişimize göre mi yaşarız, yoksa gelecek olana göre mi? Geride kalmış ve değiştirilemeyecek şeylere bakarak zaman kaybetmeyi mi seçiyoruz, yoksa görebildiklerimizi görmeye devam mı ediyoruz?"

Roman'ın gözleri açıldı. Mum ışığına, önündeki süt bardağına odaklandı. Bir tanrının gölgesi masanın üzerine düşmüştü. "İleri, efendim."

"Aferin delikanlı." Dacre dirseğinin dibinde duran kâğıt parçasına uzandı. Daktiloyla yazılmış, buruşuk ve kan lekeli bir yazıya benziyordu. Roman'ın görevden alındığını anlaması bir saniye sürdü. "Başka rüyaların varsa duymak isterim Roman."

"Evet. Elbette efendim." Roman ayağa kalktı ve sütünü bitirip bardağı lavaboya koydu. Ama masada bir kez daha durdu ve gazeteye uzandı.

"Bu bende kalabilir mi?"

"İstiyorsanız, sizindir. Ama umarım bir sonraki makaleniz sabaha hazır olur?"

Roman *Yemin* Gazetesini kolunun altına sıkıştırdı. "Korkarım biraz daha zamana ihtiyacım olabilir."

Dacre sessizdi. Ateşin ışığı yüzünde titreşiyor, saçlarını altının koyu bir tonuna dönüştürüyordu. "O halde yarın. Gözden geçirmem için hazırla. gün batımı."

"Teşekkür ederim, efendim." Roman gitmeye başladı ama mutfak eşiğinde durup arkasına baktı. Bir tanrı masada oturmuş, birasını yudumluyor ve kan sıçramış bir sayfayı okuyordu. Bu gerçekten de Del'le ilgili olandan daha çok bir rüya gibiydi.

Dacre, Roman'ın bakışlarının çekiciliğini hissetti ve başını kaldırıp baktı. "Başka bir şey mi var?"

"Hayır." Roman hafifçe gülümsedi. "Süt için teşekkür ederim, efendim."

Birkaç dakika sonra odasının güvenliğine geri dönene kadar Roman'ın aklına gelmemişti. Bir mum yaktı ve tekrar masasına oturarak *Yemin Gazetesi'ndeki* manşetini inceledi.

Roman C. Kitt.

Adını ve soyadını günler önce hatırlamıştı ama göbek adını? Yazdığı makaleye bunu eklememişti. O sırada göbek adını bilmiyordu. *C* harfini yazısına başka biri *eklemişti*, Dacre ya da bir gazete çalışanı olsun. Başka biri. Roman hissetti

Del'in tatlı sesinin içinde yankılandığını duyana kadar midesinde bir gerilim sarmalı vardı.

Bu taraftan, Carver.

Elleri yavaşça daktilo tuşlarının üzerinde yerini buldu.

Bir kez daha Dacre için yazmaya çalıştı. Roman'ın iyileştirici merhametleri ve güçleri hakkında yazmasını istediği makaleyi. Ve bir kez daha, farklı kelimeler aktı.

Benim adım Roman Carver Kitt ve bu ölü bir adamın hikâyesi.

Every Lost Letter

Iris bir meşe ağacının dallarına çömelmiş, Attie'yi bekliyordu. Bir tanesiydi. Sabah olmuştu ve serin bir sis gecenin içinde dönerek aşağıdaki lamba ışıklarını kehribar rengi puslu halkalara dönüştürüyordu. Şehir garip bir şekilde sessizdi, ancak Iris nefesini tutarsa birkaç sokak ötedeki bir bardan gelen hafif konuşmaları ve polis memurlarının uykulu turları sırasında ara sıra çıkan at nal seslerini duyabiliyordu.

Ayaklarının uyuşmasını önlemek için ağırlığını dikkatlice kaydırdı, sırtında taşıdığı deri çantaya dikkat etti. Ağaç kabukları sisten dolayı kaygandı ve Iris yükseklerle ya da karanlıkta ağaçlara tırmanmaya meraklı olmadığını yeni keşfetmişti. Ama alarmı çalıştırmadan müzeye girmenin tek yolu buydu. Ya da Sarah Prindle öyle demişti ve su geçirmez bir plan yapmak için tam iki gün uğraşmıştı.

Iris kaşlarını çattı ve maskenin yüzüne yapıştığını hissetti. Nemli kumaştan burnunu kaşıma isteğine karşı koydu ve içini çekti.

Bir saattir bu meşe ağacında, müzenin arka duvarına ve üçüncü kat penceresine bakarak bekliyordu. Sarah ve Attie çok daha uzun bir süredir içeride bekliyorlardı; müzeye mütevazı ziyaretçiler olarak girmişler ve akşam karanlığında kapılar sihirli bir şekilde kilitlenmeden önce tuvalette gizlenmişlerdi. Gece yarısına kadar orada saklanacaklar, ikisi birlikte gece bekçisini gafil avlayacaklardı.

güvenlik turları. Ancak o zaman Attie, Iris'in tırmanabilmesi için pencereyi açabilecekti.

"Müze büyülü bir bina," demişti Sarah o sabah kahvaltıda, üç kız planlarını sağlamlaştırmak için bir araya geldiklerinde. "Gece karanlığında kapılar kilitlenip sürgülendikten sonra, korkunç bir alarm çalmadan kapıları açmak mümkün değil."

"Peki bunu nasıl yapacağız?" Iris tostunu bıraktı, midesi çalkalanıyordu. "Bu mümkün mü ki?"

Sarah, "Birkaç on yıl önce üçüncü kata eklenen bir pencere sayesinde bu mümkün," diye açıkladı. "Müzenin en iyi saklanan sırlarından biri de bu pencerenin orijinal pencere ve kapılar gibi büyülü olmaması. Alarmı tetiklemediğimiz sürece çıkış yolumuz bu pencere olacak."

"Bunu nasıl keşfettin, Prindle?" Attie sordu.

Sarah omuz silkerek, "Babam muhafızlardan birini tanıyor," diye cevap verdi.

"Çocukluktan beri arkadaşlar. Ve erkekler sarhoş olduklarında konuşmayı severler."

"Bu özel muhafız bu gece nöbet tutacak mı?" Iris söyledi.

"Hayır." Sarah gülümseyerek parmaklarını çay fincanının etrafına doladı. "Grantford bu gece görevde ve tembelliğiyle ünlüdür. Mükemmel olacak."

Grantford olsun ya da olmasın, hırsızlığın o gece gerçekleşmesi söz konusu değildi. Iris ve Attie'nin ertesi sabah batıya, River Down'a gitmeleri gerekiyordu.

Iris şimdi karanlığa karışana kadar pencereye baktı. Cam bölmelerin parıltısını seçebiliyordu ve sonunda bir gıcırtı duyduğunda rahatlayarak beklemeye devam etti.

Pencere kalkıyordu.

Soygunun birinci aşaması başarılı olmuştu.

Iris dudaklarında tuzun tadını alarak derin bir nefes verdi. Attie'yi dar pencere çerçevesinin içinde, yas tutan bir güvercinin şarkısını ıslıkla çalarken görene kadar dal boyunca ilerlemeye başladı.

Iris sese karşılık verdi ve kendini hazırladı; bir eli üstündeki dala sıkıca tutunmuş, diğer eli ise uzanmıştı. Belli belirsiz Attie'nin ipi kendisine doğru fırlattığını gördü, kalın gövdesi geceye vuran bir yılan gibiydi. İpin ucu Iris'in solunda bir yere çarptı ve yaprakların arasından geçerken sadece birkaç metre uzağa düştü. Attie ipi geri sarıp ikinci bir denemeye hazırlanırken, Iris'in sinirleri gerildi.

Altındaki mesafeyi hissedebiliyordu. Eđer dūşerse, yer onu parçalara ayıracaktı.

Üç kez daha fırlattı ve Iris sonunda ipi kavradı.

Meşe ağacının gövdesine doğru yürürken titriyordu. Zihnini sakinleştirmek için iki derin nefes aldı ve sonra ustalıkla ipi ağaca düğümlemeye başladı. Iris ve Attie o gün defalarca bu düğümü atma alıştırmaları yapmışlardı çünkü yanlış yaparlarsa ölüme sürükleneceklerdi. Başarısız müze soygunlarına bir yenisi daha eklenmişti.

Ama ip bağlandıktan sonra Iris tereddüt etti, düşüşün ürpertici çekiciliğini hissetti.

Aşağıda bir avlu vardı. Kır çiçekleri ve küçük bir yansıma göleti. Meşenin budaklı dalları, müze çalışanlarının ve misafirlerin oturup bir fincan ikindi çayının tadını çıkarabileceği taş döşeli bir avlunun yarısını gölgeliyordu.

Kuş seslerinden bir ıslık daha.

Iris başını kaldırıp Attie ile arasındaki mesafeyi ölçtü. On metreden biraz fazla olmasına rağmen okyanus kadar geniş hissettiriyordu. Arkadaşı hâlâ bekliyordu, çerçevenin içinde bir gölge gibi. Iris'in elini tutup onu pencereden içeri çekmek için bekliyordu.

Sadece havaya doğru o ilk adımı atması gerekiyordu.

Iris dikkatlice kendini ipe bıraktı. Başının üzerinde sağlam duruyordu ama ipin beş kol boyu aşağısında elleri acımaya başladı ve tutuşu kaçınılmaz olarak zayıfladı. Eldivenleri kaygandı; çenesini sıktı ve görevine odaklandı.

Altında bir takırtı duyduğunda pencereye doğru yolu yarılarmıştı.

Durdu ve avluya baktı.

Sarkan ayaklarının çok altında, kaldırım taşlı avluda yürüyen dört figür görene kadar dünya sisin içinde dönüyor gibiydi. Koyu renk giysiler giymişlerdi ve yüzleri maskelerin ardına gizlenmişti.

Iris dudağını ısırđı, kalbi alarmla çarpıyordu. Bu da başka bir soygun muydu?

İlerleme mi? Elbette hayır, ama figürler tam altından geçerken kıpırdamaya cesaret edemedi. Eğer içlerinden biri kafasını kaldırıp onu görürse her şey sona erecekti.

Kıpırdamadan dururken omuzları yanıyor, boynundaki kordonlar geriliyordu. Saniyeler yıllar gibi gelmişti ama Iris'i rahatlatan şey, figürlerin yollarına devam etmeleri ve gecenin içinde erimeden önce caddeyi geçmeleri idi.

İp boyunca ilerlemeye devam etti, tuğla duvara ulaştığında dişlerini gıcırdattı.

Attie ısrarla, "Elimi tut," diye fısıldadı.

Iris sağ elini ipten kurtardı. Attie'nin sıkıca kavradığı parmakları onu yukarı doğru çekip pencereden içeri sokarken parmaklarını güçlükle hissedebiliyordu.

"Onları gördün mü?" Iris nefesini tutmaya çalışarak sordu. Yıkık dökük bir sandalyeye yaslanmak için uzandı ve bir depoda durduklarını fark etti. Kasalar ve kırık çerçevelerle doluydu; dağınıklık Iris'in daha da endişelenmesine neden oldu.

"Evet," diye yanıtladı Attie. "Dört kişi saydım. Hepsi maske takıyordu. Başka bir soygun olacağını düşündüm." "Ben de öyle. Kim olduklarını düşünüyorsun?"

"Tanrılar bilir. Belki de farklı bir hedefi olan hırsızlar?"

Iris gözlerindeki teri silmek için eldivenlerinden birini çıkardı. "Beni gördüklerini düşünüyorsun, değil mi?"

"Hayır." Attie'nin dikkati sanki buna inanmıyormuş gibi tekrar pencereden dışarı yöneldi. "Ama eğer yanılıyorsam... burada hiç vakit kaybetmeyelim."

Iris, Attie'yi iki kat merdiven inerek zemin kata kadar takip etti. Gece vakti, Müze, tehlikeli parıltılar ve hareketli gölgelerle dolu farklı bir yer gibiydi. Ya da belki de bu sadece loş ışıklı lambaların bir oyunuydu ve Aradaki karanlık mı? Iris emin değildi ama mermer büstlerden birinin kaidesi üzerinde hareket ettiğini gördüğünü sandığında ürperdi.

"Prindle nerede?" diye fısıldadı.

Attie alçak bir sesle, "Ana ofiste, Grantford'u koruyor," diye cevap verdi. "Pek karşı koymadı. Ağzı ve gözleri bağlı."

Iris başını salladı ve geniş koridorlardan birine yöneldi. Sonunda uyumsuz, tuhaf şeylerin bulunduğu odaya vardığında hava soğuk ve yoğundu. Ölü tanrılardan birinin giydiği bir çift sivri deri ayakkabı, gece yarısını her vurduğunda yağmur fırtınalarına neden olduğu söylenen bir cep saati, yüzyıllar önce ilahlara karşı savaşmış Draven adında bir kılıç, parıldayan sıvıyla dolup taşan küçük bir hokka ve sihirle dövülmüş bir daktilo. Hepsi camla kaplanmış ve sergileniyordu.

Iris, Birinci Alouette'e yaklaşırken çantayı omuzlarından indirdi. Çantanın kemerini çözüp beyzbol sopasını çıkarırken parmakları yavaş ve uyuşmuş hissediyordu.

Bu yanlış geliyor, diye düşündü bir suçluluk duygusuyla. Ama o inceledi Birinci Alouette'in ve eski mektup koleksiyonunun bulunduğu camekân.

Ayrıca, *bunca yolu elim boş dönmek için gelmedim.*

Roman'ı batıda, Dacre'ın iğrenç pençesine hapsolmuş olarak hayal etti. Iris savurdu.

Sopa vitrine çarparak camı paramparça etti. Parçalar yere saçıldı ve daktilonun tuşları arasında kristaller gibi toplandı. Harflerden biri aşağıya uçtu ve parıldayan harflerin arasında durdu.

Beyaz bir teslim bayrağı gibi katliam.

Iris sopayı bir kenara bıraktı ve camın üzerinden geçerek çizmelerinin altında çitirdiğini hissetti. Daktiloyu aldı ve alt tarafını kontrol etmek için ters çevirdi. Sopa'nın darbesiyle birkaç cam parçası daha yere düştü. Parmaklıklar yerinden oynadı ama Iris aradığını buldu. Gümüş plaket çerçevenin iç tarafına vidalanmıştı ve üzerinde "İLK ALOUETTE, ÖZEL OLARAK A.V.S. İÇİN YAPILMIŞTIR" yazıyordu.

İhtiyacı olan şey buydu. *İstedığı şey.*

Ellerinde sihir tutuyordu ve daktiloyu dikkatle yanında getirdiği siyah kutuya yerleştirip kapağını kapattı. Attie çantayı sopayla birlikte çantaya yerleştirmesine yardım etti. Hırsızlık kalp atışları içinde sona ermişti ama Iris içindeki ürkütücü duyguyu bir türlü atamıyordu.

Biri onları izliyordu.

"Ben gidip Prindle'ı getireyim," dedi Attie. "Merdivenlerin dibinde buluşalım mı?"

Iris başını salladı ve çantasını omuzlarına aldı. Yere düşen mektubu almak için eğildi, Alouette Stone'un yazdığı bir mektuptu bu camla kaplı kaidenin üzerine yavaşça yerleştirdi. Ama gözleri daktiloyla yazılmış bir satıra takıldı.

Sihir hala toplanıyor ve geçmiş yaldızlı; olanın içindeki güzelliği görüyorum ama sadece hem kederi hem de neşeyi eşit ölçülerde tattığım için.

Iris arkasını dönüp merdivenlere yöneldi. Ama gözyaşlarını geri kırttı ve "*Benim gibi Alouette*" diye düşündü.

Hafif bir yağmur yağıyordu ve Iris dairesine ulaştığında gece çok eski hissediliyordu. Sarah ve Attie'yle müzede yollarını ayırdıktan sonra üçü de güvenli bir şekilde pencereden çıkıp sağlam zemine geri dönmüştü. Nefesleri kesilmiş, başları dönmüş ve başarılı bir soygun gerçekleştirdikleri için biraz da paranoyak olmuşlardı.

Bu sırrın tadını daha sonra güzel bir restoranda çıkaracaklardı. Savaş bittiğinde. Iris arkadaşlarına güzel bir akşam yemeği ısmarlayacaktı. Ve sonra

İlk Alouette'i müzeye iade edin. İsimsiz olarak tabii ki.

Bu sözlere ve ellerindeki ağırlara rağmen, bunların hiçbirisi gerçek gibi gelmiyordu.

Iris odasında güvende olana ve çantasını omuzlarından indirene kadar kendini rüya gördüğüne inandırabilirdi. Maskesi ve koyu renk giysileri, eldivenleri ve çizmeleri. Üzerine bir gecelik geçirdi ve nemli saçlarını topladı. Dikkatle daktilosunu aldı ve bir zamanlar kardeşine, sonra da Roman'a mektup üstüne mektup yazdığı yere oturdu.

Birinci Alouette'i çapraz dizlerinin önüne koydu ve silindire yeni bir sayfa yerleştirdi.

Dakikalar geçmeye başladı; gece en soğuk saatlerine doğru ilerliyordu. Yağmur penceresinin ötesinde ciddi bir şekilde yağmaya başladı ve Iris boş sayfaya bakarak Roman'a ne söylemesi gerektiğini düşündü. Nerede olduğunu bilmiyordu. Güvende olup olmadığını, hapsedilip hapsedilmediğini bilmiyordu. Daktilosu yanında mıydı, onu bile bilmiyordu.

Çok fazla bilinmeyen vardı ve onunla iletişim kurmak onu tehlikeye atabilirdi.

Sessizlik, kâğıtlar yerde fısıldamaya başladığında bozuldu. Iris şaşkınlıkla, gardırobunun kapısının gölgesinden katlanmış sayfaların çıkmasını izledi. O kadar çoklardı ki bir yığın oluşturuyorlardı. Kalbi deli gibi çarparak onlara doğru atıldı ve bir tanesini hızla açtı.

Her gün zırh giyiyormuş gibi hissettiğiniz oluyor mu? İnsanlar size baktıklarında sadece kendinizi özenle kapladığınız çeliğin parlaklığını mı görüyorlar?

Iris şaşkınlıkla sayfayı indirdi.

Bu eski bir mektuptu. Roman'ın onu sadece C. olarak tanıdığı zamanlarda ona yazdığı bir mektup.

Bir diğerine uzandı ve onun da kendisine ait olduğunu görünce şok oldu. Iris hepsine aşına olduğunu fark edene kadar hepsini gözden geçirdi. tek bir harf. Onları ya yazmış ya da o kadar çok okumuştı ki kelimeler zihnine kazınmıştı.

Iris titrek bir nefes vererek tekrar halının üzerine oturdu. Roman'la yazışmalarının Marisol'un evinde kaybolduğunu düşünmüştü. Ama Birinci Alouette, müzeye hapsedildiğinde bile sihrini unutmamıştı. Bu daktilo mektupları saklıyor, onları bir gardırop kapısından teslim edebileceği anı bekliyordu.

Iris, göğsü çatlayacakmış gibi hissedene kadar en sevdiklerini tekrar okudu.

Roman'ın sözleri kemiklerinde yankılandı ve içinde şiddetli bir sızı uyandırdı.

Mektupları yere bıraktı, kararlıydı. Bir yanı mektupların onu bulamayacağına inansa da kurnaz ve dikkatli olacaktı.

Seni hatırlamayacak.

Forest'ın sözleri onu rahatsız etti.

Iris bu anı yüzünden kendini yaralanmış hissetti. Bir tırnağını çiğneyerek Forest'ın doğru söyleyip söylemediğini ya da sadece onu yaralamaya mı çalıştığını merak etti. Onu evinde ve güvende tutmak için. Tekrar karanlığa uzanmasını engellemek için.

Dikkatli ol, dedi kendi kendine, parmak uçları tuşların üzerindeki yerlerini bulurken.

Kendinizi göstermeden veya önemli bir şey söylemeden önce o olduğundan emin olun.

Iris kısa bir mesaj yazdı. Kâğıdı silindirden çekip katlarken elleri titriyordu. Sayfayı gardırobunun kapağının altından geçirirken hiç zaman geçmemiş gibi hissetti. Hiç zaman geçmemişti ama yine de Mevsimler tek bir kararsız nefeste çiçek açıp dökülüyordu. Büyünün aynı anda iki farklı şey olabilmesi ne kadar garip. Genç ve yaşlı. Yeni ve tanıdık. Endişe ve rahatlık.

Ne beklediğini bilmiyordu.

Gardırobun mektubunu açmadan geri göndermesi ya da Roman'ın saniyeler içinde ona cevap yazması. Şok olmuştu ama ikisi de olmamıştı.

Iris gözleri kamaşmış ve bitkin bir halde volta atarken *hiçbir şey olmadığını* fark etti.

Mektubu gitmişti, sihirli bir şekilde başka bir yere teslim edilmişti ama Roman cevap vermemişti.

Yenilmiş bir şekilde yatağa uzandı. Yağmurla birlikte uykuya daldı ama rüyaları gri, boş bir alandan başka bir şey değildi.

The Name of a Pet Snail

Roman yüzünde dans eden güneş ışığıyla uyandı.

Bir an için nerede olduğunu bilmiyordu. Aldığı nefesler içini ürpertiyordu ve hatırlayamadığı bir rüya yüzünden zihni bulanıktı. Ama çevresini bir araya getirmeye başladı.

Daktilosuna bakıyordu. Yakındaki bir şamdan yanmış, tahta üzerinde bir balmumu birikintisi oluşmuştu. Yanağı masasının sert yüzeyine bastırılmıştı ve başını kaldırdığında gevşek bir kâğıt yaprağı derisine yapışmıştı.

Bana tahsis ettikleri odadayım. Güvendeyim.

Dün gece masasında uyuyakalmış olmalıydı ve inleyerek ayağa kalkmadan önce boynundaki çatlağı ovuşturdu.

İşte o zaman fark etti.

Gardırobun hemen önünde, yerde bir kâğıt parçası duruyordu.

Roman kaşlarını çatı. Onu oraya koyduğunu hatırlamıyordu ve dolaba yaklaşarak sayfayı elleriyle süpürdü. Şok olmuş bir halde okudu:

1. Evcil salyangozumun adı neydi?
1. Göbek adım ne?
3. En sevdiğim mevsim hangisi ve neden?

Yazılar birbirine karışana kadar kelimelere baktı.

"Bu da ne?" diye fısıldadı, gardırobun kapısına uzanarak. Bir şey bulmaya hazırlanarak açtı. Hem hayal kırıklığına uğramış hem de rahatlamıştı.

Asılı duran üç palto ve raftaki küflenmiş katlanmış yorgan dışında dolap boştu.

Kesinlikle büyülü bir yanı yoktu.

Roman kapıyı kapattı ve mesajı tekrar okudu. Göğsünde hafif bir çekilme hissediyordu. Bu onu aç olduğu kadar temkinli de yapıyordu.

Bu cevapları bilmeli miyim? diye düşündü, kelimelere bakarak.

Hatırlayamadığı bir şeyin yasını nasıl tutabilirdi? Roman böyle bir duyguyu tarif edecek bir kelime olup olmadığını merak ediyordu, kar gibi omuzlarında toplanmıştı. Soğuk, yumuşak ve sonsuz, dokunduğu anda eriyen.

Duvarların ötesinde ağır bir adım duyduğunda hâlâ duygularıyla ve üç bilmeceyle boğuşuyordu. Birisi odasına yaklaşıyordu. Roman kâğıdı cebine soktu, köşesi tam kapı açılırken avucuna battı.

"Eşyalarınızı toplayın," dedi Teğmen Shane. "Sonunda bu bok çukurundan ayrılıyoruz. Benimle aşağıda buluşmak için beş dakikanız var."

Teğmen geldiği gibi aniden gitti ve kapıyı aralık bıraktı.

Roman nefesini verdi ama tedirginlikten kaskatı kesilmişti. Dacre'ın bir kat aşağıda biriyle konuştuğunu duyabiliyordu. Çizmeler parke üzerinde gıcırıyordu. Sokaklarda, kamyonlar kranklanırken bir gümbürtü korusu vardı.

Bu hüzünlü kasabadan ayrılıyorlardı ve Roman bundan sonra nereye gideceklerini merak ediyordu.

Eşyalarını topladı. Çok fazla eşyası yoktu ama Daktilosunu çantasına yerleştirdi, garip mesajı tekrar çıkardı ve inceledi. Bu bir şifre miydi? Kimin evcil bir salyangozu olur ki?

Mektubu çöp kutusuna attı ve kapıya doğru yürüdü. Ama içinde bir şey gerildi, sanki derisi yarılmak üzereydi. Roman çöp kutusuna geri döndü ve notu çıkardı. Dacre'ın mesajla ilgilenebileceğini düşünerek merdivenlerden inerken cebine geri koydu.

Ön kapı açıldı; antre güneşle aydınlanmıştı, kamyon egzozu, sigara dumanı ve mutfaktan gelen yanık domuz pastırması kokuyordu. Shane eşikte durmuş, verandadaki bir ere emir verirken ellerini arkada birleştirmişti. Roman o anı bitişikteki salonu incelemek için kullandı.

Bir zamanlar içinden geçtiği, yukarıdaki dünyayı aşağıdaki âleme bağlayan kapı ardına kadar açıldı.

Dacre geçitten çıktığında hâlâ gölgeli geçide bakıyor, tüyleri diken diken oluyordu. Tanrı kapıyı arkasından kapattı ve boynundaki uzun zincirden sarkan bir anahtarı eline aldı. Roman daha önceki buluşmalarında bunu hiç fark etmemişti ama Dacre kolyeyi her zaman takıyor ve üniformasının altına gizliyor olmalıydı.

Kapıyı kilitledi ve anahtarın giysilerinin altından kaymasına izin verdi, Roman'ın dikkatini hissedince döndü.

Bakışları yırtıcı ve avcı gibi aynı hizaya geldi.

Dacre aralarındaki mesafeyi kapatmaya başladı. Roman aniden geri çekilme isteği duydu ama kendini dik ve hareketsiz durmaya zorladı.

Dacre fuayeye vardığında, "Benimle gelmeni istiyorum," dedi.

"Evet, efendim," diye yanıtladı Roman. "Nereye gittiğimizi sorabilir miyim?"

Dacre gülümsedi. "Doğuya gidiyoruz," derken güneş ışığı dişlerinin üzerinde parlıyordu.

Iris yatak odasından çıktı ve Forest'ı masada bir fincan çayla otururken görünce şaşırdı. Ağabeyi dağınık ve asık suratlı görünüyordu, gözleri kan çanağına dönmüş, kestane rengi saçları alınına dökülmüştü. Dün gece gizlice girip çıktığını duymuş muydu? Onun daktilo yazdığını, volta attığını duymuş muydu?

Eğer olsaydı, bir şeyler söylerdi, diye düşündü Iris. Forest'ın Birinci Alouette'in müzeden nasıl çalındığını duyduğunu hayal etti. Bu haberin duyulmasına sadece birkaç saat kalmıştı ama Attie ve Iris o zamana kadar çoktan gitmiş olacaktı. Kardeşi Alouette'in büyüsunü bilmiyordu. Alouettes'i onun gibi sevmiyordu, bu yüzden suçu onunla ilişkilendirmeyebilirdi. Yine de onu hırsızlığıyla utandırma ya da onun kendisini hayal kırıklığına uğrattığını fark etme düşüncesi kendini küçük, nefessiz hissetmesine neden oldu.

Gergin bir an boyunca bakıştılar. İkisi de konuşmadı ama Iris, Forest'ın kalbinin üzerine INKRIDDEN TRIBUNE PRESS rozeti işlenmiş tulumunu fark edişini izledi. Ayrıca yeni, sağlam bağcıklı botlarını giymiş, bir elinde daktilo kılıfını, diğerinde deri spor çantasını tutuyordu.

"Gidiyorsun," dedi düz bir ses tonuyla.

"Sana gideceğimi söylemiştim."

Bir sessizlik daha. Forest iç çekerek bakışlarını ondan kaçırdı.

"Bunu onaylamıyorum." Sesi sert ama yumuşaktı, sanki kelimeleri söylemek acı veriyormuş gibiydi.

"Ben de senin gitmeni istemiyordum," dedi Iris. "Aylar önce Enva için savaşımaya gittiğinde. Ama yine de neden gittiğini anladım. Bunun önünde duramayacağımı biliyordum."

Forest sessiz kaldığında, Iris bunun son olduğunu düşündü. Ona başka bir şey söylemeyecekti ve kapıya yönelirken yanağının içini ısırды.

"Bekle, Iris."

Durakladı, omuzları kaskatı kesilmişti. Ama bekledi, Forest sandalyeden kalkarken onu dinledi. Onun kendisine yaklaştığını hissetti. Yolun aşağısındaki tamirhanedeki yeni işinden dolayı hafifçe motor yağı ve benzin kokuyordu. Ne olursa olsun

Akşamları ellerini ne kadar yıkarsa yıkasın, tırnakları yağ lekesi içinde kalırdı. Bazen parmak eklemlerini o kadar sert ovardı ki derisi kırılırdı.

"Bana yazacak mısın?" dedi dirseğinden tutarak. "Beni haberdar edecek misin?"

"Söz veriyorum."

"Eğer yapmazsan, *Tribün*'de kıyameti koparmamı bekleyebilirsin." Bu onun küçük bir gülümsemesine neden oldu.

"Bunu görmek isterim."

Forest homurdandı. "Hayır, yapmazsın." Daha fazlasını söylemek istiyor ama söyleyemiyor gibiydi. Onun yerine boynunda asılı duran altın madalyona uzandı. Annelerine ait olan madalyona.

"Bunu her zaman tak," diye fısıldadı, Iris'in başına geçirerek. "Söz ver bana."

"Forest, bunu kaldıramam."

"Bana söz ver."

Iris onun sert ses tonu karşısında irkildi. Ama onun bakışlarıyla karşılaştığında, gözlerinde kor gibi yanan korkuyu gördü.

Parmakları madalyonun üzerine kapandı ve bir çapa gibi ona tutundu. Forest'ın bir zamanlar ona söylediklerini hatırladı: Bu madalyonu siperlerde bulduğunda, gücü ve kararlılığı yeniden alevlenmişti. Kim olduğunu ve nereden geldiğini hatırlayarak toparlanmış ve Dacre'ın elinden kurtulmuştu. Ancak eve ait somut bir şeyi -uzun bir zincire dizilmiş bir anıyı- elinde tuttuğunda tanrının onun üzerindeki gücünü kırabilmişti.

"Onu çıkarmayacağım," diye fısıldadı. "En azından eve dönüp onu sana geri verene kadar."

Forest başını salladı, endişesi alınına kazınmıştı. Iris'e söylediği son sözler onu ürpertti.

"Buna ihtiyacın olacak, Küçük Çiçek."

Roman kamyonun penceresinden dışarı bakarak Avalon Bluff'a son bir kez baktı.

Moloz ve hayaletlerden oluşan bir manzaraydı. Bir zamanlar bu tepede yaşamış olan insanların küçük vasiyetleriyle örülü bir kasaba. Onlar terk etmişti

Çiğnenmiş bahçelerin, ufalanan taş çitlerin, gölgeli kapı girişlerinin ve terk edilmiş eşyaların bulunduğu duvarların ardında. Enkaz, yanmış sazlar ve parıldayan cam kırıkları. Roman önünden geçtikleri evlerde bir zamanlar kimlerin yaşadığını merak etti. Şimdi nerede olduklarını merak ediyordu. Güvende olup olmadıklarını.

Yazmak istediği şey buydu. Ve şansını kaybettiğini anladığında gözlerini indirdi.

Dacre bankta onun yanında oturuyordu, solgun, zarif ellerinde gazete vardı.

Kâğıdın görüntüsü Roman'ın merakını uyandırdı.

"Efendim?" diye sormaya cesaret etti. "Göbek adımı nereden biliyorsunuz?" Dacre ona meraklı bir bakış fırlattı. "Ne demek istiyorsunuz?"

"*Gazetede*ki başlığım. 'Roman C. Kitt' olarak göndermişsiniz."

"Ben sadece bana verdiğinizi gönderdim."

"O zaman kim-"

"İyileşmeden önceki hayatınızda *Oath Gazette*'de çalışıyordunuz. Yazılarınız ayda birkaç kez yayınlanıyordu. Köşe yazarı olmak için çabalıyordun."

Roman'ın zihni bir anıya tutunmak için çaresizce döndü.

"Hatırlamıyorum."

"Tabii ki hatırlamıyorsun. *Henüz* değil. Eski işvereniniz, eski isminizi diriltten kişiydi."

"Anlıyorum."

Dacre başını yana eğdi. "Öyle mi Roman?"

"Beni tarlada ölürlen bulmadan önce de tanıyordun."

Dacre dikkati gazetesine dönmeden önce, "Sizi *tanıyordum*," diye düzeltti. Roman bunun *Gazete* değil, *Inkridden Tribune* adlı bir gazete olduğunu görebiliyordu. "Prestijli bir aile isminiz var. Bana ve çabalarım büyük destek olan bir aile. Ve bana sadakatle hizmet edenleri unutmayacağım."

Roman donmuştu, sessizdi. Ama kalbi acıyordu, evini özlüyordu. Çünkü *Aile*.

Kendini bir yere ait hissetmek istediğini inkâr edemezdi. Gördüklerine güvenmek istiyordu. Bir şeyler için savaşmak.

"Efendim?" dedi. "Size göstermek istediğim bir şey var."

Dacre sessizdi ama gözleri ilgiyle parlıyordu.

Roman garip notu çıkarmak için cebindeki kâğıda uzanmaya başladı. Ama göğsünde bir şey, denize atılmış bir olta gibi keskin bir şekilde çekiştiriyordu.

Bekle.

Elini büktü, tereddütlüydü.

Bunu kim yazdı? Nasıl bir sihir bana ulaştırdı? Ona verirsem cevapları gerçekten bilebilecek miyim?

"Bana bir şey mi göstermek istiyorsun?" Dacre sordu.

"Evet." Roman elini uzatıp daktilosunun kutusunu açtı ve yarım kalmış makalesini çıkardı. "En son ne üzerinde çalışıyordum."

Dacre, "Bunu kampa ulaşacağımız bu akşama sakla," dedi ve dikkati *Inkridden Tribune'e* döndü.

Roman, Dacre'ın ilgisizliği karşısında önce incindiğini hissetti. Ama sonra Dacre'ın *Gazete* için yazacaklarını *Tribune*'ün dikte ediyor olması gerektiğini fark etti. Bu bir satranç oyunu gibiydi. Roman makalesini çantasına tıktırdı.

Koltuğunda arkasına yaslandı ve Avalon Bluff'un sanki hiç var olmamış gibi yok oluşunu, cebindeki demir gibi ağır o garip mektubu izledi.

Roadster Post

Iris, birinin onu tekrar takip ettiğini hissettiğinde neredeyse *Inkridden Tribune*'e varmak üzereydi. Bakışlarının onu delip geçtiğini hissedebiliyordu.

Durdu ve arkasına baktı, kolları daktilosunu ve spor çantasını taşımaktan yorulmuştu.

Saat sabahın yedi buçuğuydu ve binaların arasındaki gölgeler hâlâ uzun ve maviydi. Ama onu takip eden adamı görebiliyordu, koyu renk trençkotu belinden kuşaklıydı ve şapkası yüzünü siper edecek şekilde kafasına eğilmişti.

"Bay Kitt?" Iris korkusunu bastırmaya çalışarak ona seslendi. Ama çenesini meydan okurcasına kaldırırken bile sesinde hafif bir endişe tınısı vardı. "Neden beni takip ediyorsunuz?"

Adam hiçbir şey söylemedi ama ona doğru yürümeye devam etti. Ayakkabıları kaldırım taşlarında tıkırdıyor, elleri paltosunun ceplerinde kalıyordu. Aralarındaki mesafe kapandıkça Iris yutkundu. Bu adam Bay Kitt kadar uzun boylu ve düzgün yapılı değildi. Daha geniş ve kısaydı. Trençkotu kaslarını gizleyemiyordu. Sonunda başını kaldırıp onun bakışlarıyla karşılaştığında, burnunun eğri olduğunu gördü. Kulaklarından biri sürekli şişmiş görünüyordu ve çenesinde belirgin bir yara izi vardı.

Bir boksör ya da dövüşçü. Yaşamak için yumruk atan biri.

Iris'in aklına gelen ilk şey "*Biliyor*" oldu. *Daktiloyu çaldığımı biliyor ve onu geri almaya geldi.*

Topuklarının üzerinde döndü, kaçmaya hazırlanırken damarlarında kan dolaşıyordu.

"Bayan Winnow," diye seslendi ona. "Sizin için önemli bir mesajım var. Bay Kitt'ten."

Bu onu durdurdu, sanki ayak bilekleri bir bataklığa batmış gibiydi.

Iris yavaşça arkasını dönerek adamla yüzleşti. Adam iki adım ötede durmuş, gözlerinde eğlenen bir parıltıyla ona bakıyordu. Yüz ifadesi *koşabilirsin ama fazla uzağa gidemezsin* der gibiydi.

"Mesaj nedir?" diye sordu. "Ve neden beni takip etmek yerine bundan daha önce bahsetmedin?"

"Sizi korkuttum mu? Özür dilerim hanımefendi," dedi, iri bir elini kalbinin üzerine koyarak.

Adamın samimi mi yoksa kendisiyle alay mı ettiğini anlayamadı ve kaşlarını çatarak geri çekilme isteğine direndi. *Tribune* sadece bir blok ötedeydi. Durduğu yerden beş dakika uzakta. Eğer spor çantasını adamın üzerine fırlatırsa, ondan daha hızlı koşabilirdi...

Cebinden bir şey çıkardı. Ön yüzüne kızın adı yazılmış bir zarf. Sessizce ona uzattı.

"Bu nedir?" diye sordu. "Al ve gör."

Zarfa bakarak tereddüt etti.

"Devam edin, küçük hanım," dedi. "Bu sizin istediğiniz bir şey."

Bundan şüpheliyim, diye düşündü Iris, ama sonra ne olabileceğini hayal etti. Bay Kitt, oğlunun Oath'ta olmadığını fark ettiğinden beri Roman'ın nerede olduğunu araştırmaya başlamış olabilirdi. Şehrin en zengin adamlarından biri olarak, bazı değerli bilgiler edinmiş olabilirdi.

Iris çantasını ve daktilosunu yere bıraktı ve zarfı aldı, ne kadar kalın ve ağır olduğuna şaşırdı. Zarfın mührünü kırdığında içinin para dolu olduğunu fark etti. Fatura üstüne fatura. Daha önce hiç bu kadar çok parayı elinde tutmamıştı ve ağzı açık bir şekilde paraya bakarken ürperdi.

"Bay Kitt, oğluyla olan evliliğinizi fesheden bu anlaşmayı imzalamanızı istedi." Adam elini ceketinin içine soktu ve yasal bir belge ile bir dolmakalem çıkardı. "Ayrıca Bay Roman Kitt üzerindeki tüm haklarınızdan feragat edeceğinizi ve onun *Gazetede*ki işine karışmayacağınızı da belirtiyor. Para önümüzdeki birkaç yıl için rahat bir yaşam sağlayacak ve-

Iris parayı yere fırlattı. Paralar zarftan döküldü ve kaldırım taşlarının üzerinde yeşil bir yelpaze gibi yayıldı.

"Kayınpederimin parası kendisinde kalabilir," dedi. "Ve ben o belgeyi imzalamayacağım. Ona çabalarını boşa harcamamasını söyleyin çünkü cevabım asla değişmeyecek."

Bavulunu alıp uzaklaştı ve adam peşinden gelmeyince rahatladı. Ama adamın kendisine baktığını hissedebiliyordu.

Köşeyi dönerken Iris'in elleri buz gibiydi.

İleride *Inkridden Tribune*'ün bulunduğu eski binayı görebiliyordu, üst pencereler yükselen güneşi yansıtıyordu. Ama dikkatini hemen kaldırımın kenarına park etmiş, şık görünümlü bir araba çekti. Attie, Helena ve Iris'in daha önce hiç görmediği genç bir adamla birlikte arabanın yanında duruyordu.

Kalbi boğazında, adımlarını hızlandırdı. Cepheye dönmek neredeyse bir rüya gibiydi. Henüz gerçek gibi hissetmiyordu ve Iris ne zaman gerçek olacağını merak ediyordu.

Bunu tekrar yaptığına inanmakta güçlük çekiyordu.

"Helena?" Iris sonunda gruba ulaştığını söyledi. "Üzgünüm, geciktim."

Helena döndü, sol kaşını kaldırdı. Kumral saçları geriye doğru taranmıştı ve elinde yanmamış bir sigara tutuyordu. Bu alışkanlıktan kurtulmaya çalıştığı belliydi. "Geç kalmadınız, sadece bir kez olsun programın ilerisindeyiz."

Iris cevap veremeden genç adam bir adım öne çıktı. Gri bir pantolon, diz üstü çizmeler, deri askılar ve beyaz bir gömlek giymişti.

Yakasının düğmeleri açıktı. Teni zengin bir kahverengiydi, yüzü yeni tıraş edilmişti. Gözleri karanlık ve neşeliydi, uzun kirpiklerle çerçevelenmişti. Kafasında, bandının içine tüy sıkıştırılmış melon bir şapka ve bir çift gözlükler boynundan sarkıyordu.

"Çantalarınızı ben alırım, hanımefendi," diye teklif etti.

"Teşekkür ederim," dedi Iris şaşkınlıkla, adam eşyalarını alıp arabası olduğunu tahmin ettiği şeyin bagajına yerleştirirken. "Trenle gitmiyor muyuz?"

"Hayır," diye cevap verdi Helena, sonunda yenik bir iç çekişle sigarasını yaktı.

Birkaç nefes çekti, duman havada kıvrıldı. "Tren güvenilmez ve güvenilmez hale geldi. Ayrıca şu anki ihtiyaçlarımız için de çok yavaş."

Iris onun söylemediği kelimeleri duyabiliyordu. Demiryolunu Kittler kiralamıştı. Kitt'ler Oath'taki ulaşımın büyük kısmı üzerinde muazzam bir güce sahipti ve şimdi Iris Bay Kitt'in istediğini yapmayı reddettiğine göre, kayınpederiyle yolları kesiştiğinde işlerin daha da kötüye gideceğini tahmin

edebilirdi.

Attie alçak ve heyecanlı bir sesle, "*Roadster* ile gidiyoruz," dedi. O da muhabir tulumunu giymişti ve beline deri bir kemer bağlamıştı. En sevdiği dürbünü boynundan sarkıyordu, tıpkı şoförünki gibi bir gözlük seti de vardı.

Iris otomobili tekrar inceledi. Şık siyah metalden yapılmıştı, altın çerçeveli farları ve ahşap yürüyen aksamı vardı. Beyaz dişli tekerlekleri parlıyordu ve iki kapısı vardı: biri sürücü için, diğeri de kırmızı deri döşemeli arka koltuk içindi. Bir ön camı vardı ama kabin için kapak yoktu.

"Daha önce hiç roadster'a binmemiştim," dedi Iris.

"Her şeyin bir ilki vardır. Açık yolda son sürat giderken bunları taktığından emin ol." Helena ona bir çift gözlük uzattı. "Bu Tobias Bexley. En prestijli görevlerden birinde

Cambria'daki koşucular ve sizi her kasabaya götürecek. Yazılarınızı hazırladığınızda, siz onun dönmesini beklerken o da yazılarınızı bana geri getirecek. Sonra sizi bir sonraki durağa götürecek. Ona söyledim. sizi Central Borough'daki Winthrop'a kadar götürebilir. İkinizin de cepheye bu kadar yakın olmanıza izin veriyorum, ancak yine de işler bir gecede değişebilir, bu yüzden uyanık olun."

Iris başını salladı ve gözlükleri kafasına geçirdi. Gözlükler madalyona çarparak şingırdadı ve Forest'ı hayal etmekten kendini alamadı. Elleri yağ içinde, parmak eklemleri kabuk bağlamış, akşamları gölgeler yerde sürünürken dairelerinde oturuyorlardı. Bir endişe bıçağı midesini sıkıştırdı. Kardeşinin yalnız olmamasını diledi. Keşke kendisi uzaktayken onun yanına gönderebileceği biri olsaydı.

"Dinliyor musun, Iris?" Helena alaycı bir tavırla konuştu.

"Evet, hanımefendi." Iris birkaç tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırdı. "İlk durağımız neresi?"

"River Down, Marisol ile birlikte. Oradan bir sonraki bağlantıma gideceksiniz,

Bitteryne'deki Lonnie Fielding. Bundan sonra, sağladığım fonlarla kendi başınıza kalacak yer bulmanız gerekecek, ama hepsinden önemlisi, Bexley geri çekilmeniz gerektiğini söylerse, sorgusuz sualsiz arabasına atlayacak ve sizi Oath'a geri götürmesine izin vereceksiniz. Anlaşıldı mı?"

"Anlaşıldı," diye yineledi Attie. "Özellikle bildirmemizi istediğiniz bir şey var mı?"

Helena yarı içilmiş sigarayı kaldırıma bırakarak, "Ne bulursan," diye cevap verdi. Topuğunun altında ezdi. "Dacre'ın planları, onun

hareketleri, toprağa ve sivillere yaptıkları. Güncellemeler, görgü tanıklarının hikayeleri, gözlemlediğiniz şeyler."

"Şansölye..." Iris'in sesi kesildi.

Helena ona bilmiş bir bakış attı. "Bundan hoşlanmayacak ama gerçeği yayınlamak istiyorum, sonuçları ne olursa olsun. Şimdi ikiniz de gidin. Yarın akşama kadar ilk makalenizi bekliyorum."

Iris öne doğru bir adım attı ama sonra durakladı ve dönüp tekrar Helena'ya baktı. "Düşünüyordum da."

"Ne hakkında?"

"Başlığım hakkında. Sanırım değiştirmek istiyorum." "Öyle mi *düşünüyorsun*?"

"Ben istiyorum. Iris E. Winnow olmasını istiyorum."

Helena'nın çilli yüzünde düşünceli bir ifade belirdi. Ama sonra başını salladı. "Pekâlâ. Ama E ne anlama geliyor?"

"Elizabeth," diye yanıtladı Iris. "Aynı zamanda büyükannemin göbek adıydı." "Ona bir saygı duruşu o zaman?"

Evet, diye düşündü Iris, ama o anda Roman da aklından çıkmıyordu. Bir zamanlar soyadındaki C harfinin ne anlama geldiğini bilmemesinin onu ne kadar rahatsız ettiğini hatırladı.

Tobias yolcu kapısını açtı. Önce Attie bindi, onu Iris izledi. Deri koltuk soğuktu ve kendini arkasına yaslamaya zorladı. Kendine rahatlamasını, *nefes almasını* ve zihnini olacıklara odaklamasını söyledi, çünkü arkasına bakmak onu sadece yavaşlatacaktı.

Yine de Tobias onları caddeye doğru sürmeye başladığında omzunun üzerinden bakmaktan kendini alamadı.

Helena kaldırımında durmuş, yeni bir sigara yakmıştı. Ama onların gidişini izleyen tek kişi o değildi. Iris birkaç adım geride duvara yaslanmış bir adam gördü, ellerini ceplerine sokmuştu ve yüzünde bir gülümseme vardı gölgeli yüzü.

Bay Kitt'in ortağı.

Yemin, açık yola çıktıklarında güneşte kireç gibi eridi.

Iris, gözlerini ileride tutmak için kendi emirlerine karşı gelerek, otomobil kilometrelerce yol alırken şehrin kayboluşunu izledi. Katedral çan kuleleri, parlak yüksek binalar ve eski kale kuleleri uzakta bir sisten başka bir şey olmayana kadar izledi ve bunun ne kadar tuhaf olduğunu düşündü. Böyle bir şeyi görmek

Güçlü ve geniş hissettim yavaş yavaş küçük ve sessiz hale geldi. Ufukta sadece bir mürekkep lekesi.

"Posta koşucusu tam olarak nedir?" Attie motorun uğultusu arasında sordu.

Iris dikkatini tekrar, motoru çalıştırdığından beri tek kelime etmemiş olan Tobias Bexley'e çevirdi.

"Kulağa nasıl geliyorsa öyle," diye cevap verdi. "İnsanların posta ve teslimatlarını Oath'a götürüp getiriyorum."

Attie öne doğru eğildi ve kollarını sürücü koltuğuna dayadı. "Peki böyle bir işe nasıl girilir?"

"Sanırım bu senin muhabirliğe başlamana benziyor."

"Dar görüşlü bir profesöre bir noktayı kanıtlamak için mi?"

Tobias bir süre sessiz kaldı. "O zaman hayır. Koşucu oldum çünkü hızlı otomobilleri yarıştırmayı seviyordum ve hobimi karşılayabilmek için gelire ihtiyacım vardı. Yaşamak için sevdiğim şeyi yapabilirim."

"Araba yarıştı mı yapıyorsunuz?" Iris sordu.

"Evet," dedi. "Görevler için izin aldığımda annem her zaman rahatlıyor, ancak o ve babam benim hiçbir yarışımı kaçırmıyor. Kabul etmek gerekir ki, bugünlerde posta bile tehlikeli ve öngörülemez."

"Kaç yarış kazandın?" Attie uzun ve güzel bir hikâye anlatmaya hazırlanıyordu.

Tobias, "Kazandığımı mı varsayıyorsun?" diye karşılık verdi.

"Şey... evet," dedi elini sallayarak, yolun kenarındaki otlakları göstererek. Manzara heyecan verici bir hızla yanlarından geçip gitmeye devam ediyordu. "Fark etmediysen diye söylüyorum, oldukça hızlısın."

Güldü. "Patronun bana bunun için para ödüyor. Sizi ve eşyalarınızı bir yerden diğerine mümkün olduğunca hızlı ve güvenli bir şekilde taşıyacağım."

"Roadster'ların bu kadar hızlı gidebildiğini bile bilmiyordum," dedi Iris, gözlerini rüzgara karşı kısarak. Gözlüklerini henüz takmamıştı, Tobias'ın ne zaman takması gerektiğini söylemesini bekliyordu. Ama yüzüne vuran temiz havanın acısını seviyordu. Esintinin parmakları gibi saçlarının arasından geçmesini.

Tobias, "Normalde bu teçhizatı barındıramazlar," dedi.

Attie, "O halde bunun *normal* bir otomobil olmadığını söylüyorsunuz," diye tahmin yürütmekte gecikmedi.

"Bunu söylüyor olabilirim."

"Neden belirsiz cevaplar veriyorsun, Bexley?" Attie onu omzundan dürtükledi. "Sen ve sihirli büyün hakkında bir makale yazacağımızdan mı

endişeleniyorsun?

roadster?"

"Sadece tek bir şey için endişeleniyorum," diye cevap verdi.

Iris ve Attie merak içinde bekliyorlardı. Sadece rüzgârın uğultusu ve motorun rahatlatıcı mırıltısıyla dolu sessizlik devam ettiğinde, Attie ona daha da yaklaştı.

"Lastiğinizin patlamasından, benzininizin bitmesinden ya da kaybolmaktan endişe ettiğinizi tahmin edebiliyorum."

"Yağmur için endişeleniyorum," dedi ama sonunda başını çevirerek Attie'nin bakışlarıyla bir anlığına buluştu. "Yağmur yolları çamurlu yapar ve hain."

Iris bulutlara baktı. Beyaz ve kabarıktilar ama batı ufkundaki birkaç tanesi uzun gök gürültüsü başlarına dönüşüyordu.

"Cambria'da bahar mevsimi hakkında ne derler bilirsın," dedi Attie, bulutlara da dikkat çekerek.

"Bunu herkesten daha iyi biliyorum. "Tobias debriyaja bastı ve vites kolunu hareket ettirdi. O kadar yumuşak bir geçişti ki Iris arabanın vites değiştirdiğini neredeyse hiç hissetmedi. "Bu da demek oluyor ki fırtına kopmadan önce River Down'a varmak için sadece birkaç saatimiz var. Gözlükler şu anda çok işe yarayacak. Uçup gitmesini istemediğiniz her şeyi emniyete alın." Şapkasını çıkardı ve güvenli bir şekilde torpido gözünde. "Ayrıca, bir şeye tutunmanız gerekirse diye önünüzdeki koltuğa bağlı bir ip var."

Iris ve Attie usulca gözlüklerini taktılar. Roadster daha da hızlanırken, uğuldayan hava ve hız yüzünden tüm konuşma umutları yok oldu. Ama Iris bunun heyecanını botlarının tabanlarında *hissedebiliyordu*. İliklerinde uğultuyu hissedebiliyor ve batıya doğru hızla ilerlerken arazinin bulanıklaşmasını izlemekten zevk alıyordu.

Tobias onları River Down'a götürdüğünde bulutlar alçak ve karanlıktı.

Kırsal kesimin inişli çıkışlı tepelerine sıkışmış küçük, sakın bir kasabaydı. Kalbini şırıl şırıl akan, sığ bir nehir kesiyordu ve bir taş Köprü şehrin iki yarısını birbirine bağlıyordu: pazar, kütüphane, ortak bahçe, okul ve vitray pencereli küçük bir kiliseden oluşan doğu yakası; ve sazdan evlerle dolu batı yakası.

dolambaçlı, Arnavut kaldırımlı yollarla birbirine bağlanmış evler.

Iris gözlüklerini çıkararak etrafı inceledi. Birkaç kişi yolda yürüyordu. Sokaklarda sepetlerle dolaşıyorlardı ve Tobias'ın arabasını sürmesini merakla izliyorlardı.

dikkatlice bir yola, sonra diğetine.

"Neredeyse vardık mı?" Iris nefes nefese sordu.

Attie, "Evet, ileride solda, sarı kapılı olan yer," dedi.

Iris burayı gördü -taş bacalı, mavi panjurlu, neredeyse sarmaşıklar tarafından yutulmuş iki katlı bir kulübe- ve Tobias arabayı yavaşlatırken ön bahçede birinin onları beklediğini fark etti.

Uzun siyah saçlı, gözlerini kırıştıran bir gülümsemesi olan, kırmızı elbisesi açık kahverengi teninde dikkat çeken biri.

"*Marisol!*" Iris el sallamak için takside ayağa kalkarak bağırdı.

Marisol el sallayarak karşılık verdi ve bahçe kapısını açarak sokakta sırtıarak durdu. Tobias motoru durdurur durdurmaz, Iris kendini arabadan dışarı attı. Marisol'ün sıcak kucağına doğru koşmaya başladı. Neredeyse her şey -gökyüzü, yeryüzü, günlük rutin- yok olmak üzereymiş gibi hissediyordu.

Iris'in tutunacak sağlam bir şeye ihtiyacı vardı.

Seni son gördüğümde dünya yanıyordu, diye düşündü Iris, beklenmedik bir duygu dalgası göğsüne çarptığında gözlerini kapadı. Son birkaç haftadır pek ağlamamıştı. Aslında, yaşadığı travmanın çoğundan kurtulduğunu, içinin boşalmasına izin verdiğini düşünüyordu. Ama belki de sadece gömülmüştü. Belki de onu karanlık, unutulmuş yerlere itmişti ve o uyurken kök salmıştı.

Tekrar kabardığını hissetmek ilk başta Iris için endişe vericiydi.

Geri çekilmeye başladı ama Marisol onu sadece daha sıkı tuttu. Attie de onlara katıldı ve üçü kollarını birbirlerine doladı. Iris burnunu çekti ve başını kaldırarak duygularını saklamaya çalıştı, ta ki Marisol'un da gözlerinde yaşlar parladığını görene kadar.

"Kızlarım, ikinizi de görmek çok güzel! Ve bunun için ne gerekiyor biliyor musunuz? Sıcak kakao ve bisküvi."

"Oath'a döndüğümünden beri bunun hayalini kuruyorum," dedi Attie.

"Başka hiçbir kafe senin sıcak kakaona yaklaşamaz, Marisol. Ya da bisküvilerinin."

"Öyle mi?" Marisol kızları ön bahçeye götürürken sesi şok olmuş gibiydi. İki adım sonra durup seslendi: "Seni tekrar görmek ne güzel, Tobias! Bir fincan kakao için bize katılmanı çok isteriz."

Tobias bagajı boşaltmakla meşguldü. Ama başını kaldırıp başını salladı, ağzının bir köşesi yarım bir gülümsemeye kıvrıldı. "Memnuniyetle, Bayan. Torres. Arabayla ilgilenir ilgilenmez. Fırtına çok uzakta değil."

"Elbette," dedi Marisol. Hava uzaklardan gelen yağmur kokuyordu; rüzgâr dar sokaklarda ıslık çalmaya başlamıştı. Samur saçlarının dallarını alnından kaldırdı. "Ön kapı açık olacak ve sizin için masada bir yer hazırlayacağız."

"Ah!" Iris'in sesi sonunda özgürlüğüne kavuştu. "Bagajım."

"Merak etmeyin Bayan Winnow," dedi Tobias, gözleri görevine odaklanmış bir halde sandıktan bir muşamba çıkarırken. "Sizin için getireceğim. Bayan Attwood için de."

"Teşekkür ederim," dedi Attie. "Ama fark etmediysen diye söylüyorum... Attie olarak tanınıyorum."

Tobias bagaj kapısını kilitledi ama gözleri yukarı doğru kaydı. "Pekâlâ o zaman, *Attie*."

O taksiyi muşambayla örtme işine geri dönerken, Marisol Attie ve Iris'e tuğladan bir patika boyunca rehberlik etti.

"Gel," dedi Marisol, bakışları heyecanla parlıyordu. "Gel de kız kardeşim Lucy ile tanış."

Laundry for Old Souls

Iris, Lucy'nin evinin çamaşır odasında elinde daktilo kutusuyla duruyordu. Tek pencerele küçük bir odaydı ama içinde büyük bir tahta küvet ve bir kuyu musluğu vardı. Bir duvardan diğerine ip gerilmişti, ipten çamaşırlar sarkıyordu ve bir rafta çamaşır granülü kavanozları duruyordu. Ama en önemlisi,

bir gardırop vardı. Uzun, meşeden yapılmış ve oldukça mütevazı.

Evdeki tek gardırop buydu, bu da Iris'in burada çalışacağı anlamına geliyordu.

Balıksırtı tuğla zemine oturdu ve çantayı açtı. Eski ritüellerinden yola çıkarak daktiloyu dizlerinin ve gardırop kapısının önüne koydu ve bekledi.

Bir kez daha, hiçbir şey olmadı.

Mektup gelmedi. Hiçbir mektup geri dönmedi.

Belki de tüm bunlar bir hiç içindi. Belki de aramızdaki büyü bozuldu.

Iris çantanın içinde saklı duran kâğıda uzanırken titredi. Boş kâğıdı daktiloya uzattı, parmakları tuşlara dokunuyordu.

Sevgili Kitt

O tanıdık kelimelerin sayfaya vuruşunu izledi ama sonra kendini durdurdu. *Seni hatırlamayacak.* Forest'ın sözleri içinde yankılandı. Kadın onlara meydan okuyarak yazdı:

Güvende misiniz? İyi misin? Seni düşünmeden duramıyorum. Senin için endişelenmeden duramıyorum.

Lütfen fırsat bulduğunuzda bana yazın.

Iris daktilodan koparmadan önce uzun bir süre kelimelere baktı.

Bunu gönderemem, diye düşündü, acı kabarana kadar dudağını ısırdı.

Onu riske atamam.

Kâğıdı buruşturup çöp kutusuna atmadan önce göğsündeki ağrıyı ovuşturdu.

Roman bir çiftlik evinin üst katındaki odada durmuş, akşam gökyüzüne mürekkep gibi yayılırken pencereden dışarı bakıyordu. Geceyi geçirecekleri durak burasıydı; sazdan çatısı ve eğri büğrü döşemeleri olan taş duvarlı bir ev, çamurlu avlunun etrafına dağılmış bir ahır ve barakalar. Bir sonraki varış noktalarına giden yolun yarısıydı ve kısa bir süre önce kiracıları tarafından terk edilmiş bir yerdi.

Müfrezelerden biri mahzende konserve ve tütsülenmiş et bulmuştu. Askerler sevinç içinde ve turşu yemeye aç bir halde mutfağa girmişlerdi. Pancarlar, soğanlar ve domuz etleri... Şimdi de çiftlik bahçesinde derme çatma çadırlar ve kamp ateşleriyle kamp kurmuşlardı. Roman bile tabağına konan yemekleri afiyetle yemişti; midesini kemiren ağrıyı tamamen dindireli epey olmuştu.

Pencereden uzaklaştı ve Dacre'in gece için kendisine verdiği odayı inceledi. Oda çiftçinin kızına ait olmalıydı. Duvarlar çiçekli duvar kâğıtlarıyla kaplıydı ve şömine şöminesinin üzerinde geniş bir şiir kitabı koleksiyonu vardı. Gardırop pastel renklerle doluydu. Elbiseler ve bluzlar... Roman giysileri incelerken hissettiği üzüntüyü tarif edemiyordu.

Bu insanlara ne olmuştu? Nereye gitmişlerdi?

Cebinde bir sır gibi sakladığı mektubu düşündü.

Roman kâğıdı yatak odasındaki masanın üzerine bırakmadan önce üç tuhaf soruyu tekrar okudu. Daktilosu tahtanın üzerinde bekliyordu, tuşları mum ışığında parlıyordu. İlk yıldızlar alacakaranlığı aydınlattığında yazmaya başladı.

İsimsiz bile olsa birine yazmak iyi hissettiriyordu. Ve cevaplar istiyordu. Gizemli mektubu onunla paylaşmadan önce Dacre için yararlı bilgiler toplaması daha akıllıca olacaktı ve Roman sezgilerine güvenerek daha önce *beklediği için* memnundu.

İşi bitince kağıdı çekti ve kolunda bir karıncalanma hissetti. Bu bir anı gibi geldi. Daha önce defalarca yaptığı bir şey. Bu rahatlatıcıydı ve kendini o eski hareketleri izlemeye bıraktı.

O daha iyi düşünmeden Roman kâğıdı katladı ve mektubu gardırobun kapağının altından geçirdi.

Lucy'nin evindeki akşam yemeği tekil bir olaydı. Mutfaktaki fiçılar yanıyor, altın rengi ışık uyumsuz porselenlerin ve yeşil cam kadehlerin üzerinde dans ediyordu. Tezgâhın üzerindeki radyodan hafif bir müzik akıyor, notalar zaman zaman cızırtıyla lekeleniyordu. Marisol bahçeden mevsimin ilk çiçekleri olan taze güller kesmiş ve bunları masanın omurgası boyunca uzanan eski metal tenekelere yerleştirmişti. Yemek kaseleri elden ele dolaştırıldı ve Iris tabağını kızarmış fileto, yeşil Bir önceki yaz konserve edilmiş fasulye, şeftali ve incir turşusu, bol tereyağlı kızarmış patates ve ekşi mayalı ekmek.

Iris'in Marisol'ün tam tersi olduğunu öğrendiği Lucy, masanın başına oturmadan önce herkesin kadehine süt doldurdu. Uzun boylu, sarışın, çilli bir teni ve kurnaz gri gözleri vardı.

Sürekli kaşlarını çatıyor gibiydi ama Marisol, Iris'i kız kardeşinin çekingen ve yabancılara güvenme konusunda temkinli olduğu konusunda uyarmıştı. Ondan bir fincan çay içmek, onun dostluğunu ve saygısını kazandığının bir işaretiydi.

Attie başını radyoya doğru eğerek, "Bu şarkıya bayılıyorum," dedi.

Melankolik bir şarkıydı ve bazı bölümleri eksik olduğu için daha da melankolik bir hal almıştı. Iris bunu biliyordu çünkü bu şarkıyı daha önce duymuştu. Telli çalgılar, şehirdeki son yasak nedeniyle şarkıdan çıkarılmıştı. Yasalar

Şansölye'nin Enva'nın arpyıla olan sihirli yeteneklerini kısıtlama yöntemiydi ama Iris bunun korku üzerine kurulu bir kısıtlama olduğunu düşünüyordu. Kontrolü ve gücü kaybetme korkusu. Savaşla ilgili gerçeğin ve olacakların Oath'a yayılmasını izleme korkusu.

"G. W. Winters," dedi Lucy, peçetesindeki kırıksıklıkları düzeltirken. "Zamanımızın en büyük bestecilerinden biri."

"Onu tanıyor musun?" Attie sordu.

"Biliyorum. Oath'ta yaşadığım günlerde birkaç konserine katılmıştım. Bir keresinde Marisol bana eşlik etmişti."

"Unutulmayacak bir geceydi," dedi Marisol. "Ters gidebilecek her şey ters gitti."

"Müzik dışında," diye karşı çıktı Lucy.

"Hayatta olduğumuz için şanslıyız."

"Biraz dramatik, öyle değil mi küçük kardeşim?"

Marisol ters ters baktı ama yüz ifadesini uzun süre koruyamadı. Dudakları bir gülümsemeyle ona ihanet etti ve sonra güldü.

"Bence bu paylaşılması gereken bir hikâye," dedi Iris, kız kardeşlerin arasına bakarak.

"Sadece ben söyleyebilirsem." Lucy süt dolu kadehini kaldırdı.

"Peki," diye iç geçirdi Marisol, ama sesi eğlenmiş gibiydi. "Yine de iki ünlem hakkım var."

"Anlaştık."

Şakalaşmaları telsizden gelen üç bip sesiyle kesildi. Iris dönüp baktı, masanın üzerine soğuk bir sessizlik çökmüştü.

"Bu *akşamki yayınıma, Sayın Cumhurbaşkanımızın önemli bir mesajını paylaşmak üzere ara veriyoruz.*

Şansölye Verlice," dedi monoton bir ses kutunun içinden. "*Oath'a gelen tüm ziyaretçiler hem kendilerinin hem de aile üyelerinin şehirdeki varlıklarını İngiliz Milletler Topluluğu Bakanlığı'na kaydettirmelidir. Lütfen yanınızda bir kimlik belgesi getirin ve ilgili tüm akrabalarınızın kayıtlarımız için fotoğraflarının çekilmesini sağlayın. İlginiz ve işbirliğiniz için teşekkür eder, bu akşamki yayın devam edecektir.*"

Müzik yeniden başladı; tahta üflemeliler, üflemeliler ve vurmaları ama kimse kıpırdamadı. Iris titrek bir nefes verdi, iştahı kaçmıştı. Masanın etrafına baktı, Lucy'nin kaşlarındaki derin çatıklığı, Marisol'un omuzlarındaki gergin duruşu fark etti. Attie sıkıntılı görünüyordu ve Tobias kaşlarını çatmıştı.

"Ziyaretçiler derken mültecileri kastediyorlar," dedi Marisol. "Savaştan kaçmak için gelen insanlar."

"River Down'a gelen çok sayıda mülteci oldu mu?" Iris sordu.

"Geçtiğimiz hafta birkaç aile geldi," diye yanıtladı Lucy. "Ancak bu sayının Dacre yürüyüşe başladığında artacağını tahmin ediyorum. Elimizden geldiğince çok sayıda insanın barınmasına ve beslenmesine yardımcı olmaya hazırız."

"Son duyduğumuzda Dacre Avalon Bluff'ta oturuyordu," dedi Attie. "Yuvadaki bir tavuk gibi. Sadece korkabileceğimiz nedenlerden dolayı zamanını bekliyor."

"Keegan kısa bir süre önce bana mektup yazdı," dedi Marisol. "Enva'nın kuvvetleri Hawk Shire'a çekildi ama yakında daha doğuya ilerleyeceklerini umuyor. Gözcüler Dacre'nin yeterince iyileştiğini rapor ettiler.

bir sonraki saldırısını yapmak için askerler şimdi. Burada, doğunun

derinliklerinde bile işlerin hızla değişmesine hazırlanmamı söyledi. Yazılarınızda bundan bahsetmemeniz gerektiğini düşünüyorum Iris ve Attie, sizi korkutmak da istemem ama Keegan, Dacre'ın bir sonraki saldırısında güçlerinin onu durdurabileceğini sanmadığını söyledi.

Oath'a sert bir baskı yapıyor. Ordusu oldukça büyüdü ve ilçelerdeki bu küçük kasabaları korkunç bir kolaylıkla ele geçirebildi."

Iris, Attie'nin bakışlarıyla karşılaştığında sessizdi.

"Helena siz üçünüzü ne kadar uzağa götürüyor?" Lucy sordu.

Kızlar tereddüt edince Tobias, "Benden onları Winthrop'tan öteye götürmememi istedi," diye cevap verdi.

"*Winthrop!*" Marisol bağırdı. "Cepheye çok yakın, özellikle de gece bir şey olursa. Winthrop, Hawk Shire'dan sadece bir taş atımı uzaklıkta."

"Mari," dedi Lucy.

"Hayır, Luce! Helena'ya söyleyeceklerim var ve bu sefer arkama yaslanıp yutkunmayacağım. Daha önce her zaman yaptığım gibi!"

Marisol ayağa kalktı ve Iris'in büyük şokuna rağmen mutfaktan hışımla çıktı. Kendimi

Marisol'un koridorda ağladığını duyduğunda sanki midesinde bir taş varmış ve onu ağırlaştırıyormuş gibi hissetti.

"Yapmalı mıyım... yapmalı mıyız...?" Iris göğsündeki acıdan kelimeleri güçlkle bulabildi.

Lucy başını salladı. "Kız kardeşim ikinizi de seviyor. Mücadeleye katılacağınızı kabul etmek onun için çok zor."

Attie, "Ve Keegan'ın güvenliği konusunda endişeli," dedi.

"Karısı için *çok* endişeleniyor." Lucy, Marisol'u teselli etmek için mutfaktan çıktı.

Iris peçetesinin kenarıyla oynadı ama sonunda Attie ayağa kalkıp radyoyu kapatınca başını kaldırıp baktı.

"İkinizi de eve götürmemi ister misiniz?" Tobias sordu. "İstiyorsanız söylemeniz yeterli."

Iris ona baktı ama maun kahverengi gözleri Attie'ye odaklanmıştı.

"Teklifin çok nazikçe, Bexley," dedi Attie, masaya yaslanarak karşı. "Ama tıpkı söylediğim gibi devam etmek istiyorum."

"Ben de öyle," dedi Iris.

Tobias başını salladı ama yüz ifadesi ciddiye. "O halde planlarımızı konuşmamız gerekiyor."

"Planlar mı?" Attie kaşlarını çatı. "Ne demek istiyorsun?"

"Makalelerinizi teslim ederken başıma bir şey gelirse, şehirde mahsur kalırsınız. Ve acil bir tahliye olmadığı sürece olduğun yerde kalmalısınız. Eğer öyleyse, bulabildiğiniz ilk araçla Yemin."

"Yolda başınıza ne gelebilir?" Attie sordu.

"Herhangi bir şey, gerçekten. Patlak bir lastik. Aşırı ısınmış bir motor. Geçit vermeyen yollar." "Bu tür şeyler için endişelenmediğinizi sanıyordum."

"Bilmiyorum," dedi. "Ama *senin* için endişeleneceğim. Demek istediğim şu ki... zamanında dönmezsem paniğe kapılmayın. Bu son derece düşük bir ihtimal çünkü benimle görevler arasına pek bir şey girmiyor. Ama hemen tahliye edilmenizi gerektirecek bir durum ortaya çıkarsa ikinizin de beni beklemenizi istemiyorum. Şu ana kadar kolay bir yolculuk oldu ama River Down'dan sonra ne bekleyeceğimi bilmiyorum. İkiniz de bunu kabul ediyor musunuz?"

"Evet," dedi Iris, kalbi Tobias olmadan tahliye edilme düşüncesiyle çarparken bile.

Tobias'ın kaşlarındaki çatıklık Attie'nin henüz cevap vermediğini fark edene kadar hafifledi.

"Bayan Attwood?" diye sordu.

Attie pencereden dışarı bakıyor, yağmurun camdan aşağı süzülüşünü izliyordu. "Elbette katılıyorum," dedi onun bakışlarına karşılık vererek. "Ama umalım da iş o noktaya hiç gelmesin."

Iris, Attie ve Tobias'ı bir fincan taze kahve ile mutfakta bırakıp çamaşır odasına geri döndü. Gecenin büyük bir bölümünde çalışmaya hazırdı ve yere bir minder serilmiş olduğunu görünce şaşırdı. Daktilosunun yanında da yumuşak bir battaniye. Ayrıca üç tane de Mumlar ve bir kibrit kutusu, böylece tavandaki açık ampul yerine ateş ışığında çalışabiliyordu.

Marisol bunu düşünmüş olmalıydı ve Iris kendini mindere bırakırken gülümsedi. Bir kibrit çaktı ve mumları yaktı. İşte o zaman nihayet gördü.

Orada, gardırobun önünde yerde, katlanmış bir kâğıt duruyordu. Sonunda biri ona cevap yazmıştı.

Iris gözleri bulanıklaşana kadar ona baktı. Kibritini söndürdü ve sürünerek gardıroba gitti. Kâğıdı eline aldığı anda başının döndüğünü hissetti ve mindere oturmak için geri döndü.

Katlanmış sayfaya baktı. Seyrek görünseler de üzerinde kesinlikle kelimeler vardı. Iris onları görebiliyordu, karanlık bir düşünce zinciri.

Bu hiçbir şeyi değiştirmeyebilir ya da her şeyi değiştirebilirdi. Yutkundu ve mektubu açtı.

Kimsin sen? Bu ne büyüsü?

Iris gözlerini kapattı, sertlik ona bir yumruk gibi çarptı. Eğer bu Roman'sa, o zaman onu hatırlamıyordu. Bu düşünce bile nefesini kesmişti. Ama başka bir şey yapmadan önce o olduğundan emin olmalıydı. Zeki olması gerekiyordu.

Iris yazdı ve gönderdi:

Daktilonuz. Alt çerçevenin iç tarafına cıvatalanmış gümüş bir plaket olmalı. Ne yazdığını söyleyebilir misiniz?

Cevap beklerken, asılı çamaşırları rahatsız etmemeye dikkat ederek volta attı. Belki de ona cevap yazmayacaktı ama eğer Roman hakkında bir şeyler biliyorsa... meydan okumayı severdi. Ayrıca meraklı bir zihni vardı.

Cevabı bir dakika sonra geldi:

ÜÇÜNCÜ ALOUETTE / ÖZELLİKLE D.E.W. İÇİN YAPILMIŞTIR Sizi D.E.W. olarak mı varsaymalıyım? Çünkü kesinlikle değilim.

Not: Sorularıma henüz cevap vermediniz.

Iris mektubu okurken dudaklarının kıvrımını takip etti. *Gariptir ki benim Daktilo*, diye düşündü ama göğsüne rahatlatıcı bir sıcaklık yayıldı. Büyükannesinin daktilosunun kaybolmuş olmasından endişe etmiş ve bu onu çok üzmişti. Üçüncü Alouette onun çocukluğunun bir parçası, mirasının bir ipliğiydi. O vuruş çubukları ve tuşlarla o kadar çok kelime yazmıştı ki.

Ama Roman'ın şimdi ona bir şeyler yazdığını, ona ait bir şeyleri yakınında tuttuğunu hayal etmek umudunun yeniden canlanmasına neden oldu.

"Sen her zaman dipnotlara düşkündün, değil mi Kitt?" diye fısıldadı. Ve sonra ona çarptı.

Bu Roman'dı ve onu hatırlamıyordu.

Farkına vardığı şey bir bıçak gibi böğrüne saplandı ve yanağını tuğlalara bastırarak kendini yere bıraktı. Roman'ın mektubu parmaklarının arasında, vücudunun altında kırışarak kaldı.

Forest haklıydı.

Iris bu ifadenin ağırlığını hissetmesine izin verdi; acıyı ve ıstırapı başka bir güne gömmek yerine hissetmesine izin verdi. Keder ve öfke hissetmesi normaldi. Üzüntü ve rahatlama içinde ağlaması normaldi. Kendini tekrar ayağa kaldırabildiğinde, Iris Roman'ın mektubunu tekrar okudu.

Onu henüz hatırlamıyordu ama hatırlayacaktı. Yakında hatırlayacaktı. Forest'inki gibi anıları ona geri dönecekti.

En önemlisi, Roman ona tekrar yazıyordu. Onunla iletişim kurmanın bir yolunu bulmuştu.

Dacre üstünlüğü ele geçirdiğine inanıyor ve Roman'ı kendi sadık muhabiri olarak yetiştiriyordu. Ancak tanrı, büyüünün tek kaynağının kendisi olmadığını çok az biliyordu.

"Onu benden aldığına pişman olacaksın," diye fısıldadı dişlerinin arasından, daktilosuna kağıt yerleştirirken.

Parmak uçları tuşların üzerinde, Roman'a cevap yazmaya hazır olduğunu düşündü ama tereddüt etti.

Ne kadar istese de, doğrudan ortaya çıkıp ona kim olduğunu söyleyemezdi. Onun paniğe kapılmasını ya da yazmayı bırakacak kadar bunalmasını ya da daha da kötüsü Dacre'ın müdahale etmesini göze alamazdı. Ayrıca kendi kimliğini de koruması gerekiyordu.

Kademeli bir deneyim olması gerekiyordu. Yavaş yavaş ilerlemesi gerekiyordu. O yazdı:

Ben D.E.W. değilim, okumak istemeyen birine mektup gönderme büyüsüne sahip bir tanrıça da değilim. Bunun için gardırop kapılarının hakkını vermeliyim. Ama dokunduğunuz tarihi biliyorum ve Üçüncü Alouette sihirle üretildi, diğer iki daktiloya bağlandı. Biri artık benim olan Birinci, diğeri de artık kayıp olduğunu tahmin ettiğim İkinci daktiloydu.

Yakınlarda bir gardırop kapısı ve elinizde Üçüncü Alouette olduğu sürece, mektuplarınız uzak mesafelerden bile bana ulaşabilecektir. Yine de meşgul olduğunuzu tahmin ediyorum, büyük olasılıkla savaş çabaları tarafından süpürülmüşsünüzdür. Bugünlerde kimin bir yabancıya mektup yazacak vakti var ki?

Not: Üç soruma henüz cevap vermediğinizi hatırlıyor gibiyim!

Iris mektubu gönderdi. Sabırsızlıkla bekledi, gece ilerledikçe dakikalar geçiyordu. Birden yorgunluğunu hissetti ve iç çekerek makalesi üzerinde çalışmaya hazırlandı. Ama sonra yerde bir kâğıt fısıltısı duyuldu.

Roman cevap verdi:

Kaba davrandığının farkındayım. Beni affedin. Bugünlerde kime güveneceğimizi bilmek konusunda çok dikkatli olamıyoruz ve bu sabahki mektubunuz beni sarstı.

Ne yazık ki üç sorunuzun cevabına sahip değilim, bu yüzden zihninizdeki bir sınavı geçememiş olmalıyım. Ya da basitçe umduğunuz kişiye yazmadığınızı fark etmenize neden oldum, çünkü Üçüncü Alouette elime yeni geçti ve benden önce ona kimin baktığını bilmiyorum. Bunun için üzgünüm ama artık onu dikkatle koruyacağım.

Tüm bunları daktilolar hakkındaki görüşlerinizi paylaştığınız için teşekkür etmek için söylüyorum. Siz bir tanrıça olmayabilirsiniz ama ben de bir tanrı değilim. Aramızdaki

Belki de kelimelerle kendi sihrimizi yaratıyoruz.

Ayrıca, mektuplarınızı okumak istemediğimi hiç söylemedim, değil mi?
-R.

Not: Eğer yazışmaya devam edeceksek, belki bana size nasıl hitap etmem gerektiğini söyleyebilirsiniz?

Iris ayağa kalktı, kendine biraz zaman tanıdı. Bir tırnağını çiğnedi, duyguların, kelimelerin, düşüncelerin karmaşasını çözmeye çalıştı. Sonunda daha fazla bekleyemedi ve minderine geri yerleşti. Bir şimşek çakması odayı aydınlattı; gök gürledi, duvarları salladı.

Adını vermek çok mu fazla olurdu? Çok istemesine rağmen?

Ya mektuplarına el konulursa? *Iris*'i daktilo ederse kendini riske atmış olur muydu? Sadece dört harfti ama yine de çok fazla hissettiriyorlardı. teslim olmak tehlikeli.

Dikkatli olun. Yavaş git.

Iris kendinden şüphe etmeden önce bir cevap gönderdi.

Sevgili R.,

İçiniz rahat olsun, testi geçemediniz. Söz konusu güven olduğunda ben de dikkatliyimdir. Ancak bazen kendimiz için bazen de başkaları için yazdığımızı kendime hatırlatmalıyım. Ve bazen bu çizgiler hiç beklemediğimiz bir anda bulanıklaşır. Geçmişimde ne zaman böyle bir şey olsa... Sadece bununla güçlendiğimi hatırlıyorum.

Not: Bana Elizabeth diyebilirsin.

İKİNCİ BÖLÜM

Çizilm

iş

Fl ame

A Captive Nightingale

Tobias arabasıyla River Down'dan uzaklaştığında güneş parlıyordu ve dün geceki yağmur sığ su birikintilerinde parıldıyordu. Helena için Iris ve Attie'nin eşyalarının yanı sıra Oath'a teslim edilmek üzere kasabadan gelen postaları da taşıyordu.

"Birkaç saate dönerim," demişti avlu kapısında, roadster'ı parlatılmış ve nakliyeye hazırды. "İlk iş Bitteryne'e doğru yola çıkacağız. yarın."

Iris başını salladı.

Attie sadece, "Çamurlu yollar seni yavaşlatmaz mı? Unuttuysan söyleyeyim, dün yağmur yağdı."

"Ben hiçbir şeyi unutmam," diye yanıtladı sürücü kapısını açarken. "Ve hayır, yollar beni yavaşlatmaz."

Kızlar onun gidişini izledi, motorun tanıdık sesi sabah sisinde kayboluyordu.

Iris yan gözle Attie'ye baktı. "Yolda kalacağından mı endişeleniyorsun?"

"Hayır. Geri dönmezse mahsur kalacağımızdan endişeleniyorum." Ama Attie parmaklarıyla kapının demir parmaklıklarını kavrayarak sokağa bakmaya devam etti. "Ben yürüyüşe çıkıyorum."

Iris, Attie gözden kaybolana kadar bahçede durdu. Ancak o zaman eve döndü ve Marisol'u aramaya başladı. Onu arka bahçede diz çökmüş halde buldu.

Kucağında cep boy bir kitapla bahçeyi geziyordu.

"Burası çok güzel bir bahçe," dedi Iris.

Marisol gülümseyerek başını kaldırdı. Ama gözleri sanki bir gece önce uyumamış gibi kan çanağına dönmüştü. Koyu renk saçları örgülü bir taçla toplanmıştı ve üzerinde kirden lekelenmiş bir çift iş tulumu vardı.

"Evet, Lucy hevesli bir bahçıvandır. Teyzemizin yeşil parmağı ona miras kaldı." Marisol dikkatini tekrar kitaba verdi, parmak uçları sayfadaki bir kuş resmini izliyordu. "Ama çalıların arasındaki bu şarkıcıyı tanımlamaya çalışıyorum. Onu duyuyor musun?"

Iris dizlerinin üzerine çöktü ve dinlemeye başladı. Komşu sokaktaki bir arabanın takırtısı ve çocukların birbirlerine seslenmeleri arasında bir kuşun ötüşünü duyabiliyordu. Zengin ve melodikti, tril ve gurgularla doluydu.

"Orada, çalılıkların arasında," dedi Marisol.

Iris onu bir dakika sonra buldu. Yumuşak kahverengi tüyleri olan küçük bir kuş bahçenin arka tarafındaki çalıya tünemişti.

"Hiç böyle öten bir kuş duymamıştım." Iris büyülenmiş bir halde onun tekrar ötüşünü izliyordu. "Nedir o?"

"Bir bülbül," diye yanıtladı Marisol. "Birini görmeyeli ya da duymayalı çok uzun zaman oldu ama gençken Avalon Bluff'ta her bahar ortaya çıktıklarını hatırlıyorum. Şarkılarını duyabilmek için geceleri sık sık pencereler açık uyurdum. Onların ezgileriyle uykuya dalar, rüyamda onları görürdüm.

bazen." Sanki anılarında kaybolmuş gibi kitabı yavaşça kapattı. Ama sonra ekledi, "Yıllar önce bülbüller üzerinde bir çalışma yapıldı ve çok sayıda bülbül yakalanıp esaret altına alındı."

"Neden?" Iris sordu.

"Kuşları takas etmek ve şarkılarını incelemek istiyorlardı. Bülbüllerin çoğu öldü, ancak sonbahara kadar yaşayanlar ... sonunda kaçmaya çalışırken kendilerini öldürdüler, kanatlarını ve vücutlarını onları tutan kafeslere vurdular. Göç etme ihtiyacı hissettiler ama göç edemediler."

Iris çalılıktaki bülbülü inceledi. Kuş sessizliğe gömülmüş, sanki o da Marisol'un lanetli hikâyesini dinliyormuş gibi başını yana eğmişti. Ama sonra kanatlarını topladı ve uçup gitti; bahçe onun şarkısı olmadan sessiz ve hüzünlüydü.

"Özür dilerim," dedi Marisol, Iris'i şaşırtarak. "Dün gece nasıl davrandığım için. Birlikte çok kısa bir zaman geçirdik ve ben bunu mahvetmişim gibi hissediyorum."

"*Marisol*," diye fısıldadı Iris, boğazı daralmıştı. Koluna hafifçe dokunmak için uzandı.

"Marisol sözlerine şöyle devam etti: "Ama bu sabah uyandığımda bahçesinde öten bülbülü duydum ve bu bana teyzemin tutsak kuşlarla ilgili hikâyesini hatırlattı. "Bu bana, sevdiklerimi korumak gibi gelse bile onları bir kafeste tutamayacağımı hatırlattı."

Sanki omuzlarından bir ağırlık düşmüş gibi nefes verdi. Sonra kitabı Iris'e uzattı. Küçüktü, sayfaları yaşlılıktan karamel rengini almıştı. Yeşil kapağında bir kuş kabartması vardı.

"Bunu sana vermek istiyorum, Iris."

Iris, "Bunu alamam," diye itiraz etmeye başladı ama Marisol ellerini sıkıca tuttu.

"Bunu almanı istiyorum," diye ısrar etti. "Bir kez daha batıya seyahat edip yeni kasabalar ve hikâyelerle karşılaştığında, belki de oturup kuşları izleyebileceğin dinlenme anların olacak. O zaman beni düşün ve her sabah ve her akşam senin, Attie'nin, Tobias'ın ve Roman'ın iyiliği için dua edeceğimi bil."

Iris gözyaşlarını geri kırıptı. Bu sadece bir kitaptı ama deri, kâğıt ve mürekkepten çok daha fazlasını hissettiriyordu. Önümüzdeki günlerde onu bağlayacak, hem koruyacak hem de *devam* etmesi için cesaretlendirecek bir şey gibi hissetti ve Marisol'un bakışlarıyla buluşmak için yukarı bakmadan önce kapaktaki kuşun izini sürdürdü.

"Yapacağım. Teşekkür ederim."

Marisol tekrar gülümsedi. "Güzel. Şimdi neden gelip River Down'daki yeni misafirlerimiz için birkaç hoş geldin sepeti hazırlamama yardım etmiyorsun? Onlarla tanışmanı isterim."

Iris başını salladı ve dizlerindeki nemli toprağı fırçalayarak ayağa kalktı. Ama üzerinde bir gölgenin titreştiğini hissetti ve duraklayarak iki akbabanın yandaki çatıya yerleşmesini izledi. Kanatlarını açmışlardı, koyu renk tüyleri güneşte parlıyordu.

Ürpererek kitabı kalbine yakın tuttu ve Marisol'u içeri kadar takip etti.

Sevgili Elizabeth,

Bu gece uyuyamıyorum ve kendimi yine sana yazarken buldum. Sen beni göremiyorsun ama ben pencerenin önünde bir masada oturmuş karanlığa bakıyorum ve seni hayal etmeye çalışıyorum.

Nasıl görüldüğünüz, nerede ikamet ettiğiniz ya da sesinizin neye benzediği hakkında hiçbir fikrim yok. Yaşınızı ya da geçmişinizi bilmiyorum. Yaşadığınız olayları, sizi şu an olduğunuz kişiye dönüştüren anları bilmiyorum. Savaşın hangi tarafında yer aldığınızı bilmiyorum.

Bunları bilmek zorunda değilim, farkındayım. Belki de bana anlatmamalısın. Ama sanırım senin hakkında kimsenin bilmediği bir şeyi bilmek isterim.

-R.

Sevgili R.,

Korkarım şu anda pek bir şey göremiyorum, ama size bir fikir verebilirim: Yazarken bir çamaşırhanenin zemininde oturuyorum, yanımda asılı gömlekler ve elbiseler var. Saçlarım uzun, örgülü ve oldukça dağınık ve yanımda Cambria'nın birçok kuşu hakkında bir kitap var.

Bugün akbabaların ömür boyu çiftleştğini öğrendim. Bunu biliyor muydunuz? Açıkçası geçmişte kuşlara pek dikkat etmemiştim ama belki de bunun nedeni bir şehrin tuğla ve kaldırımlarında büyümüş olmamdır. Ayrıca bir bülbülün binden fazla farklı şarkı söyleyebildiğini, bir albatrosun uçarken uyuyabildiğini ve erkek serçelerin yuvayı inşa etmekten sorumlu olduğunu öğrendim.

İşte benim hakkımda kimsenin bilmediği bir şey, çünkü daha bugün oldu:

Bir gün sadece bir şarkı duyup hangi kuşa ait olduğunu bilecek kadar usta olmak istiyorum.

Bu gece pencereyi araladım, belki tanıdık, hatta beklenmedik bir şey duyarım umuduyla. Kendimi kaybolmuş hissettiğimde bile kuşların hâlâ öttüğünü, ayın hâlâ ağarıp solduğunu ve mevsimlerin hâlâ döndüğünü hatırlatacak bir şarkı.

-Elizabeth

Not: Çoğu insanın bildiği bir gerçek: On sekiz yaşımdayım ama her zaman yaşlı bir ruha sahip oldum.

P.P.S. Bana kendinizle ilgili bir gerçeği söyleyin. Bu herkesin bildiği ya da kimsenin bilmediği bir şey olabilir.

Roman Elizabeth'e cevap yazmadı.

Ona ne söyleyebilirdi ki? Geçmişini hatırlayamadığını mı?

Sinirli bir şekilde yatak odasının penceresini iterek açtı. Hâlâ terk edilmiş çiftlik evinde kamp yapıyorlardı ve bu da onu huzursuz ediyordu. Ama bahar yağmurunun nemlendirdiği serin gece havasını soluduğu anda vücudundaki gerginlik azaldı.

İç çekerek botlarının bağcıklarını çözdü ve yatağına uzandı. Mumu söndürdü ve gece onu kucaklarken dinledi.

Açık pencerenin ötesinde cırcır böceklerinin cıvıltılarını ve rüzgârda hışırdayan yaprakları duyabiliyordu. Çadırlarından gelen askerlerin uzaktan gelen sesleri de vardı. Ama tüm bu seslerin altında bir baykuşun unutulmaz ötüşü vardı.

Roman uykuya daldı.

Rüyaları sade ve canlıydı.

Daktilosu olan bir masada oturuyordu. Sözlükler ve eş anlamlılar önünde sıralanmıştı. Dirseğinin dibinde bir kutu kalem, bir not defteri ve bir yığın ölüm ilanı duruyordu. Geniş oda sigara dumanı ve koyu siyah çay gibi kokuyordu ve hava, yeni paragraflar doğarken tuşların, vuruş çubuklarının ve çınlayan daktiloların sesiyle metalikti.

Yemin Gazetesi'nde idi. Ve burası ona neredeyse evi gibi geliyordu, hâlâ hayalini kurduğu tepedeki malikâneden bile daha fazla.

"Kitt? Hemen ofisime gel," dedi Zeb Autry, Roman'ın masasının önünden geçerken.

Roman not defterini topladı ve patronunu takip etti. Kapıyı arkasından kapattı ve endişeyle Zeb'in karşısına oturdu.

"Efendim?"

Zeb masasının üzerindeki viski sürahisine uzanarak, "Seni uyarmak istedim," dedi. Sabah güneşinin eğik ışığında parlıyordu. "Yeni bir eleman geliyor. Ölüm ilanlarını, seri ilanları ve seninle reklamlar." "O

mu?"

Roman

yankılandı.

"Bu kadar şaşırma görünmeyin. Onun bir makalesini okudum ve gözümünden kaçmasına izin veremezdim. Burada neler yapabileceğini görmek isterim."

"Bu, bana teklif ettiğiniz köşe yazarlığı pozisyonunu artık alamayacağım anlamına mı geliyor, efendim?"

Zeb bir an sessiz kaldı, ağzı büzüldü. "Bu ikinizin de adil bir şansı olduğu anlamına geliyor. Küçük bir rekabet senin için iyi olacak, Kitt."

Roman bunu *her şeyin sana teslim edildiği* şeklinde algıladı. Yüzünün kızardığını, boğazının düğümlendiğini hissetti. Ama başını salladı, çenesi sıkılmıştı.

"Bu kadar asık suratlı olma!" Zeb kıkırdarak konuştu. "O bile yapmadı Windy Grove Okulu'ndan mezun ol. Muhtemelen terfi yine size gidecektir."

Eğer Windy Grove Okulu'na gittiyse, Roman'ın nadiren gittiği bir bölgeden geliyordu. Bunun onu rahatlatması mı yoksa endişelendirmesi mi gerektiğini bilmiyordu. Her kim olursa olsun, olaylara farklı bir bakış açısı olacaktı. Yazıları iğrenç ya da mükemmel olabilirdi ama en önemlisi, Roman ihtiyacı olan bir şey için rekabet ediyormuş gibi hissetmiyordu.

"İlk günü ne zaman?" diye sordu.

"Bugün. Yakında burada olacak."

Harika, diye düşündü Roman dalgın dalgın. Belki de en iyisi buydu. Bu işkenceyi bir an önce bitirmek için.

Önümüzdeki birkaç saat boyunca dikkatini Ölüm ilanları ve *gazetenin* cam kapıları, her şeyi mahvedebilecek bu muammanın ortaya çıkmasını bekliyordu. Tam öğle vakti, sanki büyülenmiş gibi ortaya çıktı.

Ufak tefek, solgun ve kalp şeklinde bir yüzü vardı. Burnundan çiller dökülüyordu; yeni çevresini incelerken gözleri kocaman açılmıştı. Göğsüne kadar uzanan fındık kahvesi saçları düzenli bir topuz yapılmıştı ama üzerinde onu yutacakmış gibi duran yırtık pırtık bir trençkot vardı ve belinden sıkıca bağlanmıştı. Sarah Prindle canlı bir karşılamayla üzerine atladığında parmaklarını çıtlatıyordu.

"İşte, seni herkesle tanıştırayım!" Sarah, Roman'ın en kötü kâbusunu *gazetenin* etrafında dolaştırırken kollarını birbirine bağlıyordu.

Masasından kalktı ve bir fincan çay doldurup yeni kızın editörlerle, asistanlarla ve Zeb'le tanışmasını izlemeye devam etmek için büfeye doğru ilerledi.

Elini sıkmak için elinde kalan tek kişi onunkiydi.

Bundan sonsuza dek kaçamazdı. Sarah kızı yeni masasına - kendininkinden sadece iki masa ötede- yerleştirirken ona birkaç sivri bakış fırlattı ve Roman bir iniltiyi bastırdı.

Çay fincanını bıraktı ve onu karşılamak için koridorda yürüdü.

Daktilosunun tuşlarına basıyordu, üzerinde hâlâ o eski paltosu vardı ama yüksek topuklu ayakkabıları ona bir komutanlık havası veriyordu. Ufukta beliren bir fırtına gibi onun geldiğini hissetmiş olmalıydı. Ya da belki de onun soğuk bakışlarını hissetmişti. Bakışları karşılamak için başını kaldırdı ve gülümsemeden önce ona cesur bir değerlendirme yaptı.

"Ben Iris," dedi parlak bir ses tonuyla, elini uzatarak. "Iris Winnow."

Bu nasıl bir isim böyle? diye içten içe homurdandı, şimdiden bunu bir ön ad olarak hayal ediyordu. Güzel bir isimdi. Tadına bakmak için can atıyordu ama kaçındı.

"Ben Roman Kitt," dedi sert bir sesle. "*Gazeteye* hoş geldiniz."

Eli hâlâ ikisinin arasındaydı ve onunkini bekliyordu. Bunu görmezden gelmesi kabalık olurdu. Aslında, elini bu kadar uzun süre havada bırakmış olması zaten kabalıktı. İsteksizce elinin onun eliyle buluşmasına izin verdi ve hemen ardından

ne kadar sıkı tuttuğunu. Ona dokunmak kolunda bir şok etkisi yaratıyordu.

Roman nefes nefese uyandı.

You've Seen Worse than This

Alışılmadık derecede sessizsin," dedi Dacre.

Roman dikkatini kamyonun kirli camından başka yöne çekti. Kamyonun Askerler sonunda melankolik çiftlikten ayrılmış, dolambaçlı bir yol boyunca doğuya doğru ilerliyorlardı. "Özür dilerim efendim. Manzara değişikliğinin tadını çıkarıyordum."

Dacre yanındaki bankta oturmuş, kurnaz gözlerle onu izliyordu. "Eski yaraların acıyor mu?"

Bu sorgulama o kadar beklenmedikti ki Roman bir an için ağzı açık kaldı. Dacre onun kırık parçalarını iyileştirmemiş miydi? Acı neden geri dönsün ki?

"Hayır," dedi Roman ama parmak uçları tulumun altına gizlenmiş dizinin etrafındaki yara izlerini takip etti. "Kendimi gayet iyi hissediyorum efendim."

"Olursa bana söyleyebilirsin. Bazen yaralar ilk fark ettiğimden daha derin oluyor ve onları tekrar iyileştirmekten başka çarem kalmıyor." Dacre düşüncelere dalmış gibi durakladı ve sormadan önce, "Dün gece bir rüya gördün mü? Benimle bir rüya paylaşmalı uzun zaman oldu."

"Söylediysem bile hatırlamıyorum." Yalan pürüzsüzce akıp gitti ama Roman boğazının düğümlendiğini hissetti. Ona gülümseyen Iris Winnow'u görmeye devam ediyordu. Neden onu rüyasında gördükten saatler sonra bile, yerçekimi onun etrafında toplanıyor gibi görünüyordu?

Başparmağıyla avucunun içinde gezindi -onun dokunuşunu hâlâ hissedebiliyordu- ve Iris'in bir rüyadan fazlası olduğunu hissetti.

"Tanrıların herhangi bir büyüüne sahip olabilseydiniz," dedi Dacre, "hangi gücü seçerdiniz?"

Roman, Dacre'ın sorusu karşısında bir kez daha şaşırdı. "Emin değilim. Bunu hiç düşünmemiştim, efendim."

"Gençken kuzenimin gücünü istiyordum. Mir'in." Dacre'ın sesi derin ve sıcaktı, geçmişindeki bir dönemi hatırlarken belirgin bir düşkünlük. "Mir benden çok daha yaşlı ve çok daha acımasızdı. Yanılsama gücüyle doğmuştu ve bir anda ortaya çıkıp kaybolabiliyordu. bir yerden diğerine fark edilmeden çalışıyordu. Bir sandıktaki mücevherler gibi aile sırlarını toplar ve sonra Gökyüzünden toplayabildiğini toplamak için yukarıda dolaşırdı. Bir gün aşağıya döndüğünde, gökyüzündeki tüm yıldızları yutmuş gibi canlı ve dinç görüldüğünü hatırlıyorum. Bana başka bir güç edindiğini söyledi. Birine dokunduğunda zihinleri okumasını sağlayan bir güç. O andan itibaren, ona sadece imrendiğim halde kendi düşüncelerimde ne bulabileceğinden korkarak ondan kaçtım."

Roman, Dacre'ın keskin profilini inceledi. Güneş ışığı onun tuhaf güzelliğini ortaya çıkarıyordu.

"Daha fazla güç elde edebiliyor musun? Büyü gücünüzle doğduğunuzu ve sizi bizden ayıran şeyin bu olduğunu sanıyordum," dedi Roman.

Dacre, "Belirlenmiş sihrimizle doğuyoruz, evet," diye yanıtladı. "Ama bu bizi daha fazlasını istemekten ve onu elde etmenin yollarını bulmaktan asla alıkoymadı."

Roman avuçlarını uyluklarına sildi. Daha fazla soru sormak istiyordu ama kelimeler bir türlü gelmiyordu ve onun yerine Mir'i düşündü. Kuzeydeki bir mezarda uyuyan bir başka ilahi.

Roman rüyasız bir uykuya dalıp çıkarken, birkaç saat süren bir sessizlik içinde geçti. Hedeflerine ulaştıklarında rahatlamıştı.

Merrow kasabası Bluff'a benziyordu ama daha küçüktü; parlak boyalı panjurları ve aşırı büyümüş bahçeleri olan sazdan evlerden oluşuyordu. Arnavut kaldırımlı tek yol ana caddeydi. Manzarayı elma bahçeleri süslüyor, rüzgâr estiğinde beyaz çiçekleri dallardan süzülüyordu.

Kamyon durur durmaz Roman daktilosunu aldı ve kapıyı açtı. Dikkatlice aşağı indi, arkasında kasabaya doğru gürleyen uzun kamyon kuyruğuna dikkat etti ve gözlerini en yakındaki kulübeye dikti.

Pencereler gölgelerle doluydu, pamuk ipliğine bağlıydı. Bacalardan duman yükselmeyordu; sokaklarda çocuklar koşuşturmuyordu. Pazar

tahtalarla kapatılmıştı. Bazı kapılar bile barikatlarla kapatılmış ve ulaşılması zor görünüyordu.

"Herkes nerede?" diye sordu, bir cevap beklemiyordu. Ama Dacre duymuştu, tıpkı kamyonlarını süren asker gibi.

"Enva'nın kuvvetleri sayesinde doğuya tahliye edildiler," diye cevap verdi Dacre, yakınında hazır olda bekleyen kaptana bakarak. "Çevreye bir nöbetçi yerleştirin. Bölüğünüze bu gece konaklamak için en iyi yeri seçtirin ve yemek için mahzenlerden ne bulabileceğimize bakın."

"Emredersiniz efendim." Kaptan selam verdi ve emirleri sıralamaya başladı.

Askerler görevlerini yerine getirirken kasaba bir kovan gibi uğulduyordu ve Roman bir an için kendi başına dolaşmayı düşünüyordu, silah sesleri havayı çatlattığında meyve bahçesinin sessiz huzuruna çekildi.

Üç adım ötesinde bir er çığlık atarak yere yığıldı.

Roman kanın yüzüne sıçradığını hissetti ve kalbi göğsünde gümbürdeyerek dondu kaldı. Üç el daha ateş edildi; kulakları patlatan, kemikleri sarsan. İkinci ve üçüncü bir asker daha yere yığıldı ve panik içindeki itiş kakış ve bağırışlar arasında Roman kurşunların ikinci kattaki bir pencereden geldiğini fark etti.

"Çekil," diye tısladı Dacre, Roman'ın kolunu kavrayarak.

Bir mermi yağmuru onları takip etti, başlarının üzerinden vızıldayarak geçti, topuklarını ısırdı.

Kurşunlar Dacre'ı hedef alıyordu ama Dacre saldırıyı zahmetsizce savuşturdu.

Roman ayağını bulamadan tökezledi. Dacre'ın onu keskin nişancının görüş alanından uzakta, güvenli bir lentoya doğru itmesine izin verdi.

Ama kanı akıyordu

damarlarında sıcak. Titreyerek caddenin karşısındaki üst pencereleri inceledi. Artık her gölge uğursuz, birinin arkasına saklanabileceği bir perde gibi geliyordu.

"Kaç kişi, Komutan?" Teğmen Shane'in gölgesindeki yine kaptandı. Yüzlerinde ve üniformalarında kan lekeleri vardı ama ikisi de Dacre ve Roman'ın yanına çömelmiş, silahları ellerindeyken zarar görmemiş görünüyordular.

"Sanırım sadece bir tane var," diye yanıtladı Dacre. Sesi garip bir şekilde sakindi, neredeyse eğleniyor gibiydi. "Bu binanın üst katında. Onları öldürmeyin. Yaralayın ve sonra onları bana getirin."

Yüzbaşı ayağa kalktı ve yolun karşısındaki bahçe çitinin arkasına sığınan askerlere işaret etti. Keskin nişancıya ateşle karşılık verdiler, ama bu sadece yüzbaşı ve Shane'in kulübenin alt katına gizlice girmelerini sağlayan bir

dikkat dağıtıcı gibi görünüyordu.

Roman korktu ama Dacre kolunu tekrar tutarak onu dik tuttu.

"Benimle gel," dedi. "Kapıyı bulmamız gerek."

Kaosun içinde bu söylenecek son derece makul bir şey gibi görünüyordu. Roman başını salladı, kaçıp saklanma dürtüsüyle savaşırken nabızı boğazına düğümlendi. Dacre'ı toprak yollarda takip etti.

Sonunda sokağın köşesindeki bir evde durdular. Çatıda likenler büyüyordu ve avlu diğerlerinden daha büyüktü, bir kafesin üzerinde leylaklar açmıştı.

"Evet, burada olmalı," diye düşündü Dacre, ama ufku ölçüyormuş gibi başını kaldırıp baktı.

"Ne yapmalıyım efendim?" Roman sordu, bir başka yaylın ateşi daha duyulunca sesi kesildi. Omzunun üzerinden baktı ama keskin nişancının bulunduğu kulübeyi göremedi. Sadece Dacre'ın askerlerinin taş duvarların arkasında siper aldığını, karanlık evlere girip çıktığını ve ellerinde silahlar olduğunu görebiliyordu.

Bir patlama kasabayı sarstı. Roman bir ışık parlaması gördü, çizmelerinin altında yerin sarsıldığını hissetti. Komşu bir sokaktan yükselen dumanlar, çığlık çığlığa bağırışlara neden oldu.

Bu ses onu neredeyse dizlerinin üzerine çökertecekti. Ağzında kan tadı alabiliyordu. Kan, tuz ve toprak... Ama dudaklarına dokunduğunda parşömen gibi kuruydu. Geçmişinden bir parçayı hatırlayıp hatırlamadığını merak etti ama havadaki gerilim ona bunu inceleyecek zaman bırakmadı.

"Efendim?" dedi. "Geri dönüp onlara yardım edelim mi?"

Dacre cevap vermedi. Bahçe kapısını açtı ve ön kapıya doğru yürüdü. Kapı bir gıcırtyla açıldı ve loş bir iç mekân ortaya çıktı.

"*Komutan?*" Bu sözcük Roman'ın göğsünü burktu. Dacre'a daha önce hiç bu unvanla hitap etmemiş olması onu şaşırtmıştı. "Beklememiz gerekmez mi? Ya başka bir keskin nişancı ya da bir tuzak varsa?"

Dacre eşikte durup ona baktı. "Beni öldürmek için kötü atılmış birkaç kurşundan fazlası gerekecek."

"Evet ve sen ölümsüzsün. Ben değilim."

"Ama sen değil misin? Unuttuysan söyleyeyim, seni bulduğumda ölümünden bir dakika uzaktaydın. Benimleyken güvendesin."

Dacre içeri eğildi.

Roman silah sesleri azalana kadar tereddüt etti. Ardından gelen sessizlik ürkütücüydü. Kış buzu gibi kemiklerine işliyor, kendisini yavaş ve beceriksiz hissetmesine neden oluyordu ve Roman, Dacre'ı takip etmek için acele ederken titredi
Kulübe.

"Ocağı olan bir oda arayın." Dacre'ın sesi gölgelerden geldi. "Ne?"

Roman antrede durmuş nefes nefese kalmıştı.

"Benim kapılarım ateşe ve taşa yakın olmayı sever. Külleri, közleri ve bir ocağın görünmeyen tüm büyüünü yutarlar. Ah, işte burası. Salon."

Roman odaya adımını attı. Yerde bir halı, tozlu bir kanep ve şöminenin etrafına yerleştirilmiş kitap rafları vardı. Ama Dacre uzun bir gardırop kapısının önünde durmuş, Roman'ın ona katılmasını bekliyordu.

"Bu kapıyı açmanı istiyorum," dedi Dacre. "Bana ne bulduğunu söyle."

Roman sadece kapıya baktı, sesi boğazında bir kıymık gibiydi. Ama avuçları nemliydi. Daktilosunun ağırlığını bir değirmen taşı gibi hissediyordu.

Dacre dolaplar aracılığıyla mektup alışverişi yaptığını biliyor muydu? Roman gardırobun kapağını açarken yanağının içini ısırdı.

"İçeride sadece paltolar var efendim," dedi kışlık ceketlerin dış hatlarını görerek. "Ve koliler."

"Güzel. Şimdi kapat."

Roman kapının kilitlenmesine izin verdi, uzaklaşmaya hazırlanıyordu ama Dacre boynundaki anahtarı çıkarmıştı. Üniformasının altında iki zincir asılıydı; biri anahtar için, diğeri de küçük gümüş bir flüte benzeyen bir şey içindi. Roman, Dacre yürürken bazen duyduğu şingirtıların nedeninin bunlar olduğunu fark etti.

Tanrının anahtarı gardırobun pirinç kulpuna getirip daha önce orada olmayan bir anahtar deliğine sokmasını izledi. Kapı açıldığında bu kez ne paltolar ne de kutular vardı. Sadece yeraltı dünyasına inen taş bir merdiven vardı.

"Anlamıyorum," dedi Roman, soğuk ve nemli havanın esintisini yakalayarak. "Yıllar önce zor bir ders aldım," diye başladı Dacre.

"Beni bu hale getiren

Bana ya da aileme tekrar zarar vermek isteyenlerin işini zorlaştıracığıma yemin ettim. Krallığımın en sıcak ateşinde beş anahtar dövdüm ve onları yalnızca güvendiğim kişiler taşıyabilir. Bu anahtarlar dünyalarımız arasındaki eşiklerin kilidini açabilir."

"Neden beş?"

"Bu kutsal bir sayıdır. Siz ölümlüler için haftanın beş günü, beş ilçe, beş şansölye, kalan beş ilahi vardır. Biz tanrılar içinse bu hem bir lütuf hem de bir uyarıdır. Başkalarına güvenmek söz konusu olduğunda, beşin büyüüne kulak verin. Dört sırdaş çok azdır, altı ise çok fazladır."

Roman başka bir soru sormadan tepedeki ışıklar yandı. Yüzbaşı kanlar içinde ve suratsızdı, askerleri de tulum giymiş genç bir adamı sürüklüyordu. Bacaklarından biri kırık görünüyordu ve karnı parlak kırmızı kanla parlıyordu.

"Keskin nişancı, Komutan," dedi kaptan. "İstedığınız gibi yaralandı."

Roman yabancıyı inceledi. Saçları kumralın koyu bir tonundaydı, yüzü solgundu ve kahverengi gözleri Dacre'ı görene kadar acı içinde parlıyordu. Sonra yüz ifadesi nefretle elektriklendi. Dacre'ın ayaklarına tükürdü.

Dacre kibarca gülümsedi. "Görüyorum ki geride kalmışsınız."

"Benim seçimimle," diye homurdandı genç adam. Kan elbiselerinden aşağı akmaya devam ediyor, altında bir havuzda toplanıyordu. "Ve senin için savaşmayacağım."

"Yok olmayı mı tercih edersin?"

"Evet. Bana temiz bir iğne yapın ve beni burada, doğduğum yerde ölüme terk edin."

Dacre sessizdi ama adamı inceledi. "Askerlerime zarar verdiğinde merhametli olmak istediğimi mi sanıyorsun?"

Keskin nişancı sessizdi. Artık ölüm tarafından öpülmüş gibiydi. Nefes alıp verirken dudaklarının kenarları maviye dönüyordu.

"Sizin için savaşmayacağım," dedi tekrar. "Ve bu savaşı kazanamayacaksınız."

Kaçımızı çevirirseniz çevirin... eninde sonunda sizi terk edeceğiz. Hatırladığımız zaman."

Dacre elini kaldırdı. Söylenmemiş bir büyüyle genç adamın ciğerlerindeki havayı çekti ve odanın sıcaklığını düşürdü. ampuller titriyor. Roman, Dacre'ın keskin nişancının isteğini yerine getirdiğini ve onu öldürdüğünü düşündü, ta ki Dacre "Onu aşağıdaki nezarethanelerden birine götürün. Ben yaralarıyla ilgilenene kadar onu sabit tutun."

Roman, askerlerin baygın keskin nişancıyı büyüyle kapıdan geçirerek aşağıdaki dünyaya götürmelerini ve arkalarında kan izleri bırakmalarını izledi.

"Diğer iki er de yaralandı, efendim," dedi yüzbaşı. "El bombası patlaması. Dört kapı aşağıda sizi bekliyorlar."

Roman sessizdi ama içinde uyuşmuş bir his vardı. Dacre'ın yüzbaşıyı ve diğerlerini takip ederek evden çıkışını ve kendisini salonda yalnız bırakışını izledi.

Onları takip etmem mi gerekiyor? diye merak etti ama düşünceleri zihninde sis gibi dağıldı. *Bu bir sınav mı?*

Midesi çalkalandı.

Roman ön kapıya doğru yürüdü ama Dacre ve diğerlerini takip etmedi. Kasabanın kenarına doğru aceleyle ilerledi, gözleri meyve bahçesindeydi. Elma ağaçları, yumuşak çimenler ve yere yayılan güneş ışığı onu içine çekti.

Daktilosunu bıraktı, dizlerinin üzerine çöktü ve kustu. Verecek fazla bir şey yoktu ama kendini boş hissedene kadar kustu, elleri yerdeki köklere yapıştı.

Biraz rahatladığını hissetti ve başını geriye doğru eğerek gözlerindeki yaşları kırıştırdı. İşte o zaman yalnız olmadığını fark etti. Teğmen Shane yakındaki bir elma ağacına yaslanmış, sigara içiyor ve onu izliyordu.

Roman, "Biraz zamana ihtiyacım vardı," dedi.

"O zaman bir tane al," diye cevap verdi Shane gönülsüzce omuz silkerek. "Gerçi daha önce bundan daha kötülerini de görmüştünüz, muhabir."

Bu söz ateşin üzerindeki deri gibi kabarmıştı. Roman zihnindeki boşluklardan rahatsız oluyordu. Kendisine ait tüm parçaları bir araya getirmeye çalışırken, sonsuz parçaların hâlâ kayıp olduğunu görüyordu.

"Sanki oradaymışsın gibi söylüyorsun," dedi Roman. "Sanki bana ne olduğunu biliyormuşsun gibi."

Shane sigara içerken sessizdi, gözlerini dalgınca uzaklara dikmişti. Yukarıdan süzülen elma çiçeklerinden birkaçı geniş omuzlarına kar gibi düşmüştü.

"Bir bakıma öyleydim," diye yanıtladı sonunda. "Ama sana ne olduğunu anlatamam. Kendiniz hatırlamak zorundasınız."

"Bunu yapmama daha ne kadar var?"

"O konuda da sana yardımcı olamam."

"Peki neden?" Roman sabırsızlıkla sordu. "Bu savaşta bir kez bile yaralanmadın mı? Dacre tarafından hiç iyileştirilmedin mi?"

Shane ona baktı. "Onun gücüyle iyileşen herkesin kim olduğunu unuttuğunu mu sanıyorsun?" Sigarasını çimlere savurdu ve arkasını dönmeden önce botunun altında ezdi. "Bu gerçeğe en uzak şey, muhabir."

Hunger

Sevgili R.,

Bir sonraki varış noktama sağ salim ulaştım ve sizin **varış noktanızı** merak ediyorum.

Şimdi mum ışığında, yeni bir şehrin kucağında, mektuplarınızı dört gözle beklediğimi itiraf etmeme izin verin. Ve sadece bir ay doğumu için, sanki üzerimizde hiçbir yük yokmuş gibi davranalım. Sorumluluklar ya da yarınlar yokmuş gibi. Tanrılar ve savaş yok.

Ben istiyorum.

Iris yazmayı bıraktı.

Yeni odasının zemininde oturuyordu, Bitteryne's B and B'nin ana katında küçük bir oda. Iris bu odayı seçmişti çünkü bir gardırop, küçük bir tuğla ocak ve yerde bir kilim vardı, bu da ona yazı yazmak için gayet uygundu. Ama yerde oturduğu *için* tuhaf bir şey hissetti.

Elleri daktilosundan ayrılıp yıpranmış halının üzerine uzandı. Belki de sadece hayal etmişti ama birkaç dakika boyunca sanki çok altında bir şey şingirdiyormuş gibi gelmişti. Yerin derinliklerinde hafif bir gümbürtü.

Avuçlarını halıya dayayarak bekledi. Avuçlarını çekmeden hemen önce tekrar hissetti. Sanki bir kazma taşa vuruyormuş gibi bir titreşim ritmi vardı. Bitteryne'in altında bir maden mi vardı? Roman'ın bir zamanlar onunla paylaştığı efsaneyi hatırladığında nefesi kesildi. Dacre'in nasıl

Enva'yı yakalamak için aşağıdaki diyarını terk etti. Tüneller, yeraltı salonu, kireçtaşı ve mavi damarlı kayadan yapılmış diyar.

Bir terslik var, diye düşündü Iris, tekrar hissedip hissetmeyeceğini görmek için beklerken. Şingirtılar önce güçlendi, sonra azaldı. *Belki de sadece yorgunum ve hayal görüyorum.*

Parmak uçlarının tekrar tuşların üzerindeki yerlerini bulmasına izin verdi ve yarım kalmış mektubuna baktı.

Boş ver. Çok fazla istekle **doluyum** ve **bu** beni baş döndürücü ve cesur yaptı.

Bu mektubu size göndermemeliyim. Göndermemeliyim, çünkü ne düşüneceğinden korkuyorum. Ve aynı zamanda... sana asla ulaşamayacağından korkuyorum.

İşte bu yüzden teslim oluyorum. Yanıldığımı ve haklı olduğumu kanıtlamak için.

-E.

Roman kendini yeni odasına kapatıp tulumunu çıkarmaktan başka bir şey istemiyordu. Cildini çiğ hissedene kadar ovalamak. Botlarının bağlarını çözüp yatağa uzanmak. Kendini onun kelimelerinde kaybedene kadar Elizabeth'in mektuplarını tekrar okumak.

O gün olanları -sadece bir akşam için- unutmak istiyordu.

Kaçımızı çevirerseniz çevirin... eninde sonunda sizi terk edeceğiz.
Hatırladığımız zaman.

Keskin nişancının sözleri içinde yankılanmaya devam etti. Roman merak etti.

Adam şimdi çok aşağıda bir yerde tamamen iyileşmişti. Eğer uyandığında olanları hatırlarsa. Bir tanrıya suikast düzenlemeye nasıl cüret ettiğini.

"Roman?" Dacre'ın sesi alt kattan aniden yükseldi. "Daktilonu salona getir."

Roman yüzünü buruşturarak donakaldı. Gece için seçtiği odaya -küçük ama rahat bir oda, bir gardırop kapısı dilimi- şöyle bir göz attı ve Elizabeth'e yazacağı mektubun beklemesi gerektiğine karar verdi. Ondan hâlâ haber alamamıştı ve daktilosunu toplarken endişelerini bastırmaya çalıştı. Merdivenlerden aşağı indi, keskin nişancının kanının hâlâ zemini kirlettiği ve kapının hâlâ yeraltına açıldığı salona döndü.

Dacre salonu derme çatma bir ofise çevirmiş, kanepeyi kaldırıp mutfak masasını getirmişti. Aile fotoğrafları şöminenin üzerinde durmasına rağmen, pirinç çerçeveleri ışıktaki parlıyordu.

"Otur," dedi Dacre. "Benim için mektupları daktilo etmeni istiyorum."

Roman daktilosunu koymak için masanın üzerinde boş bir yer buldu. Ama etrafına dağılmış olan kâğıtlara dikkat etti -haritalar, mektuplar, Belgeler arasında yarısı yenmiş bir tabak yemek, bir şişe şarap ve toprak bir fincan vardı.

"Ne yazmamı istersiniz, efendim?" Roman sandalyesini çekerken sordu.

Dacre sessizdi, gözleri önünde duran haritadaydı. Cambria'nın ve beş ilçesinin bir çizimiydi. Her kasaba ve şehir. Her nehir ve orman. Hepsini damarlar gibi birbirine bağlayan yollar.

Dacre konuşmaya başladığında Roman dinliyor ve yazıyordu:

Yüzbaşı Hoffman,

Altı gün içinde kuvvetlerinizin Hawk Shire'da bize katılması gerekiyor. Eğer kuzey görevinizde başarılı olamadıysanız, savaştan sonra devam etmeniz gerekecek. Tugayım, daha önce konuşulduğu gibi kapılarımı kullanarak saldırıya içeriden başlayacak ve yağma beklediğimden uzun sürerse birlikleriniz bu girişime yardım etmeye hazır olmalı. Erzakım da az; elinizde ne kadar erzak ve matara varsa getirmeye hazır olun.

Dacre Underling
Cambria Lord Kumandanı

Roman kâğıdı çekip çıkardı ve Dacre'a uzattı. Tanrı adını yazıp imzalarken ve mektuba balmumundan bir mühür basarken Roman'ın bakışları haritanın üzerinde gezindi. Şu anda Merrow'da kamp kurdukları yerden çok da uzak olmayan büyük bir kasaba olan Hawk Shire'ı buldu. Üzerinde bir kadın figürü vardı. Roman, Enva'nın güçlerinin bir temsili olduğunu biliyordu. Ama sonra dikkati Cambria'nınkinin altına gizlenmiş başka bir haritaya kayd. Sadece kenarlarını görebiliyordu ama boğumlu ağaç köklerinden oluşan bir çizime benziyordu. Dolambaçlı, sürünen geçitler. Bazıları mavi, bazıları yeşil renkle işaretlenmişti.

Yeraltı dünyasının bir haritasıydı.

Dacre fark etmeden önce gözlerini kaydırmaya zorladı.

Dacre, "Şimdi bir tane daha hazırla," dedi ve Roman daktiloya yeni bir sayfa yerleştirdi.

Bay Ronald Kitt

Roman yazmayı bıraktı ve Dacre'ın az önce söylediği kelimelere baktı. Az önce kağıda döktüğü kelimelere.

"Babama mı yazıyorsun?" diye sordu.

"Onun sadık bir hizmetkâr olduğundan bahsetmedim mi?" Dacre karşı çıktı. "Merak etmeyin. Ailen iyi. Baban güvende olduğunu biliyor. Hatta seninle gurur duyuyor."

Roman bu ifadeden ne anlam çıkaracağını bilmiyordu. Sanki çelikle çevriliymiş gibi bir bakış atmıştı.

"Babama ne mesaj göndermek istiyorsunuz, efendim?"

Dacre devam etti:

Size anlaşmamızı hatırlatmak için yazıyorum. Bana söz verdiğiniz bir sonraki sevkiyatı hala bekliyorum ve demiryolu son zamanlarda bazı zorluklarla karşılaştığından, teslimatların yapılması için bir alternatif geliştirip geliştiremeyeceğimizi merak ediyorum. Daha önce Enva'nın güçlerinin engellemesinden endişe ettiğinizi biliyorum, ancak endişelerinizin en kötüsü

Bir asker tarafından bölündüler, Roman'ın o gün daha önce gördüğü aynı yüzbaşı. Aniden ön kapıdan eve girdi. Salonun eşğinde durakladığında serin bir akşam havası etrafını sardı.

Kaptan başını eğerek, "Böldüğüm için özür dilerim Komutan," dedi. Bunu yaparken, yakasının altından bir zincire asılı demir bir anahtar kaydı. Roman ona baktı ve Dacre'ın sözünü ettiği beş anahtardan biri olduğunu fark etti. "Ama acilen ilgilenmeniz gereken acil taleplerim var."

Dacre içini çekti ama elini kaldırdı. "Ne istiyorsunuz, Yüzbaşı Landis?"

"İlki tazılarla ilgili. Haftalardır beslenmediler ve Açlar. Bu öğleden sonra iki farklı işleyiciyi parçaladılar ve sürekli böğürmeleri işçileri rahatsız ediyor. Sonuç olarak ilerleme istediğimizden daha yavaş oldu."

Roman'ın parmakları daktilodan kaydı. Bakışları kaçınılmaz olarak salonun gardırop kapısına gitti, sanki köpekler her an kapıyı kırıp içeri girebilirmiş gibi. Ancak Dacre'ın ölümcül evcil hayvanlarına dair tüm hayaller, Roman'ın kan lekeli zeminde duran şeyi görmesiyle dağıldı.

Katlanmış bir kağıt parçası.

"Köpekleri serbest bırakmak için izniniz var mı?" Kaptan Landis devam etti. "Bu gece dolaşabilir ve beslenebilirler."

"Hayır," diye yanıtladı Dacre. "Ulaklarım zamana duyarlı mesajlar iletiyor ve tazılarımın onların rotalarına müdahale etmesine izin veremem."

"O zaman ne yapacağız, lordum?"

Roman bakışlarını yerdeki kâğıttan ayırmaya zorladı. Ama kanı donmuştu. Kaptan ve Dacre'ın seslerini zorlukla duyabiliyordu.

Nabzını.

Elizabeth'in mektubu yeraltı dünyasının kapısının önünde, Dacre'in gözleri önünde duruyordu. Roman'ın masada donmuş bir şekilde oturduğu yerden sadece dört adım ötede.

Eğer görürse... Roman'ın düşünceleri dönmeye başladı. Eğer onun sözlerini okursa ...

Her şey bitecekti. Bu tuhaf yazışma sona erecekti ve Dacre'ın bunun bir daha asla yaşanmaması için ne kadar ileri gideceğini kimse bilemezdi.

Roman geriniyormuş gibi yaparak masadan kalktı. Dacre'ın dikkati ona odaklanmıştı, alnında sinirli bir çizgi vardı ama aklında daha önemli şeyler vardı. Tanrı kaptana baktı ve "İşçilerden en zayıf olanları al ve şimdilik onları tazılara yem et. Bu onları idare eder."

Bu sözlerin Roman'ı ürpertmesi gerekirdi ama kemikleri şimdiden buzla kaplanmış gibi hissediyordu. Duvara doğru ilerledi ve asılı portreleri inceliyormuş gibi yaptı.

"Bu işi bizzat ben halledeceğim, Komutan. Bir sonraki konuya gelince... bugün erken saatlerde iyileştirdiğiniz keskin nişancı ile ilgili."

"Evet, ne olmuş ona?"

"Çoktan uyandı. Ve zihni ..."

Roman Landis'in ona baktığını hissedebiliyordu. Kaptanın yorumunu duymamış gibi davranarak parmaklarını portre çerçevelerinde gezdirdi ve tozları topladı. Parmak eklemlerinin ne kadar beyaz olduğunu fark etti.

Mavi

Tırnaklarının rengi.

Dacre, "O zaman hazır değil," diye söylendi.

"Hayır, Komutan. Şu anda kendine zarar vermeye çalışıyor." "O zaman onu dizginleyin!"

"Lordum, kuvvetlerinizin çoğu yukarıda, saldırıya hazırlanıyor. Diğerleri ise işçileri denetlemekle meşgul. Sanırım aşağı inip onu tekrar derin bir uykuya yatırabilirsiniz ..."

Yerde kayan bir sandalyenin yüksek sesli gıcırtısı. Kaptan koltuğunu bıraktı.

Dacre ayağa kalkarken cümle asılı kaldı ve Roman o anı gardıroba yaklaşmak için kullandı, Elizabeth'in mektubunu botuyla hızla örttü. Mektubu kendisiyle birlikte bir adım geriye çekti ve tamamen gizlendiğinden emin olmak için aşağıya baktı. Kirli zeminde sadece bir köşesi parlıyordu. Dikkatle duruşunu ayarladı.

"Roman?"

"Efendim?" Roman başını kaldırıp Dacre'ın ağır bakışlarıyla karşılaştı.

"Şu anda başka bir yerde bana ihtiyaç var, ancak döndüğümde buna devam edeceğiz."

"Evet, Komutan."

Dacre ve Yüzbaşı Landis garip bir şekilde duvara yaslandığı yerden geçerken nefesini tuttu. Ama gardırobun kapısı gıcırdayarak açıldığı anda o soğuk, taş yosunlu havanın yüzüne çarptığını hissetti.

Onlar gidene kadar bekledi, kapı onların ardından kapandı.

Yalnız kalan Roman gardını düşürdü. Nefes nefese kaldı, bir ürperti omurgasını sarstı. Neredeyse elinden alınana kadar bir şeyin kendisi için ne kadar önemli olduğunu fark etmemesi çok saçmaydı. Daha geçen gün Dacre'a ilk mektubunu vermeye nasıl istekli olduğunu hatırladı ve şimdi onları saklamak için çaresizdi.

Bunu açıklamakta zorlanıyordu. Ama belki de kelimelere ihtiyacı yoktu. Roman botunu kaldırdı ve Elizabeth'in mektubunu yerden aldı.

Sevgili Elizabeth,

(Yoksa artık sana E. mi demeliyim?)

Mektubun bu gece aramıza girmek isteyen biri tarafından neredeyse keşfediliyordu. Bundan henüz bahsetmedim ama sen benim sırrımsın. Seni kendime sakladım; benden başka kimse seni bilmiyor. Aramızdaki bağı kimse bilmiyor ve ben de öyle kalmasını istiyorum.

Dikkatli olmalıyız.

-R.

Sevgili R.,

Haklısınız. Seni riske attığım için çok üzgünüm. Belki bir rutin oluşturabiliriz? Bana ilk olarak güvende olduğunuzda mı yazmalısınız? Ve önce bir test mesajı göndermeli miyiz?

-E.

Not: Evet, belki bundan sonra bana "E." diyebilirsiniz. Bana daha çok

yakışıyor. Sevgili E.,

Sorun şu ki... Sizden her saat haber almak istiyorum. Sözlerinizi okumak istiyorum. Onlar için açgözlüyüm. Onlara açım.

Günden güne yer değiştirdiğinizi söylüyorsunuz. Bunu yapmanın güvenli veya doğru olduğunu düşünmüyorsanız cevap vermeyin. Ama sormadan edemeyeceğim... hangi yöne gidiyorsunuz?

Seninkiler,

R.

Sevgili R.,

Sırrın olmama izin ver o zaman. Sözlerimi cebine koy. Bırak onlar senin zırhın olsun.

Batiya doğru gidiyorum.

Sevgiler,

E.

Roman, Elizabeth'in mektubunu elinde tutuyor, içini acıtan tek kelimeye bakıyordu. *Batıya doğru.*

Diğer taraf için savaşıyor olmalı. Enva için.

Tehlikeye doğru ilerliyordu.

Ona doğru.

Strike Bars E and R

Sence bunu Helena'ya göndermeli miyim?" Iris ertesi sabah sordu. O ve Attie, Lonnie Fielding'in mutfak masasında oturmuş kahvaltının servis edilmesini bekliyorlardı. Tobias dışarıda roadster'in motorunu çalıştırıyordu. Oath'a gitmek üzereydi ve Iris gecenin büyük bir kısmını *Inkridden Tribune* için makaleler hazırlayarak geçirmişti.

Attie kâğıtları yere bıraktı. Dudakları büzülmüş, sol kaşları çatılmıştı. Iris bunun derin düşüncelere daldığı anlamına geldiğini biliyordu.

Attie sonunda, "Bence içmelisin, Iris," dedi ve kendine ikinci bir fincan çay doldurdu. Havada bergamot ve lavanta kokulu buhar yükseldi. "En azından Helena gazetede yayınlamasa bile görmek isteyecektir."

Iris sayfalarına bakarak başını salladı. Roman'ın bir zamanlar bulup ona gönderdiği orijinal efsaneye hiç benzemiyordu ama yeterince yakındı. Dacre ve Enva'nın lanetli aşk hikâyesi. Enva onunla birlikte aşağıda yaşamayı kabul edene kadar yukarıdaki ölümlüleri korkutmak için av köpeklerini ve eithrallerini nasıl kullandığı.

"Merak ettiğim tek şey..." Iris yüzünü buruşturarak sözünü kesti.

"Yapmalı mıyım

Enva'nın ona önce ağlamasını, sonra gülmesini, sonra da uyumasını söylediği ikinci yarı da dahil mi?"

"Neden yapmayasın ki?" diye sordu Attie.

"Bilmiyorum. Ama içimde bir *his* var."

"Ne hissi?"

"Belki bir uyarı. Bu bilginin gazetede yayınlanmaması gerektiği gibi."

"Enva'nın müziğinin yeraltında çalarken onu kontrol ettiğini mi?" Attie süt sürahisine uzandı. "Ama ya bu yaygın olarak biliniyor *olsaydı*? Belki insanların müzik hakkındaki görüşleri bu kadar sert olmazdı."

"Ya da belki sadece daha da kötüleşeceklerdir," dedi Iris. "Belki de şansölye gibi insanlar bu efsaneyi zaten biliyor ve bu yüzden telli çalgıları yasakladı. *İşte* bu yüzden bu hikaye ilahiyatlarla ilgili tüm kitaplardan çıkarıldı ve bu yüzden bize okulda asla öğretilmedi. Çünkü bu tehlikeli."

Attie'nin cevap verme şansı olmadı. Arka kapı açıldı ve Tobias mutfığa adım attı, trençkotu buğudan boncuk boncuk olmuştu.

"Makaleleriniz hazır mı?" diye sordu onlara.

"Size de günaydın," dedi Attie alaycı bir ifadeyle. "Yola çıkmadan önce kahvaltı yapman gerekmiyor mu?"

"Hayır. Batıdan bir fırtına geliyor. Ondan kaçmam gerek."

"Bay Fielding'e en azından size bir öğle yemeği hazırlamasını söyleyebilir miyiz?" Iris söyledi. "Şu anda yemek pişiriyor."

Tobias ona gülümseyerek karşılık verdi, yanağında bir gamze belirmişti. "Teklifiniz için minnettarım ama ben iyiyim."

Attie makaleleri çoktan bir dosyaya koymuş, taşınmaya hazır hale getirmişti. Dosyayı masanın üzerine bıraktı; Tobias da sorunsuzca aldı.

"Ne zaman döneceksin?" diye sordu.

"Yarın akşam," diye cevap verdi. "Roadster'ı Oath'ta bakıma sokmam gerekiyor, bu da beni geciktirecek. İkiniz de anlaşılmamızı hatırlıyor musunuz?"

Iris sessizdi ama Tobias'ın geçen geceki isteğini hatırladı. Etrafları bu kadar normal ve tanıdık gelirken, sanki üçü de daha önce burada bulunmuş gibi, yolda başına bir şey geldiğini düşünmek ona zor geliyordu. Gerçekten de Lonnie Fielding bitişikteki mutfakta yemek pişirirken ısıklık çalıyordu. Bir tavada domuz pastırması cızırıyor ve bir çaydanlık tıslıyordu. Yemek odası, ahşap kirişli tavanı ve köşelere yığılmış kitaplarıyla darmadağın bir yerdi. Iris burada kendini *güvende* hissediyordu ama Tobias'ın haklı olduğunu da biliyordu. Olaylar tıpkı Bluff'ta olduğu gibi hızla tırmanabilirdi. Gruplarının en kötüsüne hazırlıklı olması gerekiyordu.

Ürperdi, kollarını kavuştururken tulumunun kollarını ellerinin üzerine çekti.

"Merak etme, Bexley." Attie sonunda sessizliğı bozdu. "İnsanlar tahliye edilmeye başlarsa sizi beklemeyeceğiz."

Tobias başını sallamadan önce bir süre onun bakışlarını üzerinde tuttu. Sonra döndü ve Iris daha gözünü bile kırpamadan kapıdan çıktı. Yazdığı mektubun hâlâ masanın üzerinde durduğunu fark etti ve o bir saniye içinde mektubu göndermek istediğine karar verdi.

Tobias'ın peşinden kapıdan çıktı ve bahçedeki taş patikadan yola doğru koşmaya başladı. Tam arabayı sürüp gitmek üzereydi, eli vites kolundaydı ki Iris dikkatini çekti.

"Bekle! Bir makalem daha var," diye nefes nefese gazeteleri havaya kaldırdı.

Tobias şaşırılmış görünmüyordu. Dosyayı Iris'e uzatırken sadece homurdandı.

"Dikkatli olacak mısın?" dedi aceleyle kâğıtlarını içeri sokarken.

"Elbette," diye cevap verdi. "Yarın akşam Attie'yle görüşürüz."

Iris başını salladı ve geri çekildi. Tobias uzaklaşırken sis dönüp duruyordu ama Iris taş döşeli caddede ayakta durmaya devam ederek sabahın tadını çıkarıyordu.

Bitteryne'de daha önce hiç bulunmamıştı ama Avalon Bluff ve River Down'a benziyordu. Kulübeler, dolambaçlı sokaklar, pastoral mera manzaraları. *Savaş bittiğinde, böyle bir yerde yaşamak isterim, diye düşündü.*

Iris ayaklarının altında bir gümbürtü hissettiğinde huzur bozuldu. İnanamayarak kaldırım taşlarına baktı, sonra da bir kamyonun kasabaya girip girmediğini merak ederek yola göz attı. Ama sokaklarda hiçbir yaşam belirtisi yoktu.

Iris hâlâ kemiklerinde bir yankısını hissedebilse de gümbürtü azaldı.

Bir gece öncesini hatırladı; zeminin altındaki çınlamaları. Toprağın derinliklerinde taş vuran baltalar gibi. Iris yutkunarak döndü ve aceleyle içeri girdi.

Lonnie kahvaltıyı masaya koyuyordu. Beklentiyle başını kaldırdı ve şöyle dedi: "İşte buradasınız Bayan Winnow. Sizi dinlenmiş gördüğüme sevindim. Bay Bexley sizinle mi?"

"Bunu hissettin mi?" Iris nefes aldı. "Yerdeki o gümbürtüyü?"

Hem Lonnie hem de Attie donup kaldı. Saniyeler gergin ve sessiz bir şekilde uzayıp gidiyordu ama hiçbir tuhaflık yoktu. Zemin bir daha sallanmadı, tıkırtı sesleri de geri gelmedi.

"Özür dilerim," dedi Iris burnunun kenarını sıkarak. "Bunu hayal etmiş olmalıyım. Dün gece geç saatlere kadar yazdım ve-"

"Hayır," diye sözünü kibarca kesti Attie. "Dün gece ben de tuhaf bir şey hissettim. Çok zayıftı ama zemin titriyordu."

Kızlar Lonnie'ye baktılar. Yaşlı bir çiftçiydi, hayatı boyunca Bitteryne'de yaşamıştı. Karısı yıllar önce ölmüştü ve iki Yetişkin oğulları ve üç kızı da Enva'nın davası için savaşıyorlardı. Iris ve Attie şu anda torunlarının odalarında kalıyorlardı.

Çünkü Lonnie aniden boşalan bir ev için yapılacak en iyi şeyin odaları kiralamak ve elinden geldiğince yardım etmek olduğuna karar vermişti.

"Bunu hayal bile edemezsiniz," dedi. "Geçtiğimiz hafta boyunca kasabanın her yerinde sarsıntıları hissettik."

"Bunlara ne sebep oluyor olabilir?" Iris sordu.

Lonnie içini çekti. "Hiçbirimiz bilmiyoruz. Burası huzurlu bir vadi. Daha önce yer sarsıntıları gibi bir şeyle hiç karşılaşmadık. Dürüst olmak gerekirse, bu çok

Bazı günler fark edilir, bazı günler ise pek fark edilmez. Ama siz ikiniz bunun için endişelenmeyin! Eminim endişelenecek bir şey yoktur. Buyurun, pastırma ve çöreklerden alın. Bugün hiç yumurtam olmadığını söylediğim için üzgünüm. Onları ordu için batıya, Hawk Shire'a gönderdim."

"Teşekkür ederim Bay Fielding," dedi Attie. "Bu bizim için fazlasıyla yeterli." "Evet, teşekkür ederim." Iris gülümsedi ama otururken midesi çalkalandı.

Masanın öbür ucundan Attie'nin bakışlarıyla karşılaştı. Az önce Tobias'la birlikte gönderdiği efsaneyi düşünüyordu. Yerin derinliklerinde dolambaçlı tünellerle dolu bir efsane.

Bu, E ve R vuruş çubuklarının iyi çalışır durumda olduğundan emin olmak için yapılan bir testtir.

ERERERERER EEEEE RRRRRRRRRR
RERERERERE EEEEE?

Test onaylandı ve kolayca geçildi. (Gerçi önce benim yazmam konusunda anlaştığımızı sanıyordum, Elizabeth.) Ne olursa olsun, beni sakın bir anda bulduğun için oldukça şanslısın. Bu yağmur bir sonraki varış noktamıza gitmemizi geciktirdi.

-R.

Sevgili R.,

Tuhaf bir konuda görüşlerinizi almak için yazıyorum. Dün gece garip bir şey hissettim. Altımdaki katta bir çınlama oldu, ardından gök gürültüsü gibi gumbürtüler geldi. Ev sahibim bunun bir haftadır kasabada yaşandığını ve hiçbirinin bunu açıklayamadığını söyledi. Ama ben bunun uğursuz bir şey olabileceğini hissediyorum ve tüm bunları size neden anlattığımı bile bilmiyorum, belki bir cevabınız ya da tavsiyeniz vardır diye içtenlikle umuyorum.

Seninkiler,
E.

Sevgili E.,

Korkarım şu anda bir cevabım yok ama bana bir gün verin. Belki sizin için bir tane bulabilirim.

Bu arada, tetikte olun. Yakında yazacağım.

Seninkiler,
R.

Yağmur ertesı gün de şiddetle yağmaya devam etti ve Bitteryne sokaklarını dere yatağına çevirdi. Iris ve Attie öğleden sonrayı kapı kapı dolaşarak geçirdi.

kasaba halkından raporlar ve hikayeler topluyordu. Ancak toplanacak fazla yeni bilgi yoktu. Dacre'ın nihayet Avalon Bluff'tan ayrıldığı ve şimdi Merrow adlı bir kasabada konuşlandığı söylentileri dolaşıyordu. Doğuya doğru ilerlemekte neden bu kadar acele ediyordu? Neyi bekliyordu?

Iris bilmiyordu ama Roman'ın bilebileceğini hissediyordu. Endişeliydi, onun cevabını bekliyordu ama öğleden sonra fırtınalı bir akşamstne dönüşürken, Roman henüz yazmamıştı.

Yemekten sonra Attie ile yemek odasında oturup çalışmaya karar verdi. Notlarını masanın üzerine yaydılar, taş ocakta ateş ıttırdarken bir sürahi soğuk elma şarabını paylaştılar. Iris makalesini yarılarmıştı ki Attie'nin hareketsiz kaldığını, bakışlarını arka kapıya diktiğini fark etti.

"Ne oldu?" Iris sordu. "Yine toprak mı?"

"Hayır, Bexley," diye cevap verdi Attie. "şimdiye kadar döneceğini söylemişti."

Iris sessizdi, yağmur gece boyunca yağmaya devam ederken onu dinliyordu. "Eminim sadece fırtına onu yavaşlatıyordur," dedi ama Tobias'ın böyle bir havada araba kullanması konusunda endişeliydi. "Ve daha akşam oldu. Hâlâ bu gece gelebilir."

Attie içini çekti ve yazmaya devam etti, ama kelimeleri daha yavaş geliyor gibiydi. Sanki her an açılmasını bekliyormuş gibi gözlerini arka kapıya dikmeye devam etti.

Saatler eridi. Fırtına daha da güçlendi.

Elektrik titredi ve sonunda söndü. Iris ve Attie ateş ışığında alışıyor, Lonnie Fielding'e ihtiyaçları olan her şeye sahip olduklarından emin olduktan sonra iyi geceler diliyorlardı.

Ancak gece yarısı olduğunda, kızlar nihayet daktilolarını ve notlarını toplayıp odalarına döndüler.

Tobias Bexley geri dönmemişti.

Nine Lives

Iris bir gök gürültüsüyle uyandı.

Gözlerini karanlığa açtı, nerede olduğundan emin değildi. Öne doğru otururken kalbi çarpıyordu, şimşek sabırsız bir parıltıyla çevresini aydınlatıyordu.

Bitteryne'desin, dedi kendi kendine. Her şey yolunda. Seni uyandıran sadece fırtınaydı.

Bir sonraki gök gürültüsünü bekledi ama o ses hiç gelmedi. Şimşek parlak ama sessizdi ve Iris temelin altındaki *çın çın çın seslerini* duyabiliyordu, ardından koridorun hemen aşağısındaki evde irkiltici bir patlama oldu. Sanki arka kapı patlayarak açılmış gibiydi.

Iris battaniyeleri üzerinden atarak nefes nefese bir telaşla ayağa kalktı.

Roman ona *tetikte olmasını* söylemişti.

Karanlıkta çırpındı, elektriğin kesik olduğunu hatırladı. Yavaşça, kapısını açtı ve koridora baktı. Zifiri karanlıktı ama evin içinde birinin yürüdüğünü duyabiliyordu. Adımlarının altında zemin gıcırdıyordu.

"Bay Fielding?" Iris sesini incelterek konuştu.

"Iris."

Sağında Attie'nin varlığını hissederek döndü. "Şu sesi duydun mu?" Attie fısıldadı.

"Evet. Sanırım evde biri var."

Omuz omuza durdular ve dinlediler. Bir takırtı, sanki bir kâse devrilmiş gibi. Tiz bir küfür. Bir sandalye zemini tırmaladı.

Attie korkusuzca koridorda ilerlemeye başladı. Iris aceleyle peşinden gitti. "Attie? Attie, *bekle*."

Iris'in tek düşünebildiği, topraktan bir şey geldiğiydi. Bahçede bir delik açılmıştı. Dacre'ın yaratıklarından biri sürünerek bu delikten geçmişti ve şimdi kana susamış bir halde evin içindeydi.

Kızlar yemek odasına ulaştılar. Ocak hâlâ sönmekte olan közlerle parlıyordu ama odanın geri kalanı karanlığa gömülmüştü. Iris uzun bir gölgenin pervazlı pencerelerin önünde yürüdüğünü gördü.

"Sen de kimsin?" Attie sertçe söyledi. "Ne istiyorsun?"

Gölge hareket etmeyi kesti ama Iris birinin onlara doğru baktığını hissedebiliyordu. Kalbi hızlanırken kollarındaki tüyler diken diken oldu. Parmaklarını yumruk yaparak dövüğe hazırlandı.

Derin, neşeli bir ses sessizliği bozdu. "Attie? Sadece benim." Attie keskin bir nefes aldı. "Bexley?"

"Evet, başka kim olacak?"

"Başka kim olabilir ki? Hırsız olduğunu sanmıştık!"

"Size bu gece döneceğimi söylemiştim."

"Evet, saatin kaç olduğunu unuttuysanız söyleyeyim, saat sabahın *üçü*. Gece yarısı olduğunda geç kaldığınızı fark ettik."

"Beni bekledin, değil mi?" Tobias söyledi.

Attie, "*Çalışıyorduk*," diye düzeltti ama odanın derinliklerine doğru adım atmış, adamın sesinin geldiği yöne doğru ilerliyordu.

Tobias sessizdi ama nefes alışları ağırdı. Iris duvar boyunca ilerleyerek Lonnie'nin bir kibrit kutusu ve mumluk sakladığını bildiği şömineye doğru ilerlemeye başladı.

"Yaralandın mı?" Attie sordu.

"Hayır. Ve sakın... sakın bana dokunma. En azından şimdilik."

Iris bir şamdan yaktı. Ateşin ışığı karanlığın içinde bir halka oluşturdu ve sonunda Tobias'ı net bir şekilde görebildi.

Yağmurdan sıırıslam olmuş giysileri üzerine yapışmış, kolları ve yüzü çamur içinde kalmıştı. Bitkin görünüyordu ama gözleri sanki bir yarış kazanmış gibi hararetle parlıyordu.

Iris'e baktı ve onun yüz ifadesini okudu. "*O*

kadar kötü mü görünüyorum Bayan

Winnow?"

"Bütün gece fırtınada araba kullanmış gibi görünüyorsun," diye cevap verdi Iris, hayretle.

"Sana söyledim, benimle görevler arasına pek bir şey girmiyor," dedi, dikkati Attie'ye dönmüştü. "Geçit vermeyen yollar bile."

Attie kollarını kavuşturdu, çenesi dikleşti. "Ya arabanla kaza yapsaydın?"

"Her zaman bir olasılık." Valizini yere bıraktı. "Ama ben yapmadım. En azından bu sefer değil. İkiniz için de mektuplarım var."

Iris yaklaştı, Tobias'ın sırlıslıkla eldivenlerini dikkatle çıkarmasını ve çantayı açarak ikisine de birer mektup vermesini izledi. Onunki Forest'tan geliyordu; kardeşinin el yazısını tanıyordu ve bunu görmek içini ısıtmıştı.

Tobias, "Kardeşin bu sefer roadster'ın bakımına yardım etti," dedi. "Benim tamirci dükkanımda."

Iris şaşırarak başını kaldırdı. "Oh? Bunu duyduğuma sevindim."

Tobias, "İyi bir iş çıkardı," dedi. "Ve ona bir sonraki yarış için bilet sözü verdim. Savaş bittiğinde seni de götürmek istediğini söyledi."

Iris gülümsedi ama ani bir sıla özlemi hissetti. Elindeki mektuba baktı, gözyaşlarını geri kırarken soluk ışık için şükretti.

"Bir fincan çaya ihtiyacınız var mı? Sandviç?" Attie Tobias'a sordu. "Elektrikler kesik ama ocağın üzerine bir çaydanlık koyabilirim."

Tobias içini çekti. "Teşekkür ederim ama hayır. Bir süredir ayaktayım. Sen suyu kaynatana kadar uyuyakalmış olurum."

"O zaman en azından sana bir havlu getireyim." "Bu oldukça yardımcı olur."

Iris odasına götürmek üzere ikinci bir şamdan yaktı. İkisine iyi geceler diledi ama koridorda durup omzunun üzerinden baktı. Attie, Tobias'ın yüzündeki çamuru siliyordu; Tobias gülümsüyor, Attie ise kaşlarını çatmış, kısık sesle konuşuyorlardı. Ama sesleri hâlâ Iris'in kelimeleri yakalamasına yetecek kadar yankılanıyordu.

"Sana benim için endişelenmemeni söylemiştim," dedi. "Endişelenmedim."

"Bu arada saat dokuz."

"Dokuz ne? Dokuz can mı?"

"Dokuz yarış kazandım. Eğer bu bir dahaki sefere içinizi rahatlatacaksa."

Iris, Attie'nin cevabını duymak için beklemedi. Odasına girerken dudaklarına bir gülümseme bastırdı.

Roman merdivenlerden sessizce indi. Kulübe boş gibiydi, uzun, tozlu gölgelerden başka bir şey yoktu. Antrede, ön kapıyı koruyan kimse yoktu ve salonda da kimse yoktu. Dacre bile. Ocakta bir ateş yanmıştı ama altın rengi ışık duvarlar boyunca titremeye devam ediyordu.

Roman savaş masasına yaklaştı.

Cambria haritasına baktı, bildiği yerleri - Oath, Avalon Bluff, Merrow, babasının kontrol ettiği demiryolu rayları zinciri - ve hâlâ tanımadığı çok sayıda yeri ve simge yapıyı inceledi. Kutsal mezarlar kırmızı mürekkeple işaretlenmişti; özellikle Alva'nınki bakışlarını güneye, Mir'inki kuzeye çekiyordu, ta ki dikkati Hawk Shire'a takılana kadar.

Eliyle haritaya dokunarak yaklaşılmaya cesaret etti. Şok olmuştu, kâğıt boyunca çizgiler belirmişti. Bazıları karanlık, diğerleri parlaktı. Onlar şimşek gibi, ağaç kökleri gibi hareket ediyordu. Birçoğu Roman'a en yakın kasabalardan besleniyordu. Orta ve Batı Borough'daki yerler. Savaşın çoktan yiyip bitirdiği yerler. Ama çok geçmeden soluk mavi ışık parıltıları dikkatini çekti. Aralarında Merrow ve Hawk Shire'ın da bulunduğu bir grup kasaba küçük serulean kalpler gibi bu ışıkla titreşirken, diğerleri ışıksız kaldı.

Altındaki haritayı hatırladı, elini dikkatlice kaldırdı.

Rotalar sanki hiç var olmamışlar gibi kayboldu. Ama Roman gözlerini kapattığında onları hâlâ görebiliyordu -ışık ve karanlıktan oluşan düğümler- ve Cambria'nın haritasının kenarını dikkatle kaldırarak altında duran yeraltı dünyasının resmini gördü. Neredeyse unutulmuş ve kolayca gözden Olayların sadece yüzeyini görenler.

Roman görebildiklerini inceledi, geçitlerin kıvrımlarından büyülenmişti. Şehirler ve yaşam merkezleri onları besliyordu. Dokunduğu bir dünya, ama sadece kısa bir süreliğine.

"Sanırım başka bir rüya seni uyutmadı?"

Dacre'ın sesi sessizliği bozdu. Roman haritayı bırakarak masanın üzerine düşmesine izin verdi. Nabızı hızlandı ama yüzünü sakın ve derli toplu tutarak doğruldu ve fuayeye doğru baktı.

Dacre lentonun altında durmuş onu izliyordu. Sanki karanlıktan çıkıp gelmiş gibi sessiz sedasız gelmişti.

"Tam tersine efendim," dedi Roman parmaklarını arkasında birleştirerek. "Bugünlerde uyuyamıyorum. Bizi neyin beklediğini bilmek istiyorum."

"Eğer korktuğun şey ölümse, sana daha önce de söyledim." Dacre salona adım attı. Daha uzun, daha geniş görünüyordu ama belki de sadece gölgeler yüzündendi,

Roman'ın hislerine bir oyun oynuyordu. "Yanımda kal, bana sadık ol ve asla ölmeyeceksin. Asla acı hissetmeyeceksin."

Roman tanrının sabit, mavi kesilmiş bakışlarını tuttu. Ama omurgasından aşağı bir ter damlasının süzölmeye başladığını hissedebiliyordu. "Peki Hawk Shire'da senin yanında olacak mıyım?"

"Hawk Shire için neden bu kadar endişeleniyorsun

Roman?" "Önemli bir savaşa benziyor."

"Peki sen kendini benim askerlerimden biri olarak görüyor musun, savaşmaya hazır ve istekli? Benim olanı geri almak için?"

Roman Cambria haritasını tekrar inceledi. "Ben bir asker değilim efendim. Ne bir silahı nasıl ateşleyeceğim, ne bir el bombasını nasıl kullanacağım, ne de bir gölge gibi nasıl hareket edeceğim konusunda hiç eğitim almadım. En azından hatırladığım kadarıyla. Ama sahip olduğum tek şey

kelimeler." Sesinin nasıl titrediğine şaşırarak durakladı. Sanki kendinden bir parçayı teslim ediyormuş gibiydi. "Yarım bir kalple değil, tüm kalbimle savaşmak istiyorum."

Dacre uzun, işkence dolu bir an boyunca sessiz kaldı. Ama sonra Cambria'nın haritasını tuttu ve kendi üzerine katlanarak altındaki dünyayı ortaya çıkarmasına izin verdi.

"Söyle bana Roman," dedi alt yollar tekrar aydınlanırken. "Ne görüyorsun?"

"Yollar görüyorum.

Yollar." "Hepsi bu mu?"

Roman daha yakından inceledi. Loş, titreşen ışıklar onu cezbetmişti. Büyülü eşikleri işaret edip etmediklerini merak etti. "Şehirler görüyorum. Kasabalar. Kapılar."

"Evet," dedi Dacre. "Benim alanım. Benim ley hatlarım. İki dünya birbirine bağlı olsa da, türünüzün çoğunun asla göremeyeceği, bilemeyeceği ya da tadamayacağı bir büyü diyarı."

"Yeniden mi inşa ediyorsunuz, efendim?" Roman sordu. "Aşağıdaki yolları mı?"

Dacre sessizdi. Roman çok açık sözlü olup olmadığını merak etti ve yutkundu.

"Haritanın hâlâ karanlıkta kalan kısımları olduğunu fark ettim, sanki sizin dönmenizi bekliyorlarmış gibi," diye açıkladı.

"Zekice bir gözlem," diye yanıtladı tanrı. "Ve evet. Ben uyurken, alanım kargaşaya düştü. Harabeye. Yolların çoğu enkazla doldu,

kapılarım unutuldu ve örümcek ağlarıyla örtüldü. Halkım şu anda onları onarmaya çalışıyor."

Roman tekrar haritaya baktı ve bakışları Hawk Shire'a kaydı. "Yazılarım *Yemin Gazetesi'ne* böyle mi ulaşıyor? Sizin yeraltı yollarınızla mı?"

"Makalelerinizin hedeflerine ulaşması konusunda endişeli misiniz?" "Sadece düşündüm-"

"Evet Roman," diye sözünü kesti Dacre. "Val eşyalarınızı şehre ulaştırmak için yeraltını kullanıyor."

"Val kim?"

"En sevdiğim danışmanlarımdan biri. Böyle bir görevi başka kime emanet edebilirim ki?" Roman bunun Val'in de beş anahtardan birine sahip olduğu anlamına gelip gelmediğini merak etti

Dacre bahsetmişti. Büyülü alevler üzerinde dövülmüş, sonsuz kapıların kilidini açabilen anahtarlar. Roman'ın gözleri haritadaki Oath'a kaydı. Doğu geçitlerini temizlemek için hâlâ yapılması gereken bir kısım iş vardı, ancak uçsuz bucaksız şehre giden yolu aydınlatan kırılğan, küçük bir iplik vardı.

Bir yol temizlendi. Yemin'de bir kapı aktif. Val'in kapısı.

Şehrin haritadaki işaretleri kapının tam yerini not edemeyeceği kadar küçüktü ve Dacre'ın şüphelerini üzerine çekmek istemiyordu. Roman dikkatini kendisini dikkatle izleyen tanrıya verdi.

"Sizin olanı geri almak için yollarınızı kullanacak mısınız lordum?" diye sormaya cesaret etti. "Savaşı bitirmek için mi?"

"Eğer krallığım bana avantaj sağlayacaksa bunu yapmak mantıklı değil mi?" Dacre haritanın altını bir kez daha kapladı, aydınlatılmış rotalar ve şehirler Roman gözlerini kırptığında sadece bulanıklaşana kadar soldu.

"Krallığım iyileşip kendini hatırladığında bu savaşı hızlı ve merhametli bir şekilde sonlandırabilirim. Ne zaman

Aşağıdaki şehirler ateş ışığı ve kahkahalarla parıldıyor ve yollar bir yeri diğerine bağlıyor ve kapılarım sıradan olanın içine sihir saçıyor. Bir kez Hawk Shire'a sahip olursak barışa bir adım daha yaklaşmış olacağız. Zafere."

"Kız kardeşinizin mezarını bulacak mısınız, efendim?" Roman sordu.

"Davanıza katılabilmesi için onu uyandırmak için mi?"

Dacre'ın gözleri kısıldı. "Neden böyle düşündün ki?"

Roman haritayı göstererek, "Harita," diye cevap verdi. "Alva'nın mezarı Güney Bölgesi'nde işaretlenmiş. Buradan çok uzakta değil. Bir zamanlar ondan nasıl sevgiyle bahsettiğini hatırlıyorum ve ben de..."

"Hepimiz her gün bir kâbusun içinde yaşarken Alva'nın güçlerinin bana ne faydası olabilir ki?" Dacre'ın sesi soğuk bir ton taşıyordu ama gülümsediğinde bu ton eridi. "Ama bir konuda haklısın Roman. Kalbini kanıtlamanın zamanı geldi."

Sabit. Yarın şafakta. Benimle salonda buluş. Daktilonu da getir."

Roman görevden alındığını hissederek başını salladı.

Şafakta her ne olacaksa, buna hazır olup olmadığından emin değildi. Ama merdivenlerden çıkarken kalbinin boğazında attığını hissedebiliyordu. Ve ne yapması gerektiğini biliyordu.

Burn My Words

Sevgili E.,

Bunu size karanlıkta, masamda sadece bir parça ay ışığı varken yazıyorum. Bir süredir yemek yemedim ama yine de gölgeler ve açlığım iyi geliyor. Beni keskinleştiriyorlar; kendi sınırlarımı hissettiriyorlar. Ölümsüz değilim, bir zamanlar olabileceğimi düşünmüş olsam bile. Hepsinden önemlisi, beni çaresiz bırakıyorlar ve bu yüzden sizden bir şey istemeliyim:

Bu mektubu okuduktan sonra yakmanı istiyorum.

Size aktarmak üzere olduğum şey zaman açısından hassas ve yanlış ellere geçmesi halinde hem sizin için hem de benim için ve kurduğumuz bu bağlantı için tehlikeli. Kendime birçok kez bunu neden sana teslim ettiğimi sordum, çünkü senin Enva'nın davası için mücadele ettiğini, benim ise etmediğimi hissediyorum ve bu iki basit gerçeğe dayanıyorum:

1. Yaşam ve özgürlük kaybı çok yakın ve bir kenara çekilip bunun olmasına izin vermeye dayanamam.
1. Seni önemsiyorum. İsteyeceğim son şey, kendini gerçekleştirmek üzere olan şeyi kaptırmandır.

Ama yeryüzündeki garip tıkırtılar ve gümbürtülerle ilgili önceki sorunuza cevap vermek gerekirse. Dacre, krallığının son birkaç yüzyılda düzensizliğe düşen yollarını onarıyor. Yukarıya varmadan önce yerin altındaki Oath'a ulaşmayı planlıyor. Duyduğunuz seslerin, ley hatlarındaki molozları temizleyen işçileri olduğunu tahmin ediyorum.

Elimizdeki en acil meseleye gelince... Hawk Shire'ı ele geçirmeye hazırlanıyor. Üç gün içinde kasabaya saldırarak, kalan kuvvetleri kasabayı kuşatırken büyümlü kapılarını kullanarak içeriden saldırarak. Eğer Hawk Shire'daysanız, geri çekilmeniz için size yalvarıyorum. Çıkabiliyorken çıkın; güneye ya da kuzeye gidin. Hawk Shire düştükten sonra saldırıyı planladığı Oath dışında herhangi bir yere.

Lütfen bu mektuba cevap vermeyin. Birkaç gün cevap veremeyeceğim ve Hawk Shire'dan sonra nerede olacağımı bilmiyorum. Sözlerimi yak. Kendini güvende tut. Kaderde varsa, yakında sana tekrar yazarım.

Bunu yakamam.

Iris, Roman'ın mektubuna baktı. Kuşluk vaktiydi ve uyuyakalmıştı, yüzüne vuran güneş ışığının mutluluğuyla ve yerde yatan Roman'ın sözleriyle uyandı. Ne beklediğini bilmiyordu ama ona verdiği şey bu değildi. *Ley hatlarını onarmak.* Dacre'ın işçilerinin altında bir yerlerde, molozları keserek çalıştığını düşününce ürperdi. Hawk Shire'ın saldırıya uğraması fikri midesini sıkıştırdı.

Yatak odasının sessizliğinde durdu ve tekrar okudu. Tekrar ve tekrar, kendini hem buz gibi hem de sıcak hissedene kadar, hava ciğerlerini kesene ve Attie'yi aramak için odadan çıkana kadar.

Onu dışarıda, kaldırımın kenarında, Tobias'ın arabayı temizlemesine yardım ederken buldu.

Son çamur da lastiklerden akıp giderken birlikte gülüyorlardı ve Iris neredeyse kendini durduracaktı. Bu anı onlar için mahvetmek istemedi ve tuğla yolda yavaşlayarak Roman'ın mektubunu arkasına sakladı.

Sözlerimi yak. Kendini güvende tut.

"Bayan Winnow?" Tobias elinde bir bezle ayağa kalktı, onun ne kadar solgun olduğunu görünce gözlerindeki parlaklık söndü. "Her şey yolunda mı?"

"Bana Iris diyebilirsin. Ve senden beni Hawk Shire'a götürmeni istesem... bunu yapar mısın, Tobias?"

Attie elindeki kıl fırçayı bıraktı ve kaşları endişeyle çatılmış bir halde ayağa kalktı.

Tobias bir süre sessiz kaldı. Ama konuştuğunda sesi kararlıydı. "Bayan. Hammond seni Winthrop'un ötesine götürmemem için bana kesin emir verdi." "O zaman Hawk Shire'ın Winthrop'tan ne kadar uzakta olduğunu biliyor musun?" Iris sordu.

"Eğer çok uzak değilse, oraya kadar yürüyebilir ya da başka bir araç bulabilirim. Ama bugün beni Winthrop'a götürmen gerekiyor. Çok acil bir durum."

"Ne oldu?" Attie aralarındaki mesafeyi kapattı.

Iris, Roman'ın mektubunu teslim etmeden önce dudağını ısırdı. Attie'nin mektubu okumasını izledi, kahverengi gözleri onun bakışlarıyla buluşmadan önce şok içinde irileşti.

"Marisol Keegan'ın Hawk Shire'da olduğunu söyledi, değil mi?" Attie fısıldadı.

Iris sadece başını salladı. Boğazına bir kıymık batmış gibi hissediyordu. Gözleri yanıyordu ve bir an için onları ovuşturdu, parmak ucuna yapışmış

bir kirpik vardı.

"Neden Hawk Shire'a gitmen gerekiyor?" Tobias bir adım daha yaklaşarak sordu.

Attie sadece Iris'e baktı. Iris çenesini eğerek onayladığında, Attie mektubu ona uzattı.

Roman'ın kastettiği de buydu, diye düşündü Iris. Mektubu sadece onun görmesi için yazılmıştı ama Hawk Shire için planlanan yıkımı önlemek için mektubu başkalarına da göstermesi gerekecekti. Sonra da mektubu Mektubu *nasıl* aldığını. Elinde mücevher gibi tuttuğu sırlar açığa çıkacaktı ve bu onu savunmasız hissettirdi.

Tobias mektubu okumayı bitirdiğinde yavaş ve derin bir nefes verdi. "Bunu nasıl aldın? R. kim?"

"Uzun hikâye," dedi Iris, yüzünde bir kızarıklık belirmişti.

Tobias dalgındı, ifadesi neredeyse sertti. Ama mektubu ona geri verdi. "O zaman oraya giderken bana anlatmak için bolca vaktin olacak. Git çantanı topla. Seni Hawk Shire'a götüreceğim."

Nothing More than Mist and Memory

Roman, Dacre'ı salonun eşiğinden geçip Merrow'un sabah güneşini geride bırakarak yontulmuş merdiven boşluğundan aşağıya kadar takip etti. Daktilosunu ve Elizabeth'in mektuplarını katlanmış ve iç cebinde saklanmış olarak taşıyordu. Dacre'in onu şafak vakti aşağıdaki diyara götüreceğini biliyordu ama yine de odasının mahremiyetinden kaçmadan önce Elizabeth'in mektuplarını yok edememişti.

Meşalelerle aydınlatılmış dar bir koridora ulaştıklarında rahatlamıştı. Oradan sonra bir süre sessizce yürüdüler, kendilerine eşlik eden botlarının sesi ve nefeslerinin telaşından başka bir şey yoktu. Ama Roman zeminin hafifçe eğildiğini hissetti, sanki gittikçe daha da aşağıya iniyorlardı. Hiçbir uyarı olmadan koridor aniden sona erdi ve onları devasa bir odaya götürdü. *Gerçi belki de oda bunun için yanlış kelimeydi, diye düşündü* Roman yavaşça durup her şeyi kavramak için boynunu bükerken.

Burası, beyaz taş duvarlara oyulmuş pencereler, kapılar ve balkonlarla bir pazar meydanındaki avlu gibi geniş ve canlıydı.

Gerçekten de başka bir *dünyaydı* ve Roman içinde bu kadar çok insan bulduğuna şaşırmişti. Çoğunlukla askerler, kimlikleri hızlı bir şekilde üniformaları vardı. Bazıları kıvılcımların havada dans ettiği ve sıcaklığın hissedildiği bir demir ocağının etrafında toplanmış, diğerleri ise yemek için sıraya girmişti,

Ellerinde kaseler. Bir başka bölük tatbikat yapıyor gibi görünüyordu, botları taş zemine mükemmel bir ritimle basıyor, tüfekleri ateş ışığını yakalıyordu.

Roman başka şeyler fark edene kadar gökyüzü ve güneş ışığının olmaması dışında her şey garip bir şekilde normal geliyordu.

Yakınlarda, kayaların arasından yılankavi bir yol açarak şırıl şırıl akan bir dere vardı. Yatağındaki küçük taşlar gümüş paralara benziyordu ve akıntılardan duman yükseliyordu. Sonra kalçasında yeni yıkanmış üniformalardan oluşan bir sepetle bir kadın geçti. İlk bakışta insan gibi görünüyordu, ta ki Roman gözlerini kırıştırtıp onda uhrevi bir parıltı görene kadar-

Parmak uçlarından kıvrılan pençeleri, uçlarında kan lekeleri olan gümüş saçları ve ağzından çıkan uzun köpek dişleri. İnsan gibi görünmesini sağlayan bir tür kamuflaj takıyordu ve Roman onun kalabalığın içinde eriyip gitmesini izlerken ürperdi. Son olarak, bir köpek etrafta koşuşturuyor ve artık arıyordu. Bir köpekti ama değildi, çünkü sırtında iki gevşek kanat vardı ve yüzünde üç göz.

"Lorindella'ya hoş geldiniz," dedi Dacre. Sesi eğleniyor gibiydi ve Roman tanrının onun tepkisini izlediğini fark etti. "Aç mısın?"

Roman başını salladı, midesinin boş ağrısını hissediyordu. Açlıktan ölüyordu. Yemek için, sıcaklık için, ev için. Güvenlik için.

Daktilosunu diğer eline geçirdi ve Dacre'ı yemek sırasına kadar takip etti. Hava nefes almak için lezzetli hale gelmişti.

ızgara et aromaları. Roman, tavuk, ekmek ve bir çeşit kalın kırmızı sosa benzeyen bir kase kendisine verilene kadar titrediğini fark etmedi.

Dacre, askerlerin yemek yerken oturdukları meydanın kalbini göstererek, "Gidin dinlenin ve karnınızı doyurun," dedi. "Hareket zamanı geldiğinde seni almaya geleceğim."

Roman, "Evet efendim," dedi ama sesi fısıltıyı pek geçmiyordu.

Oturacak bir yer buldu ve yemeği mideye indirdi. Üç kâse daha yiyebilirdi ama şehri tekrar inceleyerek geçmeyen sancılardan uzaklaştı. Dacre ona *Lorindella* demişti. Roman burayı daha önce gördüğü haritanın altında hayal etmeye çalıştı. Gözlerini kapadı ve her şeyi hatırladı. Gördüğü ışıklı geçitler nehirler gibi akıyor, ağaç kökleri gibi birbirine dolanıyordu.

Gözlerini tekrar açtığında, Teğmen Shane'in birkaç adım ötede durmuş Dacre ile konuştuğunu gördü.

Roman ellerine baktı ama birkaç dakika sonra iki parlak bot önünde durdu.

Shane, "Benim müfrezemle birlikte yürüyeceksin, muhabir," dedi. "İşte çantan." İçinde bir su matarası, küçük bir demir ızgara ve deri bir yiyecek kesesi olan bir yatak örtüsü bıraktı. "Sen bundan sonra taşımaktan sorumlu. Biz ayrılmadan önce on dakikanız daha var. O zamana kadar başka bir işiniz varsa halledin."

Roman, Shane'e bakmadan önce şoktan uyuşmuş bir halde ona baktı. "Ben neden senin müfrezendeyim? Savaşacağımı düşünmemiştim."

"Dacre, aynı yerden geldiğimiz için benim talimatlarım altında kalmanın daha iyi olacağını düşündü."

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Oath'tan geldiğimi bilmiyor muydun?" Shane sırtarak söyledi. Ama Roman bir cevap bulamadan teğmen arkasını dönüp uzaklaştı.

Ne kadar zaman geçtiğini söylemek neredeyse imkânsızdı ama Shane müfrezesini durdurduğunda Roman'ın topukları su toplamış ve midesi guruldamaya başlamıştı. Doğuya giden bir yol boyunca yürüyorlardı, bu yol onları başka bir geniş odaya götürmüştü ama bu oda boş ve loştu, sisle kaplıydı. Ne demirhane ne de pazar vardı.

Pencereler ya da duvarlardan yontulmuş balkonlar vardı. Burada hiç ağaç yetişmemesine rağmen bir orman kadar sessiz ve saygılıydı. Kayalardaki çatlaklardan sadece cılız bitkiler fişkırıyordu.

Roman kendini kurumuş, ikiye ayrılmış bir taş gibi hissetti. Aceleyle mataranın ipini çözdü ve birkaç yudum içti, su o kadar soğuktu ki dişleri ağrıyordu.

Etrafındaki erler gece için yatmaya başlamıştı.

Roman da aynı şeyi yaptı ve daktilosunu yakınında tuttu.

sahipti. Yatakta iki yün battaniye vardı, cızırtılı ama sıcaktı ve Roman iç çekerek uzandı, kollarını kavuşturdu, avuç içleri göğsünde, Elizabeth'in harflerinin hemen üzerinde duruyordu. Kâğıdın kırıştığını hissedene kadar bastırmaktan kendini alamadı.

Titreyerek uykuya daldı.

Rüyasında yine Iris Winnow'u gördü.

Ama tabii ki yapacaktı ve ironiyi ağzına bozuk para atmış gibi tattı. En zor zamanlarda rüyalarına giriyor gibiydi. Uyanık dünyanın en belirsiz ve çürük hissettiği zamanlarda.

Bu kez parktaki bir bankta yan yana oturmuş sandviç yiyorlardı. Hava soğuktu ve ağaçların tepesi çıplaktı. Iris ona kardeşi Forest'tan bahsediyordu. O kayıptı.

Sonra yine evini hayal etti. Odasındaydı; saat geç olmuştu ve daktilosunda yazıyordu. Del'in boğulması ve asla kaçamayacağı bir gölge gibi peşini bırakmayan suçluluk duygusu hakkında yazıyordu. İşi bittiğinde kâğıdı katladı ve gardırobunun kapağının altından çıkardı.

Daha sonra yatağına oturdu ve Iris'in ona yazdığı mektupları tekrar okudu.

Gazetede Iris'i tekrar gördü. Onların savaş alanı. Gidiyordu. *İstifa* ediyordu ve Roman ne yapacağını, ne söyleyeceğini bilmiyordu. Onu kalmaya ya da bunun kendisi için neden önemli olduğuna ikna edemiyordu. Tek bildiği, o yanındayken kendini daha canlı hissettiği idi ve kapıların önünde durup onun kendisine doğru yürüyüşünü izledi. Onun yüz ifadesindeki her satırı, zihninden geçen her düşüncüyü okumaya çalıştı, sanki o bir sayfadaki hikâyeymiş gibi.

Onun ne düşündüğünü, onu kalmaya ikna etmek için ne söyleyebileceğini bilmek için yanıp tutuşuyordu.

Kal, Iris. Burada benimle kal.

"Roman."

Dacre'ın sesi onu uyandırdı. Derin tını Roman'ın zihninde şok dalgaları gibi hareket ediyor, rüyasına izinsiz giriyordu. Iris Winnow sesle birlikte yanardöner bir yağmura dönüştü. Roman ona dokunmak için uzanarak kendini şaşırttı. Ama o sis ve anıdan başka bir şey değildi. Parmaklarının arasından kayıp gitti ve ardında siyah, şekerli çayın içinde ekşi narenciye tadı bıraktı.

"Uyan Roman," diyordu Dacre, omzunu sertçe kavrayarak. "Vakit geldi."

"Efendim?" Roman refleks olarak sesinin paslandığını söyledi. Gözlerini açtığı anda kendisine bakan bir tanrının bulanık görüntüsüyle karşılaştı.

Ama ölümsüzlüğün ağır gözetimi altında bile Roman'ın düşünebildiği tek şey *şuydu*: Iris'e şu anda Elizabeth'e yazdığı gibi yazıyordu. Bir süredir daktilo edilmiş mektupları kapı altlarından geçiriyordu. Savaşa bulaşmadan çok önce bile. Kanını hızlandırıyor, tenini ateşte ısıtılmış altın gibi ısıtıyordu.

"Kalk," dedi Dacre. "Hawk Shire'ı ele geçirme vaktimiz geldi."

A Brigadier Made of Stars

Hawk Shire, Iris'in beklediği gibi bir yer değildi. Dürüst olmak gerekirse, *neye benzeyeceğini düşündüğünden* de emin değildi.

Gece yolculuğu boyunca arkasına yaslanıp otomobilin uğultusunu iliklerine kadar hissetmiş, gözlerini gökyüzünden ayırmamıştı. Yıldızlar tepesinde parılıyordu.

Batı takımyıldızları, sadık muhafızlar gibi, yay kirişine takılmış bir ok gibi onlara yol gösteriyordu. Uyuyamayacak kadar heyecanlanmış olan Iris, olacakları hayal etmeye çalışmıştı. İfadesini hazırlamak ve bir eylem planı oluşturmak için Roman'ın mektubunu Marisol'un kuş kitabıyla birlikte cebine koymuştu. Birkaç kez parmak ucuyla katlanmış kâğıdın keskin köşesini yoklamıştı; Roman'ın sözleri karanlıkta parlak bir dikiş gibi duruyordu.

Buna nasıl hazırlanacağımı bilmiyorum anne, diye düşünürken yakaladı kendini Iris, yıldızları incelerken. Parıldamaya devam ediyorlardı, ateşten soğuk iğne uçları. Ne yaptığımı bilmiyorum.

Tobias vitesi küçülttüğünde güneş ufukta kanlı bir yumurta sarısı gibi yükseliyordu. Hawk Shire bir sis perdesinin ardından göründü, uzakta uzun gölgelerin arasından bir kasaba belirdi. Yolda kabaca yapılmış bir barikatla bir devriye vardı. Bir asker elini kaldırdığında Tobias arabayı durdurdu.

"Bu kasaba sivillere kapalı," dedi asker sert bir ses tonuyla ve üçünü de şüpheli gözlerle inceledi. "Gittiğiniz yere geri dönmelisiniz. geldi."

Iris daha dik oturdu ve gözlüklerini çıkardı. Nasıl göründüğünü sadece Tanrılar biliyordu; rüzgârda savrulan saçları, çamurla çillenmiş yanakları ve omuzları. Gözlerinde umutsuz bir parıltı.

"Kaptan Keegan Torres'e önemli bir mesajım var," dedi. "Çok acil. Lütfen geçmemize izin verin."

Asker sadece ona baktı, ama bakışları tulumundaki, kalbinin üzerine dikilmiş beyaz rozete kaydı. INKRIDDEN TRIBUNE BASIN.

"Eğer rapor vermek için buradaysanız, üzülerek söylüyorum ki bu yasak. Burası aktif bir savaş bölgesi, sivillere kapalı ve siz-"

"Buraya rapor vermeye gelmedik," diye araya girdi Iris, sesi kastettiğinden daha keskindi. Kendine derin bir nefes aldırdı, omuzlarını gevşetti. "Dediğim gibi, Kaptan için son derece önemli bir mesaj taşıyorum-"

"Evet, bundan bahsetmişsiniz. Mesaj nedir?"

Iris tereddüt etti. Attie ve Tobias'ın kendisini izlediğini ve beklediğini hissedebiliyordu.

Hava aniden gerginleşti. Karanlıkta aklından pek çok şey geçmişti ama bir kez bile Hawk Shire'dan men edileceklerini düşünmemişti. "Kaptana elden teslim edilmeli," diye kesin bir dille cevap verdi. "Benim tarafımdan."

İkinci bir asker de ilkinde katıldı ve arabaya doğru çekildi. Iris ikisinin alçak sesle konuşmalarını izledi, kemerli kaşlarıyla onlara doğru baktı. Beklerken Iris'in avuç içleri ter içinde kaldı; Roman'ın mektubuna dokunmak istedi ama direndi, onun yerine nikâh yüzüğünü inceledi. Havayı içine çekti, arabanın egzozunu, kokulu buğuyu ve havanın kokusunu tattı. bir kamp ateşinin dumanı. Güneş yükselmeye devam ediyordu; sis artık bahardaki kar gibi hızla eriyordu. Hawk Shire karanlık ve kasvetli görünüyordu, bir tacın uçlarını andıran dairesel taş binalar zinciri.

"Pekâlâ," dedi onlarla ilk konuşan er. "Sadece biriniz gelebilir. Şimdi size eşlik edeceğim."

Iris'in kalbi boğazına kaçtı. Ama önce Attie'ye baktı, o da ciddiyetle başını sallayarak onu cesaretlendirdi, sonra da Tobias motoru durdurdu.

"Seni burada bekleyeceğiz," dedi ve sesinin tonundan Iris hiçbir şeyin onu sözünden döndüremeyeceğini anladı.

Bu ona çenesini yukarı kaldırarak arabadan inmek için güven verdi. Bacakları saatlerce oturmaktan güçsüz düşmüştü ama erin peşinden barikatın etrafından dolaşıp yola çıktı. Keten çadırlardan oluşan bir denizin yanından geçtiler. Halkalar

Kamp ateşinin etrafında oturan askerler, dökme demir tavalarda sosis ve yumurta kızartıyorlardı. Park halindeki kamyonlar çamura bulanmış, gün doğumu çatlamış ön camlarını ve kurşun sıçramış çamurluklarını

kirletiyordu. Hava

Sanki Enva'nın güçleri yenilmiş gibi ciddi, sessiz ve hareketsizdi ve bu durum Iris'in kollarındaki tüylerin diken diken olmasına neden oldu.

Sözünü sakınmadan erin peşinden kasabaya girdi ve Hawk Shire'in binalarına baktı. Kasabanın merkezindeki bir bina gözüne çarptı. Çok uzun ve genişti -dört katlı, birkaç bacası vardı- ve kırmızı tuğladan inşa edilmişti, cam pencereleri parlıyordu. Iris bir fabrika olduğunu fark etti. Evler örümcek ağındaki çiy gibi etrafına dizilmişti.

Er onu geniş bir şehir pazarına götürdü ve Iris aniden durdu. Arnavut kaldırımlarının üzerinde, karyola ve derme çatma yataklar sıra sıra dizilmiş, yaralı askerler yırtık pırtık battaniyelerin üzerinde yatıyordu. Askerlerin sayısı, sürekli hareket halindeymiş gibi görünen, karyoladan karyolaya geçen, lazımlıklar, kanlı sargı bezleri ve su kapları taşıyan doktor ve hemşirelerden çok daha fazlaydı. Değil Griye çalan güneş ışığı bile yüzlerine kazınmış yorgunluk ve endişeyi gizleyebiliyordu.

Yaralıların şaşırtıcı sayısı Iris'in nefesini kesti; bu ona Forest'ı düşündürdü. Roman'ı. Erin peşinden fabrikaya girmeye devam etmek için kendini zorlasa da düşünceleri korkunç bir soruya yöneldi: Enva'nın kuvvetleri Dacre gelmeden önce tüm yaralıları nasıl tahliye edecekti?

Er onu metal merdivenlerden en üst kata çıkardı ve yol boyunca birkaç asık suratlı askerin yanından geçti. Iris yine ortalığın bu kadar sessiz olmasına şaşırmıştı, sanki kimsenin konuşmaya cesareti yoktu. Sanki sadece nefeslerini tutmuşlar ve Dacre'in gelip onları son bir kez daha ezmesini bekliyorlardı.

"Burada," dedi er, gıcırtilı bir kapıyı açarak. "Tugay komutanı birazdan sizinle görüşecek."

Iris onun sözleriyle sarsılarak odaya girdi. "*Tuğgeneral* mi? Yüzbaşı Keegan Torres ile konuşmak istemiştin."

Er sadece içini çekti ve başını salladı. Kapıyı kapattı ve Iris'in dönüp baktığı odada onu yalnız bıraktı. Uzun ve geniş bir odaydı. Parke zemin boyunca uzanan yıpranmış bir halı, kâğıtlarla kaplı lekeli ceviz bir masa ve balmumuyla damlatılmış şamdanlar ve bir duvarı pencerelerle dolu dar bir oda. Iris'in dikkatini bu pencereler çekmişti, camların ona Hawk Shire'in kuşbakışı manzarasının yanı sıra batının masmavi ufkunu da sunduğunu fark etmişti.

Sisin geri çekilmeye devam etmesini izledi. Pazar meydanını bir kez daha görebiliyordu, yaralıların sıralarını incelerken yüreği sızladı

Askerler. Bir doktor, kıyafetlerine kan bulaşmış halde bir binadan diğerine yürüyordu. Hemşireler bir sedye taşıyordu, ceset beyaz bir çarşafa sarılmıştı.

Iris'in gözleri sonunda yakındaki bir çatıya tünemiş bir çift akbabaya takıldı.

Kanatlarını açmış güneşlenen kuşlara baktı ve River Down'dan onu takip edip etmediklerini merak etti. Iris ellerini endişeli bir şekilde oynatarak cebine uzandı ve Marisol'un kitabını aldı. Yıpranmış sayfaları karıştırdı, bülbüllere ayrılmış sayfaya gelene kadar karmaşık çizimlere hayranlıkla baktı. Gözleri orada kaldı, ince baskılı açıklamayı okudu:

Küçük ve gizemli bir kuş olan bülbülü fark etmek oldukça zordur. Kalın örtülerden uzak dururlar ve tüyleri heyecan verici olmasa da, iki yüzden fazla farklı ötüştten oluşan bir repertuara sahiptirler. söyleyebilecekleri cümleler.

Kapı gıcırdayarak açıldı.

Iris kitabı kapattı, ağzı aniden kurudu. Pencerelelerden uzaklaşıp Keegan'ı tekrar sormaya hazırlanırken tüm kelimeler düşüncelerinden dağılmış gibiydi. Ama Iris nefesi kesilerek durdu.

Keegan'dı. Marisol'un karısı yeşil üniformasının içinde dimdik ve gururlu bir şekilde duruyordu, göğsüne üç altın yıldız ilâştirilmişti. Sarı saçları geriye doğru taranmıştı ve sanki o da bu toplantıya önyargılarla gelmiş gibi çenesi dikti. Koyu renk gözleri keskin ama kırmızı çerçeveliydi, sanki haftalardır tam bir gece uyumamış gibiydi ve ifadesi esrarengizdi. Ağzı, taştan yontulmuş gibi görünen bir çizgi halindeydi.

"Kaptan Tuğgeneral Torres," dedi Iris. "Muhtemelen beni hatırlamadığınızı biliyorum ama ben-"

"Iris Winnow," dedi Keegan, kapıyı arkasından kapatarak. "Tabii ki seni hatırlıyorum. Bahçedeki yemin töreninizi izlememiş miydim? Karım seni, Attie'yi ve senin Kitt'ini çok sever. Ama Tanrı aşkına burada ne işin var?"

Iris derin bir nefes aldı. "Görmen gerektiğini düşündüğüm bir mesajım var." "Mesaj mı?"

"Evet. Ben ..." Ne kadarını söylemeli? Iris tekrar elini cebine attı ve Roman'ın mektubunu çıkardı. "Lütfen bunu okuyun."

Mektubu Keegan'a verdi ve tuğgeneralin Roman'ın sözlerini okumasını izledi. Keegan'ın ifadesi değişmemişti; gerçekten de Iris, Tuğgeneral'in her şeyden şüphe duyabileceğine inanmaya başlamıştı ve Iris ne yapacağını bilmiyordu

ne yapacağını düşündü. Ama sonra Keegan keskin bir nefes verdi ve Iris'in bakışlarıyla karşılaştı. Gözleri sanki bir rüyadan yeni uyanmış gibi parlıyordu.

"Bunu nasıl aldın, Iris?"

"Roman'la daktilolarımız aracılığıyla sihirli bir bağlantım var," diye başladı Iris. Keegan'la her şeyini paylaşmıştı; Yemin'deki başlangıçtan, gazetede sadece rakip oldukları zamandan şimdi durduğu yere, Dacre'ın mahkûmu olmasına ve adını bile hatırlayamamasına rağmen kocasına yazıyordu.

"Kulağa imkânsız geldiğini biliyorum ama Roman bana yalan söylemez," diye bitirdi, sesindeki kısıklığa şaşırmıştı. Boğazındaki yumruyu yutkundu ama bu yumru göğsünde sıkışıp kaldı ve bunun kederden kaynaklandığını biliyordu. İşlemesine izin vermemişti. Roman'ın Dacre'ın büyüyle zihni karıştırılmış bir tutsak olmasından duyduğu keder. Bir zamanlar sahip oldukları şeyin asla geri kazanılamayabileceğine dair keder.

Bu gibi şeyleri, ıstırabını, üzüntüsünü ve hatta bazen yüzleştigi gerçekliği gömmekte çok iyiydi. Ama hayati parçalarını kaybetmeden onları nasıl bırakacağını tam olarak bilmiyordu.

Keegan sessizdi, gözlerini tekrar Roman'ın daktiloda yazdığı kelimelere dikmişti. "Bu mektubu ne zaman aldınız?"

"Dün sabah. Okur okumaz geldim. Bitteryne'den bütün gece araba kullandık."

"Bu da demek oluyor ki, Roman'ın söyledikleri doğruysa, Dacre saldırmadan önce sadece bir günümüz daha var." Keegan dudaklarını birbirine doladı ama sonra Iris'e baktı. "*Biz kimiz?* Buraya biriyle geldiğini mi söylemiştin?"

"Attie ve Tobias Bexley."

"Şimdi neredeler?"

"Barikatta, arabanın içinde benim dönmemi bekliyorlar."

"O halde üçünüz de yorgun ve aç olmalısınız. Size kahvaltı göndereceğim ve dinlenmeniz için sessiz bir oda bulacağım." Keegan kapıya doğru yürüdü ve koridorda bekleyen bir askere mırıldanarak kapıyı açtı.

Iris tereddüt etti, gözleri hâlâ Keegan'ın elinde duran Roman'ın mektubuna kaydı. "Er Shepherd ile git. Seni üst kattaki bir odaya götüreceğim."

Dinlenmek ve yemek yemek için alt kata," dedi Keegan, Iris'e dönüp bakarak. Ama Iris'in gözlerindeki kederli ışığı görmüş olmalıydı. Tuğgeneral ses tonunu yumuşatarak ekledi: "Merak etmeyin. Subaylarımla konuşmam

gerekiyor ama biraz dinlendikten sonra gelip seni bulacağım."

"Elbette," diye fısıldadı Iris yarım bir gülümsemeyle. "Teşekkür ederim, Tuğgeneral Torres."

Ancak haberi zamanında ulaştırmış olmanın verdiği rahatlamaya rağmen, Iris yine de odadan çıkmakta, başka bir yabancıyı takip etmekte ve Roman'ın mektubunu bırakmakta zorlandı
-Sözlerimi bilinmeyen bir kadere *yak*.

Hiçbiri bir saatten fazla uyumayı planlamıyordu ama Iris, Attie ve Tobias, yumurta ve tereyağlı kızarmış ekmekten oluşan sıcak bir yemeğin ardından, şekersiz ve sadece bir parça krema ile sulandırılmış hindiba eşliğinde, Keegan'ın sağladığı karyolalarda derin bir uykuya daldılar. Onlara fabrikanın penceresiz bir iç odası verilmişti ve Iris uzaktan gelen bir keman sesiyle uyanana kadar karanlık bir merhem gibi gelmişti.

Iris'i nostaljiyle dolduran dokunaklı, hoş bir şarkı çalıyordu ve karyolasından kalkıp karanlık odadan çıkan müziği takip etti.

Koridorda yürürken kemanın melodisi sanki onu bulmanın eşiğindeymiş gibi daha da yükseliyordu. Bir köşeyi döndü ve neredeyse annesiyle karşılaşıyordu.

Aster duvara yaslanmış, mor paltosuna sarınmış, parmaklarının arasında bir sigara tütürüyordu.

"İşte buradasın sevgilim," dedi neşeyle. "Benimle birlikte müziğin tadını çıkarmaya mı geldin?"

Iris kaşlarını çatı, huzursuzdu. "Kemanı kim çalıyor?"

"Fark eder mi? Dinle, Iris. Notaları dinle. Biliyorsan söyle."

Iris sessizliğe gömüldü. Kemanı dinledi ve müzik güneşin ısıttığı sarmaşıklar gibi içinde kıvrılırken, hiçbir şey hatırlamadı. Bu şarkıyı daha önce hiç duymamıştı.

"Bilmiyorum anne," diye itiraf etti, Aster'in alnında oluşan çatlağı izlerken. "Peki sen neden buradasın?"

Aster ağzını açtı ama renkler birbirine karışmaya başlayınca sesi kesildi. Iris, annesinin yüz hatlarının lekelenmeye başlamasını izlerken bir korku hissetti, ta ki kendi ellerini kaldırıp onların da solduğunu ve yüzlerce yıldız ayrıldığını görene kadar.

"Bu bir rüya," diye nefes nefese kaldı. "Neden bana görünüp duruyorsun anne?"

Çizmelerinin altında zemin sarsıldı ve çatladı. Iris genişleyen yarıktan düşmek üzereydi ki nefesi kesildi ve öne doğru oturup gözlerini kırıştırdı

huzurlu karanlığın içine. Yönünü bulması bir anını aldı ama nerede olduğunu hatırladı. Yanındaki karyolada yatan Attie'nin hayallerle dolu nefes alışını ve karyolanın diğer tarafında yatan Tobias'ın yumuşak horultularını duyabiliyordu.

odaya girdi. Saati söylemenin hiçbir yolu yoktu ve Iris ayaklarını yere koyarken parmaklarını karmakarışık saçlarında gezdirdi. İşte, yine hissetti. Sabit bir gümbürtü.

Iris odadan çıkıp koridorda ilerledi ve ona neler olduğunu anlatacak birini aradı ama çok geçmeden cevabı buldu. Bir dizi pencerenin önünden geçerken. Durakladı, daha önce gördüğü doktorun bir kamyonun arkasına bir sıra yaralı yüklemesine yardım edişini izledi. Yoldan askerlerle dolu bir başka kamyon daha geçiyordu.

Iris, bunların Keegan'ın kuvvetleri olduğunu fark etti. Hawk Shire'dan geri çekiliyor olmalılar.

Roman'ın sözlerine inandılar.

Iris uzun koridorda, kehribar rengi güneş ışığı karelerinin arasından hızla ilerledi. Öğleden sonra gibi görünüyordu ve her dakika birdenbire korkunç gelmeye başlamıştı. Kapıdan çıktı ve pazar meydanındaki hemşirelerden birine yaklaştı.

"Ne yapabilirim ki?" Iris sordu.

Hemşire onu şöyle bir süzdü, yüzünde boncuk boncuk ter vardı. "İstersen yaralıları şu kamyonu yüklememize yardım edebilirsin."

Iris başıyla onayladı ve yüzünde bandajlar olan genç bir adamın öne doğru oturmaya çalıştığı en yakın karyolaya doğru koştu.

"İşte," dedi Iris. "Elimi tut." Onu ayağa kaldırdı ve dengesini sağlayarak kamyonu doğru yürümesini sağladı. Kamyon neredeyse doluydu, yaralılar birbirine yakın duruyordu. Iris askerlerin rampayı çıkmasına ve arkaya geçmesine yardım ederken ciğerlerini endişe kapladı.

Yaralıların hiçbirini geride bırakamazlardı. Dacre'ın gelişi yakınken olmazdı. Bu askerleri sadece kendi çıkarları için kullanmak üzere iyileştirecekti.

"Iris!"

Döndüğünde Attie ve Tobias'ın kaostan içinde aceleyle ilerlediğini gördü. Iris, kalbi kulaklarında gümbür gümbür atarak onlara doğru ilerledi.

"Roman'ın uyarısına inandılar mı?" Attie alçak ama umutlu bir ses tonuyla söyledi. "Evet." Iris bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırdı.

Orada bir şey olduğunu fark etti.

Ellerinde kan vardı. "Tüm yaralıları yüklüyorlar, ama emin değilim nerede-" Keegan'ın onlara yaklaştığını görünce sözünü kesti. "Tuğgeneral Torres."

"Ben de tam sizi uyandırmaya geliyordum," dedi Keegan. "Tahliyeler başladı ve üçünüz de geldiğiniz gibi hızla ayrılmalısınız."

"Nereyi tahliye ediyorsunuz?" Attie sordu.

"Yemine," diye yanıtladı Keegan. "Biz Enva'nın son kuvvetleriyiz. Ve şehirdeki son duruşumuzu gerçekleştireceğiz."

Bu sözler Iris'in içini ürpertti. Keegan'ın yüzünü inceledi. "Sonuncu sen misin?"

"Güney cephesini tutan taburlarımız düştü. Dacre çok sayıda askerimizi öldürdü ve esir aldı. Bu son tugayı da ele geçirmesine izin vermeyeceğim."

Tobias, "O zaman yaralıları taşımanıza yardım edelim," diye teklif etti. "Burada kalıp onları güvenli bir şekilde yükleyebiliriz."

Keegan başını salladı. "Hemen gitmelisiniz. Üçünüze bir şey olursa buna dayanamam."

"Ama sizi ve yaralıları geride bırakamayız," diye ısrar etti Iris. "*Lütfen*, Tuğgeneral."

Keegan tereddüt etti ama Iris'in bakışlarını tuttu. Belki de Iris'in gözlerinde geçmişe dair bir parıltı görmüştü. Keegan'ın Iris'e bir mektup teslim ettiği o kader günü. Forest'in *ölmediğini* ama *yaralı* olduğunu bildiren sözler. Ve bu mesajın Iris'in diğer kasaba sakinleriyle birlikte kasabayı boşaltmak yerine geride kalma kararlılığını nasıl güçlendirdiğini.

"Eğer kalıp yardım etmene izin verirsem," diye söze başladı Keegan, "o zaman yavaş giden bir kamyon kuyruğunun en arkasında olacaksın. Dacre'ın seni öldürmesi durumunda çok savunmasız bir konumda olacaksın.

bizi takip etmeye karar verir."

"Kestirme bir yol biliyorum," diye karşı çıktı Tobias. "Koşu sonrası ilk günlerimden. Birlikleriniz Yemin'e giden yüksek yolu mu kullanacak, Tuğgeneral?"

"Evet. Neden?"

"Roadster'imdayız ve bizi dar ama daha hızlı olan Hawthorne Rotası'na götürebilirim, bu da bizi kısa sürede River Down'da tugayınızla buluşturacaktır."

Iris, Keegan'ın cevabını beklerken nefesini tuttu. Parmakları içgüdüsel olarak boynunda asılı duran madalyona gitti.

"Pekâlâ," diye yumuşadı Keegan. "Üçünüz kalıp yardımcı olabilirsiniz. Ama gitme vaktiniz geldiğini söylediğimde Hawthorne Rotası'nı takip edin ve arkanıza bakmayın. Anlaştık mı?"

Iris, Tobias ve Attie ile birlikte, "Evet," diye cevap verdi.

Tuğgeneral cebinden buruşuk bir kâğıt çıkardı. Roman'ın mektubu, diye fark etti Iris ve Keegan mektubu ona geri verdiğiinde bir iç geçirdi.

"Bu mesajı ilettiğiniz için teşekkür ederim," dedi Keegan. "Gece boyunca araba kullanıp bize zamanında ulaştığınız için. Siz üçünüze her zaman minnettar kalacağım."

Iris'in boğazı düğümlendi. Sadece başını salladı ve kâğıdı cebine soktu. Ama askerlere kamyonu kadar rehberlik etmeye başladığında, toprağın derinliklerindeki Roman'ı düşünmeden edemedi. Ayaklarının altında bir yerlerde, o karmakarışık ley hatları boyunca giderek yaklaşıyordu.

20

A House That Knows What You Need

Öğleden sonra parlak mavi bir gökyüzünün altında akıp gitti. Iris, Attie ve Tobias, tüm yaralı askerler güvenli bir şekilde tahliye edilene ve Keegan onlara ayrılmaları için işaret verene kadar durmadı.

Güneş batı ufkuna doğru batarken ve baharın serinliği gölgelere dönüşürken, yola çıkmaları beklediklerinden çok daha geç olmuştu. Ama garip bir enerji Iris'in kanını kaynattı; Attie ve Tobias'ı arabaya kadar takip ederken bu enerji yorgunluğunu kesiyor ve korkusunu uzak tutuyordu. Arabanın tanıdık deri koltuğuna oturmak zafer hissi veriyordu.

Üçü Keegan'ın tugayını zamanında uyarmıştı. Yaralıların güvenli bir şekilde yüklenip doğuya götürüldüğünü görmüşlerdi, Dacre'ın yakalayıp döndüremeyeceği birlikler. Bu tatlı bir zaferdi ve Tobias arabayı çalıştırırken Iris gülümseyerek arkasına yaslandı.

"İyi bir takım olduk," dedi, sanki o da aynı heyecanı kanında hissediyormuş gibi.

"Yarının manşetini şimdiden görebiliyorum." Attie dirseklerini Tobias'ın koltuğunun arkasına dayadı. "Oath'ta binlerce gazete satacağı kesin."

"İki cesur muhabir Enva'nın son tugayını mı kurtardı?" Tobias tahmin ettiği gibi sokaklardan geçtiler. Ordunun izini takip ederlerken roadster'in motoru tanıdık bir *tik-tak-tak* sesiyle mırıldandı.

Attie, "Sanırım birini unutuyorsun, Bexley," diye söylendi. "Hatırlarsan onun dokuz canı var."

Tobias güldü ama Iris onun ne cevap verdiğini duymadı. Dikkatini arkada kalan ve şehrin kenar mahallelerindeki binaların lentolarını, garajlarını ve pencerelerini kapatan birkaç er çekti. Iris onları izlemek için döndü, saçları yüzüne dolanmıştı. Soğuk bir korku iliklerine kadar işlemeye başlamıştı.

Bunun Keegan'ın son dakika siparişi olup olmadığını merak etti. Dacre'ın kuvvetleri iç kapılardan girdiklerinde işleri daha da zorlaşıyordu. Ama Iris kasabanın daha çok bir fırtınaya hazırlandığını hissettiğini inkâr edemezdi. Her binayı yerle bir edecek bir fırtına.

Roadster son barikatı da geçerek açık otoyola ulaştı. İleride, doğuya doğru ilerledikçe uzaklarda kaybolan kamyonlar sıralanıyordu. Otomobil, yol ayrılmadan önce yarım kilometre boyunca onları takip etti.

"Hawthorne Yolu virajlarıyla ünlüdür," dedi Tobias arabayı çevirip kestirmeden giderken. "Dayanmanız gerekebilir."

"*Olabilir mi?*" Attie koltukta kayarak Iris'e çarparken kuru bir sesle "Olabilir" dedi. "Bana yumuşak bir yolculuk vaat edildiğini sanıyordum."

Tobias, dikiz aynasında Attie'nin bakışlarıyla buluşarak, "Ve bu ifadeye bir cevabım var," dedi. "Ama tanrılar biliyor ki bunu söylememeliyim."

Attie önündeki ipin sapını tutarak ona doğru yaklaştı. "Bu bir meydan okuma mı, Bexley?"

Onları eğlenen bir gülümsemeye izleyen Iris, birdenbire sanki başka bir yere bakması gerekiyormuş gibi. Öyle de yaptı, çamur lekeli ön camdan hızla ilerledikleri yılan gibi kıvrılan yola baktı. İlerideki gölgenin tamamen başka bir şey olduğunu fark ettiğinde gözleri büyüdü.

"*Tobias!*" Iris tam çukura çarptıkları sırada bağırdı.

Tobias direksiyonu kırdı. Roadster mide bulandırıcı bir yalpalamayla döndü. Tobias kontrolü yeniden ele geçirirken iki kız da tutunmak için çabaladı.

Attie havayı yumuşatmaya çalışarak, "Yine sorunsuz bir yolculuk," diye takıldı. Ama Tobias'ın duruşu sertleşmişti. Iris onun arabanın vitesini düşürdüğünü, motorun vınladığını hissetti.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu.

Tobias arabayı yolun ortasında ani bir duruşa getirirken cevap vermedi.

Kapının üzerinden atladı, arabanın sol tarafını incelerken kaşlarını çattı. Iris'in kendi gözleriyle görmesine gerek yoktu; roadster'ın nasıl durduğunu hissetti ve Tobias diz çökerken nefesini tuttu.

"Lastik patladı," diye açıkladı kısık bir ses tonuyla. "O çukura çarpmamalıydım."

"Özür dilerim," diye nefes aldı Attie. Kapıdan çıkarken dudağını çiğnedi ve hasarı incelemek için onun yanında durdu. "Dikkatini dağıtmamalıydım."

Tobias ayağa kalktı ve ellerini pantolonuna sildi. "Sorun değil. Bagajda yedeği var ama tamir etmem biraz zaman alır."

"Bırak yardım edeyim."

Tobias ve Attie stepneyi ve krikoyu bulmak için bagajdaki her şeyi çıkarmaya başladığında, Iris havadaki gerilimi hissederek valizlerini kenara koydu. Gece hızla yaklaşıyordu. Tobias bir küfür savurduğunda ilk yıldızlar karanlığı yarmıştı.

"Levyemi bulamıyorum," dedi bir elini siyah, küt kesilmiş saçlarında gezdirerek. "Iris, şu feneri benim için yakar mısın?"

Iris, Tobias'ın gece acil durumlar için her zaman yanında taşıdığı, valizinin yanına koyduğu cam fener ve kibrit kutusuna uzandı. Şu anda ortaya çıkan bu durum Iris'in kalbinin çarpmasına neden oluyordu. Aleve vurup fitili yakarken parmaklarının uyuştüğünü hissetti ve feneri Tobias'ın görebileceği şekilde yukarı kaldırdı.

Ama gözleri arabada değildi. Ellerini ovuşturarak bir özür daha dileyen Attie'ye sabitlenmişti.

"Çok özür dilerim, bunların hepsi benim hatam ve ben-"

Tobias uzanıp nazikçe onun kolunu tuttu. "Bu senin hatan değil, Attie." "Benim suçum. Dikkatini yoldan ayırdım!"

Aralarında garip bir sessizlik oluştu. Iris aceleyle, "Eğer bir bijon anahtarın eksikse, belki kasabaya gidip bir tane bulabilirim? Barikattan hemen önce bir garajın önünden geçtik." Dürüst olmak gerekirse, bir an önce yola koyulmak ama aynı zamanda ikisini baş başa bırakmak istiyordu.

"Kasabaya geri mi kaçalım?" Attie bağırdı. "Tanrı aşkına, Iris!"

"Uzak değil," diye ısrar etti Iris. "Buradan hâlâ birkaç evin ikinci kat pencerelerini görebiliyorum. Siz ikiniz krikoyla arabayı kaldırın, ben de ütüyle döneyim. Sonra da sanki bunlar hiç olmamış gibi yolumuza devam ederiz."

Tobias sessizdi ama sonunda başını salladı. "Pekâlâ. Ama feneri al. Eğer bir sorun çıkarsa üst pencerelerden birinin alevini üfleyerek bize işaret ver."

"Elbette. Birkaç dakika içinde döneceğim. Merak etmeyin." İki adım attı sonra yüzünü buruşturarak geri döndü. "Son bir sorum var. Bir lastik demir tam olarak neye benziyor?"

Hawk Shire akşamları terk edilmiş sokaklarıyla bambaşka bir kasabaydı.

Yüksek yoldaki barikatı geçtiğinde Iris'in nefesi kesilmişti, kaldırım taşları üzerinde ağır ağır yürürken kasları yanıyordu. Gecenin günbatımının son ipuçlarını neredeyse yuttuğu ve gölgelerin eğri büğrü ve tekinsiz hissettirdiği o ürkütücü saatti. Iris daha önce gördüğü garajı ararken birkaç kez irkildi. Enva'nın askerlerinden bir müfrezenin geride kalıp kalmadığını merak ederek durakladı, ama karanlığın ve rüzgârın ılık çalmasından başka bir şey değildi.

sokaklarda.

Iris elinde fenerle sessiz kasabaya baktı.

Hayır, burada tamamen yalnızdı ve daha önce tattığı zafer aniden diline ekşi geldi.

Sonunda garajın yerini *bulduğunda*, kendi kendine, *bijon* anahtarını *bul* ve *dışarı çık*, dedi.

Yakındaki pencere ve kapılar gibi tahtalarla kapatılmamıştı ve bir alet dolabını karıştırdı, ateş ışığında çılgınca incelerken seçenekleri azdı. Hiçbiri Tobias'ın verdiği tanıma tam olarak uymuyordu. Yenilgiye uğramış bir iç çekişle adımlarını aşıya doğru

Ta ki en dıştaki sokak gözüne çarpana kadar.

Iris onu almaya karar verdi ve başka bir garaj aramaya başladı.

Askerlerin çekiçlerini ve kalaslarını bıraktıkları yere ulaşana kadar hepsi tahtalarla kapatılmış evlerin yanından geçti. Bunun birkaç ev ötesinde, bir canavarın ağzı gibi açık duran başka bir garaj vardı. Iris yaklaşırken gölgelerin içinden bir ses duydu. Sanki raftan bir şey düşmüş gibi bir metal şingirtisi.

"Alo?" diye seslendi ama sesi ani rüzgârda kırılıyordu. Elindeki feneri sertçe uzatarak ateş ışığının ona yol göstermesine izin verdi ve garaja girene kadar yerde parıltıyan bir İngiliz anahtarı gördü.

Önündeki rafların boş olduğunu ve bu alet dışında başka hiçbir alet olmadığını fark etmeden önce bir an inceledi. Düşmüş olması ne garip Sanki gözlerini kaçırmak istemiyormuş gibi. Endişelenen Iris eğildi.

aşağı indi ve anahtarı eline aldı. Ağırdı, üzerinde pas lekeleri vardı. Garip bir nedenden ötürü ona Oath'taki bakkalı hatırlattı. O büyülü raflar cüzdanındaki bozuk paranın miktarını nasıl da biliyor, alabileceği eşyaları nasıl da ön plana çıkarıyordu.

Bir ley hattı üzerinde duruyorum.

Farkına vardığında içi ürperdi. Bulunması gereken büyülü bir yer olduğu kadar tehlikeli de bir yerdi. Bu düşünce zihninde belirir belirmez başka bir ses duydu. Sağ tarafındaki kapı gıcırdayarak açılmış, sanki onu bitişikteki eve çağırıyordu.

Iris irkildi, korku vücudunu sarmıştı. *Savaşmak ya da kaçmak*, kalbi çarpıyor, kararsızlık göğsünü yakıyordu. Ama kapıya bakmaya devam edip boş evin ay ışığıyla aydınlanmış içini incelerken, başka bir karara vardı.

Bu evin kökleri büyüye dayanıyor ve neye ihtiyacım olduğunu biliyor.

Teri teninde parıldarken bile ona güvenmeye karar verdi. Sessiz, terk edilmiş bir evin büyü. İçeri girdi, bir elinde İngiliz anahtarı, diğerinde fener vardı.

Ayaklarının altındaki fayanslar sırlı maviydi ve sonunda aşınmış parkeye dönuştü. Salonun köşelerinde başıboş yapraklar toplanmıştı. Yukarıdaki tavandan bir avize sarkıyordu, sanki bir çatlaktan çiçek açmış gibiydi, kristalleri fener ışığında parlıyordu. Ama Iris'in dikkatini çeken, süslü trabzanlı bir merdiven boşluğuydu. Basamaklar karanlık ikinci kata çıkıyordu ve aklına bir fikir geldi.

Iris merdivenlerden dar bir koridora çıktığında, koridorun Ev onu sihirli bir şekilde mi yönlendirmişti, yoksa gerçekten kendi düşüncesi miydi? Sonunda, evin arka tarafındaki yatak odasına girdiğinde bunun bir önemi kalmamıştı. Oda kendi odasını andırıyordu; bir duvara dayalı bir şilte, kitaplarla dolu bir çalışma masası ve metal askıların görüldüğü açık bir gardırop kapısı vardı. Hepsinden önemlisi, kasabaya koşarak gittiği yolu gören bir pencere vardı. Iris fenerini cam bölmelere ve İngiliz anahtarına tutarak Attie ve Tobias'tan bir sinyal alıp alamayacağını görmek için bekledi.

"Bu alet işe yarayacak mı?" diye fısıldadı, Attie'nin daha yakından bakmak için dürbününü kullanmasını umuyordu.

Bir an sonra, uzakta bir ateş böceğinin ışığını gördü. Attie cevap olarak bir kibrit çakmıştı. Iris gözlerini kıstığında, yoldaki koyu bir gölge olan arabanın zayıf izini bile görebiliyordu.

Attie küçük alevini salladı. Iris bunun ne anlama geldiğini anlayamadı ve zeminin titrediğini hissettiğinde ne yapacağını düşünüyordu. Duvarlar titreyip yakındaki bir resim çerçevesinin çivisinden düşmesine neden olana kadar bunu hayal ettiğini düşündü.

Nefesi kesilen ve ayakları olduğu yerde sabitlenen Iris, sessizliğin uğultusuna karşı kulaklarını zorladı.

Aşağıda bir kapı açıldı. Çizmeler zeminde ilerlemeye başladı. Sesler duman gibi yükseldi.

Kaç ya da savaş.

Üzerinde durduğu sihir şimdi haince geliyordu. Uzuvarlarını yakalayan bir ağ. Feneri açarken elleri titriyordu. Gözleri hâlâ Attie'nin uzaktaki alevine dikili olan Iris kendi fenerini üfledi.

Face-to-Face with a Dream

Roman nefes alamıyordu.

Onu askerlerle birlikte sıraya sokmuşlardı. Daktilo kutusu her adım atışında dizine çarpıyor, sırtına bağladığı çanta dengesiz ve yavaş hissetmesine neden oluyordu. İlerlemekten başka seçeneği yoktu, sanki bir nehirdeydi ve akıntı onu bir şelaleye doğru sürüklüyordu. Onu ölüme sürüklüyordu. Bir savaşın eli kulağındaydı ve elinde daktilodan başka bir şey olmadan bu savaşın ortasında kalacaktı.

Kalbini sakinleştirmek için derin bir nefes almaya çalıştı ama gözlerinin kenarlarında yıldızlar dans ediyordu. Kavernöz odadan çıktıklarında sıra yavaşladı ve yine zümrüt parçalarıyla süslenmiş dolambaçlı bir koridora girdi. Mavi şimşekler tepedeki taşların arasında titreyerek yolu aydınlatıyordu. Roman ozon ve nemli kayanın tuhaf karışımının tadını alabiliyordu ve kısa bir süreliğine bunun dilinde çıtırdayan büyü olup olmadığını merak etti.

"Gözler ileri, silahlar hazır." Teğmen Shane onların ilerleyişinin tersine yürüyerek yanlarından geçiyordu. Bakışları sıradaki her askerin üzerinde gezinirken cümleyi tekrar tekrar tekrarladı. Roman'ın omzuna dokunduğu anda, Roman çılgınca uzandı ve kolunu yakaladı.

"*Lütfen*," diye nefes nefese kaldı Roman. "Burada olmamam gerektiğini düşünüyorum."

Shane durakladı. "Tam olarak olmanız gereken yerdesiniz, muhabir."

"Silahım yok, eğitimim yok. Ben... Ben ne yapmam gerektiğini bile bilmiyorum!"

"Siz basının bir parçasısınız. Kimse seni vurmayacak," dedi teğmen, Roman'ın tulumundaki rozeti göstererek. Bu rozet Roman'ın tarafsız olmaktan çok uzak olduğunu, bir YERALTI MUHABİRİ olduğunu ilan ediyordu.

Roman bir cevap oluşturmamadan Shane onun elinden kurtuldu ve cümlesini tekrarlayarak yoluna devam etti.

Gözler ileri, silahlar hazır.

Roman uyuşmuş bir halde yürümeye devam etti. Ama sonra kulağına bir fısıltı geldi, dikkatini çekmek için bir tıslama.

"Pssst. Sen yeşillerle birliktesin," dedi arkasındaki asker. "Merak etme, şehre dış mahallelerden, savaşın en kötüsünden uzakta girmemizi sağlıyorlar. Kenardaki bir kapıdan gireceğiz."

Bu açıklama Roman'ın korkularını hafifletmek için hiçbir şey yapmadı ve dışlarını sıktı. Bir zamanlar burada olmak isteyeceğini düşünmüştü. Bir olmak için

görgü tanığı oldu. Ama şimdi bundan saniyeler uzaktayken, ne kadar hazırlıksız olduğunu hissetmekten kendini alamıyordu.

Zemin yükseliyor, bir merdiven boşluğuna dönüşüyordu. Roman adım adım yükselmeye başladı, kaslarının efordan yandığını hissediyordu. Cildinde boncuk boncuk soğuk ter vardı. Midesi çalkalandı ve bir asit dalgası yuttu.

İşte bu, diye düşündü, gözleri etrafındaki kayada parlayan mavi damarlarda, uzakta beliren ve zümrüten bir taşla işaretlenmiş kapı girişinde. Evimden uzakta, söylemek istediğim ama asla söyleyemediğim sözlerle öleceğim.

Sonunda merdivenlerin tepesine ulaştı ve havanın yeraltı dünyasından yukarıdaki âleme geçtiğini hissetti. Taze ve serin, biraz da tatlıydı. Sanki suyun altındaymış da boğuluyormuş gibi soluk soluğa içti. Cildi kızardı. Ne kadar zayıf görüldüğünden utandı ve kendini toparlamak için yana doğru tökezledi.

Elini uzatıp duvara dokundu. Askerler arkasındaki kapıdan içeri doluşmaya devam ediyordu ama Roman etrafını inceledi; aşınmış parkeler, şöminenin üzerindeki benekli ayna, küllerle dolu bir ocak.

Bir salonda duruyordu.

Dizlerinin bağı çözüldü ve yere düşmek üzereydi ki Teğmen Shane belirdi ve kolundan tutarak onu tekrar ayağa kaldırdı.

"Nefes al," dedi Shane hızlıca. "İyi olacaksın, muhabir."

Roman başını salladı ama ter kıyafetlerini ıslatmıştı. Bir mide bulantısı dalgasıyla savaştı.

"Bakın, kendinizi toparlamak için biraz zaman ayırın," dedi teğmen. "Sonra da bu evin üst katını aramanızı istiyorum. Görmek için bu feneri kullan.

Her yatağın altını ve her dolabı kontrol edin. İşiniz bittiğinde bana rapor verin." Roman'a mercekli ve ampullü küçük dikdörtgen bir kutu uzattı. "Bu anahtarla aç."

Eliyle gösterdi ve meşale yumuşak bir ışık huzmesi yayarak salonu ve odanın içinde toplanmış olan askerleri aydınlattı.

Roman akkor kutuya baktı ve ışını aşağıya doğru bakacak şekilde değiştirdi. "Yukarıda birini bulursam ne yapmalıyım?"

"Onları esir alın."

Nasıl? Roman talep etmek istedi. Elleri bir daktilo ve bir fenerle meşguldü ama Shane dönmüş ve başka bir ere emir yağdırıyordu. Roman'ın aklına teğmenin ona bir emir verdiği geldi.

zararsız bir görev. Bu ev boş ve terk edilmiş gibiydi. Shane, bir asker olarak hiçbir işe yaramadığını kanıtlamış olan Roman'ı yollarından çekiyordu.

Roman salondan çıkmadan önce boynunu kırdı. Kendini kaskatı ve tuhaf hissediyordu, sanki kemikleri demire dönüşmüş ve onu ağırlaştırıyordu. Ya da

Belki de sadece buz gibi yayılmaya devam eden, onu üşüten ve beceriksiz hissettiren korkusuydu. Ama merdiven boşluğunun dibine ulaştı ve meşalenin ışığı karanlığı yararak gölgelerin içine baktı.

Roman ürpererek yukarı doğru ilk adımını attı.

Iris sönmüş feneri ve anahtarı yere bıraktı.

Dacre'ın askerlerinin evin ana katında ilerleyişini dinledi, gözleri karanlığa alıştı, nefesleri hızlandı. Ön kapıya artık ulaşamıyordu; kapıdan kaçmak zorunda kalacaktı.

ve pencereyi yukarı doğru kaldırmaya başladı. Çerçeve bir el genişliğinde açılarak serin gece havasını içeri aldı ama sonra sıkışıp kaldı.

Iris dişlerini sıktı, daha yukarı itmek için zorladı.

"Haydi, seni *lanet* pencere!" diye fısıldadı, duruşunu ayarlayarak. Kaslarının gerginliğini hissederek tekrar kasıldı ve pencere titreyen bir dirençle yükselmeye başladı. Yine de yeterli değildi ve Iris İngiliz anahtarını hatırlayarak onu bir kaldıraç olarak kullanıp kullanamayacağını merak etti.

Aleti tutarken avucu kayganlaşmıştı ama kullanmaya fırsat bulamadı. Gözünün ucuyla bir ışık huzmesi gördü. Birisi elinde fenerle koridorda ona doğru geliyordu. Ayak seslerini duyabiliyordu. yaklaş.

Birkaç nefes içinde, asker eşikte olacaktı. Işıkları odaya dolacak ve onu açığa çıkaracaktı.

Saklan! Iris'in zihni telaşlandı.

Ya yatağın altında ya da gardırobun içindeydi.

Dövüşmek zorunda kalırsa daha güçlü bir pozisyon elde edeceğini düşünerek odanın diğer ucundaki dolaba yöneldi. İngiliz anahtarı hâlâ elindeydi, gardırobun küçük boşluğuna girdi ve kapıyı arkasından kapattı. Kapı kilitlenmedi, inatla bir parça geri açıldı. Iris neredeyse tekrar kapı koluna uzanacaktı ama ışın odayı aydınlatığında dondu kaldı.

Pozisyonunu korudu.

Davetsiz misafirin nefes alışını duyabiliyordu, kendisinininkini yansıtan kararsız nefesler. Yatağa doğru ilerleyip altını ararken ayaklarının altındaki zeminin gıcırdadığını duyabiliyordu.

O zaman iş kavgaya dönüşecekti ve Iris anahtarı kaldırdı. Olabildiğince sert vuracaktı. Kafalarına, gözlerine nişan alacaktı. Onları ya bilinçsiz hale getirmeli ya da sessiz ve hızlı bir şekilde öldürmeliydi.

Hiç kimseyi öldürmedim, diye düşündü.

Iris bekledi, ışının odanın içinde ilerleyerek gardıroba dokunmasını izledi. Işık çatlaklardan sızarak etrafına yayılıyordu ama o gölgelerde kalmaya devam etti. Askerin adımları yaklaştı ve sonra aralarında sadece sessizlik ve bir kapı kalana kadar durdu.

Hızlı saldır, dedi Iris kendi kendine, kolu titrerken bile. *Tereddüt etme.*

Kapının açılmasını bekledi.

Roman gardırobun önünde durdu, kollarındaki tüyler diken diken olmuştu. Kanında statik bir dans vardı; daktilosunu bırakıp kapıyı açana, meşale ışığı gölgeleri eritene kadar nedenini pek anlayamadı.

Önce İngiliz anahtarının parlaklığını, sonra da onu tutan ince kolu gördü. O anda bile o kadar şaşırmıştı ki sadece ona bakakaldı. O gergin anda kadın onu sopayla dövebilirdi. Onu kemiklerine kadar yarabilirdi ve yüzündeki öfkeli ifadeden bunu *istediği* anlaşılıyordu. Ama o da en az onun kadar donup kalmıştı.

Rüya görüp görmediğini, uyuyup uyumadığını merak etti, çünkü *o buradaydı*. Buradaydı, o büyüleyici ela gözleriyle ona bakıyordu, dudakları ayırıktı, uzun kahverengi saçları omuzlarına dolanmıştı.

Tanınma duygusu onu bir kurşun gibi delip geçti ve Roman bir rüyayla yüz yüze gelse bile uyanık ve aklı başında olduğunu anladı.

Iris Winnow'a bakıyordu.

Evanesce into Smoke

Iris anahtarı indirdi.

Roman'a bakarken tüyleri diken diken oldu. Nefes alamıyordu; sadece onu hayal edip etmediğini merak ediyordu. Gözlerini kapattığında bir yabancıya dönüşüp dönüşmeyeceğini. Dacre'ın hoşuna gidecek zalim bir büyü gibi hissetti, gerçeklikten önce ona bir umut dalgası verdi onu kırdı.

Ter gözlerine akarak görüşünü yaktı.

Iris gözlerini kırıştırdı ama Roman hatırladığı kadar katı ve somut bir şekilde yerinde duruyordu. Kendini rahat bıraktı ve belki de bu aptalcaydı. Ama onun tadını çıkarmak, vücudunun her çizgisini ve kıvrımını yeniden izlemek istiyordu.

Şok olmuştu, adam daha yaşlı ve zayıf görünüyordu. Yüzünde daha önce olmayan bir çukurluk ve ifadesinde soğuk bir eğim vardı.

"Kitt?" diye fısıldamaya cesaret etti.

Adam kıpırdamadı ama Iris yutkunmasını izledi. Adam onu incelerken mavi gözleri için için yanıyordu; adamın aynı zamanda boynundan ayak parmaklarına kadar her ayrıntısını incelediğini fark edene kadar bu durum onu sarsmıştı. Saç tutamları, yüzündeki çiller. Onu daha uzun süre seyrettikçe

Yüzü yumuşadı ve onun kendisini hatırlayıp hatırlamadığını merak etti. Eğer Onda onu çağıran bir şey vardı. Herhangi bir ilahi büyüden daha güçlü olan ölümlü bir bağ.

"Kitt," dedi tekrar. "Kitt, ben-"

Roman parmağını ağızına götürdü. İkisi de sessizliğe büründü ve aşağıdaki kattan gelen öfkeli sesleri dinlemeye başladılar. Iris'in söyleyebildiği kadarıyla merdivenlerden çıkan tek kişi Roman'dı. Ama evin titreyişine bakılırsa, diğerleri de onun çok gerisinde olmayabilirdi.

Aşağıda kargaşanın yatışmasını beklerken bakışları onunkilerden hiç ayrılmadı.

Kapılar açıldı ve kapandı. Kelimeler anlaşılamasa da bir emir havlandı.

Iris dudağını acıyana kadar ısırды. Yakalanmak üzere olup olmadığını merak etti. Roman da onunla birlikte düşecek miydi? Bu görüntü kemiklerine bir ürperti gönderdi.

"Gidecek bir yerin var mı?" diye fısıldadı sonunda. "Kaçmak için bir yol?"

Iris elindeki İngiliz anahtarına baktı. Karıncalanan parmaklarını esneterek cebine soktu. "Evet. Beni bekleyen bir araba var. Pencereden sürünerek çıkmayı planlıyordum."

Roman duraksadı, siyah saçlarından bir tutam alnını kesiyordu. "Sanırım şu an için en iyi seçeneğiniz bu."

Başını salladı ve kendini onun kollarına atma isteğini bastırdı. İçin Onu içine çekmek. Sanki hiç ayrılmamışlar gibi geçmişe teslim olmak, o eski günlerin onu bir gelgit gibi içine çekmesine izin vermek cazip geliyordu. Ama onun kibar çekingenliği bu ateşi söndürdü. İhtiyatlı ifadesi ve sözleri ...

Beni hatırlamıyor.

Iris acıdan neredeyse eğiliyordu. Bunun yerine evlilik yüzüğünü parmağında çevirdi, Roman'ın esrarengiz bakışları hareketi izliyordu. Yine de içinde bir tanıma kıvılcımı yoktu.

Roman'ı izlerken midesine bir taş oturmuş gibi hissetti. adımlarla pencereye gitti. Hiç zorlanmadan pencereyi tamamen açtı ve keskin bir gece havası odaya girerek Iris'i ileriye çağırdı.

Manzarayı inceledikten sonra, "Şuranın hemen altında bir sundurma var," dedi. Tekrar Iris'e baktı ve ona yaklaşmasını işaret etti. "Dikkatli olursan kolayca aşağı inebilirsin. Şimdi gidersen temiz olur."

Iris pencereye ulaştı, esinti saçlarını karıştırıyordu. Roman'a o kadar yakın durdu ki teninin sıcaklığını hissedebiliyordu ama yine de ona dokunmadı.

"Neden bana yardım ediyorsun?" diye mırıldandı.

Roman kıpırdamadan durdu, gözleri pencerenin ötesindeki gece manzarasına dikilmişti. Iris dayanılmaz bir an için ona cevap vermeyeceğini düşündü. Ama belki de onun sözlerine ihtiyacı yoktu; bunu onun gözlerinde görebiliyordu.

Onun bakışlarıyla karşılaştığında yüzünü. Onu tanıdı, ancak hala eksik parçalar varmış gibi görünüyordu.

"Seni rüyamda gördüm," dedi. "Sanırım ben savaşa gitmeden önce seninle arkadaşlık."

"Arkadaş mı?"

"Ya da düşmanlar."

"Sen ve ben asla düşman olmadık, Kitt. Tam olarak değil." "O zaman daha fazlası mıydık?"

Iris sessizdi. Boğazındaki sızıyı, söylemek istediği ama muhtemelen yutması gereken kelimelerle nasıl dolup taşıtığını hissedebiliyordu.

Sonunda, o

Duymak için daha da yaklaştığı boğuk bir fısıltıyla konuştu.

"Evet. Ben senin karınım."

Roman sanki ona vurmuş gibi sarsıldı. Gözleri solgun yüzüyle tam bir tezat oluşturacak şekilde irileşip karardı ve Iris onun şaşkınlığını görmeye dayanamadı.

Dönüp pencereden dışarı tırmandı ve kaval kemiğini çerçeveye çarptı. Verandanın çatısına düşmeye hazırlanırken acı yankılandı, dünya dengesiz hissediyordu, hava ciğerlerinde çok keskindi. Tam düşmek üzereydi ki bir el kolunu kavradı.

Parmaklarının sıcaklığı kolundan güneş ışığı gibi sızıyordu. Iris, sanki iki dünya arasında gidip geliyormuşçasına onu sabit tutan elinin verdiği hissin tadını çıkardı.

Bu el bir zamanlar karanlıkta onu okşamıştı, birlikte geçirdikleri o tek gecede. O el bir zamanlar yeminlerinin sembolü olan bir yüzük takmış ve ona sayısız mektup yazmıştı, onu besleyen, rahatlatan ve güçlendiren sözcükler. O el son derece tanıdıktı; gözleri kapalı olsa bile kendisine dokunanın o olduğunu bilirdi.

Iris nefesini verdi, dudaklarında tuzun ve kanın metalik çınlamasının tadını aldı. Bakışları yavaşça onunkilerle buluşmak için geri kaydı.

Roman'ın gözleri ona bakarken hâlâ karanlıktı ama şüphe parıltısı yoktu. İnançsızlık da yoktu. Sadece sanki Iris onu uzun bir uykudan uyandırmış gibi bir açlık parıltısı vardı.

Parmakları Iris'in dirseğinin kıvrımını takip ederek kolundan aşağı indi, ta ki eli Iris'in elini bulana, başparmağı evlilik yüzüğüne dokunana kadar. Adam sanki acı çekiyormuş gibi hafifçe soludu ama Iris karşılık veremedi onu çekti. Kadının yüzü aşağıya doğru eğilirken, adamınki yukarıya doğru eğildi, ta ki bakışları aynı hizaya gelene ve ağızları arasında bir nefesten başka bir şey olmayana kadar.

"*Iris*," dedi. "Iris, ben-"

Konuşması uzaktan gelen silah sesleriyle kesildi.

Iris irkildi ve pencere kenarına çömeldi. Hayalinde

Tobias ve Attie, yolun kenarında onu bekliyorlardı. Gitmesi gerekiyordu ama yine de kalbini köklerinden koparmak üzereymiş gibi hissediyordu.

"Benimle gel Kitt," diye fısıldadı, elini daha sıkı tutarak. "*Benimle gel.*"

Roman gözlerini kaçırdı. Onun içindeki mücadeleyi görebiliyordu.

Alnında parıldayan ter, sanki vücudu muazzam bir baskı altındaymış gibi.

"Yapamam," dedi kısık sesle. "Kalmam gerekiyor."

Iris başını salladı, protestosu dilinin ucunda eriyip gitmişti. Gözleri yaşardı ve dünya bulanık bir sise dönüştü. Kaçmak için döndü ama Roman sanki onu bıraktığı anda duman olup uçacakmış gibi sıkı sıkıya sarıldı.

"Bana bak." Sesi alçak perdeden geliyordu. Kendinden emin ve zorlayıcıydı. Savaş aralarına girmeden önce de böyle konuşuyordu. "Doğru zaman geldiğinde seni tekrar bulacağım. Yemin ederim."

"Öyle olsa iyi olur," diye karşılık verdi.

Ağzının köşesi kıvrıldı. Bir gülümseme, ama geçiciydi. "Ve bunu yaptığımda, benden sana borçlu olduğum iyiliği isteyebilirsin."

Iris kaşlarını çatı. Ne iyiliği? Bu konu hakkında hiç konuştuklarını hatırlamıyordu. Roman onun yüzünü okumuş olmalıydı; daha fazlasını söylemeye başladı ama tanıdık olmayan bir ses tarafından bölündü. Merdiven boşluğundan yükselen keskin bir çağrı.

"Muhabir mi? Rapor ver."

Roman onu bırakırken, "*Koş Iris*," diye yalvardı.

Parmaklarını esnetene kadar avuç içi onunki olmadan eksik hissediyordu. Yüzüğünün meşalenin ışığını yakaladığını gördü.

Iris onu hiç çıkarmadı. Yüzük, Roman'ın onu ilk kez oraya götürmesinden beri parmağında duruyordu, bir bahçede parıldıyordu. Ama şimdi tereddüt etmedi; yüzüğü kaydırarak çıkardı ve ona verdi.

"Sende kalsın," dedi. "Beni hatırlaman için bir hatıra."

Roman cevap olarak hiçbir şey söylemedi. Ama parmakları yüzüğün etrafında kıvrıldı ve onu avucunun içinde bir sır gibi sakladı.

Iris arkasını döndü. Kendini karanlığa bırakırken adamın gözlerinin üzerinde olduğunu ve her hareketini izlediğini hissedebiliyordu.

Incandescent Hearts

Iris bir takırtıyla verandanın çatısına çarptı. Sağ ayak bileği düşmenin etkisiyle sızlıyordu, ancak eğilip yuvarlanmayı başardı ve kenarı bulmadan önce kendini yakaladı.

Saz avucunu kesti ama acı bir işaret fişegi gibiydi ve saçaklara tünerken odaklanmasına rehberlik etti.

Pencereye bir göz atmak istedi. Roman'a son bir kez bakmak için.

Iris direndi, bunun yerine gözlerini ileriye dikti. Tam önünde bir tarla vardı, uzun otlar rüzgârın esintisiyle eğiliyordu. Solunda, ay ışığında gölgelenen ana yolu ve çayırı sürünen bir yılan gibi kesen Hawthorne Yolu'nu görebiliyordu.

Epey uzaktaydı ama güvenli bir yere ulaşana kadar çimenlerin örtüsünü kullanarak kaçabileceğinden emindi. Sonra koşarak Tobias ve Attie'nin yanına dönebilirdi.

Iris kendini çatının kenarından aşağı bırakmadan önce gözlerini bir saniyeliğine kapattı.

Ayaklarının üzerine düştü, çarpmanın etkisiyle ayak bileği tekrar zonklamaya başladı ama bu uzun bir düşüş değildi. Tökezleyerek dengesini bulmak için uzandı. Yakındaki çimlerin üzerinde iki yağmur varili duruyordu ve eğilip aralarına saklanarak çevresini değerlendirdi.

Bir dakika geçti. Sonra bir dakika daha. Iris kendini beklemeye zorladı. Henüz fark etmediği bir devriye olabileceğinden endişeleniyordu.

arkasından bir kapı açılmadan önce aklından geçiyordu. Kaldırım taşlarına vuran botların kendisine doğru geldiğini duydu.

Iris fiçılara yakın durdu ve fark edilmemek için onları bir kalkan olarak kullandı. Uzun boylu bir gölgenin yanından geçip gitmesini göz ucuyla izledi.

Yine bekledi. Asker sanki bu araziye gözlemek için görevlendirilmiş gibi geri döndü.

Iris bir sonraki geçişinde adımlarını saydı, arkası dönükken ne kadar zamanı olduğunu görmek için. Sonra zorlukla yutkundu ve kendini ilerlemeye zorladı. Çimenlerin arasından olabildiğince hızlı bir şekilde süzüldü, gözleri ileride, yolun nereye uzandığını bildiği yerdeydi. Biri onu fark etmeden önce on adım atabilmişti.

"Dur!"

Iris, Roman'ın sesini hatırlayana kadar içgüdüsel olarak dondu kaldı. Söylediği son sözler, ayrılmış dudaklarına yumuşak bir fısıltı gibi gelmişti.

Koş, Iris.

Koşmaya başladı. "DUR dedim!"

Saklanmak için artık çok geçti. Iris kendini daha hızlı, daha sert itti. Çimenler bacaklarına çarpıyordu; gece havası nemli tenine soğuk geliyordu. Kürek kemiklerinden kanatlar açılmış gibi hissediyordu, sanki hiçbir şey onu durduramazdı, ta ki hızlı silah sesleri topuklarını kovalayana kadar.

Iris'in ayağı takıldı, kanı korkuyla uğulduyordu.

Her nasılsa, kurşunlardan kaçarak dik durmayı başardı. Mermiler sol tarafındaki toprağa saplanıyordu, o kadar yakındı ki delinmiş balçığın kokusunu alabiliyordu. Panik, barajı yıkılan bir nehir gibi içinden akıp geçti.

Hawthorne Yolu'na varmak üzereydi.

Bir el silah sesi daha karanlığı deldi ve ardından bağırışlar duyuldu. Iris asla arkasına bakmadı. Botları yola değdiğinde, Tobias'ın bir zamanlar park ettiği yere ulaştığını anladı. Biliyordu çünkü yoldaki çukurun yanından geçmişti ama araba ortalıkta görünmüyordu.

Gittiler.

Iris elini göğsünün üzerine koydu, rahatlamıştı. Yıkılmıştı. *Nereye gideceğim?*

diye düşündü, kalbini sakinleştirmeye çalışırken ciğerleri kabarıyordu. Dacre'in askerlerinden kaçmasını sağlayacak yeni bir plan yapması gerekiyordu ama hızı kesilmeye başlamıştı. Düşünceleri kırık camlar gibi dağıldı.

Bitkin bir halde yolda hızlı adımlarla yürümeye başladı. Tanıdık bir motor sesi duyana kadar etrafı bulanıktı. Bir vuruş sonra, iki Farlar geceyi yarıyor.

Tobias'ın otomobili, yolun diğer tarafındaki çimenlerin arasından çıkarak ona doğru hızla geliyordu. Iris onu karşılamak için ileri atıldı, farların parlak ışığı yüzüne vuruyordu. Arkasında, Dacre'in askerleri ona *durması için* bağırıyordu, *dur!*

O durmadı. Emirleri, şafaktaki yıldızlar gibi karanlığın içinde eridi. Tobias arabayı yana çevirip arka kapıyı ona doğru çevirdiğinde Iris sıçradı.

Arabanın yan tarafına çarptı, dizleri metal kapıya çarptı. Attie uzanıp kollarından tutarak onu taksinin içine çekti ve Iris daha yüzünü bile buruşturamadan Tobias gaza bastı. Lastikler yolda gıcırıyor, mermiler tampona çarparken çamur saçıyordu.

Bir başka karışık şarkı söylenirken kızlar döşeme tahtasında kambur duruyorlardı.

Uzaktan silah sesleri geliyordu. Ancak tehdit kısa süre içinde silikleşti ve altlarındaki motor daha da hızlandı.

"Iris?" Attie onun koltuğa oturmasına yardım etti. "Yaralandın mı?

Yaralandın mı?

...?"

"Ben iyiyim," diye cevap verdi Iris düzensiz bir ses tonuyla. "Bizi takip edecekler mi?"

"Bilmiyorum," dedi Tobias, arabayı bir sonraki vitesine geçirirken. "Yine de en iyisi onlar yapacakmış gibi davranmak."

Iris başını salladı ve İngiliz anahtarını cebinden çıkardı, ancak ellerinin titrediğini fark etti. Adrenalin azalıyor, kemiklerinde korlar bırakıyordu. Aletin döşeme tahtalarına çarpmasına izin verdi ve avuçlarını kollarına sürttü, üzerine çöken dehşetten başka bir şey hissetmek istiyordu.

Tobias keskin bir viraj alırken, "Dayan," diye uyardı.

Iris dikkatini dağıtacak bir şey olduğu için mutluydu. Rüzgârın yüzüne vuran ısırtığını, tekerleklerin altındaki tükenmiş kilometrelerin öfkesini arzuluyordu. Ona tehlikeden uzaklaştığını hatırlatacak herhangi bir şey.

"Görüyorum ki lastiği tamir

ettirmişsin," dedi. Tobias homurdandı

ama Attie sadece inledi.

"Bijon anahtarı hep bagajdaydı," dedi Attie. "Bir battaniyenin altında. Üzgünüm, Iris. Seni kasabaya göndermemeliydik. Kibritle sana geri dönmen için işaret vermeye çalıştım ama artık çok geçti."

"Sorun değil," dedi Iris. "Gittiğim iyi oldu."

Nedenini açıklamadı ama Attie merakla başını yana eğdi.

Daha sonra Iris ona her şeyi anlatacaktı. Güneş doğduğunda ve Iris kendini Roman'ın hayal ürünü bir hayalet olmadığına ikna edebildiğinde.

Çünkü bir yanı hâlâ adamın elinden ve sözlerinden yumuşamış hissediyordu, sanki tüm bu karşılaşma sadece bir hayalden ibaretmiş gibi.

Iris parmağına, evlilik yüzüğünün geride bıraktığı oyuğa dokundu ve bakışları yıldızlarda olana kadar başını geriye yasladı. Düşündü ki takımyıldızları hiç bu kadar yakın ya da güzel görünmemişti.

"şunu görüyor musun? Dikiz aynamda yanıp sönen bir şey var." Tobias'ın yumuşak ama acil sözleri Iris'i uyandırdı.

Ne kadar uyukladığını bilmiyordu -iki dakika ya da belki yarım saat- ve öne doğru oturup boynundaki çatlağı ovuşturdu. Arkadaşları önlerine değil arkalarına bakıyordu ve o da koltuğunda dönüp gözlerini kısarak karanlığa baktı.

"Görüyorum," dedi Attie, tam o sırada Iris de uzakta bir iğne ucu kadar kırmızı renkli bir ışık fark etti. "Ama nedir o?"

Başka bir ışık küresi. Ve sonra bir üçüncüsü, bir sıra haline gelene kadar, giderek büyüyorlardı. *Kalpler*, Iris fark etti. Akkor halindeki kalplerdi, soluk, yarı saydam derinin içinde atıyorlardı.

"Av köpekleri," dedi midesi düğümlenerek. "Dacre tazıları üzerimize saldı."

Attie dönerek Tobias'a daha da yaklaştı. "Ee, Bexley? Panik yapma ama şimdi biraz daha hızlı srmen gerekiyor."

"*Biraz daha hızlı?*" Tobias motorun sürekli kükremesi üzerine bağırdı. "Zaten beşinci vitesteyim."

"Lütfen bana altıncı vites olduğunu söyleyin. Ya da yedi."

Tobias omzunun üzerinden baktı, ay ışığı yüzünü gümüş rengine boyuyordu.

Iris onun eski efsaneleri bilip bilmediğini ve ışıkları doğal olmayan kalpler olarak tanıyıp tanımadığını merak etti. Ya da belki de keskin bir şekilde ortaya çıkan uzun bacakları ve çıplak dişleri grmşti. Tobias geri döndü ve arabayı bir sonraki vitesine geçirdi.

Araba bir protesto sesi çıkardı. Iris gözlerini kapattı, saçları rzgrdan yanmış yüzüne dolanıyordu. Tek düşünebildiği *lütfen, lütfen yapma yıkılmak. Burada olmaz, şimdi olmaz.*

"Bize yaklaşıyorlar, Bexley," dedi Attie. "Tanrı aşkına, nasıl bu kadar hızlılar?"

"Hız için yapılmışlar ama dayanıklılık için değil." Tobias tekrar vites değiştirdi. Arabanın hızı belirgin bir şekilde azalmaya başlamadan önce motor şikayet edencesine devir çevirdi.

"Tobias, *yavaşlıyor* muyuz?" Attie inanamayarak sordu.

"Evet, vites düşürüyorum." Dikiz aynasını düzeltti. Tazıların kalpleri gözlerine yansıyor ama sakın ve aklı başında görünüyordu. "Stres yaptım Motor bu haliyle yeterince güçlü ve tekrar güçlenmesi gerekiyor."

"Pekâlâ. Av köpeklerinin bize ulaşmasına izin vereceğiz, sonra ne olacak?" "Güven bana," dedi, o kadar yumuşak bir sesle ki rüzgâr neredeyse kelimeleri çalıyordu. Attie ağzını açtı ama onun emriyle sadece iç çekti.

Iris o gergin ama sessiz anda tekrar arkasına baktı. Tazıları artık net bir şekilde görebiliyordu. Doğal olmayan büyüklükteki kurtların boyutlarındaki canavarların ağızları keskin dişleriyle parlıyordu. Gözleri kömür gibiydi ve pençeleri yere şimşek gibi çarpıyordu.

"Tobias," dedi Iris. "Sanırım..."

Cümlesini bitiremedi.

Tobias sessizdi ama gözleri tazıların dikiz aynasındaki yansımasına odaklanmıştı. Sanki adımlarını, azalan mesafeyi, hızı, ivmeyi sayıyordu. Çarpışma olasılığını.

Roadster tekrar vites düşürdü. Yol boyunca sürünüyorlarmış gibi hissediyorlardı.

"Beni dinle," dedi Tobias, sesi karanlıkta parlıyordu. Kendinden emindi, sanki köy yollarında tazılarla yarışmaya yabancı değildi. "Onlardan kaçacağım ama bana güvenmelisin ve kabinde alçakta ve güvende kalmalısın. Önündeki halat kolunu tut. Ne olursa olsun, sakın bırakma."

Kızlar kolu kavradı, Tobias Attie'nin başıyla onay vermesini bekledi. Bir sonraki nefesinde frene bastı. Roadster gıcırdayarak durduğunda, tazılar üzerlerine doğru yükseldi.

Iris, uzun bacaklarına musallat olan ve başının sadece bir kol boyu üzerinde hızla ilerleyen soğuk havayı hissedebiliyordu. Pençeleri saçlarını karıştırıyor ve etlerinin nemli, çürümüş kokusunu alabiliyordu. Neredeyse yeraltı âleminin tadını alabiliyordu - ışığın asla dokunmadığı gölgeler, taş zeminler

Zaman acı verici bir şekilde yavaş ilerlerken kanla kayganlaşmıştı. Sanki bir yıl geçmiş gibiydi.

ve tazılar üç meteor gibi başının üzerinde yükselirken, araba altından titreyerek gitti.

Ama tazılar önlerine düştüğünde, dünya endişe verici bir şekilde yeniden odaklandı. Dacre'ın yaratıklarından ikisinin kafası karışmış gibiydi ama biri hızla geri dönerek iki katına çıktı.

Tobias buna hazırды.

Motoru yumuşak bir şekilde birinci vites, ardından ikinci vites geçirdi, roadster ileri doğru sıçradı. Son anda otomobili keskin bir şekilde kesti ve dar bir daire çizerek döndüler.

Iris'in göğsündeki gerilim neredeyse dayanılmazdı, sanki yerçekimi askıya alınmış gibiydi. Annesinin madalyonu yüzünün önünde havada asılı dururken, sanki havada duran bir büyüye yakalanmış gibi döşeme tahtasından yükseliyordu. Ona *tutunmasını, bırakmamasını* hatırlatan bir altın parıltısı.

Arabanın yan tarafı geri dönen tazının arka bacağına çarptı. Mide bulandırıcı bir çıtırtı ve ardından delici bir keskinlik duyuldu.

Tobias arabayı sürmeye devam etti, tekerlekler yoldaki çukurların üzerinden geçerek bir kez daha doğruya doğru fırladı. Roadster, takip etmek için tekrar geri dönerek zaman kaybeden diğer iki köpeğin arasına girdi. Öfkeli hırlamaları yeri gök gürültüsü gibi sarsıyordu.

Iris belli belirsiz dizlerinin üzerine çöktü, bir eliyle tutamağa, diğeriyle Attie'ye yapıştı.

Arkasına bakmaya cesaret etti.

Artık peşlerinde sadece iki tazi vardı, üçüncüsü yolda debelenmek için geride kalmıştı. Ama çift, sanki geniş açık alanlar ve düz yollar efsanevi hızlarını besliyormuş gibi, tekrar onlara yaklaşıyordu.

Bu sefer Iris başka tarafa bakmadı. Yaratıklara baktı. mesafe bir kez daha azaldı. Ve Tobias'ın mümkün olan en yüksek vitede olduğunu anlayana kadar her vites değiştiğini saydı. Roadster en yüksek hızına ulaşmıştı; motorun onlara verebileceği hiçbir güç kalmamıştı. Yolun üzerinde neredeyse uçuyorlardı ve tazılar hâlâ geliyordu.

Tazılar esneyen, çürümüş ağızlarıyla ileri atıldıklarında Iris kaskatı kesildi. Tobias keskin bir virajdan geçerken bir gelgit gibi kabardılar ama sonra çekildiler. Sonunda hızları kesildi ve yavaşladılar, ağızlarından salyalar akarken yenilgi hırıltıları çıkarıyorlardı.

Yine de buna inanmayacaktı. Bu gece kendi gözlerine bile zor güveniyordu.

Iris bakışlarını arkalarındaki, tekerleklerin iz bıraktığı, fırtınaların aşındırdığı yolda tuttu. Kalpleri karanlığa gömülen mum alevleri gibi sönene kadar bakışlarını küçülen av köpeklerinin üzerinde tuttu.

What Truly Happened in the Bluff and Beyond

Haber geldiğinde Roman masasında oturuyordu. Fabrikanın üst katındaki bir odadaydı ve Dacre'in pencere duvarının önünde volta atmasını izliyordu. Subaylardan birkaçı sol tarafta bir grup halinde duruyordu. Roman, Dacre'in emrini beklerken, onun zihninde çok uzaklarda olduğunu inkâr edemiyordu.

Başka bir küçük odadaydı, Marisol'un B ve B'sindeki rahat bir odaydı ve duvarlar boyunca yumuşak ışık halkaları saçan bir dizi mum yanıyordu. Yerde bir battaniye paleti ve bir yığın buruşuk battaniye vardı. Roman'ın sayamayacağı kadar çok kez okuduğu mektuplar. Yalnız değildi ve hiç bu kadar canlı hissetmemişti, ona baktığında, teninin lavanta kokusunu içine çektiğinde kanı şarkı söylüyordu...

Kapı çarparak açıldı.

Roman gözlerini kırpıştırarak anının zihninde paramparça olmasına izin verdi. Evinden kilometrelerce uzakta, bir tanrının emrini bekleyerek masada itaatkâr bir şekilde oturduğu bedenine geri döndü.

Dacre, subaylar ve Roman, mükemmel bir şekilde verdiği selama rağmen eşikte nefes nefese kalan Teğmen Shane'e baktılar.

"Ne haberi?" diye sordu tanrı. Ses tonu vurdumduymazdı ama Roman buna kanmadı. Dacre'in Hawk Shire'da engellenen saldırı yüzünden öfkeli olduğunu anlayabiliyordu. Donmuş bir göle benziyordu, görünüşte sakindi, ta ki biri

Buzun üzerinde genişleyen kılcal çatlaklar. Boşluklardan sızan karanlık, soğuk su, boğulmaya aç.

"Lord Kumandan," diye başladı Shane kısık sesle. "Tazılar geri döndü. İçlerinden biri ağır yaralı. Diğer ikisinde ganimet belirtisi yok." "Yani Enva'nın gözcüsü kaçtı."

"Görünüşe göre öyle, efendim."

"*Görünüyor.*" Dacre soğuk bir hilal gibi gülümsedi. "Söylesene Teğmen, koca bir ordu biz gelmeden önce nasıl tahliye edilir? Ölümlü bir kız açık bir çayırdan birden fazla mermiden nasıl kurtulur? Bir otomobil nasıl olur da en iyi üç av köpeğimi geride bırakır ve bu sırada birini yaralar?"

Roman'ın Shane'i tanıdığı kısa süre boyunca teğmen yiğit ve cesur görünmeyi hiç ihmal etmemişti. Ama o anda teni mumsu ve ölümcül derecede solgundu; inanılmaz derecede genç ve savunmasız görünüyordu.

"Ben... Bilmiyorum efendim," diye kekeledi.

Dacre, "O zaman size nasıl olduğunu anlatayım," dedi. Döndü ve şimdi mükemmel bir sıra halinde duran subaylarına baktı. "Bunun nedeni buradaki birinin bana ihanet etmiş olması."

Yüzbaşı Landis başını eğerek, "İzninizle, Lordum," dedi. Boynuna taktığı anahtar bu hareketle birlikte parladı. Roman'ın hiç şüphesi yoktu Kaptan bunu herkese statüsünü hatırlatmak için sergiliyordu. Kapıları açma gücüne sahip, Dacre'ın gözde çevresinin bir üyesiydi. "Bu odadaki hepimiz size sadık insanlarız. Biliyorsunuz ki biz-"

Dacre elini kaldırdı. Yüzbaşı Landis sustu, yüzü kızardı.

"Saflarımdan biri bana sırtını döndü," dedi Dacre. "Uyandığımdan beri beni yaralarınızı iyileştiren ve acılarınızı dindiren bir tanrı olarak tanıdınız. Sizler ve sevgilileriniz, sizler ve çocuklarınız, sizler ve hayalleriniz için daha iyi bir dünya inşa eden merhametli ve adil bir tanrı. Ama ihanet benim affedemeyeceğim bir şey." Durakladı ve kelimeler havada duman gibi kaldı. "Hepiniz... beni terk edin. *Şimdi.*"

Teğmen Shane geri çekildi. Subayların çoğu -akıllı olanlar- kapıya yönelirken, birkaçı da Dacre'ın kendilerinden şüphelenmesinden korkmuş gibi kızarmış yüzleri ve endişeli bakışlarıyla oyalandılar.

Roman, Dacre'ı gözünün önünden ayırmadan ayağa kalktı. Daktilosunu olabildiğince sessiz ve dikkat çekmeden hızlıca topladı. Bir gölge olmak istiyordu. Fark edilmemek. Duvardaki küçük bir güve.

Kapıya doğru yürüdü, sırtı dimdikti ve daktilo kutusu elindeydi. Dacre'in adını söylemesini ve onu geri çekmesini korkudan kaskatı kesilmiş bir halde bekledi. Dacre'in o tekinsiz mavi gözleriyle onu yere yapıştırmasını ve gerçeği boğazından koparıp almasını. Giysilerindeki ihanet kokusunu duymak için.

Ama Dacre dönmüştü ve yüzü pencerelere ve camların ardındaki geceye dönüktü. Gözleri yıldızlara, aya ve boş gölgelerle dolu şehre dikilmişti.

Roman memurlarla birlikte kaçtı.

Roman, metal merdivenlerin yarısına kadar indiğinde fark etti ki, oradan ayrılmayı başarmış olması iyi bir şeydi. Sağ bacağından aşağıya doğru bir sancı yayıldı. İlk başta bunun sadece korkusunun artçı sarsıntıları ve sayısız adımın verdiği efor olduğunu düşündü, ta ki göğsünde hissedene kadar. Bir şey onu içten içe kemiriyor, ciğerlerini ağırlaştırıyordu.

Bir öksürüğü bastırdı, topallamasını gizledi.

Roman sonunda ana kapıya ulaşmayı başardı. Dışarı çıktı ve boş bir ara sokak bulana kadar yürüdü. Ancak o zaman durup tuğla duvara yaslandı.

Avucuyla ağzını kapattı ve öksürdü. Şakakları zonklamaya başladı ve mide bulantısı boğazından yukarı tırmandı. Neden bu kadar kötü hissettiğini bilmiyordu, ta ki haftalar önce Avalon Bluff'taki gazın tadını hatırlayana kadar. Ciğerlerini nasıl yakmıştı. İçine nasıl yayılmış, başını ağrıtmış, midesini bulandırmış, bacaklarını titretmişti.

Bu anıyla bağlantılı olarak paniğinin yükseldiğini hissedebiliyordu. Gaz etrafını sardığında, tarlada sürünerek ilerlerken hissettiği dehşet.

O gün hayatta kaldın, dedi Roman kendi kendine. Bitti ve sen hayatta kaldın.

Artık güvendesin.

Gözlerini kapadı, yavaş ve derin nefesler aldı. Baş ağrısı ve mide bulantısı gibi bacağındaki ağrı da devam etmesine rağmen kemiklerindeki gerginlik azaldı.

Roman elini Iris'in alyansının saklı olduğu cebine götürdü.

Günlerimin senin yanında uzun olması için dua ediyorum.

Ona dokunduğu anda her şey aklına gelmeye başlamıştı.

Ruhunuzdaki her özlemi doldurmama ve tatmin etmeme izin verin.

Altın tarlada ona doğru koştuğunu hatırlıyordu.

Elin benim elimde olsun, güneşte ve gecede.

Onunla bahçede yemin ettiklerini hatırlıyordu.

Kemiklerimiz toza dönüşene kadar nefeslerimiz birbirine karışsın ve kanımız bir olsun.

Tatlandırılmış karanlıkta onun adını nasıl fısıldadığını hatırladı.

O zaman bile, ruhunu hala benimkine yemin etmiş bulabilir miyim?

Aya ve yıldızlara bakarken içinden bir ürperti geçti. Her şeyi hatırladı.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Wings

a

C yaş

Outshine, Once Again

River Down'a dumanlar içinde yuvarlandılar.

Öğleden sonra sonuydu ve acımasızca güneşliydi. Gökyüzünde tek bir bulut bile yoktu ve Tobias arabayı düşük, gürültülü bir vitesle geçirirken Iris gözlerini siper etti. Kasaba askerler ve kamyonlarla doluydu, bu da virajlı yollarda ilerlemeyi zorlaştırıyordu. Görünüşe göre Enva'nın tugayı saatler önce gelmiş, sokak köşeleri, arka bahçeler, yosunlu nehir kıyıları, şehir meydanı gibi boş buldukları her yere yerleşmişlerdi. Sıcak yemek ve kahve taşıyan, çamaşır yıkayan ve çamaşır iplerine asarak kurutan kasaba sakinleri ise tam bir tezat oluşturuyordu.

Iris her şeyi belli belirsiz bir ilgiyle izledi. Zihni kilometrelerce uzakta, sanki onu o gardıropta bırakmış gibi hissediyordu. Roman'la birlikte o garip, meşalelerle aydınlatılmış odada.

Tobias sonunda Lucy'nin evinin önüne park ettiğinde Iris şaşkınlığını üzerinden attı. Mışıl mışıl uyumayalı ya da doğru dürüst bir yemek yemeyeli epey olmuştu. Arabadakilerin hiçbirisi uyumamış, yorgunluk ve açlığın içlerinde sivri dişler gibi uzayıp gitmesine izin vermemişti. Ne dinlenmeye ne de yemek yemeye vakit vardı. Arkalarında av köpekleri ve kızgın bir tanrı varken olmazdı. Tobias, Bitteryne'de sadece benzini doldurmak ve Iris ile Attie'nin bir şeyler atıştırtmasına izin vermek için durmuştu.

Tekrar yola çıkmadan önce Lonnie Fielding'den birkaç sandviç ve bir termos kahve aldılar.

Attie arabanın arka kapısını açtı. Iris de onu takip ederek dışarı çıktı ve ayakları kaldırım taşlarına değdiğinde yüzünü buruşturdu. Ayaklarının ne kadar ağırlı ve hırpalanmış olduğunu fark etmemişti.

Ayağa kalkıp tekrar hareket edene kadar ayaklarına iğne gibi kan hücum etti.

Iris'i şoke eden şey, Lucy'nin verandada bir heykel gibi durup onlara bakıyor olmasıydı. Hayır, daha çok kaşlarını çatmıştı ve Marisol'un kız kardeşi merdivenlerden inip onlara yaklaşırken Iris kendini tuttu. Siyah bir bluz, koyu kahverengi bir pantolon ve gıcırdayan, sıkıca bağlanmış botlar giymişti.

Iris kendini azarlanmaya hazırlayarak bekledi ama Lucy'nin kaşlarındaki çizgiler yumuşadı.

"Üçünüz iyi misiniz?" diye sordu huysuzca.

"Hayattayız," dedi Attie.

Lucy sessizdi ama mavi gözleri sanki yaralarını arıyormuş gibi üzerlerinde geziniyordu. Bakışları Iris'in yüzünde biraz fazla oyalandı ve Iris dağılmış saçlarına, güneş yanığı yanaklarına, çatlamış dudaklarına dokunma isteğine direndi. Berbat görünmesi gerektiğini biliyordu ve Lucy konuştuğunda görünüşü için özür dilemek üzereydi.

"İçeri gel," dedi daha yumuşak bir ses tonuyla. "Seni bekleyen bir demlik çayım ve bisküvilerim var."

Marisol ve Keegan gerçekten de içeride, mutfak masasında oturmuş bekliyorlardı. Ellerini birbirine kenetlemiş, başlarını birbirlerine yaklaştırmış konuşuyorlardı.

Marisol, Lucy gibi arabanın kaldırırına park ettiğini duymamış olmalıydı, çünkü Tobias, Attie ve Iris'in mutfığa girdiğini görünce başını kaldırdı ve nefesi kesildi.

"Yaralandın mı?" diye sordu aceleyle ayağa kalkarak. "Keegan bana Winthrop'u geçmeyeceğinizi söyledikten sonra üçünüz birden Hawk Shire'da ortaya çıktınız!" Ama sözlerinde neredeyse hiç ısırtık yoktu, sadece üçünü birden kucaklayıp bir tavuğun yavrularına yaptığı gibi onları kanatlarının altında sıcak bir şekilde toplarken rahatlamıştı.

Iris, Marisol'un omzunun üzerinden Keegan'ın keskin bakışlarıyla istemeden de olsa karşılaşınca, "Biz iyiyiz," dedi.

Tuğgeneral masadan kalktı ama sessiz kaldı.

Marisol geri döndü, gözlerinde ateş vardı. "Bana onların tören alayında olduğunu söylemiştin, Keegan. Bana *güvende olduklarını söylemiştin.*"

Lucy aydanlığı ocağa koydu ama gözleri ileri geri gidip gelerek her Şeyi not aldı.

"Bir anlaşmamız vardı," dedi Keegan sakince. Marisol ateŐse, o da su gibiydi. "Ne oldu?"

"Lastik patladı," diye yanıtladı Tobias. "Zamanında tamir edebildik ama Dacre'ın askerlerinden bazıları geri ekildiğimizi gördü." Sanki başka ne söyleyeceğinden emin değilmiş gibi Iris'e baktı.

Keegan fark etti.

"Iris?" dedi tuğgeneral.

Iris parmaklarını ıtlattı. "Dacre av köpeklerini serbest bıraktı."

Mutfaklm sessizliğine büründü. Arka bahçeden gelen kuşlar bile melodilerini söylemiyordu.

Marisol nabzının düzensiz atışını gizlercesine elini boğazına götürdü ve sonunda, "Tazılar mı? *Tazılar* seni kovaladı mı?"

"Bexley onları roadster'ıyla geride bıraktı," dedi Attie. Omzu Tobias'ın omzuna yakındı; yanlarından sarkan parmakları arasında sadece bir parça boşluk vardı. "Bunu kanıtlayacak tüm ezikler ve çamurlar elimizde."

"Bunu kanıtlayacak *herhangi bir* ezik ya da çamur olmamalı," dedi Marisol.

yanakları kızardı. "Ne av köpekleri, ne ejderhalar, ne de bombalar olmalı. Çocuklar, gençler, yetiŐkinler olabilmeli, hayal kurabilmeli, sevebilmeli ve tüm bu *korkunç* karmaŐa olmadan hayatlarınızı yaŐayabilmelisiniz."

Mutfak bir kez daha sessizliğe gömüldü. Bir esinti açık pencereden perdeleri karıştırdı ve bu, sabitliğin yumuşak bir hatırlatıcısıydı. Güneş batmaya ve doğmaya devam edecek, ay ağarmaya ve azalmaya devam edecek, mevsimler iek açacak ve eriyecek ve tanrılardan biri ya da her ikisi de mezara girene kadar savaş devam edecekti.

Gergin sknet nihayet çaydanlık tıslamaya başladığında bozuldu. Lucy onunla ilgilenmek için harekete geçti.

"Mari," diye fısıldadı Keegan nazikçe.

Marisol içini çekti ama sanki bir okla vurulmuş ve onu kemiklerinden nasıl çıkaracağını bilemiyormuŐ gibi yüzüne umutsuzluk çökmüştü. Iris anlıyordu, çünkü o da bunu hissediyordu -o ağır, korkunç kederi- ama Kelimeler kalındı ve dişlerinin arkasına takılıyordu. Onları yuttu ve kendi kendine hepsini daha sonra yazacağını söyledi. Karanlık olduğunda. Sadece o, tuşlar ve mürekkeple iŐaretlemesini bekleyen boş bir sayfa olduğunda.

"Masada bize katılın," dedi Marisol. "Sizi güvende tutamayacağımı ya da bu savaşın en kötü yanlarından koruyamayacağımı biliyorum. Ama şimdilik sizi beslememe izin verin. Aç olduğunuzu biliyorum."

Lucy'nin mükemmel demlenmiş çayı ve Marisol'ün jambonlu ve hardallı sandviçinden sonra Iris daktilosuyla birlikte çamaşır odasına çekildi.

Tekrar burada olmak tuhaftı, gün batımı pencere camlarını boyuyor, çamaşırlar hayalet gibi asılı duruyordu. Gardırop önünde diz çökmesini bekliyordu.

Iris daktilo kutusunu yere bıraktı. Çürüklerinin ve kabuklarının acısını hissederek dizlerinin üzerine çöktü. Yavaşça Birinci Alouette'in kilidini açtı. Tuşlar sanki onu yazmaya çağırıyormuş gibi parıldıyordu. Yine de Iris nereden başlayacağını bilmediğini fark etti. Ani bir keder dalgasına kapıldı ve avuçlarındaki kir, metal ve çavdar izlerini tadarak elleriyle yüzünü kapadı.

Nefesinin düzensiz ritminde tanıdık bir ses duydu.

Iris gözlerini sildi ve gardırobun kapısında onu bekleyen iki farklı mektubu görmek için başını kaldırdı. Ne okumak üzere olduğunu bilmesine imkân yoktu. Harika bir şey mi yoksa kalbini daha da parçalayacak bir şey mi?

Kendini her şeye hazırladı ve okumak için en yakın sayfayı açtı:

1. Morgie evcil salyangozunuzun adıydı. (Merak ediyorsanız söyleyeyim, "hüzünlü salyangoz hikayelerinizi" dinlemekten asla bıkmayacağım).
1. Göbek adın Elizabeth, büyükannenin şerefine. (Merhaba, E.)
3. En sevdiğiniz mevsim sonbahar, çünkü o zaman havada sihrin tadılabileceğine inanıyorsunuz. (Neredeyse beni din değiştirtiyordun.)

Şok içinde durakladı ve Roman'ın yazdığı kelimelere baktı. Günler önce gönderdiği üç sorunun cevaplarıydı bunlar.

Bir sızı kaburgalarını sızlattı. Daha fazlası için yanıp tutuşuyordu ve bir sonraki mektubu eline alıp açtı. Okudu:

Aynı şekilde size karşılık vermemem büyük bir ihmalkârlık olurdu, bu yüzden sorularımı sormama izin verin, sanki bir altın tarlasına üç dilek ekiyormuşum ya da bütün olması için sizden üç yanıt gerektiren bir büyü yapıyormuşum gibi:

1. Çayımı nasıl alacağım?
1. Göbek adım ne?
3. En sevdiğim mevsim hangisi?

Not: Sorularınızdan ikisini çaldığım için özür dilerim. Oldukça orijinal değil, biliyorum ama sorun edeceğinizi sanmıyorum.

Iris gülümsedi. Zahmetsizce cevabını yazdı ve gönderdi:

Üç soru, üç cevap. İşte istediğiniz büyüünün ikinci yarısı:

1. Çayı değil, kahveyi tercih ediyorsunuz. Gerçi gazetede yeterince içtiğinizi gördüm ve sadece bir kaşık bal veya şeker koyuyorsunuz. Süt koymuyorsun.
1. Carver. (Yoksa sevgiyle "C." mi demeliyim?)
3. İlkbahar, çünkü beyzbol o zaman geri döner. (İtiraf ediyorum: Bu spor hakkında hemen hemen hiçbir şey bilmiyorum. Bana öğretmek zorundasınız).

Iris tereddüt etti. Daha fazlasını söylemek istedi ama hâlâ emin olamadığı için kendini tuttu. Ne kadarını hatırlıyordu? Ama gözlerini kapadı ve onu uzaklardaki o garip yatak odasında oturmuş, ateş ışığında yazarken hayal etti. Evlilik yüzüğü onun en küçük parmağına kaymış, tüm anları yeniden toplaması için ona rehberlik ediyordu.

Dacre unutmamasını istedi.

Mektubunu gardırobun içinden gönderdi ve bekledi. Gece çökmek üzereydi ve çamaşır odasının ötesindeki ev birdenbire sesler, ayak sesleri ve bulaşık şingirtılarıyla canlandı. Koridordan koyun eti yahnisi ve biberiyeli ekmek kokusu geliyordu ve Iris müfrezelerden birinin o akşam beslenmek üzere Marisol ve Lucy'lere geldiğini biliyordu.

Iris yerde kaldı, parmakları dizlerine vuruyordu. Sonunda Roman cevap verdi.

Sevgili Iris,

Sana ikinci kez aşık olmama şaşırmalı mıydım? Karanlıkta bile sözlerinin beni burada bulmasına şaşırmalı mıydım? E. mektuplarını beni koruyan bir kalkan gibi kalbime yakın taşımama?

Artık rakip olmadığınızı biliyorum, ama eski günlerdeki gibi çetele tutuyorsak, zekân ve cesaretle beni çoktan gölgede bıraktın. Bu da bana basit bir şeyi hatırlatıyor: sana karşı kaybetmeyi ne kadar sevdiğimi. Sözlerini okumayı ve zihnini keskinleştiren düşünceleri duymayı ne kadar çok seviyorum. Ve şimdi önünde diz çöküp sana ve yalnızca sana teslim olmayı ne kadar çok isterdim.

Geçtiğimiz birkaç hafta boyunca senin bir rüyadan başka bir şey olmadığını düşündüm. Karmakarışık zihnimin, hatırlayamadığım travmayı işlemek için yarattığı bir hayal. Ama sana dokunduğum an her şeyi hatırladım. Ve şimdi anlıyorum ki bunca zaman, her gece rüya gördüğümde, tüm parçaları bir araya getirmeye çalışıyordum. Sana geri dönmenin yolunu bulmaya çalışıyordum.

Şu anda nerede olduğunu bilmiyorum. Aramıza kaç kilometre girdiğini ve önümüzdeki günlerde bizi nelerin beklediğini bilmiyorum ama bana çok dikkatli olacağına dair söz verdiğin sürece sana elimden geldiğince bilgi vereceğim. Bunu söylemenin garip olduğunu biliyorum; savaşta olan bir ülkeyiz ve hiçbir yer güvenli değil. Hepimiz risk almalı ve fedakarlık yapmalıyız.

Bizim için çok değerli bir şey ve yine de benimle yazışmak sizin sonunuzu getirirse ya da size taşıyamayacağınız kadar ağır bir yük verirse buna dayanmam.

Bunu kabul ediyorsanız, bana yazın. Kabul etmiyorsanız, yine de bana yazın. Düşüncelerinizi bilmek istiyorum. Sözlerinize aç olduğumu itiraf ediyorum.

Sevgi
ler,
Kitt

Sevgili Kitt,

Sözleriniz beni derinden etkiledi. Ayrıca onlara, size açlık duyuyorum ve sanki yazdıklarınızdan tomar tomar yutabilirim ve asla doymam. Bu mektuplar tekrar görüşene kadar beni idare edecek.

Çetele tutmuyoruz ama cesaretin ve zekân, kalplerin durduğu ve son vuruşlarını yaptığı bir yerde seni hayatta tuttu. Sen tanıdığım en cesur insansın, Kitt.

İstedığınızı kabul ediyorum ama bunun tek nedeni kelimeleri ağzımdan çıkmış gibi görünmeniz. Benden çok daha tehlikeli bir konumdasınız ve Dacre'ın hareketlerini ve taktiklerini bırakmak, kaçınılmaz gibi gelse de sizden yapmanızı istemekten korktuğum bir şey. Daktilolarımız ve bulunduğumuz yer göz önüne alındığında, sen ve benim kaderimizde bu yol varmış gibi görünüyor. Ama seni güvende tutmayı her şeyden çok istiyorum. Seni uzaktan elimden geldiğince korumak.

Karşılaştığınız ve sağlamak istediğiniz bilgi ne olursa olsun, karşılığında dikkatli olacağınıza söz vererseniz bana gönderebilirsiniz. Mektuplarımı okur okumaz imha edeceksin, böylece sana ulaşmaları mümkün olmayacak.

Belki sen ve ben bu savaşı kısaltmaya yardımcı olabiliriz ya da en azından gelgitlerin seyrini değiştirmeye cesaret edebiliriz. Belki de bunu ummak çok fazla olur. Ama bugünlerde daha çok imkânsızlıktan yana olduğumu fark ettim. Büyünün sınırına doğru eğiliyorum.

Sevgi
ler,
Iris

Not: Bir önceki mektubunuzda "outshine" kelimesinin yanında bir yıldız işareti olduğunu fark ettim. Yazım hatası mı?

Sevgili Iris,

Anlaştık. Gelgitleri değiştirmeye cesaret edelim. Bana yazın ve boşluklarımı **doldurun**.

Sevgi
ler,
Kitt

Not: Yazım hatası mı? Hayır, Winnow. Sadece bir dipnot eklemeyi unutmuşum, o da şöyle olmalıydı:

* outshine: geçişli fiil

- daha parlak parlamak için
- ihtişam veya gösterişte üstün olmak

O kelimeyi bana orduda, siperlerde nasıl söylediğini hatırlıyor musun? Bluff'a seni gölgede bırakmak için geldiğime inanmıştın. Ve şimdi bu kelimeyi sana geri söyleyebilirim, ama sadece seni ihtişamla yanarken görmek istediğim için.

Sözlerinizin benimkilerle uyuştuğunu görmeyi çok isterim.

Tell Me of Iris E. Winnow

Roman'ın yaralarının acısı ve rahatsızlığı anılarıyla birlikte tamamen geri dönmüştü.

Yatağında yatarken, karanlığa bakarken ve nefes almakta zorlanırken bunun ne anlama geldiğini düşündü. Yemek masasında midesi bulandığında, subaylarla yemek yerken, yemeği yutmak için kendini zorladığında. Masasının başındayken, Dacre için propaganda yazarken şakaklarındaki donuk zonklamayla savaşıırken. Gecenin bir vakti yalnız kaldığında daktilosunun başına oturur ve yaşadıklarını anlamlandırmaya çalışırdı.

Dacre o gün Bluff'ta beni iyileştirdiğini iddia ediyor. Ona sadık kalırsam sonsuza kadar onun yanında yaşayabileceğimi iddia ediyor. Yine de anılarım aksini gösteriyor ve bedenimde hissettiklerim tam olarak iyileşmediğimin bir kanıtı.

Beni sadece işine yarayacak kadar iyileştirdi, sanki yaralarımı bir bandajla örtüyor, bir şeyleri bir arada tutuyordu. Beni uyuşturmak ve beni buraya neyin getirdiğini unutturmak için. Ama şimdi daha önce kim olduğumu hatırlıyorum... Görünüşe göre büyü gücünün birkaç parçasını kaybetmiş.

Beni ve diğer pek çok kişiyi aldattı, bizi bütün ve onarılmış olduğumuza inandırdı, oysa onun yanında yakın kalmamız için kasıtlı olarak parçalarımızı kırık bıraktı. Onun istediklerine boyun eğen ve itaat eden.

Roman düşüncelerini daktiloya yazardı ama kâğıtta kalmalarına izin vermezdi. Onları daktilodan çıkar ve bir kibritle alev almalarını izlerdi.

Ancak yeni gerçekliği çoğu zaman zihninin ön saflarında yer alıyordu.

Bunun gelecek günlerde, gelecek *yıllarda* kendisi için ne anlama geldiğini merak ediyordu. Eğer bu savaştan sağ çıkarsa, o zaman gerçekten ne kadar yaşaması gerekecekti? Gaz ona ne kadar zarar vermişti ve bu, uygun tıbbi tedaviyle üstesinden gelebileceği bir şey miydi?

Roman elinde daktilo çantası, metal merdivenleri çıkarken bu belirsizlikleri bir kenara itti. Neredeyse Dacre'ın ofisine varmak üzereydi, o günkü görevi için rapor vermeye hazırdı ve nefes darlığını, şakaklarındaki zonklamayı yeniden hissedebiliyordu. Merdiven boşluğunu tırmanmak zorunda kaldığında genellikle böyle olurdu ve Acele etmedi, topallamasını gizlemeye ve derin nefesler almak için kendine zaman ayırmaya dikkat etti.

Sonunda en üst kata ulaştı. Alnındaki teri sildi ve ofise adımını attı.

Dacre yalnızdı, pencereden dışarı bakıyordu. Ama Roman bir şeylerin *ters gittiğini* hemen anladı. Havadaki basıncı hissettiğinde kulakları patladı, sanki bir fırtına yaklaşıyordu.

Roman masanın yanında duraklayarak, "Bir sonraki makaleyi yazmak için buradayım efendim," dedi. "Tabii daha sonra gelmemi istemiyorsanız?"

Dacre sanki duymamış gibi sessizdi. Pencerelelerin ötesindeki bir şey dikkatini gerçekten çekmiş olmalıydı. Tanrı nihayet konuştuğunda Roman uzaklaşmayı düşünüyordu, sesi taşların üzerinden akan su gibi pürüzsüz ve parlaktı.

"Bana Iris E. Winnow'dan bahset."

Roman dondu kaldı, gözleri büyüdü. Dacre'ın sırtı hâlâ ona dönük olduğu için şükrediyordu; Dacre dönene kadar kendini toparlaması için ona üç vuruşluk bir zaman kazandırmıştı. Aralarındaki zayıf güneş ışığında toz zerrecikleri dönüyordu.

"Özür dilerim, efendim?"

"Iris E. Winnow," diye tekrarladı Dacre ve Roman içten içe irkildi. "Eminim onu şimdiye kadar hatırlamışsındır?"

Bu bir tuzak mıydı? Bir test mi?

Dacre mektuplarını biliyor muydu? Hawk Shire'daki kısa buluşmalarını? Roman'ın cebinde saklamaya devam ettiği evlilik yüzüğünü?

Bu sonun başlangıcı mıydı?

Roman dudaklarını yaladı. *Sakin* ol, dedi kendi kendine, kanı damarlarında panikle kabarıırken bile. *Sakin ol.*

"Hayal meyal. Pek akılda kalıcı biri değildi ama sanırım ikimiz de aynı zamanlarda *Oath Gazette*'de çalışıyorduk. Neden onu soruyorsunuz efendim?"

"Kendiniz görün." Dacre masayı gösterdi.

Roman bir adım daha yaklaştı. Odaya ilk girdiğinde gazeteyi fark etmemişti ama şimdi aşağı baktığında *Inkridden Tribune*'ün kalın manşetini görebiliyordu.

MÜZİK AŞAĞIDA: IRIS'ten ENVA & DACRE ARASINDAKİ KIYAMETLİ AŞK HİKAYESİ E. WINNOW

Roman ilk birkaç satırı okudu, nabızı hızla atıyordu.

Bu efsaneyi tanıyordu. Bunu aylar önce Iris'e yazmış ve göndermişti, o zamanlar yeterince zararsız olduğunu düşünmüştü. Hayal gücünü besleyecek ekmek gibi bir şeydi. Ama şimdi işte buradaydı, gazetede küstahça basılmıştı ve Dacre'ın aşağılanması, yarılmış derinin kanlı kemiklerin parlaklığını ortaya çıkarması gibi gözler önüne seriyordu.

İşte Dacre'ın bir zayıflığı olduğunun kanıtı. Bu Enva'ydı. Asla sahip olamayacağı bir aşktı. Onun için kendi aleminde çalınan bir müzikti. İşte bir tanrının insanların inanmasını istediği kadar yenilmez ve güçlü olmadığı gerçeği.

"Bu efsaneye aşına değilim efendim," diye yalan söyledi Roman, başını kaldırıp Dacre'ın soğuk ve düz bakışlarıyla karşılaştı. "Yine de gerçekten o kadar önemli mi?"

Söylenecek yanlış bir şeydi. Ya da belki de zekice bir şeydi. Öfke Dacre'ın solgun yüzünde dalgalanarak dudaklarını geriye doğru kıvrırdı. Dişleri keskin görünüyordu; gözleri karanlık bir şekilde parlıyordu. Ama bu duygu bir anda yok oldu ve yüzü nötr, neredeyse sıkılmış bir ifadeye büründü.

"İnsanların bir yalanın gerçek olduğuna inanması önemli mi Roman?"

"Evet, lordum." Ama Roman'ın zihni fısıldadı, *Bu gerçekten o zaman oldu.*

Bu, bir zamanlar düşündüğüm gibi sadece eğlendirmek için uydurulmuş bir efsane değil.

Dacre bir adım daha yaklaşarak, "Bana ondan bahset," dedi. Gölgesi yerde uzun ve uğursuz bir hal almıştı. "Iris adındaki bu gazeteci kim?"

"Gerçekten onun hakkında pek bir şey hatırlamıyorum.

düşük sınıf kız," dedi Roman omuz silkerek, asit boğazını yakarken bile. Tıpkı babası gibi konuşuyordu ve bu yüzden kendinden nasıl da nefret etmek istiyordu. "Onun tarafından tehdit edilmeniz gerektiğini sanmıyorum, efendim."

Dacre, "Onun tarafından tehdit edilmiyorum," dedi. "Ama bu cevaplanması gereken bir yalan. Elbette bunu benim için yazacaksın. *Gazete işleri yoluna koyacak. Hikâyeyi benim açımdan anlatıyorsun ve ben*

de Oath sakinlerinin gerçeği bilmesini istiyorum."

"Elbette, efendim."

"O zaman otur. Hadi başlayalım. Val makale için gelmeden önce fazla vaktimiz yok."

Roman, zihninde bir hayaletten fazlası olmayan Val'i hâlâ görmemişti ama masanın başına oturmuş, daktilosunu açıyordu.

Daha üç cümle bile etmemişlerdi ki kapı açıldı ve karşılarında kıpkırmızı suratlı bir Teğmen Shane belirdi.

"Mezarı bulduk efendim," dedi nefes nefese. "Yüzbaşı Landis haberi hemen size iletmemi istedi."

"Mezar mı?" Roman şok içinde yankılandı. "Kimin?" Ama bir nefes sonra fark etti ve keskin bir nefes aldı.

"Luz Skyward'ın," diye yanıtladı Dacre, tepkisini ölçüyormuş gibi Roman'a yan gözle bakarak. "Hasat ve yağmur tanrısı. Oldukça işe yaramaz görünen bir büyü, sence de öyle değil mi?"

Roman cevap vermedi. Ölümlü türün hayatta kalmak için hasada ve yağmura ihtiyacı vardı.

Dacre kafasında bir düşünceyi tartıyor gibiydi ama sonra Roman'a ayağa kalkmasını işaret etti.

"Gel, bunu görmelisin. Daktilonu bırak. Döndüğümüzde makaleye devam ederiz."

Roman için Üçüncü Alouette'i terk etmek tamamen ters bir durumdu. Ama kalbi korku dolu bir şekilde ayağa kalktı. Başka bir şey söylemeden Teğmen Shane ve Dacre'ı kapıdan çıkarken takip etti.

Gods at Gravesides

Bir kamyon avluda onları bekliyordu, motoru gümbürdüyordu. Puffs of Roman, Teğmen Shane ile birlikte arkaya yerleşirken egzozdan duman yükseldi. Dacre, neyse ki, başka bir subayla birlikte taksiye bindi. Yolculuk itiş kakışla geçti, Roman çırpınan brandanın arasından karaya dair bir şeyler yakaladı.

Hawk Shire gözden kaybolduğunda, bu yapmacık sessizliğe daha fazla dayanamadı ve Shane'e baktı.

"Morrow'da bana unutmadığım bir şey söylemiştin," dedi Roman.

"Dacre'ın iyileştirdiği tüm askerler hafızalarını kaybetmiyor. Ben sadece Sizin gibi insanların -en başından beri onun için savaşmak üzere askere gidenlerin- geçmişlerine tutunabileceklerini, benim gibi insanların ise yapamam."

"Akıllıca bir gözlem," dedi teğmen. "Ve önümüzdeki günlerde aklınızda tutmanız gereken bir gözlem."

"Nedenmiş o?"

Shane, Dacre'ın kendisini duyabileceği paranoyasıyla kamyonun kirli dikiz camına baktı. "Yaralarını daha da iyileştirmek istedi mi?"

Roman kaşlarını çatı. "Evet. Bir kez."

"Şüphesiz size tekrar soracaktır. Zihninin ne kadar hızlı hatırladığını ölçmenin bir yolu bu. Eğer ona karşı dönme ihtimalin varsa."

"Anlamıyorum. Yaralarımı iyileştirdiğini sanıyordum. Bu neden

."

"İyileşmenin içinde her zaman acı vardır," diye araya girdi teğmen.
"Bundan tamamen kaçınmak mümkün değildir."

Roman dalgınlaştı ama düşünceleri arasında endişe de dolaşıyordu.

Shane bunu hissetmiş olmalı. "Müfrezemde senin gibi olan birkaç er vardı. Hafızaları tamamen geri geldiğinde, yaralarındaki acı da geri geldi. Ve tiksintilerini gizleyemedikleri için, Lord Kumandan onları bir kez daha aşağı indirdi ve bir tur daha iyileşme."

Roman yutkundu. "Yani hafızalarını tekrar mı sildi?" Teğmen yanıt vermedi ama gözleri kısıldı.

Kamyon bir çukura çarparak ikisini de itti. Yanlamasına sarsıntı iyi idi; Roman'a konumunu hatırlattı. Shane onunla eşitmiş gibi konuşuyor olsa da ortak bir zeminde durmuyorlardı.

"Bu yüzden mi ilerleyemedik?" Roman konuyu değiştirerek sordu.
"Mezar aradığı için mi?"

"Eğer böyle bir şey sormak zorundaysanız, cevabı bilmeyi hak etmiyorsunuz demektir."

Bu canını yaktı ve Roman dilini kıvrandırdı. Teğmen onu şaşırttığına Shane'le bir daha konuşmamaya karar vermişti.

"Hangi okula gittiniz, muhabir?" Roman ona baktı.

"Neden bilmek istiyorsunuz?"

"Sana Oath'tan geldiğimi söyledim. Bir sorup göreyim dedim. Belki bir zamanlar aynı çevrelerde koşmuşuzdur."

Pek olası değil, diye düşündü Roman iç çekerek.

"Devan Hall." "Zengin okulu o zaman. Bilmem gerekirdi."

Roman kendini hazırladı, daha fazla yumruk bekliyordu ama Shane sadece daha yakına eğildi, güneş ışığı azalmaya başladığında yüzünü bir gölge kesiyordu.

"Devan Hall'da sana ilahiyat öğretiler mi?" diye mırıldandı teğmen.

"Temel bilgiler," diye yanıtladı Roman. "Neden?"

"O zaman bir insan bir tanrıyı öldürdüğünde ve bir tanrı kendi insanlarından birini öldürdüğünde ne olduğunu bilmediğinizi tahmin ediyorum."

Roman'ın aklı karıştı. Büyükbabasından miras kalan mitoloji kitaplarını düşündü. O eski kitapların bile sayfaları eksikti, tıpkı şehir kütüphanesindekiler gibi. Bilgi yırtılmış ve kaybolmuştu.

"Bir insan bir tanrıyı öldürdüğünde," dedi Roman, "onlar sadece ölürlər. Ölümsüzlükleri sona erer."

"Büyüleri de öyle," diye ekledi Shane. "Eterin içinde kaybolup giderler. Güçleri ölümleriyle birlikte diyarımızı tamamen terk eder."

Hiç kimse Roman'a böyle bir şey öğretmemişti. Bunu düşündü ama Shane acil bir fısıltıyla devam etmeden önce karşı koyma fırsatı bulamadı.

"Sizce Cambria kralı neden son beş ilahinin öldürölmek yerine yüzyıllar önce gömölmesini istedi? Eğer hepsini öldürseydi, büyü diyarımızdan tamamen yok olacaktı. Ve o bunu istemedi.

Tanrıları büyületerek uyuttu ve onların yerine gömdü.

ilahi güç balçığının içinden akmaya devam edecekti. Böylece hem bunun faydalarından yararlanabilir hem de işgüzar, vahşi tanrılardan tamamen kurtulmuş oluruz."

Eğer bu doğruysa, o zaman çirkin bir kaçınılmazlık dışında akıllıca bir hareketti: uyuyan şey bir noktada intikamla dolup taşarak uyanacaktır.

Kamyon vites küçölmeye başladı. Roman bu anın ellerinden kayıp gittiğini hissedebiliyordu.

"Peki bir tanrı bir tanrıyı öldürdüğünde ne olur?" diye sordu, hafızası Dacre'ın haftalar önce söylediğı sözleri canlandırırken bile. *Belirlenmiş büyüümüzle doğarız... ama bu bizi daha fazlasını istemekten ve onu almanın yollarını bulmaktan asla alıkoymaz.*

Kamyon gıcırdayarak durdu. Shane'in yüzü soğuk kayıtsızlığını sürdürdü ama ayağı kalkarken, "Sen bir yazarsın. Eminim bunu hayal edebiliyorsunuzdur, muhabir."

Park edilmiş kamyondan Luz'un ebedi istirahatgâhına kısa bir yürüyüşle ulaşıldı. Mezar, tepeler, yıkık dökük bir ortaçağ kulesi ve kuzey dağlarının mavi uğrak yerinden başka hiçbir şeyin görünmediğı çimenli bir tümsekteydi ve Roman, küçük gruplarının arasından esen rüzgârı ürperdi. Tepelerinde bir fırtına toplanıyordu; bulutlar alçak ve morarmış bir şekilde asılı duruyordu ve Roman yağmurun tadını alabiliyordu.

Kenarda durup Dacre'ın Yüzbaşı Landis'le konuşmasını izlerken koyu renk saçları gözlerine dolanmıştı. Konuşmalarından kesitler duyabiliyordu.

ve haritanın biraz hatalı olmasına rağmen, bu küçük tepenin şüphesiz Luz'un yattığı yer olduğunu anlayabildi. O konuşurken yüzbaşı parmaklarını boynunda asılı olan anahtarın etrafına doladı ve Roman ancak o zaman mezarların kendilerine ait kapıları olduğunu fark etti.

Dacre, anahtarını eline alıp çömelmeye başlayan yüzbaşıya başıyla işaret etti. Yüzbaşı Landis toprakta geniş bir daire çizmeye başladı. ütünün ucu. Roman kemiklerinin uğulدادığını, parazitin vücuduna hücum ettiğini hissedebiliyordu.

deri. Bunun neden tanıdık geldiğini, toprağa çizdiği bu basit gibi görünen resmin nedenini açıklayamıyordu ama havadaki büyüün çıtırtısını tanıdı.

Bir adım geri çekildi ama kaptan tam bir daire çizmeyi bitirdiğinde dondu kaldı. Çimenler ayrılıyor, toprak eski bir deri gibi soyuluyordu. Tüm bunlar toprağın içinde mahzendekine benzer bir kapı oluştuğunu ortaya çıkardı, sadece bu kapı karmaşık oymalarla kaplıydı.

Dacre öne doğru kayarken Yüzbaşı Landis geri çekildi.

Dacre kapıyı açarken kimse kımıldamadı. Kapı ağır ve eski görünüyordu. Yankılanan bir gümbürtüyle yere yerleşti, altın tozu yukarı doğru sürüklendi.

Bir merdiven boşluğu mezara iniyordu. Kendini tamamen kaptırmış olan Dacre, iki yüzbaşı, teğmen ve muhabiri unutmış gibiydi. onu izliyorlardı. Yağmur yağmaya başladığında karanlığın içine tek başına indi.

Roman endişeyle ağırlığını bir ayağından diğerine kaydırdı. Uzaktan teğmene baktı ama Shane mezarın kapısına bakıyordu, yüzünde garip bir ifade vardı.

Üçüncü bir tanrının uyanmasına hazır değiliz, diye düşündü Roman, titreyen ellerini ceplerine sokarak. Dacre bunu neden yapıyor?

Ama sonra Roman'a bir ok gibi saplandı.

Dacre üçüncü bir ilahı uyandırmıyordu. O uyurken Luz'u öldürüyordu.

Bu açıklama Roman'ı şaşkına çevirir çevirmez Dacre ortaya çıktı. Gideli bir dakika bile olmamıştı ve yüzü solgundu. Mezarın kapısını kapatırken gözleri fırtına ışığında parlıyordu, öyle ki kendi gök gürültüsünü çıkardı.

"Lord Kumandan," dedi Kaptan Landis. "Başarılı oldu mu?"

Dacre kırılmış bir ses tonuyla, "Eşiği kapatın," diye cevap verdi.

Roman tanrının yüzündeki öfkenin arttığını, ellerinin nasıl yumruk haline geldiğini görebiliyordu. Dilinin dişlerinin kenarlarında nasıl gezindiğini.

Yüzbaşı Landis aceleyle daireyi tersine çizdi. Toprak kaymış, otlar tekrar bir araya gelmişti. Kapı aralığı kaybolurken, çemberin izleri balçıkta yumuşak bir şekilde kaldı.

Gergin ve sessiz bir şekilde kamyonu doğru yürürken yağmur şiddetle yağıyordu. Ama Roman'ın düşünceleri allak bullak olmuştu. Tek düşünebildiği iki şey vardı: Ya Luz çoktan uyanmıştı ya da başka biri tarafından öldürülmüştü.

When Home Doesn't Smell Familiar

Yemin'e dönüş, Iris'in hayal ettiği gibi bir zafer alayı değildi.

Kasvetli ve gri bir öğleden sonraydı, bir fincan sıcak siyah çay ve ocak başında kalın bir kitap için yalvaran türden bir gündü. Sürekli hafif bir yağmur yağıyordu ve çok geçmeden doğu yolları bataklık gibi, motor yağıyla parlıyordu. Sonuç olarak birkaç kamyon çamura saplandı. Müfrezeler yol kenarındaki nemli otların arasında yürüyerek ilerlemeye başladı. Bir noktada bir koyun sürüsünün geçmesine izin vermek için durmak zorunda kaldılar.

Nihayet şehrin dışına vardıklarında, Şansölye Verlice onları bekliyordu, bir arabanın arkasında durmuş, beyaz, cılız elinde açık bir şemsiye tutuyordu.

"Bu düşündüğüm kişi mi?" Tobias motoru durdururken Attie homurdandı.

Iris sadece içini çekti ve Keegan'ın sıranın önündeki kamyonun atlayıp onu karşılamak için yürümesini izledi. Tobias'ın aracı sadece birkaç araç geride olmasına rağmen, şansölyenin ne dediğini duyamıyorlardı. Iris daha iyi düşünmeden arabadan indi.

"Nereye gidiyorsun?" Attie sordu.

"Biz basınız," dedi Iris, botları çamura batarken. "Ne söylediğini duymamız gerek, değil mi?" Kaymamaya dikkat ederek yolda acele etmeye başladı. Birkaç saniye sonra Attie'nin arkasından yaklaştığını duyabildi.

Kızlar saygılı bir mesafede durdular ama şansölyenin Keegan ve Enva'nın ordusuna söyleyeceklerini öğrenmek için yeterince yaklaşılmaya cesaret ettiler.

"Bu yolun açık ve geçilebilir kalması gerekiyor," diyordu Verlice. "Ve Oath hâlâ tarafsız bölge ilan edilmiş durumda. Sizin ve güçlerinizin şehre sızmasına izin veremem."

Sızmak mı? Iris bu kelime karşısında neredeyse ateş püskürüyordu. Şansölyeye bakarken dişlerini birbirine geçirdi. Enva'nın ordusunun şehirde barınak ve erzak bulmasına izin vermeyecekti. Ordunun şehir surları içindeki insanları korumasına izin vermeyecekti.

Keegan sessizdi, sanki o da şansölyenin girişlerini engellemesine şaşırmış gibiydi. Ama o sadece güçlü bir sesle, "Eğer Yemin için kararınız buysa, öyle olsun. Burada, dış mahallelerde kamp kuracağız. Tek isteğim yaralılarımla hastanede bakım ve barınak bulmasıdır."

Şansölye gözlerini kısmıştı. Keegan'ın geldiği yerden geri dönmesini, kamyonları ve askerleri de beraberinde götürmesini istediği belliydi. Ama o sadece başını eğdi ve şöyle dedi: "Pekâlâ. Yol geçilebilir olduğu ve birlikleriniz şehir sınırları dışında kalarak Oath vatandaşlarına rahatsızlık vermediği sürece bu alanda kamp kurabilirsiniz."

"Peki ya benim yaralılarımla?" Keegan bastırdı. "Günlerdir seyahat ediyorlar ve tıbbi yardıma ihtiyaçları var."

Şansölye, "Bu konuyu konseyimle görüşeceğim," diye cevap verdi. "Bu arada, ben onların kabulü için onay alana kadar yaralıların burada sizinle birlikte kamp kurması gerekecek."

Iris çenesini tuttu. Şansölye onun bakışlarını hissedip başını kaldırdığında onu ve Attie'yi ayakta bulana kadar bunun olduğuna inanamıyordu.

yan yana, ayak bileklerine kadar çamura batmışlardı. Kızgınlık ağzını ince bir çizgi haline getirmiş, kaşlarını boncuk gözlerinin üzerinde ağırlaştırmıştı. Iris düşüncelerinin izini neredeyse duyabiliyordu. *Inkridden Tribune*'deki gazetecilerin ne kadar sinir bozucu olduğunu, insanların bilmesini istemediği şeyler hakkında yazdıklarını.

Aralarında sözsüz bir meydan okuma gerçekleşti ve Şansölye arabanın arkasındaki koltuğuna oturdu. Şoförü motoru çalıştırıp uzaklaşırken, nemli giysileri tenine sürtünen Iris titredi.

Sis giderek yoğunlaşıyor, sessiz bir yağmura dönüşüyordu. Fakat Şansölye'nin Yemin'de kayboluşunu izledi ve yarın gazetede hangi makalesinin yer alacağını çok iyi biliyordu.

"Emin misin, Marisol?" Iris üçüncü kez sordu. "Lucy ve sen Forest ve benimle kalabilirsiniz."

Marisol bir sandığı yere bırakırken gülümsedi. Siyah saçları yağmurda parlıyor, uzun örgüsünden dökülüyordu. "Burada iyi olacağım. Keegan'la kalmak istiyorum, biliyorsun."

Iris başını salladı ama Marisol, Keegan ve tüm askerleri ıslak zemindeki çadırlarda uyumaya terk etme düşüncesi midesinde bir suçluluk ve öfke düğümlenmesine neden oldu. Ateş yakmak için bir yolları bile yoktu. Kamp ateşi yakıp sıcak bir yemek pişirmek ya da bir fincan kahve yapmak isteyen Iris, yardım etmek için ne yapabileceğini merak ediyordu.

Marisol onun düşüncelerini okudu.

Çadırlar yerden mantar gibi yükselmeye devam ederken, "Biraz yağmurdan çok daha kötülerini yaşadıklarını unutmamalısın, Iris," diye mırıldandı. "Biraz kötü hava bize zarar vermez. Belki de yarın güneş parlıyor olacak."

Iris yüzünü buruşturduğunu gizleyemedi. Cambria'nın havası huysuzluğuyla ün salmıştı.

"Sana verdiğim kuş kitabı hâlâ sende mi?" Marisol aniden sordu. "Evet. Ceketimin cebinde."

"Albatrosla ilgili sayfayı okudun mu?"

"Birkaç satır," diye yanıtladı Iris. "Uçarken uyuyabildiklerini hatırlıyorum." "Fırtınanın kuvvetli rüzgârına karşı uçmak gibi. Diğer kuşların yapacağı gibi fırtınadan kaçıp kıyıya yöneliyorlar," dedi Marisol, sandığın içinde bulduğu bir battaniyenin kırıksıklıklarını açarken. "Onlar için fırtınaya doğru uçmak, ondan uzaklaşmaktan daha güvenli, bu bize ne kadar mantıksız gelse de. Ama karaya hiç dokunmadan binlerce kilometre boyunca uçabilirler ve güçlerini bilirler. Sıkıntılı anlarda bu güçlerine yaslanırlar."

Iris bu sözleri düşünerek sessizliğe gömüldü.

"Mantığa *aykırı davranmamı mı* öneriyorsun?" diye sordu sonunda.

Marisol gülümsedi. "Buradaki çoğumuz gibi sizin de güçlü bir fırtınadan geçtiğinizi unutmanızı istiyorum. Şansölye'nin yağdıracığı küçük bir yağmur da bizi tedirgin etmeyecektir."

"Umarım haklısındır, Marisol."

"Ben ne zaman yanıldım ki?" Arkasını dönmeden önce Iris'in çenesine şefkatle vurdu ve battaniyeyi bir askere verdi.

Ama Iris, Marisol'un omuzlarındaki sertliği görebiliyordu, sanki kendini dik tutmaktan yorulmuş gibiydi. Sanki uzun uçuşun daha yeni başladığını ve fırtınanın kaynayan gözüne doğru süzöldüklerini biliyordu.

Tobias kızları Oath'a götürdü. Çadır denizini ve çamurlu yolları geride bırakıp şehrin tuğla ve arnavut kaldırımlarını gördüler. Geri dönmek tuhaftı ve Oath'ın artık gerçekten ev gibi *hissettirmemesi* daha da tuhaftı.

Önce Iris'in dairesine vardılar. Arabadan indi, dizlerinin kapıda açtığı çukurlara baktı. Elinde hâlâ Bunu kanıtlayacak çürükler, Hawk Shire'dan tüyler ürpertici bir kaçışın gerçekleştiğini kendine hatırlatmak için.

"Yarın *Inkridden Tribünü mü*?" Attie söyledi.

"Yarın," diye kabul etti Iris, hızlı bir arabayla diyarı dolaştıktan, alışılmadık yerlerde uyuduktan ve kana susamış tazılardan kaçtıktan sonra bir binada kapalı bir işe dönmenin ne kadar tuhaf olacağını düşünerek.

"Bavullarınızı yukarı taşıyabilir miyim?" diye sordu Tobias, bir elinde daktilo kutusu, diğesinde spor çantası vardı.

"Hayır, ben halledebilirim. Ama teşekkür ederim, Tobias." Iris bavulu ondan aldı. "Umarım yakında tekrar görüşürüz?"

"Beni buralarda göreceğinizden eminim," dedi sırtarak.

Iris, onu duymamış gibi davranan Attie'ye baktı. Ama Iris merdivenleri hızla çıkıp daire kapısına doğru ilerlerken kendini gölgelere doğru gülümserken buldu. Yağmur erken bir alaca karanlığın habercisi olsa da hava tam olarak kararmamıştı ve Forest'ın henüz eve gelmediğini düşünüyordu.

Onu gördüğüne şaşıracaktı. Iris lentodaki gevşek bir taşın arkasına saklanmış anahtarı buldu. Kapının kilidini açtı, Tobias ve Attie'ye el sallayarak iyi olduğunu haber verdi. Roadster egzozundan çıkan bir nefesle uzaklaştı ve Attie'nin üniversite tarafındaki evine doğru yol aldı. Şehir.

Iris loş daireye adımını attı.

Haklıydı. Eve ilk gelen o oldu ve yağmuru botlarından ve ceketinden sıyrıp valizini yere bıraktı. Birkaç lambayı yaktığında ne kadar temiz ve düzenli olduğunu fark etti. Daire nasıl da kokuyordu *farklıydı*. Kötü anlamda değil, ama odanın ortasında bir an durdu ve her şeyi içine çekti, evin her zaman bu garip kokuyu taşıyıp taşımadığını ve sadece geçmişte buna alışıp alışmadığını merak etti.

"Önemli değil," diye fısıldadı, bir kazak ve bir çift kahverengi pantolon için nemli kıyafetlerini aceleyle çıkardı ve daktilosunu mutfak masasının üzerine yerleştirdi.

Ama odayı aydınlatan papatya vazosunu ve büfenin üzerinde Forest için yazılmış iki şişe ilacı fark etti. Kardeşinin sonunda doktora gittiğini öğrenince rahatladığını hissetti.

Ön kapının tokmağı gıcırdadığında Iris su ısıtıcısını kaynamaya bırakmış ve şansölyenin Enva'nın güçlerini şehirden çıkarmasıyla ilgili aynı derecede hararetle bir makale yazmaya başlamıştı.

Durakladı.

Bu kardeşi olmalıydı ve onu tekrar göreceği için hem heyecanlı hem de endişeliydi. Iris ayağa kalktı ve kazağının altında sakladığı madalyona uzandı ve kapı açılırken onu tuttu.

Biri ayağı takılıp fırın kağıdına sarılı bir bageti düşürdüğünde bir itiş kakış ve alçak sesle bir küfür duyuldu.

Iris bir adım öne çıktı, gözleri büyüdü. Bu kişi Orman olamayacak kadar kısa ve inceydi ve yağmurluğunun kapüşonunu geriye atıp diğer paketleri elinde tutmaya çalışırken, Iris yağmurdan kabarmış açık renkli saçlarını ve burnundaki sevimli gözlük parıltısını fark etti.

Iris dik durdu.

Gerçekten de dairesine adım atarken görmeyi beklediği son kişiydi.

"Prindle?"

Fifth-Floor Signals

Sarah Prindle dondu kaldı. "Winnow?" diye bağırmadan önce ağzı mükemmel bir O harfi oluşturdu. Döndüğüne çok sevindim! Eve bu kadar erken dönmeni beklemiyorduk!"

Biz mi? Iris omurgasında bir şokla düşündü, ama Sarah'nın kollarından paketleri almak için sorunsuzca ileri atıldı. Paketler ağırdı ve Iris onları mutfak masasının üzerine, daktilonun yanına koydu ve Sarah'nın yağmurda ıslanmış paltosunu asmak için arkasını döndü.

"Forest'ın ne zaman eve döneceğini biliyor musun?" Iris kararsızca sordu, sanki kendi evinde bir yabancıymış gibi her şeyden emin değildi.

Sarah yere düşen baleti aldı ve buğulu gözlüklerini çıkarıp eteğinin kenarına sildi. "Her an eve gelebilir. Genelde benden önce gelir ve-" Yüzünü garip bir şekilde buruşturarak sözünü kesti. "Özür dilerim, bunun çok tuhaf görüldüğünü biliyorum."

"Sorun yok Prindle," dedi Iris. "Gerçekten. Anladığım kadarıyla sen ve kardeşim artık birliktesiniz?"

Sarah kıpkırmızı kesildi. "Hayır! Demek istediğim... belki. *Eğer* bana sorarsa. Ama hayır. Dürüst olmak gerekirse bunların hiçbirinin olmasını beklemiyordum."

Mutfaktan çaydanlık sesi gelmeye başladı.

"Neden oturmuyorsun, bir demlik çayı paylaşabiliriz," dedi Iris, ocağı kapatmak için adım atarken. "Ve sen de bana ben evdeyken neler olduğunu anlattırın."

Gitti mi?"

Sarah başını salladı ama sanki Iris'in ne düşüneceğinden endişe ediyormuş gibi beti benzi attı. Açıkçası Iris de ne düşündüğünden tam olarak emin değildi. Ama çay tepsisini getirip karşısına otururken Sarah'nın söyleyeceklerini duymak için sabırsızlanıyordu.

"Şey," diye başladı Sarah parmaklarını sıkarak. "Seni böyle hazırlıksız yakaladığım için üzgünüm Winnow."

Iris aceleyle, "Özür dilemeni gerektirecek bir şey yok," dedi. "Gerçekten. Ben sadece... şaşırdım, ama bunun tek nedeni kardeşimin savaş cephesinden döndüğünden beri çok temkinli ve içine kapanık olmasıydı."

"Biliyorum," dedi Sarah iç çekerek. "Ama her şey bir akşam seninle ilgili bir gelişme olup olmadığını öğrenmek için uğradığımda başladı. Kapıyı çaldığımda evde kimsenin olmadığını düşündüm çünkü çok sessiz ve boş görünüyordu. Ama sonra kapıyı açtı ve çok üzgün görünüyordu. Karanlıkta tek başına oturduğunu fark ettim."

Iris boğazında bir yumru hissetti. Forest'ı böyle hayal etmek onu *öldürüyordu* ve suçluluk duygusu göğsünü sanki suda nefes almış gibi doldurdu. *Onu terk etmemeliydim, diye* düşündü ama sonra evde kalsaydı Hawk Shire'in düşeceğini fark etti. Roman'ın saldırıyla ilgili mesajını hiç alamayacaktı ve Keegan ile Enva'nın son kuvvetleri de yerle bir olacaktı.

Iris sessizce çayı doldurdu. O ve Sarah krema ve ballarını eklediler ve ancak o zaman Sarah boğazını temizleyip devam etti.

"Forest benimle gerçekten konuşmak istemedi. Ve senden henüz bir haber alamadığını söyledi. Kardeşini bir daha rahatsız etmemeye karar verdim. Ama sonra onun karanlıkta tek başına oturduğunu, savaşa gidip geldiğini düşünmeden edemedim. Ertesi akşam onu yemeğe götürmeye karar verdim, senden haber alıp almadığını tekrar görmek için. Bunu yapmam için bana tuzak kurduğunu düşündü, çünkü *"Iris'e iyi olduğumu söyleyebilirsin"* dedi. Ama sonra beni yemeğe davet etti.

Beni içeri aldı - sanırım bu kadar huysuz olduğu için kendini biraz kötü hissetti - ve birlikte yemek yedik. *"Bu kadar yeter"* diye düşündüm. Ama ertesi akşam seninle ilgili bilgi almak için gelebileceğimi ve bu kez yemek yiyebileceğimizi söyledi. Bana borcunu ödemek için tabii ki."

Sarah başını kaldırıp Iris'in bakışlarına baktı, yanakları pembeleşmişti.

"Ve işte böyle başladı. Onunla konuşmayı kolay buluyorum. Çünkü o çok iyi bir dinleyici, ama söylediğim her şeyi hatırlıyor ve hiç kimse bunu daha önce hiç yapmamıştı."

Iris gülümsemekten kendini alamadı. Sarah için ne kadar minnettar olduğunu ifade etmek üzereydi ki uzaktan silah sesleri duyuldu.

"O da neydi?" diye sordu masadan kalkarak.

"Muhtemelen sadece bir uyarı atışıdır," dedi Sarah ama omuzları kulaklarına yakın bir şekilde kamburlaşmıştı.

"*Uyarı* atışı mı?" Iris inanamayarak yineledi. "Kim tarafından ateş edildi?" "Mezarlık."

"Peki o kim?"

"Şehir için bir muhafız," diye açıkladı Sarah, ama sesi neredeyse bir fısıltı gibiydi, sanki duvarlar duyabilirmiş gibi.

"Bunu şansölye mi yapıyor?"

"İnsanlar öyle olduğunu söylüyor ama ben dürüstçe öyle olmadığını düşünüyorum. Bana göre mi? Şansölye şehir üzerindeki kontrolünü kaybediyor gibi görünüyor. Mezarlık hiçbir tanrıya bağlılık iddia etmiyor ve Şansölye'nin onayı olmadan sokağa çıkma yasağı ilan ettiler. Sadece onlar Enva'yı avlamak için geceleri sokaklarda dolaşabilir."

Iris'in zihni bu yeni bilgiyle çalkalandı. Bu çapta bir şeyin ortaya çıktığından haberi yoktu ve o yokken başka nelerin değiştiğini merak etti. Sonra aklına bir şey geldi: Eğer şehir gerçekten de başka bir militan grup tarafından ele geçirilmişse, Şansölye Verlice elbette Enva'nın ordusunu uzakta tutacaktı. Eğer Keegan ve askerlerin girmesine izin verseydi, silahlı çatışma ve potansiyel kan dökülmesi söz konusu olurdu.

"Kim bu insanlar?" Iris sordu. "Ve neden uyarı ateşi açıyorlar?"

"Çoğumuz onların gerçekte kim olduklarını bilmiyoruz," dedi Sarah. "Kimliklerini gizli tutuyorlar. Gündüzleri herhangi biri olabilirler. Ama geceleri, devriye gezerler maskeler ve tüfeklerle sokaklarda dolaşıyor ve sokağa çıkma yasağını ihlal eden birini bulduklarında uyarı ateşi açıyorlar. Bizi güvende tutmak için nöbet tuttuklarını iddia ediyorlar ama bence bu güçle ilgili."

Maskeler ve tüfekler.

Bu sözler bir anıyı çağrıştırdı Iris ürperdi. Kızların müzeye girdiği gece, Iris ipte sallanıyordu. Dört Maskeli insanlar altından geçiyordu; başka bir soygunun gerçekleşmek üzere olduğunu düşünmüştü. Sonra binaların üzerindeki boyalı yazıları hatırladı -tanrılar *mezarlarına aittir*- ve Iris bu huzursuzluğun bir süredir devam ettiğini fark etti.

Perdelerin arasından karanlığın sızdığı pencereye doğru yürüdü. Perdeleri bir parça aralayan Iris, yağmurun lekelediği alacakaranlığa baktı. Yarısı değil

Bir dakika sonra ön kapı pat diye açıldı. Karşısında sırlıklam olmuş ve nefes nefese kalmış Forest vardı ama yüzü ışığa dönüktü. Masaya, Sarah'nın durduğu yere.

"Buradasın," dedi ve kapıyı arkasından kapattı. "Bir silah sesi duydum. Endişelendim..."

Iris pencerenin önünde donup kalmıştı. Kardeşinin sağ salim eve döndüğünü görmek nefesini rahatlatmıştı. Ama bu rahatlama, kendisinin dışarıda olduğunun soğuk ifşasıyla gölgelendi. Yörüngesinden çıkmış bir ay.

"Merak etme, ben iyiyim," dedi Sarah, ellerini göğsüne bastırarak. "Kız kardeşin de öyle."

Forest durakladı. Ama Iris'in bakışlarını hissetmiş olmalıydı ya da belki de onun titreyen nefeslerini duymuştu. Döndü ve onu gördü, hâlâ pencerenin yanında duruyordu.

"Merhaba," diye fısıldadı Iris.

Forest ona bakakaldı, yaşadığı şok yağmur kadar somuttu. Ama sonra aradaki mesafeyi aştı ve kollarını ona dolayarak onu yerden kaldırdı.

Iris, kardeşinden yayılan ve en soğuk gecede bir fırın kadar sıcak olan neşeyi hissedene kadar neden ağlamak istediğini anlayamadı. Neredeyse savaştan çok önceki eski günlerdeki gibi hissediyordu. En sevdiklerine sahipti

güvenli ve yakın. Ve Iris de aynı şeyi hissetmek için neler vermezdi.

Masada birlikte yemek yediler ve Iris, Forest'ın Sarah'ya nasıl baktığını fark etti.

Yumuşak, sık ve çok özenliydi.

Iris'e Roman'ın bir zamanlar ona nasıl baktığını hatırlattı ve hem mutlu hem de üzgün hissetti. Gözlerini yaşartan garip, acı-tatlı bir karışım.

Gözlerini kırıştırarak onları uzaklaştırdı ama düşünceleri yeniden savaşa ve Roman'la arasında uzanan mesafeye döndü. İçinde bulunduğu tehlike.

Forest bulaşıkları lavaboya taşıırken, Iris Sarah'yı geride tuttu ve onunla alçak sesle konuştu.

"Roman'ın makalelerini *gazeteye* teslim eden kişi hakkında bana ne söylediğini hatırlıyor musun?"

Sarah'nın gözleri büyüdü. Bulaşıkları yıkarken sırtı onlara dönük olan Forest'a baktı.

"Evet. Ama neden soruyorsun?"

Iris daha yakına eğildi. "Ofise ne zaman gelecek? Ve saat kaçta?"

"Yarın sabah tam dokuzda gelecek," diye yanıtladı Sarah. "Onunla yüzleşmeyi düşünmüyorsun, değil mi? Lütfen yapma! Onda çok uğursuz hissettiren bir şeyler var."

Iris başını salladı. "Hayır, beni görmeyecek. Ama bana bir işaret verebilir misin?"

"Bir sinyal mi?"

"Evet." Iris, Sarah'nın boynunda düğümlemiş mavi mendili fark etti. "O ofisten çıkar çıkmaz mendilini pencereye tutar mısın?"

Yarın sabah mı? Böylece onu aşağıdaki sokaktan görebilir ve binadan çıkmak üzere olduğunu anlayabilirim."

"Evet, bunu yapabilirim," dedi Sarah. Hırkasından gevşemiş bir ipliği çekti. "Ama ne yapmayı düşünüyorsun?"

Iris dudağını çignedi. Forest onların komplocu fısıldaşmalarını hissetmiş olmalıydı ki omzunun üzerinden onlara kaşlarını kaldırarak baktı.

Iris kardeşine sadece gülümsemekle yetindi, ta ki o tekrar bulaşıklara odaklanana kadar.

Ama Sarah'ya fısıldadı, "Büyülü bir kapı bulmam lazım."

Ertesi sabah saat dokuza on kala, Iris kendini bir zamanlar çalıştığı binanın gölgesinde beklerken buldu.

ölüm ilanlarında, seri ilanlarda ve reklamlarda dişler. Roman'la ilk tanıştığı yer. *Yemin Gazetesi* beşinci kattaydı ve izlemesi gereken pencerelerin tam sırasını biliyordu.

Şimdi dikkatini camın parlaklığına vermiş, Sarah'nın işaretini bekliyordu. Önündeki cadde kalabalıktı; arabalar, at arabaları ve yayalar bir yerden diğerine akıyordu.

Sizi tanıyan ya da tanımayan insanlarla çevrili, garip bir şekilde hem yalnız hem de tatmin olmuş hissedebileceğiniz bir yerdi. Adınızı ya da nereden geldiğinizi bilmeyen ama yine de sizinle aynı havayı -zamanda aynı anı- paylaşan insanlar tarafından.

Saat dokuzu vurdu.

İki dakika geçti, yıllar gibi gelen iki dakika. Ama sonra Iris onu gördü. Sarah mendilini cama bastırdı.

Dacre'ın adamı *gazeteden* yeni ayrılmıştı.

Iris bakışlarını binanın uzun ve pirinçle süslenmiş, insanlar girip çıktıkça sürekli parıldayan cam kapılarına kaydırды. Bu hareketliliğin arasından sıyrılan birini gözden kaçırmak kolay olurdu,

Ama Iris o binadaki asansörün ne kadar yavaş olduğunu biliyordu ve ne zaman kalkması gerektiğini sezgisel olarak biliyordu.

Onu gördü, pelerinli, kapüşonu yukarı çekilmiş, kıvrak bir figürdü. Mermer basamakları kolaylıkla inmiş, kuzeybatıya doğru ilerliyordu. Iris onu takip etmeye başladı.

Güvenli bir mesafeyi korudu, ancak birkaç kez kalabalığın içinde izini kaybedeceğinden endişelendi ve cesaret edebildiği kadar yaklaştı. Adam durduğunda durakladı, kalbi korkuyla hızlandı ama adam sadece bir gazeteci çocuktan iki gazete satın alır. *The Gazette* ve *Tribune*.

Hızlı adımlarla yoluna devam etti. Iris de onu takip etti.

Sonunda, şehrin kuzey sırtının derinliklerine, nehrin üzerinden "Taç" olarak bilinen yere doğru ilerledi. Burası Oath'ın daha zengin tarafıydı ve Iris bu sokaklara aşina değildi. Trençkotunu daha sıkı sardı ve hava sislenmeye başladığında titremeye başladı.

Sonunda, tunç incilerle parlayan büyük bir demir kapıya vardı. Kapı bir kez daha kapanmadan önce onun için açıldı ve metalik bir çingirakla kilitlendi.

Iris arkasına yaslandı ve sanki oradan geçiyormuş gibi görünmeye çalıştı. Ama kapının ardındaki uzun taş döşeli yolu görece kadar uzun süre durakladı. Yol, yemyeşil bir tepenin üzerinde, bakımlı bir bahçeye sahip, sisle örtülü büyük bir malikâneye çıkıyordu.

Iris dondu kaldı, ellerini ceketinin ceplerine soktu.

Gözleri tekrar kapıya, tuğla sütunlara kaydı. Sağ sütunun göz hizasında, pürüzsüz bir taş parçasına kazınmış bir isim vardı. Nefesini kesen bir isim.

KITT MALIKANESİ.

Don't Let This Freedom Fool You

Bu, R & E vuruş çubuklarının çalışır durumda olup olmadığını kontrol etmek ve görmek için yapılan bir testtir.

ERERRRRRRR EEEE RRRRR

R

E

E

??

*

Iris!

Ne oldu? Sen iyi misin?

-Kitt

KITT!

EVİNİZİN içinde YERALTI DÜNYASINA açılan bir KAPI var. Bunu biliyor muydunuz?!

P.S. Özür dilerim, sizi korkutmak istememiştim.

P.P.S. Ve evet, bugün ilk sana yazarak bir kuralı çiğnediğimi biliyorum. Beni daha sonra azarlayabilirsin. (Şahsen... tercihen.)

Tanrım, Iris. Bana yazıp korkunç bir şey olduğunu söyleyeceğini düşündüğüm için kalbim hâlâ küt küt atıyor.

(Not: Sizi daha sonra azarlayacağıma söz veriyorum. Şahsen... nasıl isterseniz)

Ve hayır, ailemin mülkünde aktif bir eşik olduğunu bilmiyordum, ama aklımdan geçmesi gerekirdi. Şunu da söyleyebilirim ki gsrmyl-wait, Üzgünüm ama gitmem gerek. Beni çağırdıklarını duyuyorum. Sana tekrar yazana kadar, güvende ve iyi kal.

Sevgi
ler,
Kitt

Roman'ın kapısını çalan Teğmen Shane'di.

"Çağııldın," dedi odunların arasından sert bir sesle.

"Hemen geliyorum," diye yanıtladı Roman, Iris'e yazmayı bitirmek için acele ederken parmakları tuşların üzerinde uçuşuyordu. Daktilodaki kâğıdı yırtıp mektubu dolabın altına yerleştirirken dudağını ısırırdı.

Daktilosunu topladı ve Shane'i kendisini beklerken bulmayı umarak koridora çıktı. Ancak loş koridor boştu ve Roman yağmurun altında tek başına fabrikaya doğru yürüdü.

Bir gün önce Luz'un mezarı başında olduğu gibi merak ve sorularla doluydu. Teğmenle tekrar yalnız konuşmak istemişti ama buna fırsat bulamamıştı ve şimdi fabrikanın en üst katına çıkan merdivenleri çıkarken yüzüncü kez düşündü: Topraktaki anahtar, bir eşik yaratıyordu. Dacre'ın mezardan çıkarkenki ifadesi.

Ne gördü? Luz gerçekten öldü mü?

Roman'ı şoke eden şey, kapısı kapalı olan Dacre'ın ofisinde iki askerin nöbet tutuyor olmasıydı.

İçlerinden biri, "Lord Kumandan şu anda rahatsız edilmek istemiyor," dedi.

"Az önce onun tarafından çağırıldım," diye yanıtladı Roman, kararsız bir şekilde durarak. "Daha sonra döneyim mi?"

Askerler birbirlerine baktılar. Belli ki Dacre'ın gazabının tüm tonlarından korkuyorlardı, ister sözünü keserek ister muhabirini göndererek olsun.

Diğeri başını kapıya doğru eğerek, "Devam et o zaman," dedi.

Roman başıyla onayladı ve aralarından geçerek ofise girdi.

İlk fark ettiği şey odanın ne kadar karanlık olduğuydu. Yağmurdan ıslanmış pencerelere rağmen, öğleden sonra fırtınasının gölgeleri odanın derinliklerinde toplanmıştı.

köşelerde ve mobilyaların etrafında. Masanın üzerinde sadece birkaç mum yanıyordu ve alevleri sanki bir hava akımı varmış gibi dalgalanıyordu.

Roman ayakta durdu, belirsizlikten kaskatı kesilmişti, gözleri karanlığı yarıyordu. Dacre burada değildi ve tanrının Luz'un mezarına tek başına dönüp dönmediğini merak etti. Tam gitmek için dönüyordu ki birinin nefes alışını duydu. Derin ve ağır, rüyaların ritmi.

Roman yutkunarak odanın ortasına doğru ilerledi, orada bir divanın koluna dökülmüş altın sarısı saçların parıltısını görebiliyordu. Dacre minderlerin üzerinde uyuyordu, ellerini göğsünde birleştirmişti, gözleri kapalı ve ağzı gevşekti.

Dacre bir keresinde ona tanrıların çok az uykuya ihtiyaç duyduğunu söylemişti, bu da Roman'ın neden şimdi kendini savunmasız bıraktığını merak etmesine neden oldu.

Bir adım daha yaklaştı, kalbi çarpmaya başlamıştı.

Onu öldürebilirim, diye düşündü Roman, Dacre'ın sakın yüzüne bakarak. Onu öldürebilir ve her şeyi burada ve şimdi bitirebilirdim.

Elindeki tek silah, kutusunun içinde duran daktilosuydu. Bu da kendisine bir kılıç, bir silah ya da ölümsüz bedenlerini yakıp kül edecek bir kibrit verilmiş olsa bile, bir ilahı öldürmenin en etkili yolunu bilmediğini hemen fark etmesine neden oldu.

Bu yalın gerçeğe rağmen Roman, gölgelerde saklanan herhangi bir silah olup olmadığını merak ederek odaya göz gezdirdi. Hiçbir şey bulamadı ama bakışları mum ışığıyla aydınlatılmış, tahtaların üzerine haritaların serpiştirildiği masaya takıldı.

Yeraltı dünyasının haritasını tekrar incelemek için sabırsızlanıyor, çizimlerle yalnız kalabileceği bir anı bekliyordu.

Roman masaya doğru yürüdü ve elini Cambria'nın detaylı çiziminin üzerine koyarak altındaki haritanın aydınlanmasını izledi. Haritayı inceledi, onun

Bakışları aktif rotalar boyunca Oath'a doğru hızla ilerliyordu. Bu sefer neye bakacağını biliyordu ve şehir çoğunlukla uykuda ve loş kalsa bile, Hala onarılmakta olan yollar nedeniyle, şehrin altından, tam kalbinden kuzey tarafına doğru uzanan tek ve parlak bir damar vardı.

Geçerli etkin rota.

Kitt malikânesini işaret eden mavi, titrek bir daireyle son buluyordu. Tıpkı Iris'in şüphelendiği gibi, Roman da babasının bu işe karışmış olabileceğini daha önce düşünmüş olmayı diliyordu. Büyüdüğü evin o büyülu tuhaflıklarını ve bunların yeraltı âleminin kapılarıyla nasıl bağlantılı olabileceğini hatırlamış olmayı dilerdi.

Diğer eşikler nerede?

Şehrin detaylarını inceleyebilmek için daha yakına eğildi. Aktif rotayı inceledi ve mavi ışıkla aydınlatılmamış başka daireler olduğunu fark etti. O zaman başka büyülu kapılar? Ve bu, Oath'ın altından geçtiğini bildiği ve hâlâ onarılması gereken diğer yolları hesaba katmıyordu bile. Yüzlerce kapı olabilirdi ve Roman elini kaldırıp uzaklaşmadan önce aydınlatılmış rotayı ve daireleri ezberlemek için kendine üç nefes daha verdi.

Kendisine tahsis edilmiş masasına doğru yürüdü ve yığından yeni bir kâğıt çekti. Gözlerini kapatarak ışıklı yolu tekrar gördü. İçine yakılmıştı

ve bir dolmakalemle elinden geldiğince sayfaya çizdi.

Oda aniden daha soğuk
hissettirdi. Roman gözlerini açtı.

Dacre divanda kıpırdanmaya başlamıştı. Sanki bir kâbusun içindeymiş gibi nefes alışları hızlanmış, elleri yumruk olmuştu. Roman mesafeyi ölçerek kapıya baktı. Dacre uyanmadan önce sıvışacak zamanı olmayacaktı, bu da burada olmak için bir nedene ihtiyacı olduğu anlamına geliyordu. *Inkridden Tribune*'ün hâlâ masasının üzerinde durduğunu fark etti, Iris'in Dacre'in Enva'ya olan lanetli aşkıyla ilgili manşeti sanki hoyratça kullanılmış gibi buruşmuştu.

Roman kabaca çizdiği haritasında üç potansiyel kapıyı işaretleyerek Oath'ta büyüleri eşiklere ev sahipliği yapabilecek genel binaları belirledi. Sonra da kâğıdı katlayıp cebine koymak için kendini zorladı. Daktilosunu herhangi bir öğleden sonra çalışması gibi açmaya başlamıştı ki Dacre'in öfkeyle kararmış sesi sessizliği bozdu.

"Enva."

Bu ses Roman'ın kanını buza çevirdi. Dacre'in divanda öne doğru oturuşunu izleyerek donakaldı. Tanrının sırtı ona dönüktü; Dacre onu hâlâ görmemişti ve elleriyle yüzünü kapattı - ne insan ama Roman'ın göğsünde bir sızı hissettiği jest.

"Lordum," diye homurdandı Roman, kendini daha iyi tanıtmayı gerektiğini düşünerek. "Makalemizi bitirmek için buradayım."

Dacre hareket etmedi. Taştan yontulmuş olabilirdi; nefes almıyor, Roman'ın varlığına tepki vermiyordu.

"İyi misiniz efendim?"

Dacre alçak ve keskin bir ses tonuyla, "Çık dışarı," dedi.

Roman'a ikinci kez söylenmesine gerek yoktu. Ürpererek daktilosunu aldı ve kaçtı.

Birkaç saat sonra, hava kararmadan hemen önce, Dacre onu çağırttı.

Teğmen Shane bir kez daha Roman'ı almaya geldi, gözleri sıkılmış gibi kapalıydı.

"Bu sefer gerçek bir çağırma mı?" Roman biraz alaycı bir tavırla sordu.

Shane bakışlarını sabit tuttu. "Peki ne olmuş? Her öğleden sonra olduğu gibi onun için yeni bir makale yazmadın mı?"

Roman kaşlarını çatı. Shane'in Dacre'in uyuduğunu bilip bilmediğini ya da bundan şüphelenip şüphesini doğrulamak isteyip istemediğini sormak üzereydi ki teğmen

"Daktiloyu bırak. Ona ihtiyacın olmayacak."

Roman durakladı, eli çantanın sapına uzandı. Daktilosuna ihtiyacı yoksa Dacre ondan ne istiyordu? Roman'ın daha önce tanık olduğu özel an göz önüne alındığında, bu iyi bir şey olamazdı.

Başka bir şey söylemeden Shane'i takip etti ve Üçüncü Alouette'i odasında bıraktı. Shane hızlı adımlarla onları Hawk Shire'ın nemli sokaklarında dolaştırırken konuşamayacak kadar endişeleriyle meşguldü. Roman'ın taşıdığı tek şey Iris'in yüzüğü ve Oath'ın ley hattı için çizdiği haritaydı, ikisi de cebinin derinliklerindeydi. Bu tür eşyaları üzerinde taşıdığı için kendini huzursuz hissetmeye başlamıştı.

Ne bekleyeceğini bilmiyordu ama ofise vardıklarında sırtından ter damlıyordu ve mide bulantısı içinde çalkalanıyordu.

Dacre yalnız değildi. Tanrının yanında uzun boylu, solgun bir adam duruyordu, siyah pelerini yakasından bağlıydı. Yüzü kesilmiş bir kayanın yüzleri gibi köşeliydi ve gözleri dar ve soğuktu, Roman'ı incelerken yargı ile parlıyordu.

"Yazmayı planladığımız makale üzerinde biraz düşündüm, Roman," dedi Dacre. Sesi durgundu. Dacre'ın ses tonunda Roman, söylenmesinden saatler sonra bile hâlâ tanrıçanın adının yankısını hissedebilmesine rağmen, kâbus ya da onun yüzünde kalan öfke.

Enva.

Dacre onu rüyasında görmüştü.

Bu onlar için, savaş için ne anlama geliyordu? Gelgit değişmiş gibi hissediyordu ama yine de Roman'ın hissedebildiği tek şey altındaki kumun kaymasıydı, yeni gelgitten ve akıştan emin değildi.

Titrediğini gizlemek için ellerini arkasına bağladı. "Hangi makale, efendim?"

"Iris E. Winnow'a cevap olarak. Winnow için yazdığı makaleye *Tribün*, Enva'nın zekasını, hilesini ve bana karşı zaferini savunuyor." Dacre birkaç adım daha yaklaştı, gölgesi Roman'ın ayaklarına değene kadar aralarındaki boşluk titredi.

"Peki neye karar verdiniz, efendim?"

"Seni Oath'a gönderiyorum," diye açıkladı Dacre. "Bu Iris E. Winnow ile görüşmeni istiyorum. Bir zamanlar onunla birlikte çalıştığınızı ve bir tanıdığınız olduğunu söylemiştiniz. Sizinle konuşmaya istekli olur mu?"

"Ben... *evet*, sanırım öyle, efendim. Ama neden-"

Dacre, "Sadece yetenekli bir yazar olmakla kalmıyor, aynı zamanda *Tribune*'ün kulağına da sahip, ki bu gazetenin popülaritesi gün geçtikçe artıyor," diyerek sözünü kesti. "Aynı zamanda Enva için de yazıyor. Tanrıçanın dokunuşunu onun üzerinde görebiliyorum, sözlerini sahipleniyor, onları bana karşı çarpıtıyor. Sırf bu nedenle onu karımdan çalmak istiyorum. Iris E. Winnow'un benim için yazmasını istiyorum. Eğer benim adıma gitmeyi kabul edersen, bunu alıp onunla halka açık bir yerde buluşmalısın. yer."

Dacre bir zarf uzattı. Soluk bir maviydi, tıpkı bir kızılgerdan yumurtasının rengi gibi, öğleden sonra ışığında parıldıyordu. Zarfın üzerinde *Iris E. Winnow'un* adı zarif bir yazıyla karalanmıştı; adını görmek bile Roman'ın kalbini hızlandırdı ve zarfı almak için uzandı.

Eve gitmek üzereydi.

Iris'i tekrar görmek üzereydi.

"Ne zaman gitmeliyim efendim?" diye sordu, Dacre'ın sabit bakışlarıyla karşılaşmak için başını kaldırarak.

"Şimdi gideceksin."

"Şimdi mi?"

"Val burada ve size şehre kadar eşlik edebilir." Dacre odadaki garip, pelerinli adamı işaret etti, o da Roman'ı bir şahinin fareyi izlediği gibi izlemeye devam ediyordu. "Bu akşam yola çıkarsanız gün doğmadan Oath'a varmış olursunuz."

Oath hâlâ epey uzaktaydı ama işte Val'in nasıl gelip gittiğini görme şansı vardı. İşte ailesinin malikânesindeki kapının nerede olduğunu teyit etme ve Roman'ın aktif rotayı kendi gözleriyle görmesi için bir fırsattı.

Sadece daktilosunun elinde olmasını diledi. Iris onun geldiğini bilmeyecekti. Onu hazırlıksız yakalayacaktı ve Dacre'ın söylediği gibi, buluşmaları halka açık bir yerde olmalıydı. Büyük olasılıkla Val şüpheli bir şey olmadığından emin olmak için onları izliyor olacaktı.

Onu habersizce görmek riskli hissettiriyordu. Sanki Roman yaldızlı bir kafesten serbest bırakılıyormuş gibi özgürleştirici hissettiriyordu.

Bu özgürlüğün seni kandırmasına izin verme. Bu uyarı içini ürpertti. Roman hemen ayıldı.

"Hazırım lordum," dedi. "Ama kıyafetlerim... şehre bu şekilde mi gitmeliyim?" UNDERLING MUHABİRİ olduğunu cesurca ilan eden koyu kırmızı tulumuna baktı.

"Vardığınızda kıyafetlerinizi değiştirme şansınız olacak." Dacre Val'e bir bakış attı, o da kaşlarını çatmakla yetindi. "Ve senden şunu istiyorum

Siz Yemin'deyken benim için ikinci bir mesaj iletin."

"Elbette efendim. Nedir o?"

Dacre ilkiyle aynı renkte bir zarf daha uzattı. Zarf Muhatap farklıydı ama bir o kadar da anlamlıydı ve Roman bir süre sadece ona baktı.

Bay Ronald M. Kitt.

"Babam için bir mektup mu?" Roman tereddütlü bir ses tonuyla sordu. Dacre eğlenerek, "Kesinlikle," diye cevap verdi. "Onu göreceksin."

Roman başka bir şey söylemeden zarfı aldı. Babasını gördüğünü hayal ettiğinde sanki buzla kaplanmış gibi kaskatı kesilmişti. Paylaştıkları son sözler nazik ve kibar sözler değildi. Roman onları hatırlamaktan, babasını kızgın bir şekilde terk ettiği günü ve onun Annesi ağlıyordu. Iris'i batıya doğru takip etmek için yola çıktığı gün. *Gazetede*ki işinden ayrılmıştı. Babasının, savaş ilerledikçe Kitts'leri Dacre'ın gözüne sokmak için evlenmesini ayarladığı Elinor Little ile nişanını bozmuştu.

Roman geriye dönüp bakmadan her şeyi geride bırakmıştı.

Dacre'ın şimdi ona kayıtsızca güvenmesi garip geliyordu; ilahi olan, son anılarının da yerine oturacağını bilerek onu eve gönderiyordu. Bir şeyler pek doğru gelmiyordu ve Roman bunun bir test olup olmadığını merak etti. Dacre kuvvetlerinden birinin ona ihanet ettiğini biliyordu. Belki de Bu onun Roman'ın masumiyetini kanıtlama ya da en kötü ihtimalle Roman'ın o hain bağlantı olup olmadığını görme yoluydu.

Eğer öyleyse, Roman gerçeğin su yüzüne çıkmasına izin veremezdi.

Yine de Dacre'ın gözlerinin içine bakmaya ve son bir istekte bulunmaya cesaret etti.

"Ailemle bir gece geçirebilir miyim? Ailemi görmeyeli çok uzun zaman oldu ve size dönmeden önce onlarla daha fazla zaman geçirmek istiyorum efendim."

Dacre sessizdi. Bu, yıldırım düşmeden önce havanın çatırdaması gibi zayıf bir histi. Roman içten içe kendini destekledi, kılıcı bekledi.

Dacre sonunda gülümseyerek, "Evet," dedi. "Neden olmasın anlamıyorum. Ailenle bir gece geçir. Neyin doğru, neyin yanlış olduğunu hatırla.

senin için yaptım. Val seni bana geri getirmek için bir sonraki gün doğumunu bekliyor olacak."

O halde bu gerçekten de bir sınavdı. Dacre'ı bağlılığı ve sadakati konusunda ikna edemezse, hafıza onarımından sonra Roman kendini aşağıdaki başka bir soğuk odada, adını hatırlayamadan uyanırken bulabilirdi.

Iris'i hatırlayamaz.

Bu düşünce acı vericiydi. Kaburgalarının arasında bir sızı. "Teşekkür ederim efendim," diyebildi Roman.

Daktilosunu almadan gitmeye hazırdı ama Dacre yaklaşıp mırıldandı: "Her zaman en iyisi az konuşmaktır, bırakın başkaları nerede olduğunuzu, ne gördüğünüzü ve ne düşündüğünüzü merak etsin. Bırakın ne *olabileceğini* hayal etsinler. Gizemde büyük bir güç vardır. Sizininki bozmayın."

Roman'ın ciğerlerinde keskin bir tepki toplandı ama o sadece boğazını temizledi. *İtaatkâr ol. Onu sadakatine ikna et.* "Evet lordum." derken göğsünde bir sızı hissetti. Bunu aklında tutacağını.

Görevden alınan Val'i, bir heykel gibi sessiz duran ve kurnaz gözlerle her şeyi değerlendiren Teğmen Shane'in yanından takip etti. Roman ofisten çıktı ve uzun, dairesel merdiven boşluğundan aşağı indi.

Eve gidiyorum, diye düşündü ve bu heyecan onu adımlarındaki acıya, nefeslerindeki darlığa rağmen taşıdı. *Iris, sana geliyorum.*

Ama Val'le birlikte yeraltı dünyasına açılan kapıdan geçmeden hemen önce, uyarı bir fısıltı gibi tekrar geldi.

Bu özgürlüğün sizi kandırmasına izin vermeyin.

Gravity in a Different World

Roman, Val'i yeraltı dünyasının geçitlerinde takip etti.

Aşağıya doğru inen yollarda yürüyorlardı, sanki aşağıda başka bir dünyaya iniyorlardı. Daha karanlık ve daha eski bir dünyaya. Rünlerle oyulmuş bir kapıya ulaştıklarında Val boynundaki zincire asılı bir anahtar çıkardı. Beş büyülü anahtardan biri daha, diye düşündü Roman. Kapının kilidi açıldığında.

İlerlemeye devam ettiler. Hava ağır ve yoğun, neredeyse saygılı bir his veriyordu ve kısa süre içinde kükürt ve çürüyen et kokuları yaymaya başladı.

Roman kendini duvara sabitlemek için uzandı ve taş boyunca büyüyen çalıları hissetti. Yutkundu ve Dacre'ın izninin bir oyun olup olmadığını ve Val'in Roman'ı alt katlara götürüp götürmediğini merak etti.

Birine umut verdikten sonra onu öldürmek daha mı tatlıydı?

Dikenli geçit sonunda geniş, uçsuz bucaksız bir manzaraya açılırken Roman ürperdi. Sarı, gürül gürül akan havuzlar taş zeminden ışık yayıyor, aynı zamanda buharlar çıkarıyordu ve tavan o kadar yüksekti ki görmek imkânsızdı. Roman sanki yıldızlarla dolu bir gece göğünün altında duruyormuş gibi hissetti ve kendini küçük ve vatan hasreti içinde hissederek yukarıya, gölgelere doğru baktı.

"Bastığın yere dikkat et," dedi Val sarı havuzların etrafında dolanmaya başlarken, uzun adımları ve pelerininin kanat çırpışlarıyla buharı karıştırarak.

Roman ona ayak uydurmak için acele etti. Havanın kokuşmuşluğu sonunda onu koluna öksürmeye ikna etti. Ağzından nefes almaya başladı, midesi korku ve mide bulantısıyla çalkalanıyordu.

Temiz hava istedi. Bir fincan kaynar sıcak kahve. Göğsündeki ve boğazındaki rahatsızlığı giderecek bir şey.

"Ani hareket yok," dedi Val, adımları yavaşlayarak.

"Pekâlâ." Roman bir öksürüğü daha bastırdı.

Yarım dakika sonra nedenini anladı. Kükürtlü buhar kıvrımlarının arasından, sanki onları bekliyormuş gibi yerde kocaman bir wyvern gölgesi belirmişti. Bir eithral, diye fark etti Roman keskin bir nefes alışla. Çatallı kanatları açılmıştı ve havuzlardan gelen ısıyı içine çekiyordu, beyaz pullu gövdesi yanardönerlikle parlıyordu. Ağzı kapalıydı ama uzundu, İğneye benzeyen dişleri hâlâ çıkıktı ve buz gibi parlıyordu; tekinsiz kırmızı gözleri Roman'ın avuç içi kadardı ve bir tanesi ona ve onun aniden durmasına sabitlenmişti.

Val alçak bir sesle, "Yürümeye devam et," dedi. "Yavaş ve sabit. Sol tarafına doğru yaklaşırken beni takip edin."

Yaklaşmak mı? Roman itiraz etmek istedi ama Val'in dediğini yaptı. Val'in gölgesinden ayrılmadan yürümeye başladı ve işte o zaman boynuzlu sırtında kanatlarının arasına yerleşmiş olan eyerin eithral'e bağlandığını gördü.

"Sen ciddi misin?" Roman, içinden bir ürperti geçerken dişlerini birbirine vurarak konuştu. "Onu nasıl kontrol edeceksin? Dizgin yok."

Val kendini pratik bir kolaylıkla eyere çekmeye başladı. "Oath'a yürüyerek mi gitmek istersin, yoksa uçmak mı?"

Roman'ın dilinde bir protesto eridi. Kendini yukarı çekecek, yaralarında payı olan yaratığın sırtına oturacak gücü olup olmadığını bilmiyordu. Ama bacakları titriyordu -*Oath'a yürüyemiyorum*- ve kalbi göğsüne bir çekiç gibi çarpıyordu. Hem bitkin hem de heyecanlıydı ve sonunda şiirsel adaleti düşündü. Bir eithral onu ve haritasını Dacre'in kaybetmeye mahkum olduğu şehre taşıyacaktı.

Bir eithral onu Iris'e uçurmak üzereydi.

Roman, Val'in yolunu izleyerek kendini eithral'in yanından eyerin eğimine doğru çekti. İmkânsızlığın vücut bulmuş hali gibi gelen bir yere yerleşti.

"Sakın bırakma," dedi Val hışımla. "Her zaman sarsıntılı bir kalkış olur."

Roman deri eyerin kenarını sıkıca kavradı ve dizlerini ağrıyana kadar içeri doğru bastırdı. Dacre'ın pek de efsanevi olmayan yaratıklarından birinin üzerinde yerden yükselirken kendini hiçbir şekilde yeterince güvende hissetmiyordu. Sonsuz yıkıma, acıya ve ölüme neden olan bir yaratık.

Gözlerini sıkıca kapattı. Son yemeğini yutmamak için mücadele etti. Derisinden soğuk terler boşanıyordu ama sonra kendine kararlı bir şekilde "*Gözlerini aç*" dedi.

Roman etrafını tekrar gözden geçirdi. Aylar önce burada, bu anda olacağına asla inanmazdı. Hatta *haftalar* önce. Ve her şeyi içine çekmek istiyordu. Aşağıdaki diyarda, katman katman toprağın altında, yıldızsız gece ve baygın dumandan oluşan bir dünyada, bir eithral'a binmek üzere olacağına asla inanmazdı.

Uçuştan önceki o anda, hava bir huşu ve beklenti sessizliğine büründüğünde, Roman hafızasında Iris'in sesini duydu.

Bugünlerde daha çok imkansızlık tarafına eğildiğimi fark ediyorum. Büyünün sınırına doğru eğiliyorum.

Sözleri onu toprakladı. Iris'i mum ışığında yazarken hayal etti, sanki onun yerçekimiymiş gibi.

Val gömleğinin altından zincirle asılı küçük bir flüt çıkardı. Üç uzun gümüş nota üfledi -güneş ışığının yağmuru yakalaması gibi havada parıldadılar- ve eithral başını kaldırıp kanatlarını çırpmaya başladı.

Tabii ki. Roman neredeyse gülüyordu. Bir alet tarafından kontrol ediliyorlar. Müzikle.

Eithral flütün üç notasına bağlıydı, onlar gölgeye dönüştükten sonra bile. Kanatları, Roman bir rüzgâr fırtınasında kaybolmuş gibi hissedene, kükürt gözlerini yakıp tekrar öksürmesine neden olana kadar buhar, ısı ve altın ışık parıltılarını döndürdü. Ama sonra eithral ileri doğru bir hamle yaptı. Birbiri ardına hantal adımlar atarak tıslayan havuzlardan ustalıkla kaçtı.

Sanki bunu daha önce yüzlerce kez yapmışlar gibi uçtular.

İnişli çıkışlı bir kalkış oldu, ancak eithral tamamen havaya girdiğinde, sürüş pürüzsüzdü.

Roman başlangıçta yeraltı âlemini hiç terk etmemelerine şaşırıyordu. Bu en içteki dünyanın bu kadar açık ve uçsuz bucaksız olduğunu fark etmemişti - fokurdayan sülfür havuzlarıyla dolu ve buharla örtülü sonsuz bir manzara. Roman birkaç kez aşağı bakmaya cesaret ettiğinde bir şey gördü

pusun içinden parıldıyordu. Bunların paslanmış zincirler ve iskeletler olduğunu fark ettiğinde gözleri fal taşı gibi açıldı, kemikler kaya yollarına dağılmıştı. Roman şüphesiz bir insan kafatası görene kadar hayvan kemikleri gibi görünüyorlardı.

Uzaklara bakarken boğazı yanıyordu. Ağzı kurumuştu ve ağzında garip bir tat vardı ama ılık, nemli havanın öksürüğünü hafiflettiğini fark edince rahatladı. Artık paniği yatıştığına göre, burada derin bir nefes alabilir ve ciğerlerindeki o korkunç sıkışmayı hissetmezdi.

Sonunda, gökyüzü, güneş ve ay olmadan ölçülmesi imkansız olan yarım saatlik ya da üç saatlik bir uçuştan sonra

-Roman, bazı yerlerde sülfür havuzlarından çıkan buharın, sanki bir hava akımı varmış da onu yukarı çekiyormuş gibi, diğerlerinden daha yükseğe çıktığını fark etti. Bunun yedinci örneğinden sonra, buraların eithrallerin yerden çıkabileceği yerler olması gerektiğini düşünmeye başladı. Daha fazla kapı, yaratıkların bir diyardan diğerine geçmesine izin verecek kadar büyüktü.

Val'e sormak istedi ama Roman sorularını kendine sakladı. Val pek sabırlı birine benzemiyordu ve Roman şansını zorlamak istiyorsa inene kadar beklemesi gerektiğini düşünüyordu. Ancak gürleyen sessizlik hayal gücünü ya da teorilerini bastırmadı.

Val'in eithrallerle yakın olduğu açık. Belki de onları o eğitti ya da onların bekçisi miydi? O da Dacre gibi kıyafetlerinin altında flüt taşıyordu ve yaratıkları kontrol etmek için çalması gereken tüm melodileri biliyordu. Başka hangi

Eithraller komutları biliyor muydu ve yukarıdaki dünyada uçarken hala müzikal emirlere itaat ediyorlar mıydı?

Roman cephede geçirdiği zamanı hatırlıyordu; Çınar Müfrezesi'nden Teğmen Lark'ın, ejderhaların siperlerin üzerinde uçarken nadiren görüldüğünü, çünkü bu hayvanların düşmanla diğerini ayırt edemediğini söylemişti.

dost kuvvetleri. Dacre onları pençelerinde bombalarla serbest bırakmış olsaydı, Enva'nın askerleri kadar kolaylıkla Dacre'in askerlerinin üzerine de atabilirlerdi ve bu nedenle yaratıklar ön hatlardan oldukça uzaktaki sivil kasabaları bombalamak için kullanıldı.

Dacre'in taktiği, Eithral'ları kullanarak sadece halkın içine korku salmak değil

İnsanların kalplerini *bombalıyor*, sonra *gaz* veriyor, sonra da yaralı askerleri *kurtarıyor*, böylece hafızalarını karıştırmadan önce onları iyileştirerek kendisine bağlı ve itaatkâr hissetmelerini sağlıyordu. Bu, bir ordu ve takipçi kitlesi oluşturmanın korkunç ve acımasız bir yoluydu ve

Roman derisinin altında sıcaklığın yükseldiğini hissedebiliyordu.

Ama Őu dűŐűnce ön planda kalmaya devam ediyordu: Eithraller yukarıda uçarken onlara h    komuta edilebiliyordu. Őüphesiz Dacre yaratıklarının kontrolünü tamamen bırakmıyordu. H    bu yaratıkları kontrol edebilmesinin bir yolu olmalıydı.

Avalon Bluff'un ortaya çıkardığı gibi, onları dizginleyin. Eithraller her seferinde farklı malzemeler taşıyarak kasaba üzerinde iki tur atmıŐlardı.

Val önündeki eyerde kıpırdandı. Fl t  dudaklarına g t rd   nde yumuşak ıŐıkta parladı.

Roman iniŐ hazırlandıklarını fark ettiğinde öfkesini ve merakını bir kenara bıraktı.

Val flütü tekrar üfledi, bu sefer iki uzun notayı    kısa nota takip etti. Müzik havayı kapladı, gözlerden kaybolacak kadar büyüyen yanard nerlik halkaları ortaya çıktı ve eithral buna karşılık olarak  ı lık attı. Eithral Yaratık emre direnir gibi başını savurdu ama aşağı doğru eğilmeye başladı, kanatlarını kısa ama güçlü patlamalarla  ırpıttı.

Roman eyere yapışmış, korkudan kaskatı kesilmişti. Ama iniŐ beklediği kadar korkunç değildi ve daha nefesini bile toplayamadan eithral durmuştu -kanatlarını bir kez daha fokurdayan havuzların üzerine uzatmıŐtı- ve Val atından iniyordu.

"Gidelim," dedi Val.

Roman yarı kayarak, yarı düŐerek aşağı inerken sa  ayak bileği acı verici bir sarsıntıyla taş zemine çarptı. Val neyse ki fark etmemişti, çünkü çoktan sülfür girdaplarının arasından geçen patika boyunca yürümeye başlamıştı.

Roman duraksadı ve eithral'a baktı. Yine onu izliyordu, gözleri yakut gibi parlıyordu. Karnında bir sancı hissedenden Roman, onun da kendisi gibi tutsak olduğunu fark etti.

Val'in peşinden aceleyle koştu, bir iskelet parçasının ve kaynayan havuzlardan birinde kaybolan bir demir zincirin üzerinden geçti. Çok geçmeden zeminin üzerinde e reltiotu damarları oluŐmaya başladı ve Roman bitkilerin onları kemerli lentosu tamamen kalın sarmaşıklar, ametist kümeleri ve kan lekeli dikenlerle kaplı kapının olduğu yere yönlendirdiğini fark etti.

"Bu taraftan," dedi Val, sabırsızlı ı tıpkı müzik notalarından biri gibi  ınılıyordu. EŞikten geçip gölgelere doğru adım attı ve Roman da onu takip etti, gözleri karanlığa alıŐmakta zorlanıyordu.

Altında zeminin giderek yükseldiğini hissedebiliyordu. E im nefesini kesmiş, Şakakları zonklamaya başlamıştı. Başka bir kapıdan geçerek Dacre'ın krallı ının ana katına geri döndüler, ancak bu sefer

ölüm sessizliğindeydi. Onları karşılayacak bir şehir pazarı yoktu ve havanın tadı tozlu ve bayattı. Yalnız bir yankı karanlığın içinde yankılanıyordu.

Val bir kibrit çaktı. Kibritin yetersiz ışığı Roman'ın düşündüğünden çok daha fazla işe yaradı ve kısa süre sonra çok dar bir yoldan ilerlemeye başladılar.

Birden fazla yeni rotaya ayrılan geçit. Örümcek ağları üst üste dizilmişti; küçük kemikler köşelere yığılmıştı. Duvardan kümeler halinde çıkan ametistler, ateş ışığında binlerce göz gibi parlıyordu ve Roman bu unutulmaz güzellik karşısında büyülenmiş bir halde eğilerek ve sıkışarak ilerlemek zorunda kaldı.

"Yemin'in altında mıyız?" diye sordu sonunda, izledikleri yolu tam olarak hatırlamaya çalışarak.

"Evet. Kapıya yaklaşıyoruz."

"Eithral'a ne zaman inmesini söyleyeceğinizi nasıl bildiniz? Hiçbir işaret yoktu, nerede olduğumuzu bilmenin hiçbir yolu yoktu."

"Her zaman bilmenin bir yolu vardır," diye yanıtladı Val. "Eğer biri dikkat ederse."

Roman buhar deliklerini hatırlamadan önce bir an bunun üzerinde düşündü. Belki de Val onlar geçerken onları saymış ve hangi sayının Oath'a karşılık geldiğini bilmişti. Bu akla yatkın tek açıklama gibi görünüyordu ama Val tekrar konuşmaya başladığında Roman'ın bunun üzerinde duracak zamanı yoktu.

"Kapıdan geçtiğin anda nerede olduğunu anlayacaksın. Şafak vakti olacak ve size tavsiyem üzerinizi değiştirmeniz ve ailenizle konuşmadan önce Iris Winnow ile yapılması gerekenleri yapmanız. Gould's Café'nin nerede olduğunu biliyor musun?"

Roman, "Evet," dedi.

"Bayan Winnow'la orada buluşmalısınız. Açıklamalarınızı kısa ve belirsiz tutun. Kapılardan ya da eithrallerden hiç bahsetmeyin. Aşağıya hiç inmemiş çoğu insan buradaki yöntemlerimizi anlamakta zorlanır."

Roman daha fazlasını bekledi ama Val sessiz kalınca, "Bunu aklımda tutacağım. Teşekkür ederim, efendim."

Val aniden durdu, botları küçük bir iskeleti çatırdatıyordu. Roman ona çarpmaktan kurtuldu ama ametistlerin dallanan yollardan birinin üzerinde ışıltılı bir kemere dönüştüğünü fark etti.

"Bu geçidi kullanın. Seni kapıya götürecek," dedi Val. "Yarın şafakta seni burada bekliyor olacağım. Sakın geç kalma."

Roman başını salladı. Kristal kemere baktı, ona duyduğu hayranlığa karşı koyamadı. Onu evine götürecek olan karanlık bir şekilde parıltıyan yüzler.

İlk başta dengesiz bir şekilde yürümeye başladı. Val'in ışığından uzaklaştıkça onu ne kadar özlediğine ve böylesine karanlık geçitlerde tek başına ilerlemenin ne kadar ürpertici olduğuna şaşırdı. Ama sonra bir âlem diğerinin içinde erirken hava değişmeye başladı.

Roman bir cereyan yakaladı.

Parke zeminlerdeki limon cılası gibi kokuyordu. Buketler gibi Camdan bir evde açmış çiçekler ve fırından yeni çıkmış, hala sıcak olan pekmezli bisküviler. Puro dumanı ve annesinin gülsuyu parfümü gibi.

Ev gibi kokuyordu ve Roman ona doğru koştu, nefesi gölgeler arasında gürültülü ve tırtıklı çıkıyordu.

Merdivenler dik ve kaba yontulmuştu, sanki yıldız ışığı onları kirletiyormuş gibi zar zor seçilebiliyordu. Roman bacakları neredeyse bükülene kadar ikişer ikişer çıktı ve sonra yavaşladı. Kendini yutkunmaya, *nefes almaya*, dikkatli adım atmaya zorladı. Dacre'in etki alanının gücünün omurgasını ürperttiğini, dökülen bir palto gibi sıyrılıp gittiğini hissedene kadar yükseldikçe yükseldi.

Roman kapıya yaklaştı. Sanki onun sıcaklığını hissetmiş gibi kapının kolunun yanıp söndüğünü görebiliyordu.

Bu kapının önünden daha önce kaç kez geçtiğini, bir anahtarın çevrilmesiyle neye dönüşebileceğinden tamamen habersiz olduğunu merak etti. Kaç tane sıradan şeyin sihir sakladığını merak etti ya da belki de bunu sihrin sıradan olanla evlenmeyi ne kadar sevdiği olarak düşünmek daha iyiydi. Basitlik, rahatlık ve gözden kaçan ayrıntılarla.

Roman kolu tuttu ve çevirdi. Kapı pat diye açıldı; şafakla maviye çalan ince bir ışık huzmesi karşıladı onu.

Yüreği ağzına gelen Roman eşikten geçti.

Static on the Line

Salondaydı.

Roman ayağa kalktı ve tanıdık mavi ve altın rengi özellikleri içine çekti: Ayak seslerini bastıran süslü halı, duvardaki mermer ocak, brokar perdeli tavandan tabana pencereler, köşede sessizce duran piyano, yaldızlı lambri ve nesillerdir ailelerine ait olan çerçeveli yağlı boya tablolar.

Giysiler, diye düşündü antredeki büyükbabasının saati yediyi vururken. Babası çoktan kalkmış, çalışma odasında sigara içiyor, kahvesine de doyurucu bir doz konyak koymuş olmalıydı. Büyükannesi köpekleri ve kitaplarıyla birlikte malikânenin batı kanadında inzivaya çekilmişti ama annesi güneşten sonra kalkmayı severdi, bu da yakında evin içinde hareket edeceği anlamına geliyordu. Ve annesinin hayaletlerle arası babasına göre her zaman daha iyiydi. Onun varlığını hisseden biri varsa, o da annesiydi.

Roman parmaklarını siyah saçlarında gezdirdi ve salondan çıktı.

Büyük merdivenlerden yukarı ve koridordan aşağı, botları zorlukla pelüş yollukta gürültü. Eski yatak odasına girdi ve kapıyı sessizce arkasından kilitledi. Her şey bıraktığı gibiydi. Her şey ama Masasındaki çiçek vazosunu.

Roman kaşlarını çatarak onlara doğru yürüdü, küçük ama sert mavi yapraklara dokundu. Unutma beni. İlkbaharda bolca yetişir, bahçeyi ve arazilerindeki ormanlık alanları aydınlatırlardı.

O zaman annesi buradaydı. Odasına ne sıklıkla gelirdi?

Haftalar önce ailesiyle olan ilişkisini nasıl bıraktığı konusunda utanç duyuyordu. Babası o kadar değil, ama annesi? Roman ona daha fazla keder ve ıstırap vermeyi düşünmekten nefret ediyordu.

Bunun için daha sonra zamanımız olacak, diye düşündü çiçeklerden uzaklaşırken. Dikkatin dağılmasın.

Haritasını, Iris'in evlilik yüzüğünü ve Dacre'den gelen iki mektubu çıkardı. Aşağıdan yukarıya taşıdığı tek şey buydu ve omuzlarına deri askıları takmadan önce çabucak beyaz düğmeli bir gömlek ve bir çift siyah pantolon giydi. Trençkotunu giydi, çünkü sabah yağmur yağacak gibi görünüyordu ve ardından ayak parmaklarını rahatça oynatmasına neden olan yeni bir çorap seti giydi. Son olarak da en sevdiği brogları.

Dört eşyayı da iç cebine geri koydu, ancak Iris'in yüzüğünü bir an tutarak sabah ışığında parıldamasını izledi.

Val onunla Gould's Café'de buluşmasını söylemişti. Roman'ın, Val'in onu merdivenlerden yukarı kadar takip edeceğinden ve açıkta olduğu, bir yerden bir yere gittiği süre boyunca onu izleyeceğinden hiç şüphesi yoktu. Dacre her şeyden önce Roman'ı görmek istiyordu.

En önemli şey Iris'i olabildiğince güvende tutmaktı. Bu da Val'in evli olduklarını ya da birbirlerine karşı herhangi bir sevgi beslediklerini bilmemesi anlamına geliyordu. Dikkatli olmak için kafe toplantısı sırasında eski düzenlerine geri dönmeleri gerekiyordu.

Roman masasına oturdu. Hızlıca bir mesaj yazdı ve sonra üçe katlayarak Dacre'in zarfının arkasına sıkıştırdı. Daktilosu olmadan onu uyarmanın bir yolu yoktu. Gafil avlanacaktı ve tek umudu onun da oyuna katılmayı öğrenmesiydi.

Roman ayağa kalktı ve odasına son bir kez daha baktı. Underling tulumunu ve yıpranmış botlarını gardırobuna sakladı ve sonra şehir merkezine gitmeden önce bir şeye daha ihtiyacı olduğunu fark etti.

Bir telefon.

Iris, Roman'dan bir gündür haber alamamıştı.

Bu *pek de* alışılmadık bir durum değildi ama Hawk Shire'da anılarının geri geldiği o andan beri, geceleri odasında güvendeyken ona yazıyordu. Endişenin düşüncelerinin önüne geçmesine izin vermek istemiyordu ama aynı zamanda kaderin değiştiğini, bir takımyıldızından düşen bir yıldız gibi hissetmekten de kendini alamıyordu.

Bir şey olmuş olmalı.

Yatak odasında volta atıyor, gardırobun kapısına yan gözle bakıyordu. Daktilosuyla hareket halinde olduğu ve Dacre'ın yanında saatler geçirdiği için önce onun yazması her zaman en iyisiydi. Ama yine de onun için bir yol vardı

teması başlatmak. Daha önce birçok kez bundan yararlanmıştı ve şimdi neden kullanılamayacağını anlamıyordu.

Bir yanı kendine *sabır diliyordu*. Ama diğer yanı, kömür gibi için için yanan yanı, ona bir *şeyler yapmasını* söylüyordu. *Öylece oturup beklemesini değil*.

Iris yere oturdu ve bir şeyler yazdı:

Bu, E & R vuruş çubuklarının çalışır durumda olup olmadığını görmek için yapılan bir testtir.

EREEERRRR E

Bu kez kısa tuttu, kağıdı gardırop kapağının altına kaydırды. Bekledi, ama dakikalar karanlık bir saate dönüştüğünde yatağının kenarına yerleşti, elleri buz gibiydi.

Iris o gece çok az uyudu. Ama sabah uyandığında kendini hiç de iyi hissetmiyordu. Yerde okuması için bir mektup olmadığını gördüğünde kalbi yaralanmış gibi hissetti.

Roman'dan haber yoktu ve işe gitme vakti gelmişti.

Iris yüzünü yıkadı ve saçındaki düğümleri taradı. Gardırobunda kendisini cesur hissettiren soluk al bir renkte temiz bir kazak ve kahverengi ekose bir etek buldu. Diz üstü çoraplarını ve botlarını giydi ve *Inkridden Tribune'e* doğru yola çıktı.

Forest çoktan işe gitmişti ama mutfak masasının üzerine karalanmış bir not bırakmıştı: *Sarah bu akşam yemeğe geliyor. Ne yapacağıma karar vermeme yardım eder misin? Zeytin ya da mantar sevmez. Ayrıca, lütfen hava karardıktan sonra dışarı çıkma.*

Bu, Iris'in sabahındaki tek parlak noktaydı ve tramvay yolculuğu sırasında endişesinin azalmasını sağladı. Ağabeyinin hoşlandığı kadın için yemek pişirdiğini hayal etmek eğlenceliydi. Ancak Iris *Tribune'ün* ofisine girdiğinde korkuları on katına çıkmıştı. Roman'ın nerede olduğunu ve neden sessizliğe gömüldüğünü merak ettiğinde midesine bir tuğla oturmuş gibi hissetti.

Attie çoktan masasına oturmuş, notları gözden geçiriyordu. Iris sandalyesine çöktüğünde başını kaldırıp baktı.

Attie, "Erken gelmişsiniz," dedi.

"Sen de öylesin," dedi Iris, ama başka bir şey söyleyemeden dikkati, büfeden bir fincan çay doldurmak için ofisinden çıkan Helena'ya çekildi.

Patronları sanki hiç uyumamış gibi bitkin görünüyordu. Omuzları çökmüş, kumral saçları seyrelmiş ve matlaşmıştı. Mor lekeler onu işaretliyordu

Haşlayan sıcak çaydan bir yudum alırken gözlerini kaçırdı ama Helena irkilmedi bile. Kimseye bir şey söylemeden ofisine döndü ve Iris, Attie ile endişeli bir bakış alışverişinde bulundu.

Attie yaklaşarak, "İki şey var," diye fısıldadı. "Birincisi? Helena'yı duydum

sonunda sigarayı bıraktı. İkincisi? Mezarlık, onlar onaylamadığı sürece savaş ya da tanrılar hakkında haber yapmasını istemiyor."

"O zaman sıraya girebilirler," dedi Iris ama geçen geceki silah sesini hatırlayınca ürperdi. Sarah akşam yemeğinden sonra geceyi onlarla geçirmek zorunda kalmıştı, çünkü gece sokaklarda yürümek onun için çok riskliydi. "Tanık olduklarımız hakkında yazamayacaksak basın ne işe yarar? Yerel haberleri paylaşamayacaksak?"

Attie çay fincanını eline alarak içini çekti. "Enva'nın askerleri ve yaralılarının şehre girişinin yasaklanmasıyla ilgili raporumuzdan hoşlanmadılar."

O makale daha dün sabah basılmıştı. Iris dudağını kemirdi. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Al." Attie masanın üzerinden bir zarf attı. "Bu sabah ilk iş Helena'nın masasında bekliyordu."

Iris zarftan bir mektup çıkardı ve çiçeklerin dökülmesiyle irkildi. İki anemon, biri kırmızı diğeri beyaz, düz bir şekilde bastırılmış. "Çiçek mi?"

"Sanırım bu liderlerinin kartviziti," diye yanıtladı Attie. "Bir emrin önemini ifade etmenin bir yolu belki de? Gerçi benim bir teorim var."

"Hangisi?"

"Çiçekler Dacre ve Enva'yı ve Mezarlığın ikisini de sonsuza dek gömmeyi umduğunu temsil ediyor."

Iris mektubu açıp okumadan önce anemonları inceledi:

Inkridden Tribune'den Bayan Hammond'a,

Bugünden itibaren, tanrılar ve askerlerle ilgili tüm makaleleri onay için önce bize göndermenizi rica ediyoruz. Bunu yapmamanız gazeteniz için istenmeyen sonuçlara yol açacaktır. Her şeyden önce insanların iyiliğini düşündüğümüzü ve bu nedenle tüm yolların bu idealde birleştikten emin olmamız gerektiğini hatırlatmak isteriz. Gelecekteki makalelerinizi onay için rektöre gönderebilirsiniz.

Saygıları
mla, Mezarlık

"Bu çok *saçma*." Iris mektubu çiçeklerle birlikte zarfına geri itti.
"Helena'ya nasıl emir verebileceklerini anlamıyorum."

"Yemin değişiyor, Iris," dedi Attie. "Annem üniversitede de aynı olduğunu söylüyor. Dekan, Mezarlık'a geri döneceğinden korktuğu için ona söylemekten kaçınması gereken şeylerin uzun bir listesini verdi."

"Bu lanet olası *Mezarlık*," diye mırıldandı Iris. "Şehirden ayrılmamız iki hafta, ve onlar devralıyor. Nedenini anlamıyorum-"

"Affedersin, Winnow?"

Iris sözünü kesti ve soluna baktı. Asistanlardan biri, bir elinde bir fincan kahve, diğerinde bir not defteri, onun ve Attie'nin masasına yaklaşmıştı.

"Bir sorun mu var Treanne?" Iris sordu ama dilini ısırıldı. Dikkatli olması gerekiyordu. Mezarlık hakkındaki kızgınlığını ofiste ya da halka açık herhangi bir yerde dile getirmemeliydi. Sarah'nın da açıkladığı gibi, o grubun içinde kimlerin olduğu belli olmazdı.

"Bir telefonunuz var. Seni bekliyor."

"Ah." Iris kaşlarını çatarak ayağa kalktı. Bir telefon beklemiyordu ve duvardaki tek telefonun olduğu yere doğru yürümeden önce Attie'ye bakma dürtüsüne direndi.

Iris boğazını temizledi ve ahizeyi tutarak kulağına götürdü. "Ben Iris Winnow."

Bir cızırtı. Iris arayan her kimse telefonu kapatmış olmalı diye düşündü ama sonra nefes alışlarını duydu. Hatta yavaş, derin bir nefes.

"Alo?" dedi. "Kimsiniz?"

Bir süre daha sessizlik oldu ve ardından tanıdık bir ses "Iris E. Winnow?" dedi.

Iris nefesinin ciğerlerinde donduğunu hissetti. Bülten panosundaki haber kupürlerine bakarken gözleri irileşti ve ahizeyi sıkıca kavradı. elindeki kan çekilmişti.

Kitt.

Boğazında bir taş gibi oturana kadar kendi kendine onun adını yuttu. Bir şeyler ters gidiyordu. Bunu dün gece hissetmişti ve şimdi onun konuşma tarzından da anlayabiliyordu.

"Evet," dedi sesindeki yumuşaklığı gizleyemeyerek. "Bu Iris."

"Sana bir mesajım var," dedi Roman. "Şahsen teslim edilmeli. Gould's Café'yi biliyor musunuz?"

Iris sessizdi, zihni allak bullak olmuştı. Neler olduğunu anlayabilmek umuduyla adamın söylediği her kelimeyi ayrıştırmaya çalışıyordu. Adamın *söylemediği* ya da *söyleyemediği* kelimeleri bulmaya çalışıyordu.

"Winnow?" diye sordu.

Uzun zamandır ona böyle hitap etmemişti. Bu onu zamanda geriye götürdü, sanki bir cildin sayfalarını çevirmişler, o *Gazete* bölümlerine geri dönmüşlerdi.

Dikkatli bir ses tonuyla, "Evet, Gould'un yerini biliyorum," dedi. "Benimle orada ne zaman buluşabilirsin?"

"Şimdi gelebilirim."

"Güzel," dedi Roman ama sesi daha çok bir iç çekişe benziyordu. Iris bunun rahatlamadan mı yoksa özleminden mi kaynaklandığını anlayamadı. "Yirmi dakika sonra orada görüşürüz."

Ahizeyi kapattı.

O kadar ani olmuştı ki, Iris bir dakika daha hiçbir şeye bakmadan durdu.

Ama ahizeyi kulağının dibinde tutarken kalbi göğsünde gök gürültüsü gibiydi. Parazitin boş dalgalarını dinlerken.

Farkına vardığında nefesi kesildi. Roman Yemin'deydi. Onunla çay içmek üzereydi.

Iris alıcıyı bir takırtıyla kancasına yerleştirdi.

Kapıya doğru koştu ve *Inkridden Tribune*'ü arkasına bile bakmadan terk etti.

Milk and Honey

Roman kafenin köşesindeki küçük masada, sandalyesinin arkasına asılı ceketiyle bekliyordu. Az önce umumi telefonlardan birinden Iris'i aramıştı. Tren istasyonunun dışında, ailesinin evindekini kullanma riskini almak istemiyordu. Başlangıçta malikâneneden gizlice çıkmak için tüm zekâsını kullanmıştı. Tespit edilmeden ön kapıları kullanamazdı ve bu yüzden arka pencerelerin görüş alanından uzakta, bahçelerin derinliklerinde, mülk çitinde bir gedik olduğunu bildiği bir yere sapmıştı.

Parmaklarını kalçalarında gezdirdi, bakışları kafenin kapısında, gelip giden insanları izliyordu. Hiçbiri Iris değildi ama buraya ilk gelen olmak istemişti ve duvardaki saatin tik taklarına bakılırsa ... zamanında varması için hâlâ sekiz dakikası vardı.

Garson bir çay tepsisi getirdi ama Roman ona dokunmadı. Demlikten çıkan güzel kokulu buhar ona dünyadaki sülfür havuzlarını hatırlattı aşağıda.

Kapının üstündeki zil çaldı. Trençkot ve şapka giyen genç bir kadın kafeye adım attı. Roman nefesini tuttu ama Iris değildi.

Val'in onu takip ettiğinden oldukça emindi. Roman şehir merkezindeki tempolu yürüyüşünde onu görmemişti ama ensesinde soğuk bir his hissetmişti. Birinin onu izlediğine, nereye gittiğinin ve ne söylediğinin çetelesini tuttuğuna dair bir uyarı.

Gardını düşürme, dedi kendine o sabah onuncu kez. *Onu gördüğünde bile.*

İki dakika daha geçtikten sonra nihayet kafenin penceresinden Iris'i gördü.

Roman sanki büyülenmiş gibi donakaldı. Onun karşıdan karşıya geçişini izlerken nefes alamıyordu. Trençkotunun düğmeleri açıktı ve esintide sallanıyordu, rahat kazağı ve pileli eteği bir anlığına ortaya çıktı. Gördü Arnavut kaldırımlarının üzerinde aceleyle ilerlerken solgun dizlerinin parıltısı, bir aracın geçmesini beklerken yan tarafa bakarken saçlarının yüzüne dolanması.

Iris kapıya ulaşır burnunu şirin bir şekilde kıvrarak kapıyı açarken Roman, "Gazetelerdeki *günler gibi olsun*," diye düşündü. Kafeye adımını attı, sanki onu buraya rüzgâr getirmiş gibi etrafında bir rüzgâr esiyordu, pembe yanaklı ve parlak gözlüydü. Tezgâhın yanında durdu ve kalabalığı incelerken dudağını çiğnedi. *Onu* ararken.

Roman nabzını kulaklarında hissetti. O iki vuruş içinde, onu evcilleştirdi ve yerine bir koruma koydu. Yüz ifadesi soğuk ve mesafeliydi. Bu rolü iyi oynayabilirdi. Eski, iyi giyilmiş bir gömlek kadar tanıdık geliyordu. Yine de bakışları telaş ve gürültünün üzerinde buluştuğunda, tüm dünya kayboldu.

Sadece o ve kız vardı.

Aralarında sadece on adım vardı, hem baş döndürücü hem de ezici bir mesafe. Çok uzak ve tehlikeli derecede yakın hissettiriyordu ve Roman masaya çarparak ayağa kalktı. Fincanlar tabaklarında tıkırdadı; çöreklerden biri tabaktan devrildi.

Iris gülümsedi ve ona doğru ilerlemeye başladı.

Yapma. Roman neredeyse paniğe kapılıyor, kanının hızlı ve sıcak aktığını hissediyordu.

Bana öyle gülümseme.

Onunla çarpışmak istiyordu, dudakları boynunda, kaburgalarının kıvrımlarında. Ağzının tadına bakmak. Ondan sevdiği tüm kelimeleri, ama en çok da onun adını söyleme şeklini çıkarma isteği uyandırdı.

Masalarına vardığında bunu hissetmişti. Adamın soğuk dış görünüşünü, bakışlarındaki buzu. Bir gök gürültüsü gibi yükselen o çekince ve nezaket bulutu.

Gülümsemesi soldu ama yenilmiş gibi görünmüyordu. Hayır, sadece gözlerinde kararlılığın parladığını gördü ve Roman rahatlamış hissetti. Omuzları bir parça gevşedi.

"Merhaba Kitt," dedi Iris dikkatli bir ses tonuyla.

"Winnow," diye yanıtladı boğazını temizleyerek. "Geldiğiniz için teşekkür ederim.

Lütfen oturun."

Trençkotunu çıkardı ve oturdu. Roman kendini tekrar sandalyesine bıraktı ve cezveye uzandı. Sanki aç karnına çok fazla kahve içmiş gibi ellerinde hafif bir titreme vardı.

"Seni en son ne zaman gördüm?" Iris çaylarını doldururken öyle dedi.

Evet, mükemmel. Bir zaman çizelgesi oluşturun. Başını kaldırıp bakmaya cesaret etti ve ona bir fincan uzatırken bakışlarıyla karşılaştı.

"Sanırım *gazetede*ki son iş gününüzdü," diye cevap verdi. "Köşe yazarlığını kazandığım zaman."

"Ah, demek öyleymiş." Sesi eski Iris gibi çıkıyordu. Mükemmel makaleleriyle onu derinden etkileyen kişi.

Ama onun avucunu nasıl ovuşturduğunu fark etti. Nasıl çalıştığını Çay tepsisi, alnında bir kırıxıklık, aniden nereye bakacağını bilememiş gibi. Yüzündeki kızarıklık, sanki bir hayaletle konuşuyormuş gibi azalıyordu.

"İyi görüldüğünüzü söylemeliyim," dedi. Ve sonra, onun için tam bir aptal olduğu için, ayağını masanın altına çarptı.

Bu, bakışlarını ona geri getirdi. Keskin ve ışıık dolu, kor gibi sıcak. "Daha önce hasta görüldüğümü mü ima ediyorsun?"

Neredeyse gülümseyecekti ve tenine geri dönen rengi görmekten memnun oldu. Bu bir öfke ya da arzusun çiçek açması olabilirdi. *Gazetede* bu oyunu iyi oynamışlardı ama Roman geri dönebilseydi ...

Hayır. Bu düşüncayı kapattı. Hiçbir şeyi değıştirmeyecekti. Çünkü değıştirebilseydi, ikisi hâlâ burada, yeminle, denemeyle ve taştaki sarmaşık gibi üzerine çöken aşkla birbirlerine bağılı olurlar mıydı?

"Tıpkı hatırladığım gibi görünüyorsun," dedi.

Iris gizli anlamı anlamış olmalıydı. Yüz ifadesi bir nebze de olsa yumuşadı.

Bu şekilde davranmıyordu -zamanda geri gitmişler gibi- çünkü hafızası yeniden zayıflamıştı. Tüm o parçalar hâlâ oradaydı, hizalanmış ve yeniden bir araya getirilmişti. Tamamen başka bir nedenden dolayı çekingen davranıyordu, bunu ona daha sonra, güvenli olduğunda açıklamayı umuyordu.

"Bana bir mesajınız olduğunu söylemiştiniz?" O bal tabağına uzanırken Iris de süt sürahisine uzandı.

Parmak eklemleri birbirine sürtündü.

Roman neredeyse yine donup kalıyordu, kalbi kaburgalarına çarpan kanatlar gibi atıyordu.

"Ah, unutmuşum," diye devam etti Iris elini sallayarak. "Tüm şairler gibi sen de ayına sadece bal katıyorsun. Senin yüzünden ofisin balı hep azalırdı."

Roman bu neşeli oyalanma için minnettardı. "Ve sütünün yanında biraz çay seversin."

"Ah, hadi ama," dedi Iris, gerçekten de bardağına gereğinden fazla süt doldururken. "Bu onu daha doyurucu yapıyor."

Bu Roman'ı ayılttı. O ofis günlerini, Iris'in yemek yediğini ya da doğru dürüst bir öğle yemeğı molası verdiğini hiç görmediğini hatırladı. O gidene kadar çay içerek kendini en iyi şekilde doyumaya çalıştığını fark etmemişti. Bunu düşündüğünde hâlâ ciğerleri suyla doluymuş gibi hissediyordu.

"İşte," dedi sert bir sesle, bu anıyla nasıl sarsılmak istediğini gizlemek için. "İçecek bir şeyler sipariş ettim. Keyfinize bakın."

"Aslında bu *sandvilerden* birini alacağım." Iris üçgen kesilmiş salatalıklı sandvie uzandı ama sonra ağzını kapattı. "Aman Tanrım!"

"Ne?" Roman öne doğru eğilip kaçmaya hazırlanırken gergindi. Val'i görmüş müydü? Her şey parçalanmak üzere miydi?

Iris iç çekti. "antamı *Tribune*'de unutmuşum! Sen aradıktan sonra öyle aceleyle çıktım ki-"

"Merak etme, bu benim suçum," diye araya girdi Roman nazikçe. "Seni işten uzaklaştırdım. En azından karnını doyurabilirim."

Iris dudaklarını yana doğru bükte. Roman karnında bir ağrı hissederek ayına baktı. Göğsünde. Kemiklerinde.

Konuşmadan önce Iris'in iki sandviç ve bir çörek yemesini bekledi.

"Özel bir istek üzerine sizinle görüşmek üzere buraya gönderildim." Iris kaşlarını çattı. "Kimin?"

Roman, Dacre'in adının dilinin üzerinde bir cam parçası gibi durduğunu hissedebiliyordu. Bunu yüksek sesle söylemenin akıllıca olduğunu düşünmüyordu, özellikle de Iris'e.

Tanrı hakkındaki hislerini saklayamayacağını biliyordu. Özellikle de Dacre'in yaptıklarından sonra. Kardeşine. Toprağa. Avalon Bluff'a. Orduya ve masum sivillere. Her ikisine ve özlemini duydukları geleceğı.

Roman tereddüt etti. En çok endişelendiğı kısım buydu ama kendinden emin bir rahatlıkla ceketinin cebine uzandı ve Dacre'in mektubunu buldu.

bir de o sabah yazdığı not vardı. İkisini de aldı, zarif mavi zarfı en üstte tuttu, karaladığı notu ise altına gizledi.

"Özel olarak okumak için," dedi ve Iris'e uzattı.

Tanımadığı bir el yazısıyla yazılmış adını gördüğünde kaşları daha da çatıldı. Ama zarfı aldı ve altında saklanan katlanmış kâğıdı hissetti. İkisini bir arada tutarak mavi olana baktı kendi ceketinin cebine koymadan önce.

Val izliyor olsaydı, ona iki mesaj iletildiğini asla bilemezdi.

"Pekâlâ." Iris çayının son demini de içtikten sonra bardağı bir kenara koydu. "Bana söylemek istediğin başka bir şey var mı?"

Roman ona bakakaldı. Ona söylemek istediği *yüzlerce* şey vardı ama tek bir tanesini bile dile getiremiyordu. Burada, herkesin içinde değil. Özlemini çektiği gibi değil, sanki sıradan bir randevuda sadece ikisi varmış ve bundan sonra el ele parkta bir gezintiye çıkacaklarmış gibi.

Belki bir gün.

"Hayır," dedi. "Ve seni olması gerekenden daha uzun süre tuttum." Ayağa kalktı ve ceketini giyerek hesabı babasının hesabına yatırdı.

Iris de ayağa kalktı ama gözlerindeki endişeli parıltı geri gelmişti. Ceketini giyerken dudaklarını birbirine bastırdı ve bu kez düğmelerini sıkıca ilikledi.

"Sanırım hepsi bu kadar, o zaman?" diye sordu.

Göz temasına direnmek Roman'ı öldürüyordu. Eski bir iş arkadaşından başka bir şey değilmiş gibi davranmak. Keskin bir nefes aldı ve hafif bir lavanta kokusu aldı. Bunun onun teni, kullandığı sabun olduğunu biliyordu.

"İşte bu kadar," dedi içi boş bir sesle. "Sana iyi günler, Winnow."

Döndü ve kafenin kapısını öyle bir itti ki yukarıdaki zil neredeyse yerinden çıkacaktı.

Elleri ceplerinde, şehir onu bütünüyle yutana kadar yürüdü.

Iris, Roman'ın geri çekilen kışına baktı.

Kalbi kaburgalarından birine saplanmış gibi hissediyordu. Ceketinin ve kazağının altına uzanıp yan tarafına dokunsa, parmakları kan içinde kalacaktı.

Karanlık büyü, kirli tabakları toplamaya başlayan garson tarafından bozuldu.

"Affedersiniz hanımefendi," dedi.

"Ah, özür dilerim." Iris ona zayıf bir gülümseme verdi ve yoldan çekildi, ama zihni bir kovan gibiydi, düşüncelerle uğulduyordu. Elini cebine attı ve zarfın keskin köşesini tekrar hissetti. Dönerek, lavaboya doğru orantısız koridorda yürüdü.

İçerisi boştu ve Iris kapıyı arkasından kilitledi.

Tuvaletin kapağını indirip üzerine otururken yüzünü buruşturdu ve notları loş ışığa çıkardı. Sanki iki arada bir derede kalmış gibi ikisine de baktı. İkisinin de karanlığı. Mavi olanın üzerinde zarif bir mürekkeple adı yazılıydı: *Iris E.*

Winnow -ya da Roman'ın sevimli karalamasıyla sade olanı- *My Iris-* yüzünün *üzerinde*.

Her zaman kötü haberlerin önce gelmesini tercih etmişti ve mavi zarfı yırtarak açtı.

Sevgili Iris E. Winnow,

İtiraf etmeliyim ki, Inkridden'daki son makalenize kadar sizi hiç duymamıştım ya da gazeteciliğinize gereken ilgiyi göstermemiştim. Tribün, beni derinden etkiledi. Geçmişte sizi görmezden geldiğim için beni affedin. Bunca yıl boyunca, en çok keşfettiğim şey değerli şeylerin çoğu zaman hafife alındığını ve zamanın her ayrıntıyı yakalayamayacağımız bir hızla ilerlemesine izin verme eğiliminde olduğumuzu

bütünü oluşturur. Çok sayıda fırsatı geçiriyoruz ve bu yüzden onlarca yıl sonra kendimize ne olabilirdi diye soruyoruz.

Senin için de aynı şeyi dilemiyorum - ölümlülerde gördüğüm sürekli bir alev bu - ve umarım benim bilgeliğimden ders alırsın. Elini uzatıp alacak kadar cesur olsaydın sana dünyayı yeniden biçimlendirmeyi teklif ederdim. Senin gibi bir yazar, demir ve tuz gibi kelimelerle Sadece doğru desteği alsaydınız zamanın akışını değiştirebilirdiniz.

Gel benim için yaz. Gelin en önemli şeyler hakkında yazın. Genellikle göz ardı edilen şeyler ve gördüklerimizin yüzeyinin hemen altında gizlenenler. Yukarıda daha güçlü bir diyar inşa ederken bana ve güçlerime katılın, iyileşme ve restorasyondan biri. Eski yaralar için adalet. Düşüncelerinizi yüz yüze duymak isterim. Zihninizde başka hangi kelimelerin saklı olduğunu ve bunları etrafımızdaki dünyayı keskinleştirmek ve yeni bir dünyayı başlatmak için nasıl kullanabileceğimizi görmek istiyorum. yeni ve ilahi bir çağ.

Teklifimi düşün. Bana cevabını ne zaman vereceğini bileceksin.

Dacre Underling

Iris kâğıdı kucağına indirirken titrek bir nefes verdi.

Bir an için uyuşmuş bir halde oturdu ve yamuk duran bir tabloya baktı. duvara. Dacre'in sözleri düşüncelerine yayılıyor, bir bataklığa batmak üzereymiş gibi hissedene kadar her şeye nüfuz ediyordu.

"Sonra," diye fısıldadı Dacre'in mektubunu zarfa geri koyarken.

"Bununla daha sonra ilgileneceğim."

Sadece daha güçlü bir canavara dönüşecek bir şeyi ertelemek kötü bir fikirdi. Sanki kararsızlığı ve dehşeti onu besleyecekmiş gibi.

Ama Iris'in elinde hâlâ Roman'ın notu vardı. Notu açmadan önce el yazısına hayranlıkla bakarak havaya kaldırdı. Avuçları nemliydi, kalbi o kadar hızlı çarpıyordu ki kemikleri, kasları ve damarları yırtıp çıkabileceğini düşündü.

Kötü haberleri her zaman ilk o alırdı ve Dacre'in mektubu şimdiye kadar okuduğu en uğursuz şeylerden biriydi. Ama Roman'la yaptığı tuhaf görüşmeden sonra, bu korkunç bir şey de olabilirdi. Tıpkı telefonda onun sesini duymaya hazır olmadığı gibi, buna da hazır değildi ve Iris onun sözlerini okumaktan korkarak gözlerini kapadı.

Tıpkı hatırladığım gibi görünüyorsun, demişti yarım saat önce.

Ciğerleri yanana kadar derin nefes aldı. Ancak o zaman gözlerini açtı ve okudu:

Sevgili Iris,

Sorularınız olduğunu biliyorum. Sizinle neden çay içmek için buluştuğumu, neden Yemin'de olduğumu ve neden daha önce size ziyarete geldiğimi bildiren bir mektup yazmadığımı merak ediyorsunuz.

Cevaplarım var ama bunları size ancak şahsen, izlenmediğimiz bir ortamda verebilirim. Güvenli ve özel bir yerde olduğumuzda.

Görev yerime dönmeden önce sadece bir gece burada olacağım. Bir gece ve onu seninle geçirmek istiyorum.

Seni evime gizlice sokmam gerekecek elbette. Tırmanmaya hazır olun. Ve bunun riskleri olduğunu biliyorum.

Gecenin karanlığında. Ama eğer yapabilirsiniz... bahçelerin kuzeydoğu tarafına doğru, babamın arazisinin çitlerinde bir aralık var. Derby Yolu'ndan yaklaşın -1345 ve 1347 numaralı evler arasında bir patika var- ve

çitteki zayıf noktayı göreceksiniz, meşe ağacının hemen altında. Bu çalılıklar tarafından neredeyse gizlenmiş, ama bakarsan yolu bulacaksın. Ay doğduğunda, saat on buçukta seni orada bekliyor olacağım.

*Sevgiler,
Kitt*

Not: Gelecekteki benliğim tarafından yazılmış son bir not, çünkü senden uzaklaşırken bunu hissedeceğimi biliyorum: tanrılar, çayda muhteşem görünüyordun. Seni şehirde en çok sevdiğin yerlere, sonra da ötesine götürmek istiyorum. Onları düşün. Bana bir liste yap. İstedğin her yere gideriz. Savaş bittiğinde birlikte gideriz.

Iris sonuna kadar okumayı başardı. Gözlerini yakan yaşlar yüzünden artık kelimeleri tam olarak okuyamıyordu.

Birisi yüksek sesle kapıyı çaldı. Ses onu şimdiki zamana geri getirdi: bir tuvalet kapağının üzerinde oturuyordu, kafenin sesleri duvarlara. Sifonu çekmek için kolu çekti, bekleyen kişiyi neredeyse bitirmek üzere olduğu konusunda uyardı, çünkü sesi boğazında paslanmıştı.

Ayağa kalkan Iris mektupları tekrar cebine soktu ve lavaboda ellerini yıkayarak benekli aynadaki yansımasına baktı.

Korku içinde yaşamayacaktı. Dacre'in onun için söylediği gümüş dilli kehaneti yerine getirmeyecekti.

Kaç yıl geçtiği ya da onu nelerin beklediği önemli değildi. Savaşın ne getirip ne getirmeyeceğinin.

Iris kendini asla *olabileceklerin içinde* kaybolmuş bulmayacaktı.

Twelve Past Eleven

Roman Oath'ta yeni bir nöbet başladığını ve sokağa çıkma yasağının artık akşam karanlığında olduğunu bilmiyordu. Ta ki ailesi ona çok garip bir akşam yemeğinde bunu anlatana kadar. Şimdi meşe dallarının altındaki karanlıkta Iris'i bekliyordu, on buçuğa birkaç dakika kalmıştı ve endişesi ay ışığı gibi yerde toplanıyor, zararsız çalılardan korkunç gölgeler oluşturunuyordu.

Çok tuhaf bir gün geçirmişti ve Roman sanki Iris'i kafede birkaç saat değil de *haftalar* önce görmüş gibi hissediyordu. Zihninde çoktan sepya rengine dönüşmüş bir anı. Ama onu Gould's'ta bıraktıktan sonra, duyguları kömürleşene ve tekrar sağlıklı düşünebilene kadar şehirde yürümüşü.

Aceleyle çizdiği ley hattı haritasını ve büyülü kapılara ev sahipliği yapan potansiyel binaları hatırlamıştı. Dacre'in ordusunun şehri istila etmek için kullanabileceği yerler. Harita cebindeydi -o gece Iris'e vermeyi planlıyordu- ve çıkarıp sokakla karşılaştırmak istese de Val'in hâlâ onu takip ettiğini hissederek bunu yapmadı. Bu yüzden Roman gelişigüzel yürüyormuş gibi davrandı ama aslında babasının malikânesine giden yol boyunca caddeyi ve binaları inceliyordu.

Büyükannesi ve annesiyle vakit geçirmek istemişti ve sanki daha önce orada değilmiş gibi ön kapıdan girip parlak kırmızı kapıyı çaldı. Annesi çok heyecanlanmış, ona sıkıca sarılmıştı.

ince kollarıyla saçlarını düzelterek onu güneş odasına çekti. Evdeki en sevdiği yerdi çünkü bahçelere ve Del'in küçük mezarına bakıyordu. Ama hepsinden önemlisi, Roman babasının onu gördüğüne sevinmiş görünmesine çok şaşırmıştı.

"Ne kadar süreliğine buradasınız?" Bay Kitt purosunu üfleyerek sormuştu. Duman Roman'ın burnunu gıdıkladı. Çok derin nefes almamaya çalıştı, Ciğerlerinin tepki olarak solduğunu hissetti. "Yarın ilk iş yola çıkıyorum. Ama bu gece burada kalacağım. Eski odamda, eğer sorun olmazsa."

"Elbette öyle, Roman!" Bayan Kitt ellerini birbirine kenetleyerek haykırdı. "Birlikte güzel bir aile yemeği yiyeceğiz. Tıpkı eski günlerdeki gibi, sevgilim."

Eski günlerdeki gibi değildi. İstedikleri kadar özlesinler ya da zamanın bir saat gibi geri sarılabileceğine kendilerini inandırsınlar, o günlere geri dönüş yoktu. Ama Roman sadece gülümsemişti ve annesi çay ve en sevdiği bisküvileri getirdiğinde, sanki bomboşmuş gibi içti ve tekrar yedi.

Akşam yemeğinde, tam olarak cevaplayamadığı soruları beklemişti. *Neredeydiniz, neden bizimle temasa geçmediniz, bize ne yaptığınızı daha fazla anlatın.* Söylendiği gibi, Roman cevaplarını belirsiz tuttu, ancak iki garip

Onlar masada otururken bir şeyler oldu.

İlki büyükannesinin kırbaçlı köpeğiydi. Köpeğin yemek odasında oturmasına izin verilmiş olması, Roman'a babasının boyun eğmeye başladığını gösteriyordu, Çünkü geçmişte büyükannesinin evin bu kanadına evcil hayvanlarını getirmesine izin verilmemişti. Ama kırbaç, Nan'in sandalyesinin arkasında sessiz ve itaatkâr bir şekilde oturuyordu, ta ki yemek odasında ani bir hava akımı hissedilene kadar.

Yukarıdaki avizenin kristalleri titreyerek birbirine çarptı. Halının altındaki parkede bir gıcırtı vardı. Roman kadehindeki şarabın, içine görünmez bir taş düşmüş gibi dalgalanmasını izledi.

Nan'in kırbaç köpeği havladı.

Bay Kitt, yüzü kıpkırmızı kesilerek, "Şu köpeği hemen sustur, Henrietta," diye çıkıştı.

Nan gözlerini devirdi -ancak babasının huzurunda böyle bir meydan okumadan kurtulabilirdi- ve peçetesini yere bıraktı. "Sessiz ol, Theodore."

Theodore havlamayı kesti ama Roman köpeğin burnunun doğu duvarına dönük olduğunu fark etti. Yemek odasının salonla paylaştığı duvar.

Roman dikkatini tabağına geri verdi. Az önce biri kapı aralığını kullanmıştı. Roman'ın davranışından memnun olan Val olup olmadığını

merak etti.

"Bu ev bugünlerde cereyandan başka bir şey değil," diye mırıldandı Nan, köpeğe bir parça jambon atarken.

Bay Kitt "Hmm" diye cevap verdi ama Roman'ın bakışlarını mumların üzerinde karşıladı.

Birbirlerine bilmiş bilmiş baktılar. Roman sadece babasının aşağıya inmeye cüret edip etmediğini ya da Val'in istediği gibi girip çıkmasına izin vererek Dacre'a nazik bir ev sahipliği yapıp yapmadığını merak edebiliyordu.

Aradan on dakika geçmeden, garsonlar üçüncü yemeği getirirken, ikinci tuhaf olay meydana geldi.

Roman'ın daha önce hiç görmediği bir adam yemek odasına girip babasına yaklaştı ve eğilerek Bay Kitt'e bir şeyler fısıldadı. Adam kısa boylu ve tıknazdı, boynunu korumak için yakası yukarı doğru çevrilmiş koyu renk bir palto giyiyordu. Sol kulağı boksörlük geçmişine ihanet edencesine sürekli şiş görünüyordu ve çenesinde bir yara izi vardı.

Roman bu kısa görüşmeyi izlerken hiçbir şey söylemedi ve babasının bu kesintiye kızmamasına şaşırdı. Adam Bay Kitt'e her ne fısıldadıysa bu onu memnun etti, çünkü kaşları çatıldı ve başını salladı.

Adam geldiği gibi aniden gitti. Malikânenin ön kapısından çıkıp alacakaranlığa karıştı ve Roman, Bay Kitt'in bakışlarına karşılık vermekten başka çaresi kalmayana dek babasına baktı.

"Kimdi o?" Roman ters bir şekilde sormuştu.

Babası cevap vermekte ağırdan aldı, şarabından uzun bir yudum aldı. "Benim bir ortağım."

"Bir ortak mı?"

"Evet. Bu senin için kabul edilebilir mi Roman?"

Roman dilini ısırdı. Bu adam sadece bir ortaktan daha fazlasıydı ve bu durum kollarındaki tüylerin diken diken olmasına neden oldu.

"Babanın işlerle ilgilenmesine yardımcı oluyor Roman," dedi annesi yumuşak sesiyle. "Adı Bruce. Bazen ikinci çayı için bize katılır."

"Biraz güvenlik," diye mırıldandı Nan nefesinin altından.

"Güvenlik mi?" Roman yankılandı. Babasının Dacre'la fazla içli dışlı olup olmadığını ve bir korumaya ihtiyaç duyup duymadığını merak ettiğinde omurgasına bir ürperti dokundu. Ama sonra aklına o gece onunla buluşmak için arka bahçeden gizlice giren Iris geldi. "Mülkü o mu koruyor?"

Bay Kitt kıkırdadı. "Hayır, gerçi seni neden ilgilendirdiğini anlamıyorum evlat. Ailevi meseleler ya da sana miras kalacak bu ev hiçbir zaman umurunda olmadı."

Bir yumruk. Roman'ın yüzü kızardı ve annesi Mezarlık'tan ve bu isimsiz vatandaşların Oath'ı güvende tutmaya çalıştıkları için ne kadar minnettar olduğundan bahsedinceye kadar bu konuyu kapatmaya karar verdi. Sıkı bir sokağa çıkma yasağı uygulayan Mezarlık. Iris de onunla buluşmak için gecenin kararttığı sokaklardan geçmek üzereydi.

Son dersin ardından mektubu babasına teslim edip odasına çekilirken Roman'ın midesi çalkalanıyordu.

Bay Kitt fuayeden ona seslendiğinde merdivenleri yarılamıştı.

"Tekrar ne zaman geleceğini biliyor musun oğlum?"

Roman merdivende durakladı. "Hayır, efendim."

Bay Kitt başını salladı ama gözleri kısıldı. "Bir süreliğine eve gelmene izin verdiği için senden oldukça memnun olmalı."

Roman dişlerini birbirine geçirdi. Evet, Dacre için çok şey yapmıştı. Onun için yazdığı onca kelime. Bütün o propagandalar.

Bu onu hasta hissettirdi.

"Bu şekilde kalsın." Bay Kitt sessiz bir tonda konuştu. "En azından bir süre daha."

Bu tüyler ürpertici cümle Roman'ı merdivenlerin geri kalanında takip etmişti.

Ailesi bir tanrının işlerine karışmıştı ve o bunu bilmiyordu.

savaş bittiğinde kendilerini nasıl kurtarabileceklerini düşündüler. Eğer Dacre kazanırsa... sonsuza dek ona borçlu kalacaklardı. Ve eğer Enva kazanırsa...

Kitts hain olarak damgalanacaktı.

Roman odasına girdi ve kapıyı kilitledi. Tahtaya yaslanıp saati kontrol etti.

Saat daha dokuz buçuktu.

Iris gelene kadar bir saati daha vardı. Giysilerini çıkardı ve bitişikteki tuvalete girerek duşu açtı.

Cildi yanmış gibi görüne kadar sıcak suyun göğsüne çarpmasına izin verdi. Bir kalıp çam sabunuyla keseledi ve saçlarını yıkadı, vanayı kapatıp kurulandığında parmak uçları budanmıştı. Aynadaki buğuyu sildikten sonra siyah saçlarını geriye taradı ve tıraş oldu, ardından yansımasını inceledi.

İçi boş ve olması gerekenden çok daha yaşlı görünüyordu.

Gözlerini kaçırdı, saate tekrar baktığında kalbi hızlandı. Saat neredeyse on olmuştu.

Roman tuvaletten çıktı ve gardırobunu açtı. En iyi giysilerini giydi, düğmeli bluzunun kollarını dirseklerine kadar kıvırdı ve boynunu açık bıraktı. Başka bir pantolon, deri askılarıyla yerinde duruyordu. Sessizce hareket etmesine yardımcı olacak iyi giyilmiş ayakkabılar.

Yatağına oturdu ve ayaklarının üzerinde zıplayarak beklemeye başladı.

Nihayet saat on yirmi olduğunda ayağa kalktı ve penceresini açtı. O vardı Gençken bunu birkaç kez yapmıştı, babasının katı kurallarına karşı gelmenin verdiği heyecan bir parça akide şekeri kadar tatlıydı. Ama Del öldükten sonra Roman böyle şeyler yapmayı bırakmıştı. Roman birçok yönden yaşamayı bırakmıştı, suçluluk duygusu boğucu bir hayalete dönüşmüştü.

Ama kasları eski hareketleri hatırlayarak çatıya doğru yavaşça ilerledi. Kafesin çatının kenarına cıvatayla tutturulduğu kenara doğru ilerledi. Ev, çiçek açan sarmaşıklarla kokuluydu. Roman aşağı indi, ayakkabıları çimlere değdiğinde rahatladı.

Gölgeden gölgeye geçiyor, alçak sesle ve sessizce etrafını taramak için birkaç kez duraklıyordu. Val'den bir iz arıyordu. Babasının ortağı Bruce'a dair herhangi bir iz. Ama sadece hafif bir esinti ve yeni açmış çiçekler vardı. Söğütler, alıçlar ve kiraz ağaçları.

Mükemmel bakımlı çalılar ve birkaç sinsi yabani otun dansı.

Roman yoluna devam etti ve belirlenen yere ulaştı. Köklerin üzerinde volta atarak bekledi. Günün olaylarını tekrar tekrar anlatarak dikkatini dağıttı. Ama ay ışığında kol saatini kontrol etti, göğsünü bir endişe düğümü sıkı.

Saat şimdi on kırk yediydi ve Iris'ten hiçbir iz yoktu.

Sonunda o kadar endişelendi ki oturmak zorunda kaldı. Acısı keskinleşene ve gözleri yaşarana kadar öksürdü ve nefes alış verişine odaklanarak gözlerini kapattı. Yavaş, derin ve anlamlı.

Dayanamayarak saatini tekrar kontrol etti. Saat on elli sekizdi.

Pes etmeme ne kadar kaldı?

Sorun şuydu ki Roman bırakmayı sevmezdi ve bütün gece Iris'i beklerdi. Ay batana ve güneş ufku yararak tüm yıldızları eritene kadar. Ta ki salonun kapısına dönmekten başka çaresi kalmayana kadar.

Sonunda bir dalın kırıldığını duyduğunda saat on biri on iki geçiyordu.

Roman ayağa kalktı. Gölgelelerin arasında gözlerini zorladı, çalılıkların arasında ilerleyen Iris'in şeklini fark ettiğinde endişesi dağıldı.

"Her şeye lanet olsun, Kitt!" diye fısıldadı. "Dikenler konusunda şaka yapmıyormuşsun."

Roman karanlığa doğru gülümsedi. Kadının elini tuttu ve onu çalılıkların arasından çekerek önünde durmasını sağladı, o kadar yakındı ki nefesini hissedebiliyordu.

Ay ışığı yüzüne vuruyor, gözlerinde yıldızlar gibi parlıyordu.

"Seni tekrar görmek de güzel, Winnow," dedi ve onun dudaklarına yayılan gülümsemeyi izledi. Bu onda hoş bir sızı uyandırdı, masasının başında durup onu rahatsız ettiği eski günleri düşünmesine neden oldu. "Ve şu anki düşüncelerini ve senden böyle bir bakışı hak etmek için ne yaptığımı bilmek için her şeyimi verirdim."

"Bana borçlu olduğun iyiliği istemek için buradayım," dedi Iris. "Çok uzaklarda bir pencere kenarında bana yaptığın bir iyilik."

Roman bu anı bekliyordu. Kaç kez karanlıkta yatağına uzanmış, yalnız ve uykusuz kalmış, özlemin pençesine düşmüştü?

Parmaklarını Iris'in saçlarına geçirdi ve ağzını onunkine yaklaştırdı.

Forget Me Not

Tadı tıpkı hatırladığı gibiydi. Sert siyah çayın içindeki şeker gibi. Lavanta. Şafağın ilk ışıkları. Bir çayırdan henüz uzaklaşan sis.

Roman onun yüzünü çerçeveledi, başparmakları yanaklarının allığını okşarken ağzını onunkine açtı. Kızın dili onun dili boyunca kayınca inledi. Kız ona tanıdık gelen, sevdiği her şeydi ama yine de dişleri alt dudağını ısırduğunda yeni ve beklenmedik bir şeyin ipucu vardı. Bir alay, bir meydan okuma. Onun keşfetmeye ve ezberlemeye can attığı bir yanı.

Iris'in ellerinin gömleğini kavradığını ve onu daha yakına çektiğini hissettiğinde içine bir sızı yayıldı. Sırtını ağaca yaslayana kadar onları ağaca yaklaştırdı, ayakları köklerin arasında kayboldu.

Nefes al, diye kendine emretti ve ağzını onunkinden ayırmaya zorladı. Vücutları arasında boşluk kalmamıştı ve daha aşağı eğildi, dudakları kızın boynunda, köprücük kemiğinin çukurunda gezindi.

"*Roman*," diye fısıldadı Iris. Sesi boğuktu. Gergindi. Roman, sanki ikisi ölümsüzleşmenin eşiğindeymiş, bir efsane gibi dalların arasında sarmaş dolaş olmuşlar gibi onu ağaca doğru bastırırken tam bir nefes alamadığını fark etti.

"Canını yakıyor muyum?" diye sordu, uzaklaşırken boğazı daralmıştı.

Iris'in tırnakları sırtında kıvrıldı ve onu yakınında tuttu. "Hayır. Şu ışığı görüyor musun? Orada, çalılıkların arasında?"

Roman korkudan kaskatı kesilmiş bir halde arkasına baktı. Bir an için nerede olduklarını unutmalarına izin vermişti. İçinde yaşadıkları dünyayı. Ve tam da Iris'in söylediği gibi, komşu araziye tarayan bir meşale ışını vardı. Bruce olup olmadığını merak etti ama öğrenmek istemedi.

Roman'ın dikkati Iris'e döndü. Yüzünün yarısı karanlığa gömülmüştü ama onu izlerken gözleri yumuşak ve beklenti dolu bir şekilde parlıyordu.

Burada güvende değiliz, diye düşündü onun elini tutarken. Kanında çatırdayan orman yangını sönmüştü, ama sıcaklığı hâlâ kemiklerinde hissedebiliyordu. Yeniden alevlenmeyi bekleyen korlar.

"Benimle gel," dedi ve onu götürdü.

Başka bir zamanda, tanrıların hiç uyanmadığı başka bir dünyada Roman, Iris'i bahçede gezdirir, ona en sevdiği şeyleri gösterirdi. ve güzel anıları canlandırdı. Ama bu dünya sadece bir rüyada var olabilirdi ve Roman onun elini tuttu, soğuk eli çok sıcaktı ve onu gölgeden gölgeye, malikânenin sadık ışıklarına geri götürdü.

Güvenli bir şekilde kafeslerden yukarı çıkıp çatıdan geçerek yatak odasına girdiler. Roman nefes nefese kalmıştı ve Iris'in bunu fark etmesini istemiyordu. Pencereyi kapatıp perdeleri çekerek kendine gelmesi için bir an verdi. Ancak o zaman, ikisi de kendilerini hiçbir tanrının onları bulamayacağı bir sığınağa sıkışmış hissettiklerinde, Iris'in yatak odasını incelemesini izledi.

Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, ağzı açık bir şekilde önce kitap raflarına gitti. Yıldızlı sırtlara sevgiyle dokundu; bu onda hepsini ona verme isteği uyandırdı.

"Oldukça büyük bir kütüphane," dedi ona alaycı bir bakış atarak. "Bu raflarda kaç tane eşanlamlılar sözlüğü var?"

"Sadece altı."

"Sadece mi?"

"Yarısı miras kaldı."

"Ah, şimdi hatırladım. Bu kitaplardan bazıları büyükbabana aitti."

Başını salladı, Iris gardırobuna doğru yürürken bakışları onu takip ediyordu. "Demek mektuplarım sana ilk burada gelmiş," dedi Iris, dolabı açarken.

Oymalı kapı.

"Mm. Gazete yerimi o kadar kirletti ki yazdıklarınızı okumaktan başka çarem kalmadı."

"Tüm o keskin kenarlı kelimelerim. Yüksek sesle konuşmanın çok zor olduğunu hissettiren tüm o düşünceler." Durakladı, içinde asılı duran giysilerini inceledi,

kolalanmış ve renklerine göre düzenlenmiş. "O zaman benden kaçmadığına şaşırdım."

Belki de ses tonuydu ya da söylemediği ama yine de duyabildiği, nefeslerinin ritminde saklı olan kelimelerdi. Ya da kırılganlığının bir çelik parçasını indiriyormuş gibi titremesiydi.

"Tam tersine," dedi. "Sözlerin beni sadece sana çekti."

"Bir tane ödünç almam gerekebilir" demeden önce bir süre sessiz kaldı.

"Neyi ödünç alacaksın?"

"Uyumak için gömleklerinizden biri. Gerçi yatağınız oldukça dar. Görünüşe göre tek kişilik bir yatak."

Roman ona doğru bir adım attı. Sonra bir adım daha, ta ki burnundaki çilleri sayana kadar. "Benim hakkımdaki bu bilgiyi *Gazete* günleri, Winnow."

"O ofiste seninle ilgili pek çok şey öğrendim," dedi Iris, kaşları çatılmış bir halde. "Daha açıklayıcı olman gerekecek."

Eğildi, ağzını onunkine yaklaştırdı. Kızın derin bir nefes alışını, dudaklarını ayırışını izledi. Ama sadece mırıldandı, "İyi bir meydan okuma."

"Adını koy o zaman."

"Yatağım ikimize de yeter."

"Sen öyle diyorsan, Kitt."

Roman uzanıp ona dokunamadan kız yanından geçip gitti. Ama trençkotunun kolunun koluna sürtündüğünü ve arkasında bir tüy izi bıraktığını hissetti. Dönüp onun yatağına doğru adım atışını izledi; yatağın kenarına oturmuş, yumuşaklığını değerlendiriyordu.

"Her zaman bir bulutun üzerinde uyumak istemişimdir," dedi Iris. Uzanmaya devam etti, saçları yastığının üzerine döküldü.

"Senin onayını aldı mı?" diye alay etti.

"Öyle. Benim hakkımda bunu henüz bilmiyorsun ama ben battaniye çalarım."

Roman gülümseyerek onu yatağın yanına kadar takip etti. "Aslında bunu tecrübelerimden biliyorum."

Senin olduğum geceden beri.

Şimdi o geceyi düşündü. Dünya parçalanmadan önceki geceyi. Birlikteydiler ama zifiri karanlıkta. Sadece çıplak tenleri, elleri, ağızları ve isimleri vardı. Battaniyelerin üzerinde yavaşça birbirlerini keşfediyorlardı.

Roman Şimdi Iris'e bakıyordu, kazağı ve eteğıyle tamamen giyinikti, trençkotu belinden kuşaklıydı. Çorapları dizlerine kadar iniyordu. Botları toz içindeydi.

O anda gerçek gibi görünmüyordu ve daha önce sayısız kez yaptığı gibi onu hayal edip etmediğini merak etti. Onun nasıl görüneceğini hayal ediyordu. Yatağındaki gibi.

"Bana katıl," diye fısıldadı Iris.

Roman Őilteye doğru eğildi ve ağırlığının altında yattığını hissetti. Iris ona tamamen bakabilmek için yan dönmüştü, bacaklarından biri Iris'in bacaklarının arasından kayıyor, ayağı Iris'in bileğine dolanıyordu. Sanki Iris'in bedeninin sıcaklığı tüm sözcükleri eritmiş gibi, birdenbire sözcüklerin boşaldığını hissetti ama sessizlik rahatlatıcıydı. Iris'i dikkatle izleyerek bunun tadını çıkardı.

Parmak uçlarıyla onun yüzünü izlemeye başladı. Kaşlarının kavisini, çenesinin kenarını, dudaklarının köşesini.

"Hatırladığın gibi görünüyor muyum?" diye sordu. Bu aptalca bir soruydu; sadece birkaç haftadır ayrıydılar. Yıllardır değil. Ama derisinin altında gelişen değişiklikleri hissedip hissedemediğini merak etti. Çatlakları ve yaraları. Iris'in bu kırık parçaları kucaklayıp kucaklamayacağını ya da onlara karşı temkinli olup olmayacağını merak ediyordu.

"Evet." Iris boğazının çukuruna dokunarak onu ürpertti. "Öyle mi?"

Okşamaya karşılık verdi, burnunun köprüsünü, dudaklarının kıvrımını takip etti. Saçlarının dalgalarını. Kirpiklerinin koyu kıvrımlarını. Ve onun da değiştiğini biliyordu. Birbirlerine ilk yeminlerini ettikleri zamanki insanlar değillerdi. Bu, onun için daha fazla acı duymasına neden oldu ve parmakları vücudunda gezinerek kaburgalarının kıvrımlarını hatırladı.

"*Evet*," dedi.

Eli daha uzağı, kalçasına kadar gitti, ancak parmakları ceketinin içinde gizlenmiş bir Şeye çarptığında durdu.

Roman durakladı. "Cebindeki bir *kitap* mı?"

"Kendiniz bakın," diye yanıtladı Iris.

Ceketinden küçük yeşil bir cilt çıkardı. Kapağında kabartmalı bir kuş vardı ama Roman'ın dikkatini yaprakların arasına katlanmış mavi zarf çekti. Bir irkilemeyle zarfı tanıdı. İsteksizce Dacre'ın mektubunu sayfalarından çıkardı ve kitabı aralarındaki yatağın üzerine koydu.

"Sana ne söyledi?" Roman sordu, sesi kalındı.

Iris öne doğru oturdu. Sanki Dacre odaya sızmış gibi anları paramparça olmuştu. Bir zamanlar kendilerini güvende hissettikleri bir yerde onları bir gölge gibi takip ediyordu.

"Okuyabilirsin," dedi yumuşak bir sesle.

Roman dayanamadı, endişesi ve öfkesi onu daha iyi bir hale getirdi.

Roman, Dacre'ın sözlerine göz gezdirirken Iris yataktan kaydı. Roman sözlerini bitirdiğinde Iris botlarını ve paltosunu çıkarmış, kanı damarlarında sıcak bir şekilde dolaşmaya başlamıştı.

"Senin toplanıp kafeste tutulacak bir kuş olduğunu düşünüyor," dedi yataktan kalkarken. Kâğıt avucunun içinde buruştu. "Sadece onun için ötmesi gereken bir kuş. Seni kendine çekmeye çalışmasından nefret ediyorum."

"İtiraf etmeliyim ki kelimelerle arası iyi." Iris, Roman'ın bakışlarıyla karşılaştı. İfadesi esrarengizdi. "Ve eğer onun gerçek doğasını bilmeseydim, beni kandırabilirdi. Ama ona verecek bir cevabım var. Günün büyük bölümünde bunu düşündüm."

"Peki cevabınız nedir?"

Yerden karşıya geçerek adamın önünde durdu, ayak parmaklarının ucuna ve göz göze geldiler, çenesini meydan okurcasına eğerek Dacre'ın mektubunu elinden aldı.

"Bana *asla* sahip olamayacak," dedi.

Roman, Iris'in Dacre'ın mektubunu lime lime etmesini büyülenmiş gibi izledi.

Hiç vakit kaybetmeden tuvalete doğru yürüdü. Bir saniye sonra Roman tuvalet sifonunun sesini duydu. Dacre'ın mürekkebinin suda solduğunu hayal etti.

Kanalizasyona inerken parçalanıyor.

"Pekâlâ Kitt," dedi Iris yeniden ortaya çıktığında. Kollarını kavuşturdu ve kapının çerçevesine yaslandı. "Konuşmamız gerek."

"Ne hakkında?" diye sordu, sesinin bu kadar kısık çıkmasına şaşırarak.

"Bu tuvalet ne kadar büyük!" diye haykırdı. "Hayatım boyunca seninki gibi bir duş görmedim."

"Siz de test etmek ister misiniz?"

"Aslında isterim."

Roman gülümsedi ve onun yanından geçerek odaya girdi. Siyah ve Cam kapıyı açıp kolu çevirdiğinde beyaz fayanslar parlıyordu. Su tavandan aşağı süzülerek onları boğucu bir pusla sardı.

"Şuradaki rafta sabun ve şampuan var," diyordu sıcaklığı ayarlarken.

"Sana bir havlu getireyim-"

Iris'in koluna dokunan eli onu kendine getirdi. Roman dönüp ona baktı,

saçlarında buğru parlıyordu. Yavaşça uzanıp deri askılarına dokundu ve onları omuzlarından indirdi. Nefes almıyordu; kalbi sanki

bir ipe bağılıydı, göğsünün derinliklerinde çekiştiriyordu. Sanki onun her hareketine, her sözüne bağlanmış gibiydi.

Iris gömleğinin düğmelerini açmaya başladı ama alt dudağını dişlerinin arasına alarak yarı yolda durakladı.

Solgun teninin parıltısının onu tereddüde düşürüp düşürmediğini merak ederek kaskatı kesildi. Eğer devam ederse, sonunda onun tüm keskin açılarını görecekti. Karnının içbükey kıvrımını. Kaburgalarının belirginliği. Bacağındaki yara izleri. Dacre'ın kuvvetleri arasında asla yeterli yiyecek bulunmazdı,

ve açlık Roman'ın en yakın arkadaşı olmuştu. Yara izleri mi? Yalnızlığı ve tek başınalığı içinde tekrar tekrar izini sürdüğü bir harita.

Utanc boğazında düğümlendi. Tarif edemediği bir başka duygu da tenini kızarttı. Tam elini tutacaktı ki Iris, "Bir şey fark ettim. Bu gece zaten duş almıştın, değil mi?"

Roman nefes nefese kaldı. Rahatlama kemiklerini yumuşattı, ona daha da yaklaşmasını sağladı. "Evet, ama istersen hâlâ sana katılabilirim."

Gülümsedi. Becerikli parmakları düğmelerden beline doğru ilerlerken gözlerinde bir parıltı vardı.

"Bu hoşuma gider Kitt."

Beş dakika sonra Roman'ın avuçları şampuanla dolmuştu. Hava ılıktı, su vücutlarından aşağıya perçem perçem akarken duş haşlamaya yakındı. Ama Iris sanki suyun ateş gibi olmasını istiyormuş gibi kolu gittikçe daha fazla sola doğru itmeye devam etti.

Cildi güneş yanığı gibi lekeli olan Roman, yine de onun her şeyi yapmasına izin verirdi.

"Gözlerini kapat," dedi.

Iris yaptı, yüzünde su boncukları oluşurken burnu buruştu. Roman saçlarını yıkamaya başladığında nefesi kesildi, şampuanı köpürene kadar yoğunurdu. Parmaklarını tekrar tekrar saçlarında gezdirdi ve ıslakken ne kadar uzun ve koyu göründüklerine hayran kaldı. Kehribar dokunuşlu koyu kahverengi, kır çiçeği balı gibi.

"İşte bu yüzden ofiste çok güzel kokuyordun," diye iç geçirdi Iris.

Roman şampuanı durulamaya başladı ve kız inlediğinde memnun oldu.

"Öyle mi yaptım?" "Kış gündönümünde elektrikler kesilebilirdi ve ben *Gazeteye* adım attığın an. Bunun için ben de senden nefret ettim."

Sabun kalıbıyla kadının sırtında daireler çizirken sırttı. Yaprak dökmeyen yeşilliklerin ve çayır otlarının kokusu omuzlarının saçaklarına yayıldı.

Omurgasının kıvrımı. "Ve bak bu küçümseme seni nereye getirdi."

"Kaderimi bana o zaman açıklasaydın gülerdim."

"Biliyorum," dedi.

Iris sessizdi. Yüzünü ona döndüğünde su düşmeye devam ediyor, odayı büyüleyici bir vızıltıyla dolduruyordu. Bakışları, vücudunun hatlarını takip ederek bacaklarına kaydı ve orada dikkati durdu.

Roman onun çoraplarını indirdiğinde fark etmişti. Dizlerindeki çürükleri ve kabukları. Ve ona söylememiştir ama ikinci kattaki pencereden onun Hawk Shire'in çayırlarında koşuşunu izlemişti. Silah seslerinden nasıl kaçtığını kendi inanmayan gözleriyle görmüştü. Bir arabanın farlarının karanlığı nasıl yararak onu alıp götürdüğünü.

Koş, Iris.

O kilometreleri bir hastalık gibi hissetmiş, içine yayılmıştı. Kandan kemiğe, organa. Ay gibi ağaran mesafeyi. Nereye gittiğini ve onu bir daha görüp göremeyeceğini merak ediyor ve endişeleniyordu.

Roman sabunu yere bıraktı.

Onun önünde dizlerinin üzerine çöktü, elleri tenindeki o hassas izlere dokundu. Ona güçlü ve cesur olduğunu söylüyorlardı ama aynı zamanda *onun olduğunu da*. Ruhları ayna değil, birbirinin tamamlayıcısıydı, yan yana yanan takımyıldızlardı.

Beni görmeni istiyorum, diye yazmıştı bir keresinde ona. *Beni tanımanı istiyorum.*

Yüzünü onun bacaklarına bastırdı. Kadının çürüklerini kendi çürükleriymiş gibi hissetti ve dudaklarıyla izlerini sürerek tenindeki suyun tadına baktı. Onun kanı

çarparıyordu, sıcak ve hızlı. Damarlarında bir yaz fırtınası kopuyordu ama yine de Iris saçlarına dokunduğu anda Roman'ın aklı durdu.

Onun pembe ve kara gözlü yüzüne baktı. "Çok endişelendim," diye fısıldadı Iris.

"Peki seni endişelendiren neydi?"

"Seninle bir daha asla böyle bir an yaşayamayacağımızı."

Roman yutkundu. Yüzlerce şey söyleyebilirdi ama kızın titrediğini fark etti. Kendisinin de öyle olduğunu fark etti.

"Titriyorsun," dedi. "Su çok mu soğuk? Durmamı ister misin?"

"Tanrım, hayır. Sadece bunun ne kadar tuhaf olduğunu düşünüyordum. Hayatımız boyunca ne kadar çok insanla yollarımızın kesiştiğini düşünmek. Benim gibi biri nasıl oldu da

Senin gibi biri. Ve eğer o makaleyi hiç yazmamış olsaydım ve
Bir heves *gazetesi*... hâlâ burada olur

muyduk?" "Bana felsefe mi yapıyorsun,
Iris?"

"Elimde değil. İçimdeki en iyi ve en kötü yönleri ortaya çıkarıyorsun."

"Kesinlikle en iyisini ortaya çıkarıyorum. Ama en kötüsünü?"

Sadece onun bakışlarını tuttu, çenesinden gözyaşı gibi su damlıyordu.
Ama sonra tekrar saçlarını okşadı, ayak parmaklarına kadar hissettiği
yumuşak bir dokunuş. Kalbini yaran şey güç, korku ya da büyü değil, onun
eliydi,
hayranlıkla nazikçe.

"Bu arada cevabım evet," dedi dizinin kıvrımını öperek. "O makaleyi
hiç yazmamış olsaydın bile seni yine de bulurdum."

Sıcak su üç dakika sonra kesildi.

Roman kolla boğuşarak vanayı kapattı ve soğuk su üzerlerinden akmaya
başladı. Iris'in nefesi kesildi ama bunun soğuğun şokundan mı yoksa ayağa
kalkıp onu kollarına alarak duştan çıkarmasından mı kaynaklandığını
bilmiyordu.

Bu gece için hayal ettiği şey bu değildi ama Iris bacaklarını beline dolayıp
onu öptüğünde Roman hayatında ilk kez anı yaşamayı tercih ettiğine karar
verdi.

Onu yatağa götürdü ve yatırdı. Nefesleri kesilmişti; sırtından aşağı
yağmur gibi su damlıyordu. Ama kızın görüntüsü süregelen soğuğu kovdu.

Iris'in ona bakışı, yeni ay gibi karanlık gözleri, gelgitler gibi onu içine
çekışı. Ona sarılışı, adını boğazına doğru fısıldayışı. Karanlıkta olduğu
kadar aydınlıkta da onunla birlikte nasıl hareket ettiğini. Teninin onunkine
karşı hissi; çıplak ve yine de bütün olma hissi. Güvende ve eksiksiz.

Onu, onun kendisini gördüğü gibi gördü. Gözleri açıkken, gözleri
kapalıyken.

Yıldızlar pencerenin ötesinde sadakatle yanarken, Roman hiç bu kadar
emin olmamıştı.

Dacre'ın diyarının en derin bölgesinde, ay ve güneşten tanrısallığın onu
zincirleyebileceği kadar uzakta uyanabilirdi. Uyandığında adını
bilmeyebilir, yazdığı her kelimeyi unutabilirdi. Ama asla

Iris'in teninin kokusunu, sesini unutmuştı. Ona nasıl baktığını. Ellерinin güvenini.

Ve şöyle düşündü: *Ne yukarıda ne de aşağıda bunu benden bir daha çalabilecek hiçbir sihir yok.*

Guests, Indefinitely

Iris rüyasında Revel Lokantası'nı gördü. Elinde bir kitap ve önünde bir bardak limonatayla barda oturmuş, annesinin masalara servis yapmasını izliyordu. Herhangi bir gün gibi hissediyordu, geçmişinden koparılmış bir sayfaydı, çünkü savaştan önce sık sık lokantayı ziyaret etmişti. Aster çok içmeye başlamadan önce. Iris rüya gördüğünü böyle anlıyordu. Annesi yeniden canlı ve bütün görünüyordu, çabuk gülümsüyor ve gülüyordu, kafede dolaşırken gözleri parlıyordu.

"Bir limonata daha, Iris?" Aster barın arkasına döndüğünde şöyle dedi.

Iris cevap veremedi radyoda bir şarkı çtırdadı ve kafeyi bir kemanın melankolik sesiyle doldurdu. Bir anda kollarındaki tüyler diken diken oldu.

İşte yine oradaydı. Annesini gördüğünde rüyalarına giren melodi.

"Anne?" Iris barın üzerine eğilerek fısıldadı. "Neden rüyamda her karşılaştığımızda bu şarkıyı duyuyorum?"

Aster dumanı tüten kahve fincanını yere koydu. "Alzane'nin kim olduğunu biliyor musun?"

Iris konunun aniden değişmesinden ürktü ama, "Monarşi yıkılmadan ve şansölyeler görevden alınmadan önce Cambria'nın son krallarından biriydi," dedi.

atandı."

"Evet, ama onun için bundan çok daha fazlası var. O, kutsal mezarları denetleyen hükümdardı. Yüzyıllar önce Dacre, Mir, Alva, Luz ve Enva'yı gömmüştü. Tarihimizden koparılmış bir efsaneye göre, o tanrıları uyutmak için bu ninniye ilham verdi. O zamandan beri

Ancak notaların gücü, pek çok kişi tarafından unutulmuş olsa da, hala devam ediyor."

Iris bunu düşündü. Kafe pencerelerinin ardındaki dünya kararmaya başlamıştı. Bir fırtına yaklaşıyordu. Yağmur camdan aşağı kayıyor ve şimşek çakmaları uzaktaki binaları aydınlatıyordu.

"Enva'nın gömüldüğünü hiç sanmıyorum," demeye cesaret eden Iris'e Aster kırmızı lekeli dudaklarını yana bükerek karşılık verdi. "Bence kralla bir anlaşma yaptı ve kendisi Oath'ta saklı kalırken diğer dördünü uyumaları için şarkı söyledi."

"Çılgın bir teori, tatlım. Ama içinde biraz gerçeklik payı olabilir."

Iris müziği dinledi ama radyonun paraziti yoğunlaşır rüya bozulmaya başladığında nefesi kesildi. Çaresizlik içinde Aster'i tutmak için uzandı ama annesi çoktan gölgelerin içinde kaybolmuştu. Kafe dönmeye başladı, cam pencereler fırtınanın ağırlığı altında çatırdıyordu, ta ki basınç dayanılmaz hale gelene kadar.

Iris irkilerek uyandı.

Bir süre sonra bir öksürüğün onu uyandırdığını fark etti; Roman yuvarlanıp ayağa kalkarken altındaki yatak sarsıldı. Gözlerini karanlığa açarak, onun bir öksürüğü daha bastırışını dinledi, sonra bir başkasını. Sesleri ıslak ve acı vericiydi ve hızla öne doğru oturup ona doğru döndü.

Perdelerin arasından sızan bir tutam ay ışığı vücudunu belirginleştiriyordu. Soluk omuzları kamburlaşmıştı; yerdeki atılmış gömleğine uzanıp kumaşa öksürerek sesi boğarken omurgasındaki çıkıntıları sayabiliyordu.

"Kitt," diye fısıldayarak yatağın kenarına doğru ilerledi. Zemin çıplak ayaklarında buz gibi soğuktu; saçları duştan dolayı hâlâ nemliydi. "İyi misin?"

Doğruldu ama gömleği bir süre daha ağzına bastırmaya devam etti. Boğazını temizledi ve "Ben iyiyim, Iris. Özür dilerim, seni uyandırmak istememişim."

Ayağa kalktı ve ona doğru yürüdü. "Size bir şey getireyim mi?"

"Gizlice mutfığa inip benim için bir demlik çay kaynatmayı mı planlıyorsun?" Alay ediyordu ama bu sadece Iris'in bunun ne kadar imkânsız olduğunu fark etmesine neden oldu.

Ne kadar *imkansızdılar*. Bay Kitt onu evinde oğluyla aynı yatağı paylaşırken bulsa çok öfkelenirdi. Muhtemelen onu dışarı atardı.

koridorlarda dolaşırken yakalayabilir ya da iş arkadaşının onu sürükleyip Mezarlık'ın cezalandırması için bir yere bırakmasını sağlayabilir.

"Eğer çay istiyorsan," dedi Iris, sesi boğuk ve kararlıydı, "o zaman gizlice mutfağa iner ve senin için yaparım. Bana ne istediğinizi söylemeniz yeterli. Ve tabii mutfağı nasıl bulacağımı da."

Roman döndü, siyah saçlarından birkaç tutam sağ gözünün üzerinden sarkıyordu. Bazen güzelliği onu hâlâ etkiliyor, dizlerinin bağının çözülmesine neden oluyordu. Onu gündüz olduğu kadar gece de görmeyi sevdiğini fark etti. Karanlık onu bazı açılardan daha keskin, bazı açılardan ise daha yumuşak gösteriyordu; sanki yıldızların aydınlattığı bir portre gibiydi.

"Çok iyi çay demlediğini biliyorum ama ben iyiyim," dedi.
"Gerçekten."

Ona inanmadı. Adam devam ettiğinde itiraz etmek için ağzını açıyordu.

"Bazen geceleri nefes almakta zorlanıyorum. Boğazımı hissediyorum dar. Anılarım geri döndüğünden beri öksürüyorum ama üstesinden gelemeyeceğim bir şey değil."

"Gazdan," diye fısıldadı Iris.

Roman başını salladı. "Bu iş bittiğinde uygun bir tedavi arayacağım. Oath'taki bir doktor bana yardım edebilir mi diye bakacağım."

"Dacre bilmiyor mu?"

"Hayır. Yapmasını da istemiyorum. Eğer yaparsa, o zaman kendi üzerimdeki etkisi kırıldı. Artık onun esiri değilim. Beni sadece uysal ve kafası karışık hale getirecek kadar iyileştirdiğini biliyorum."

Dalgın dalgın elindeki gömleğe baktı. Iris kumaşın üzerinde kan olmasından endişe ediyordu ve paniğin iliklerine kadar işlediğini hissedebiliyordu. Ama gömleği yere fırlattığında oluşan birkaç kırışıklık dışında gömlek hâlâ eskisi gibi kusursuz beyaz ketendi.

"Üşümüştün," dedi Roman, ay ışığında onu incelerken.

"Biraz," diye itiraf etti. "Ama umurumda değil."

"Bana birkaç dakika verin, ben de size tekrar yatakta eşlik edeyim. Çünkü aslında iki kişi sığabiliyor."

Gülümsedi ve vücutlarının hâlâ sıcak tuttuğu kuş tüyü yatağa geri döndü. Ama kalbi ağırdı. Roman tuvalete doğru yürürken ve lavabonun musluğunu açıp bir bardak su içerken onu dinledi. Kadın

Doktorları ve Roman yorganın altına girdiğinde ona gizlice ilaç vermenin bir yolunu bulmanın mümkün olup olmadığını düşünüyordu.

"Sana söylemem gereken bir şey var, Iris."

"Söyle o zaman Kitt."

Onunla yüz yüze uzanırken iç çekti.

Iris tedirginlikten kaskatı kesildiğini hissedebiliyordu. "*O kadar* korkunç mu?" "Evet. Dacre beni Luz'un mezarına götürdü."

Bu ifade Iris'in donup kalmasına neden oldu. Roman ona Hawk Shire'dan çok da uzak olmayan tepedeki o fırtınalı öğleden sonrayı anlatırken dinledi.

"Dacre'ın Luz'u öldürmeyi planladığını mı düşünüyorsun?" Iris tahmin yürüttü. "Ama bu gerçekleşmedi çünkü..."

Roman, "Biri onu çoktan öldürdü," diye sözlerini tamamladı. "Bu da beni Alva ve Mir'in de mezarlarında ölü olduklarından şüphelendiriyor. Yoksa şimdiye kadar Dacre ile birlikte uyanmazlar mıydı?"

"Onları kim öldürmüş olabilir?"

Roman sessizdi ama Iris'in yüzündeki ay ışığını izlemek için uzandı.

"Sanırım Enva'ydı."

Ondan sonra uykuya dalmadılar.

Konuşmaya devam ettiler ve her birini buraya getiren olayları anlattılar. Roman Iris'e anahtarları, kapıları, sülfür havuzlarını, flütü ve Eithral'ın sırtına binişini anlattı. Her kelimeyi dinledi ve kendi hikâyesinden de parçalar paylaştı. Roman'ın merak ettiği tüm kısımları.

Sonunda, korkunç konulardan daha kaygısız konulara geçtiler, kolları ve bacakları birbirine dolandı, parmakları birbirlerinin saçlarını taradı, sanki yavaşça uyanmak için dünyadaki tüm zamana sahiplermiş gibi.

Roman, Iris'i saatlerce dinleyebilirdi. O fark ettiğinde Karanlık azalırken, sanki iradesi zamanı durdurabilecekmiş gibi ona daha sıkı sarıldı. Ama güneş doğmak üzereydi ve ışık yatak odasına sızarken onu bırakmaktan başka çareleri kalmayacaktı.

Onu yatağından kaldıran şafak vakti değil, aşağıdaki katta mobilyaları hareket ettiren hizmetçilerin sesleriydi.

"Ailenizde erken kalkanlar var mı?" Iris şafak öncesi gürültüyü not ederken sordu.

"Evet, ama babam çalışma odasına kapanır." Roman kaşlarını çattı.

"Gitsek iyi olacak. Kimse fark etmeden seni bahçeye geri götürmeliyim. Ama önce... Senin için bir şeyim var."

Kendini battaniyelerden zorla kaldırarak masasının yanına diz çöktü. Bir zamanlar çocukluk hazinelerini ve Iris'in birçok mektubunu sakladığı gevşek döşeme tahtasını kaldırdı ve evlilik yüzüğünü ve çizdiği haritayı çıkardı.

"Bana iyi arkadaşlık etti," dedi Roman yüzüğü Iris'in parmağına geçirirken. "Ama senin üzerinde olmasını tercih ederim."

Iris onu inceledi, gümüş rengi sabah ışığında göz kırpyordu. "İhtiyacın olmadığına emin misin?"

"Eminim. Ve bu *çok* kötü çizilmiş bir harita." Sonra haritayı kızın eline tutuşturdu ve kız anlamaya çalışırken kaşlarının çatılmasını izledi.

"Bir harita...?"

"Oath'da bir ley hattı."

Iris'in gözleri büyüdü. Roman'ın ona gördüklerini, anahtarla çevrildiklerinde büyümlü olabilecek kapıları açıklamasını dinledi.

"Kitt," diye nefes aldı, parmağıyla onun çizimini izleyerek. "Bu harika."

"Bunu söylemeni umuyordum."

"Karşılaştığınız diğer ley hatlarını sormak çok mu zahmetli olur?"

Roman başını salladı. "Savaş masasına erişimim var. Ne yapabileceğime bakacağım."

Iris ona baktı, gözleri parlıyordu. Bir an için neredeyse ona doğru gidecek, neredeyse onu battaniyelerin sıcak karmaşasına geri bırakacaktı, ama aşağıdaki zeminden gelen bir gümbürtü onu kendine getirdi.

Giysilerini giymek için acele ederlerken kendi kendine, *başka bir zaman olacak*, dedi. *Bu son değil*.

Yine de Roman pencereyi açtığında garip bir şekilde öyle olduğunu *hissetti*. Iris'in elini tuttu ve onu pervazın üzerinden geçirdi.

Onu çatının eğimi boyunca takip etti ve kafesten aşağı indirdi ve geldikleri yoldan geri götürdü. Işık her saniye daha da güçleniyor, çimenlerin üzerindeki çiği parlatıyor, çiçekler başlarını kaldırıyor ve Gölgeleler eridikçe ağaçlar sade görünüyor.

Meşe ağacına ve çalılıklara ulaştıklarında Roman duraksadı ve Iris'in elini daha sıkı tuttu.

"Yakında görüşürüz," diye fısıldadı.

Başını salladı ama onu kendine çekti, ağzı açık ve doymak bilmez bir şekilde öptü, dili onunkinin üzerinde kayıyordu, ta ki ayrılmak için kendini zorlayana kadar. O

geri adım attı ama bakışları kızın üzerinde kaldı.

"Dikkatli ol, Iris," dedi. "İstasyonuma döndüğümde ilk olarak sana yazacağım."

"Sabırlı olmaya çalışacağım," diye cevap verdi.

Bu onun küçük bir gülümsemesine neden oldu. "Bu arada seni bunun için hiç azarlamadım. Benden şahsen yapmamı istediğin gibi."

Iris ona hınzırca bir sırıtış attı. "Bir dahaki sefere o zaman? Ve sen haklıydın Kitt."

"Ne hakkında, Winnow?"

Sesi sarmaşıkların arasından taşarak neredeyse çalılıkların arasında kaybolana kadar cevap vermeyi bekledi. "Yatağın ikimize de tam uyuyor."

Kolunun içine öksürerek aceleyle geri dönmek zorunda kaldı. Roman tedirgin bir şekilde kafeslere tırmandı, tekrar odasında güvende olana kadar tam bir nefes alamadı.

Pencere arkasından kapandı.

Sadece birkaç dakikası daha vardı ve odasını düzeltti. Yatağı düzeltti, battaniyelerin üzerindeki Iris'e ve kendisine ait tüm izleri temizledi ama halının üzerinde duran küçük yeşil kitabı görünce eli dondu kaldı.

Iris'in kuş sesi.

Roman kitabı eline aldı ve eski sayfaları karıştırdı. Neredeyse diğer kitaplarıyla birlikte rafa koyacaktı ama son anda kendini durdurdu. Bu çok küçük bir kitaptı. Yanında kolayca taşıyabileceği bir şeydi. Ona dair somut bir hatıra.

Cebine koydu.

Evin sallandığını hissettiğinde tulumunu bulmak için gardırobunun kapağını açıyordu. Sarsıntı onu duraksatacak kadar belirgindi, bir ürperti omurgasından aşağıya süzülüyordu.

Roman odasından çıkıp koridorlarda yankılanan sesleri dinleyerek yürüdü. Uzaktan gelen erkek sesleri, yerinden oynayan mobilyalar, parke zeminlerde botların çıkardığı sesler vardı.

Korkudan kaskatı kesilmiş bir halde koridorda aceleyle ilerledi.

Merdivenlerden inerken ayak bilekleri patladı, üst katın uykulu gölgelerini bırakıp aydınlık zemin kata geçti ve aşağıdan beş adım ötede, salona bakıyordu.

Gardırobun kapısı ardına kadar açıldı ve havayı soğutuyordu. Ama mermer ocakta bir ateş yanıyordu. Subaylar ve askerler

bir masanın getirilebilmesi için mobilyaların yerini değiştirdi. Roman'ın tanıdığı savaş masası.

Elleri, tırnaklarının ısırdığını hissedene kadar yumruk şeklinde kıvrıldı ama önündeki görüntü ne dalgalandı ne de kırıldı. Sadece hizmetkârların tepsiler dolusu kahve ve çörek getirip subay ve askerlere servis yapmaları için bıraktıklarını gördüğünde daha da netleşti. Elinde konyak aromalı kahve fincanıyla kenarda durmuş, olan biteni onaylayarak izleyen babasını gördüğünde. Teğmen Shane'in alt kattan çıkıp daktiloyu taşıdığını gördüğünde.

Roman'ın bakışları o tanıdık siyah çantaya sabitlendi, teğmenin çantayı tuttuğunu görünce sıkıntısı arttı. Daktilosunu kurtarmanın bir yolunu arıyordu ki, biri görüş alanına girdi. Uzun boylu, geniş omuzlu, keten saçlı ve gökyüzü kadar mavi gözlü biri.

Dacre antrede durmuş, merdivenlerdeki Roman'a bakıyordu.

Bakışları buluştu. Roman birden kendini küçük ve çaresiz hissetti. Ama zihni dönüp duruyordu, düşündükçe daha da güçlenen düşüncelerle dolup taşıyordu.

Aralarında sessizlik uzanıyordu.

Yine hafızamı silmeye mi geldi? Benden şüphe mi ediyor? Iris'in varlığını benimde hissedebiliyor mu?

"Merhaba Roman," diye selamladı Dacre onu. "Görüyorum ki baban mektubumu almış."

Those Hidden Strings

Iris tramvaya bindi ama üniversite durağında inmeye karar verdi. Cadde boyunca, budaklı kökleri kaldırım taşlarını zorlayan bir sıra çınar ağacının altından yürüdü. Iris, dersine koştururan öğrencilerle omuz omuza verirken güneş hâlâ yükseliyor, kaldırımları renklendiriyordu.

Bir köşeyi döndü ve Attie'nin kasaba evine yaklaştı.

Kırmızı tuğladan inşa edilmiş üç katlı bir binaydı, lacivert panjurları ve ayın evrelerini gösteren oymalarla süslenmiş meşe ağacından bir kapısı vardı. Kenarlarında sarmaşık dalları uzanıyor ve çiçek kutuları pencereleri aydınlatıyordu. Iris zili çalmak için taş patikadan yürüyüp verandanın merdivenlerini çıkarken küçük çimenli bahçede duran birkaç bisikleti ve kuyruğu düğümlü bir uçurtmayı fark etti.

"Ben bakarım!" diye bağırdı içeriden biri ve Iris ayak seslerini ve kilidin dönüşünü duyabildi.

Attie'nin küçük kız kardeşlerinden birinin kapıda durduğunu görünce gülümsedi. Mavi pötikareli bir elbise giymişti ve siyah saçlarında kurdeleler vardı.

"Merhaba," dedi kız. "Sen Thea'nın arkadaşısın, değil mi?"

"Evet," diye yanıtladı Iris. "Evde mi?"

"Thea! *Thea!* Gazetedeki arkadaşın burada!"

Uzaktan gelen tabak çanak sesleri ve birkaç heyecanlı mırıltı daha vardı.

"Onu içeri davet et, Ainsley!" Attie geri seslendi.

Ainsley kapıyı daha geniş açtı. "İçeri gel."

"Teşekkür ederim." Iris eşikten adımını attı ama koridorda onu takip etmeden önce Ainsley'nin kapıyı kapatmasını bekledi.

Attie'nin ailesi masada toplanmış, kahvaltılarını bitiriyorlardı. Yemek odası koyu maviye boyanmıştı ve tavana kadar gümüş rengi takımyıldızlar işlenmişti. Duvarlarda haritalar ve fotoğraflar çerçevelenmişti.

birkaç renkli çizim vardı. Kitaplar, içinde çay fincanlarının yanı sıra çok sayıda dürbün bulunan bir porselen dolabın arkasına yığılmıştı.

Burası sıcak bir odaydı ve Iris içine çekti. Bir süre sonra Attie'nin beş kardeşinin ve anne babasının beklentiyle kendisine baktığını fark etti. Yemeğe devam eden tek kişi Attie'ydi, çayını süzüyor ve tabağındaki son tereyağını kızarmış ekmeğiyle birlikte sıyrıyordu.

"Bize katılmak ister misin, Iris?" Attie'nin annesi sordu. O gün için ekose bir elbise giymişti bile, kıvrık siyah saçları omuzlarının üst kısımlarına dökülüyordu.

"Çok özür dilerim, bölmek istemezdim," dedi Iris. "Mahalleden geçiyordum ve Attie'nin işe birlikte yürümek isteyip istemediğini sormak için uğrayayım dedim."

Attie'nin yanında oturan ve tek yumurta ikizi olan küçük kardeşlerinden biri, Attie ona uyarıcı bir bakış atana kadar güldü. O da masanın altından tekmelenmiş gibi görünüyordu. Iris'in bunun ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikri yoktu ve üzerinde duracak zamanı da yoktu çünkü Attie'nin babası konuşmuştu.

"Bölmüyorsun, Iris!" Bay Attwood gözlüklerini burnunun üzerinde kaydırды. Zengin, derin bir sesi ve nazik bir gülümsemesi vardı. Çaydanlığa uzandı ve "Acıktıysan fazlasıyla var" dedi.

"Teşekkür ederim, Bay Attwood. Ama gerçekten, ben iyiyim."

Attie elinde boş tabağıyla sandalyesinden kalktı. "Burada olmana sevindim. İşe gitmeden önce sana bir şey göstermek istedim. Beni takip edin."

Iris, Attie'yi mutfığa kadar takip etmeden önce aileye el salladı.

Attie kirli tabaklarını yere bıraktı. "İyi misin?" diye fısıldadı. Iris gözlerini kırıştırdı. "Evet. Neden sordun?"

"Dünkü kıyafetlerin aynısını giyiyorsun."

Iris ağzını açtı ama daha bir şey söyleyemeden Ainsley elinde kendi tabaklarıyla mutfığa daldı. Lavabonun başında acele etmiyor, sanki söyledikleri her şeyi duymak istiyormuş gibi onlara kaçamak bakışlar atıyordu. Attie küçük kız kardeşine kaşlarını çatmakla yetinse de Iris bu kesinti için minnettardı.

"Bana bir şey mi göstermek istiyordun?" Iris ona hatırlattı.

"Hmm." Attie onu bodruma götürdü. Burası daha serindi ama zemin kat kadar rahattı; pelüş mobilyalar, minderlerden birinin üzerinde mırıldayan bir kedi -Iris onu Attie'nin Avalon Bluff'tan kurtardığı kedi Lilac olarak tanıdı- ve duvarları dolduran bir dizi resim vardı. Tavandan birkaç kâğıt yıldız sarkıyordu ve Attie asılı çerçevelerden birini çıkarırken Iris onlara baktı.

"Haftalar önce Marisol'un çatısında sana anlattığım hikâyeyi hatırlıyor musun?" Attie okyanusu gösteren yağlı boya tabloyu dikkatle kenara koydu.

Iris her kelimeyi hatırlıyordu. "Evet. Bana kemanından bahsetmiştin."

"Görmek ister misin?"

Iris sözünü sakınmadan Attie'ye yaklaştı ve onun duvarın içine yerleştirilmiş metal bir kasanın kapağını açmasını izledi. Yaptıkları şeyin Yemin'de artık yasadışı olduğuna inanmak zordu: telli bir enstrümanın varlığında bulunmak. Attie'nin kemanını aralarındaki boşlukta tuttuğunu, kestane rengi ahşabının lamba ışığında parladığını gördüğünde Iris'in sırtından aşağı bir ürperti yayıldı.

"Çok güzel," diye fısıldadı Iris, soğuk tellerin üzerinde gezinirken. "Bir gün senin çaldığını duymak isterim."

Attie'nin yüzünde nostaljik bir ifade belirdi ama kemanını yumuşak bir okşamayla kutusuna geri koyup kasanın kapısını kapattı. Tablo tekrar duvara asıldığında, Iris orada boyalı bir denizin dalgalarının ardına saklanmış bir keman olduğunu asla bilemezdi.

"Nerede saklandığını sadece ailen mi biliyor?" Iris söyledi.

Attie başını salladı. "Kardeşlerim dersteyken ben burada oynardım. Evde babamdan başka beni duyacak kimse olmadığında. Bazen de annem. Açıkçası cepheye gittiğimden beri hiç çalmadım." Başka bir titreşim Iris'in bakışlarıyla karşılaşana kadar gözlerinden hüznün geçti ve içinde çelik gibi bir şey parladı. "Ve dün gece rüyamda 'Alzane'in Ninnisi'ni gördüm."

Iris'in kalbi hızlandı. "Ben de öyle. Bu nasıl oluyor? Neden aynı şarkıyı rüyamızda görüyoruz?"

Attie ona alaycı bir gülümseme verdi. "Büyü, tabii ki."

"İlahi bir varlığın rüyalarımızda bize bir mesaj göndermeye çalıştığını mı düşünüyorsunuz?"

"Evet. Bu da bana gazetede yayınladığınız efsaneyi düşündürdü. Dacre'in kendi krallığında müzik tarafından kontrol edilmesiyle ilgili olan." Attie mırıldanan Leylak'ı kollarının arasına aldı ve kulaklarının arkasını kaşıdı. "Eğer Enva'nın arpi onu 'Alzane'in Ninnisi' ile uyutabiliyorsa... neden bir keman olmasın? Neden bir çello değil? Neden herhangi bir telli enstrüman değil? Belki de *bu*

Şansölye'nin iplerle bağlı her şeyi yasaklamasının gerçek nedeni. Enva'nın bizi savaşa sokmasından korktuğumuz için değil, kendimiz Eğer aşağıdaki diyara nasıl ulaşacağımızı bilseydik, müziğimizle bir tanrıyı evcilleştirebilirdik."

Iris sessizdi ama zihni hızla çalışıyordu. Aktif kapının nerede olduğunu biliyordu, Kitts'lerin salonunda. En iyi arkadaşının bir kemanı vardı. "Alzane'in Ninnisi "nin gücünü biliyorlardı. Eksik olan tek şey Dacre'ın tam yerini bilmek ya da onu yeraltına inmeye zorlayacak bir yol bulmaktı. Yine de Roman bu bilgiyi sağlamaya yardımcı olabilirdi ve Iris aniden endişeden titrediğini hissetti.

"Eğer Dacre'yi uyutursak..." Iris başladı. "O zaman onu öldürebiliriz," diye sözlerini tamamladı Attie.

Leylak da aynı fikirdeymiş gibi bir miyavlama sesi çıkardı. Iris uzanıp kedinin tüylerini okşadı.

"Bu ninniye hayal etmiştik. Kemanınla çalabilir misin?"

"Yapabilirim ama tam kompozisyona ihtiyacım var." Attie kediye kanepeye bıraktı. "Birkaç yıl önce üniversitede bir müzik profesörüm vardı. Ondan bir randevu alacağım, umarım yarın için, ve bakalım bana yardımcı olabilecek mi? Görünüşe göre on yıllar boyunca şarkının pek çok yinelemesi olmuş ve doğru olanı çaldığımdan emin olmam gerekiyor. Şarkı "Rüyalarımızda duyduğumuz."

"Thea?" Babası aniden bodrumdan aşağı seslendi. "Aracınız geldi."

"Geliyorum, baba!" Attie cevap verdi. Iris'i merdivenlerden yukarı çıkardı. "Belki bir yerlerde akşam yemeği için buluşur ve bu konu hakkında daha fazla konuşuruz? Bu arada bana ve Prindle'a hâlâ güzel bir yemek borcun var."

Ana kata ulaştıklarında Iris güldü. "Haklısın. Haneye tecavüzden."

"Nereye zorla girmişler?" Ainsley sordu. Bir elinde yemek kovası, diğerinde arduvaz tabletiyle sanki yoktan var olmuştu.

Attie hemen, "Hiçbir şey," diye cevap verdi. "Okul için hazır mısın, Ains?" Başını salladı, mavi kurdeleleri sallanıyordu.

"Güzel. Seni kaldırımda bekliyor." Attie, Ainsley'nin ardından Iris'e ön kapıya kadar rehberlik etti ve antredeki askılıktan çantasını ve paltosunu aldı. "Şimdi beni dinle. Bu konuda büyük fikirlere kapılma."

Iris ona şaşkın bir bakış attı. "Ne hakkında?"

Attie açık kapı aralığını işaret etti. Iris baktığında Tobias Bexley'den başkasını görmedi ve arabasını evin hemen dışına park etmişti. Attie'nin

Kardeşler arka koltukta toplanmıştı ve Tobias aracın gk kapısının yanında durmuş, kardeşinin söylediği bir şeye gülüyordu.

Attie, "Sadece beş dakika uzaklıkta olmasına rağmen onları okula, beni de işe götürüyor," dedi.

"Ne zamandan beri?" Iris gülümseyerek sordu.

"Dünden beri." Attie, Tobias'ın dikkatini çekerek kaldırıma doğru yürümeye başladı. "Ama kardeşlerim yanımdayken ne kadar dayanacağını göreceğiz."

"nz besleyemeyeceğime emin misiniz?" Marisol nc kez sordu. Siyah saçlarını topuz yapmıştı ve kocaman bir tencereyi karıştırıyordu. kamp ateşinde yulaf lapası. Lucy onun yanıdaydı, her zamanki gibi soğukkanlıydı ve tulum giymişti, metal bardaklarıyla gelen askerlere kahve dolduruyordu.

Attie, "Daha yeni yedim ama teşekkür ederim," dedi.

Iris ve Tobias da reddetti, ancak Iris midesinin guruldadığını hissedebiliyordu.

Tobias, Attie'nin kardeşlerini okula bıraktıktan sonra, Iris ona, kendisini o zamanlar

Iris'in zihninde daha çok şansölye'nin Enva'nın ordusunu savaştığı yer olarak bilinen Tatbikat Alanı, Oath'ın hemen dışındaydı.

"Burada işler nasıldı?" Iris sordu.

"Güzel," diye yanıtladı Marisol neşeli bir ses tonuyla. "Gördüğünüz gibi yağmur nihayet dinmiş ve zemin kurumuş. Hala yer yer biraz çamurlu ama çok daha iyi durumda. Ve makaleniz çok faydalı oldu. Pek çok insan artık şehirden bize gıda ve diğer kaynakları ulaştırmak için geliyorlar. Bu destek yüreklendirici. Yazdığınız için teşekkür ederim."

Mezarlık'ı zen de bu makaleydi. Yaralıların Oath'a girişi hâlâ engelleniyordu ama şehrin kapılarından destek akmaya başlamıştı. Vatandaşlar yiyecek, temiz su, battaniye, tıbbi malzeme, çamaşır ve hatta bir çift çorap gibi basit şeyler getirmişti. Hastaneden doktorlar ve hemşireler sahadaki cerrahlara ilaç, karyola ve yardım getirmişti.

Attie arka cebinden küçük bir kâğıt çıkararak, "Elbette," dedi. "Bugün hakkında yazabileceğim başka bir gelişme ya da ihtiyaç var mı?"

Marisol ve Lucy askerler için daha fazla istek sıralarken, Keegan nihayet çadırların arasındaki iyi aşınmış bir patikadan yürüyerek ortaya ıktı.

"Günaydın Tuğgeneral," diye selamladı Iris onu. "Benimle konuşmak için biraz vaktiniz var mı?"

"Iris." Keegan başıyla selam verdi. "Evet, içeri gel." Büyük çadırlardan birine girdi, Iris de hemen arkasındaydı.

İçerisi şaşırtıcı derecede ev gibiydi, yere kilimler serilmişti, Yukarıdan sarkan lambalar ve birkaç parça mobilya. Üzerinde şehrin haritası olan bir masa vardı, kâğıdın kenarları küçük taşlarla tutturulmuştu. Iris haritanın önünde durdu, gözleri her sokağın karmaşık çizimi üzerinde hızla ilerledi, ta ki şehrin kuzeyindeki Kitts'lerin malikânesini bulana kadar.

"Sana nasıl yardımcı olabilirim, Iris?" Keegan sordu.

"Bende bir şey var. Roman'dan." Krokiyi çıkardı ve masanın üzerine koydu.

Keegan kaşlarını çatarak yaklaştı, Iris ona şehrin haritasındaki ilgili caddeyi işaret ederek açıklayana kadar anlamamıştı.

"Bunu bilmek çok faydalı," dedi Keegan, bozuk paraları paranın üzerine koyarak.

Şüphelendikleri binalarda büyülü kapılar vardı. "Ama bu konuda yapabileceğim bir şey yok, Iris. Kuvvetlerimin şehre girmesi yasaklandı. Eğer bir saldırı olursa, Şansölye'nin yasası hâlâ geçerliken sadece dışarıdan destek sağlayabilirim. Lucy ayrıca Mezarlık'ın varlığından da bizi haberdar etti, onlar kendilerini kimsenin iki tanrı için de savaşmamasına adanmış görünüyorlar. I

Enva'nın bayrağı altında Oath'a girersek, halk için koruma olarak bile olsa neler olabileceğini hayal edebiliyorum."

Iris dudağını ısırды. Söylemek istediği pek çok şey vardı ama Roman'ın çizimini yeniden katlayarak kendini tuttu. "Anlıyorum, Tuğgeneral."

Keegan onun hayal kırıklığını hissetmiş olmalıydı. Masaya yaslandı ve sesini alçaltarak, "Dacre'ın Bluff'u bombaladığı zamanı hatırlıyor musun? Bazı evler yıkılırken diğerleri nasıl dimdik ayakta kalmıştı?"

Iris sessizdi ama o günle ilgili her şeyi hatırlıyordu. Yamaçta nasıl durduğunu, acı ve yıkım karşısında nasıl sersemlediğini ve bunaldığını. Kasabaya dönüp baktığında, sanki bir ağ örülmüş gibi görünmüştü. Tam bir yıkımın ortasında koruma hatları.

"Evet," diye fısıldadı Iris. "Bunu gördüğümü hatırlıyorum." Marisol'un B ve B'si o hatlardan birindeydi, duvarları yıkılmayı reddetse de Pencereler paramparça olmuş ve kapı aralıkları garip açılara yerleşmişti.

Keegan, Roman'ın çizdiği Yemin sokağını işaret etti. Bildikleri cadde aynı zamanda bir yeraltı diyarı yoluydu. Bir ley hattı.

"Bence bu geçitlerin üzerine inşa edilen evler Dacre'ın bombalarına dayanabilir. Kendi büyüğü ona karşı çalışıyor. Başka bir saldırı olursa, sığınmak için en güvenli yerler buralar olacaktır."

Iris'in kollarından aşağı ürperti yayıldı. "Bombalara karşı güvenli yerler, peki ya aşağıya açılan kapılar?"

Keegan yüzünü buruşturdu. "Evet, bu bir ikilem. Bir şey için en güvenli yer başka bir şey için tehlikeli olabilir. Ama kapılar nasıl değişti?"

"Roman anahtarların eşikleri değiştirebildiğinden bahsetmişti." "O zaman bu anahtarlar hakkında daha fazla bilgi edinin," dedi Keegan.

"Nasıl yapıyorlar

İş mi? Kaç tane var? Ve eğer Kitt'iniz ley hatları hakkında daha fazla rehberlik sağlayabilirse... o zaman kendi haritamızı oluşturabiliriz. En kötü durumda şehirde sığınabileceğimiz yerlerin haritasını."

Iris başını salladı ama kalbi bu düşünceyle çarpmaya başladı.

Attie ve Tobias'la birlikte park halindeki arabaya doğru yürürken bunu hissetti.

"Görünüşe göre işe geç kalacağız," diyordu Attie. Tobias, "Sizi yine de zamanında oraya götürebilirim," diye cevap verdi.

Iris çimlerin üzerinde aniden durdu. Yerde hafif bir gümbürtü vardı; bunu botlarının tabanlarından hissedebiliyordu.

"Bekle..." Attie de bunu hissederek durdu. "Düşündüğüm şey bu mu?"

Iris konuşamıyordu. Zaman aniden çok hızlı akıyormuş gibi geldi, sanki saatin bir dişlisi kopmuş, her saat başı dakika kaybediyormuş gibiydi.

Ama bu tam da Attie'nin düşündüğü şeydi.

Dacre'ın kuvvetleri neredeyse aşağıdan Oath'a ulaşmıştı.

Uzun, gerçeküstü bir gün olmuştu. Roman'ın esasen ev hapsinde tutulduğu, Dacre'ın, seçkin subaylarının ve en iyi askerlerinin odalarda dolaştığı, bir zamanlar Roman'a güvenli gelen tüm alanları işgal ettiği bir gündü.

Daktilosu, sanki Dacre onun olduğuna karar vermiş gibi, dönüştürülmüş salondaki savaş masasının üzerinde duruyordu. Aslında malikânedeki her şey artık *onunmuş gibi* görünüyordu ve Roman'ın babası gözünü kırpmadan bu mülkiyeti almasına izin vermişti. Roman'ın raflarında duran kitaplara bile Dacre göz gezdirmek için el koymuştu.

Roman bütün sabah Dacre'ın bazı sayfaları yırtıp ateşe atmasını izlemişti. Asla geri alınamayacak efsanelerin sayfaları.

Dacre'ın hoşlanmadığı sayfalar çünkü mürekkepleri onun gerçek doğasını ortaya koyuyordu.

Roman'ın başını ağrıttı. Tüm o sayfalar kül oldu. Büyükbabasının kitapları mahvolmuştu.

Dacre'ın konuşması, pencerelerini siyah perdelerin koruduğu üstü kapalı bir otomobil Kitts'lerin arabasına yanaştığında kesilmişti. Bu bir Dacre'ın Oath'taki varlığı hâlâ çok iyi korunan bir sır olduğu için Şansölye bir toplantı için gizlice gelmişti. Roman daha sonra annesi ve ninesiyle birlikte malikânenin batı kanadında oturması için odadan gönderildi. Babası kadınları Tanrı'dan ve savaştan olabildiğince uzak bir yere koymuştu.

Ancak gün batımına kadar Roman daktiloyu geri almak için hâlâ akıllıca bir yol bulamamıştı.

Bitkin bir halde odasına çekildi.

Pencerelerden içeri süzülen ay ışığı dışında her yer karanlıktı. Roman, Iris'le birlikte sürünerek geçtikleri pencereye baktı -daha o sabah mıydı?

Göz ucuyla gardırobun hemen önünde, yerde beyaz bir leke görebiliyordu.

Dikkatini çekti; ne olduğunu anladığında nefesi dişlerinin arasından tısladı. Iris'ten bir mektup. Mektuba doğru koştu, kâğıdı eline alırken dizleri parkeye çarptı.

"Lambayı yak," diye fısıldadı kısık sesle ve evdekiler itaat etti. Masa lambası titreyerek yandı ve odayı altın rengi bir ışıkla yıkadı.

Roman kâğıdı açarken titredi. Kırışmış, yıpranmış görünüyordu. Üzerinde kir lekeleri vardı ama o kadar rahatlamıştı ki doğru düzgün düşünemiyordu. Daktilosu hâlâ odasında değil de salonda olduğu için bu imkânsızlığın nasıl gerçekleştiğini merak etmedi. Nedenini de merak etmedi.

Bu mektup çok yırtık pırtık görünüyordu ve sanki sözcüklere açmış gibi okuyordu:

Büyük ihtimalle savaş bittiğinde
döneceğim. Seni görmek istiyorum. Sesini
duymak istiyorum.

Not: Kesinlikle kanatlarım yok.

Roman dondu kaldı.

Bu sözleri yakından biliyordu. Onları defalarca okumuştı. Onları cebinde taşımıştı; onları siperlerde taşımıştı. Iris hem revirde bu kelimeleri ona fırlatmış, hem de düğün gecelerinde mürekkebe sesini vererek onlara hayat vermişti.

Bu eski bir mektuptu. Haftalar önce ona yazdığı ve kaybolduğuna inandığı bir mektup.

"Nasıl?" diye yüksek sesle hayret etti ve topuklarının üzerinde geriye doğru oturdu. Dizleri protesto edercesine sızlıyordu ama ayak seslerini duyduğunda acı yerini cızırtılı bir sese bıraktı. Tuvaletten bir figürün çıktığını gördü.

Roman, Teğmen Shane'e baktı. Gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Nefes alamıyordu.

Iris'in mektubunu göğsünde bir kalkan gibi tutuyordu.

Shane bir yığın kâğıt tuttu. Yıpranmış, buruşmuş ve daktilo edilmiş kelimelerle doluydu. Harfleri yere attı; halının üzerine yayıldılar. Elma çiçekleri gibi beyaz, kemik gibi, ilk kar yağışı gibi.

Shane'in sesi alçak perdeden geliyordu ama suçlaması havada yanıyordu. "Köstebeğin sen olduğunu biliyorum, muhabir."

By Invitation Only

Ne demek istiyorsun?" Roman sordu.

Sesinin kalın kafalı gibi geldiğini biliyordu ama nefes almakta zorlanıyordu. Ya işkence görüp babasının kapısına asılmasıyla ya da geceyi en beklenmedik müttefiklerle geçirmesiyle sonuçlanabilecek bu beklenmedik karşılaşmayı nasıl atlatacağını düşünmeye çalışıyordu.

Shane bir adım daha yaklaştı, botları halının üzerindeki harfleri kırıstırıyordu. Roman yüzünü buruşturdu ama bakışlarını ayırmadı. Teğmen elini cebine attığında kıpırdamadı ya da sinmedi ama bu sadece katlanmış bir kâğıt daha almak içindi.

Roman'a uzattı, alması için cesaretlendirdi.

Roman yutkunarak kabul etti.

Bu kâğıt berrak ve tazeydi. Ama içindeki mürekkepli kelimeleri görebiliyordu ve okumak için kağıdı açtı:

Bu, E & R vuruş çubuklarının çalışır durumda olup olmadığını görmek için yapılan bir testtir.

EREEERRRR E

"Bunu suçlayıcı mı buluyorsun?" Roman sordu ama midesine buz oturmuş gibiydi. "İşe başlamadan önce ara sıra bu mesajları yazıyorum, çünkü E ve R vuruş çubukları sık sık takılıyor ve
_"

Shane kısık bir sesle, "Bana yalan söyleme, muhabir," dedi. "Ve beni aptal yerine koyma. Büyülü daktilolar ve gardırop kapıları aracılığıyla mektuplaştığınızı biliyorum. E. dediğin biriyle, ki aslında o Iris *Elizabeth* Winnow gibi görünüyor. Enva'nın davasını savunan bir gazeteci."

Iris'in adının sesi Roman'ın korkusunu donmuş bir göle saplanan balta gibi parçaladı. Öfke kanını kaydattı, teninin kızarmasına neden oldu. Eğer Shane'in elinde eski harflerin yanı sıra yeni harfler de varsa, o zaman Roman'ın sahip olmamayı tercih edeceği pek çok bilgiye sahipti. En önemlisi de Iris'in kimliğini tespit etmiş olmasıydı ki bu da Roman'ın farklı bir oyun oynaması gerektiği anlamına geliyordu.

Bilgisiz kılığında sıyrıldı. "Ne istiyorsun?" Roman sordu. "İtirafını yazılı olarak istiyorum."

"Ne itirafı? Dacre beni bulmadan önce birine aşık olduğumu mu?"

"Elizabeth'e yazdığın her şeyi bilmek istiyorum... hayır bekle, üzgünüm. Elizabeth'e

Iris E. Winnow Hawk Shire saldırısı hakkında."

"Onları ihbar edenin ben olduğuma dair hiçbir kanıtınız yok." "O kadar eminiz, değil mi?"

Roman sessizdi, Shane'in sesinin neden bu kadar emin çıktığını merak ediyordu. Bulmacanın sadece yarısına sahipti. Elinde sadece Iris'in mektupları vardı ve Roman'ın Hawk Shire'la ilgili tüm bilgileri daktilo ettiği mektup? Iris'ten onu yakmasını istemişti.

Shane cebinden bir mektup daha çıkardı.

Teğmen okurken Roman kendini tuttu, "İstedığınızı kabul ediyorum, ama sadece kelimeleri ağızımdan çalmış gibi görüldüğünüz için. Tehlikeli bir konumdasınız -benden çok daha fazla- ve Dacre'ın hareketlerini ve taktiklerini bırakmak, sizden yapmanızı istemekten korktuğum bir şey. kaçınılmaz hissediyor." Shane durakladı ve zalim bir gülümsemeyle Roman'a baktı. "Bu hafızanı canlandırmak için yeterli mi?"

Roman'ın gömleğinden soğuk terler sızmaya başladı.

Shane'in böyle suçlayıcı bir mektup bulması kendi hatasıydı. Roman'ın bunları okuduktan sonra yok etmesi, Iris'le yazışmalarına dair hiçbir iz bırakmaması gerekiyordu. Denemişti, *tanrılar* nasıl da denemişti. Bir kibrit yakmış ve mektuplardan birinin kenarına tutmuştu ama başaramamıştı.

alev almasını izlemek için. Bu yüzden onları gevşek bir döşeme tahtasının altına saklamıştı.

Shane başını sallayarak, "Siz, muhabir," diye söze başladı, "takdire şayan bir cesaretiniz var ama son derece aptalsınız. Sana söylediği gibi mektuplarını yok etmeliydin."

"Eğer bu itirafı yazarsam," dedi Roman, bitkin bir halde. "O zaman ne olacak? Beni Dacre'a mı teslim edeceksin?"

Shane sanki seçeneklerini tartıyormuş gibi sessizdi. O sessizlik aralığında gece, Roman'ın tam olarak anlayamadığı nedenlerden dolayı yeniden dengeye doğru eğiliyor gibiydi. Ama bekledi, Iris'in mektupları hâlâ elindeydi.

"Hayır," diye yanıtladı Shane. "Bunu gerektirecek bir şey yapmadığınız sürece." "Ne gibi?"

"Önce bana ihanet et."

"Peki size neden ihanet edeyim, Teğmen?"

Shane elini üçüncü kez cebine attı. Başka bir mektup çıkardı ama bu Roman'a yabancı bir mektuptu. Balmumuyla mühürlenmiş düzgün bir zarftı. Üzerinde herhangi bir isim yazmıyordu ve Roman isteksizce kabul ettiğinde bir tüy kadar hafifti.

Shane alçak bir sesle, "Yarın sabah şansölye hazırlıksız bir basın toplantısı düzenleyecek," dedi. "Promontory Binası'ndaki küçük bir avlu olan Green Quarter'da gerçekleşecek. Sadece davetlilerin katılabileceği bu toplantıda Şansölye sahneyi Dacre'a vermeyi ve onun Oath'ın en nüfuzlu insanlarına seslenmesini sağlamayı planlıyor. Şehri ele geçirme planlarında kan dökülmesinin önlenip önlenemeyeceğini görmek için. Dacre senden ona eşlik etmeni isteyecek, çünkü sen onun muhabirisin. O almadan önce Bu mesajı çok önemli birine iletmeni istiyorum." "Nedir bu mesaj?" Roman sordu.

"Bu seni ilgilendirmez," diye karşı çıktı Shane. "Ama Dacre ya da diğer memurlar fark etmeden elini çabuk tutman gerekecek. Kalabalığın içinde yakasına kırmızı bir anemon iğnesi takmış bir adam olacak. Bu zarfı doğrudan ona vermeniz gerekiyor. Bunu yaptıktan sonra... hemen avluyu terk edin."

"Neden?"

"Güven bana. Orada olmak istemeyeceksin."

Roman sessizdi. Shane'e güvenmiyordu ama uyarı havada duman gibi duruyordu.

"Bunu yapmayı kabul ediyor musunuz?" diye sordu teğmen sabırsızlıkla. "Yoksa Iris'in mektuplarını Dacre'a şimdi mi sunmalıyım?"

Roman elindeki zarfı inceledi. Bu durum hakkında ne düşüneceğini bilmiyordu; Dacre için özenle yazdıklarından çok daha kötü bir mesaj iletiyor olabilirdi. Ama korku ve cehalet içinde yaşadığı onca haftadan sonra gerçek gün ışığına çıkıyordu. Shane, Dacre'a Roman'dan daha fazla bağlı değildi. Ve köstebek Roman değildi; Shane gerçekten köstebekti, eğer rütbesini sadece hizmet ettiğini iddia ettiği Tanrı'ya ihanet etmek amacıyla yükselttiyse.

O ne istiyor? Roman merak etti ama sonra Shane'in Mezarlık'la bir ilgisi olabileceğini fark etti.

"Ben yaparım," dedi Roman. "Ama Iris'in mektuplarını geri istiyorum." "Mektupları yerde tutabilirsin."

Eski mektuplar. Roman ondan koparılmadan önce yazdıkları. Shane'in onun üzerinde koz olarak kullanamayacağı mektuplar.

"Onları nereden buldun?" diye sormadan edemedi.

"B ve B'de, Avalon Bluff'u aldıktan hemen sonra. Dacre'ın gelişi için ortalığı temizliyordum ve onları üst kattaki bir odada buldum. Onları okudum ve oldukça dokunaklı olduklarını düşündüm. Bu yüzden onları yağmurlu bir gün için saklamaya karar verdim."

Roman, Shane'in dürüst mü davrandığını yoksa kendisiyle alay mı ettiğini anlayamadı.

Sonunda, gerçekten önemli değildi. İkisi de diğerinin üzerinde bir şey tutuyordu ve Roman'ın buna uyum sağlaması gerekiyordu. Bunun adımlarını öğrenmesi gerekiyordu.

Yeni vals.

"Daktilom," dedi yavaşça ayağa kalkarak. Ayakları karıncalanma ve iğnelenme hissiyle zonkluyordu. "İtirafı yazmak için ona ihtiyacım var."

"Kalemle yazabilirsin," dedi Shane. "Ve ben olsam o daktilo üzerinde hak iddia etmekten kaçınırdım. Her geçen saat daha da şüpheleniyor. Senden şüphe etmesine neden olma. Sizi tekrar başa döndürmesi için ona hiçbir neden vermeyin."

Roman'ın buna verecek bir cevabı yoktu. Masasına oturmak için yürüdü, daha önce yüzlerce kez yaptığı bir hareketti bu ama bu sefer farklı hissettirdi. Çekmeceden bir kâğıt ve bir dolmakalem bulduğunda ellerinin yıprandığını hissetti.

Kalbi küt küt atıyordu. Endişe ve tiksinti damarlarında dolaşıyor, ağzını kurutuyordu.

Yakında, Iris'e söz vermişti. Her şey yakında bitecekti ve o da Sanki hayat hiç kesintiye uğramamış gibi, onu gitmeyi arzuladığı yerlere

götürdü.
Yakında.

Bu söz kırılğan ve ulaşılmaz gelmeye başlamıştı. Gittikçe açık denize doğru süzülen bir gemi.

Ama Roman itirafını yazdı.

Sessiz ve acımasız bir şekilde Shane'e teslim etti.

Iris sigara dumanının kıvrımları arasından daktilosuna bakıyordu. Saat sabah dokuz buçuktu ve *Inkridden Tribune*'de bir sonraki makalesini yazmaya çalışıyordu.

Ama kelimeler gelmiyordu.

Helena masaya geldiğinde Roman'dan hâlâ haber alamadığı gerçeğini düşünüyordu.

"Attie bugünkü gitti mi?" Helena, Attie'nin sandalyesinin boş olduğunu fark ederek sordu. "Eski bir profesörle görüşüyor," diye yanıtladı Iris.

"Ama geri dönecek.

Öğle yemeğinden önce. Neden? Bir şeye mi ihtiyacın vardı?"

"Hayır," dedi Helena. Ağzında yanmamış bir sigara vardı ama Gözleri daha parlak görünüyordu, sanki sonunda biraz dinlenmiş gibiydi. "Bugünkü postayla sana bir mektup geldi."

Iris zarfı kabul etti ve zarfın kadife gibi hissettirmesine şaşırdı. Adı kalın bir el yazısıyla yazılmıştı ve arkasında mor bir balmumu vardı, üzerine şehir mührü basılmıştı.

"Bu nedir?" diye sordu tereddütle.

"Emin değilim," dedi Helena. "Ama ofise teslim edildiğine göre kendim görmek isterim."

Iris zarfı açtı ve zarfın kenarı parmağının ucunu kesince irkildi. Güverte kenarlı bir kâğıt parçası çıkardı ve okudu:

Bayan Iris Winnow,

Bizzat Şansölye tarafından basın toplantısına davetlisiniz.

Konferansı, bugün akşam saat beş buçukta, prestijli Promontory Binası'nda bulunan Green Quarter'da gerçekleştirilecektir. Bu özel bir davetiye olduğundan, aynı zamanda giriş kartınız olarak da işlev görecektir.

Lütfen en güzel kıyafetlerinizi giyerek gelin, çünkü bu bir kutlama nedeni olacak. Her zaman olduğu gibi, bu şehrin iyiliğine olan bağlılığınız ve Oath'ın önde gelen beyinlerinden ve yenilikçilerinden biri olduğunuz için teşekkür ederiz.

*Saygıları
mla, Edward L.
Verlice*

*Doğu Bölgesi Elli Üç
Şansölyesi ve
Yemin*

Iris davetiyeyi Helena'ya uzattı, o da okuduğu süre boyunca kaşlarını çattı. "Gitmek istiyor musun, evlat?" Helena sordu.

"Yapmamalı mıyım?" Iris kâğıt kesişinin acısına bastırdı. "Kulağa önemli geliyor, yine de onca insan arasından *beni* neden davet ettiklerini bilmiyorum."

"Çünkü savaş hakkında yazıyorsun. Ve bu"-Helena davetiyeyi bıçakladı-"büyük olasılıkla Dacre'ın yaklaşan yaklaşımı ile ilgili bir şey olacak."

Iris dudağını ısırды ve şansölyenin mektubunu tekrar okudu. Ama sonra aklına kendisine yazılmış olan bir başka sözcük dizisi geldi. Sessiz ve karanlık bir an yakaladığında hâlâ üzerinde düşündüğü sözler.

Teklifimi düşün. Bana cevabını ne zaman vereceğini bileceksin.

O zaman bu muydu? Dacre'a cevabını vereceği an bu muydu? "Iris?"

Helena söyledi.

"Gidiyorum," diye cevap verdi Iris. "Ama giyecek *süslü bir* şeyim yok."

"O zaman günün geri kalanında hazırlanmak için izin al." Helena yürümeye başladı

uzaklaştı, sonra geri döndü ve ağzındaki sigarayı çıkardı. "Ama dikkatli ol, Iris. Toplantı beş buçukta. Neredeyse karanlık ve bu günlerde hassas bir zaman. Sokağa çıkma yasağını unutma ve bir şeye ihtiyacın olursa *beni Tribune'den ara.*"

Iris başını salladı ve Helena'nın ofisine dönmesini izledi.

Masasının lambasını söndürdü ve diğer editör ve asistanların meraklı bakışlarını görmezden gelerek davetiyeyi tekrar eline aldı.

Zamanı geldi, diye düşündü ürpererek.

Dacre'a cevabını vermeye hazırdı.

Silver on the Green

Roman, Dacre ve iki memurla birlikte bir araçla Promontory'ye gitti. Arka pencereler koyu kadife perdelerle kaplıydı, ışığı ve şehrin tüm manzarasını uzakta tutuyordu. Perdeleri aralayıp Oath'in geçişini izlemek için can atsa da Roman kıpırdamaya cesaret edemedi. Shane'in ona verdiği mektup takım elbisesinin iç cebinde duruyordu ve Dacre ona her baktığında Roman kalbinin bir an durduğunu hissediyordu.

Bir zamanlar Dacre'ın zihin okuyabildiğine inanmıştı. O zamandan beri bunun doğru olmadığını öğrenmişti ama bu, Dacre'ın insanları yorumlama konusunda esrarengiz yeteneklere sahip olduğu gerçeğini ortadan kaldırmıyordu.

Neyse ki şehir merkezinden geçen yol sessizdi. Ama havada hissedilir bir serinlik vardı, sanki yeraltı dünyasının ipuçları Dacre'ın Altın, kırmızı ve siyahtan güzel giysiler.

Bu gece bir şeyler olacaktı. Dünyayı ikiye bölecek bir şey.

Roman nefesini verdi. Neredeyse nefesini görebiliyordu.

Bir zamanlar farklı bir çağda kale olan eski bir bina olan Promontory'ye ulaştılar. Son on yılda güncellenmiş ve yeniden tasarlanmış, nostalji ile modernlik arasında sıkışmış gibi görünen bir yapıya dönüşmüştü. Nereye ait olduğunu tam olarak bilmeyen bir yer.

Roman sessizce arabadan indi ve Dacre'ın izinden yürüyerek binanın özel bir arka kapısından girerken gölgelendi. Hiç kimse

Dacre'in şehirde olduğunu ve Oath'ın üst kademeleri ve en nüfuzlu sakinleriyle konuştuğunu bilmesi gerekiyordu.

Şansölye bu gece. Biri Yüzbaşı Landis olan subayları hemen arkasından yürürken, Dacre'in seçkin askerlerinden dördü de onu takip ediyordu; ikisi üniforma giymiş, ikisi de siyah palto ve pantolonlar, kolalı beyaz önlükler ve mücevherli kol düğmeleri takmıştı. Elbette Shane aralarında değildi; o hâlâ malikânedeydi. Dacre etkinlikten önce dinlenmesi için bir odaya götürülürken Roman hızlıca bir envanter çıkardı.

Oda genişti ama sadece bir kapısı vardı, penceresi yoktu. Ocakta alevler çıtırdıyor ve duvarda devasa bir duvar halısı asılıydı. Orada bir içecek masası vardı ama kimse soğutulmuş şarap, meyve ve peynire dokunmamıştı. Odada sadece Dacre'in en güvendiği kişiler vardı ama ateşin önünde bir sandalyede oturan tanrının kendisi dışında kimse rahat değildi.

Roman garip bir şekilde kenarda durdu ve kendini mümkün olduğunca fark edilmeyecekti. Ama sinirden elleri titriyordu. Bu odadan çıkması gerekiyordu. Mesajı iletmek için avluda olması gerekiyordu ama kapıya doğru ilerlediğinde Dacre onu gördü.

"Gel Roman," diyerek onu daha yakına davet etti. "Otursana."

Roman'ın yapmak istediği son şey oturmaktı. Ama Dacre'in dediğini yaptı ve onun yanındaki yüksek arkalıklı deri sandalyeye oturdu.

"Bu gecedен ne anlıyorsun?" Dacre onun yüzünü inceleyerek sordu.

"Bence bu önemli bir olay olacak efendim. Bizim için bir dönüm noktası." "Sizce onları bana katılmaya ikna edebilecek miyim?"

Roman durakladı. Şansölyenin toplumda güçlü olduğunu düşündüğü insanlardı *bunlar*. Ancak bu düşünceyle ilgili sorun, Oath'ta soylu, varlıklı ve nüfuzlu sakinlerden çok daha fazlası olmasıydı. Çalışanlar ve orta sınıf da vardı. Sanatçılar, yazarlar, öğretmenler ve hayalperestler. Taş ustaları ve tesisatçılar ve terziler ve fırıncılar ve inşaat işçileri. Cesaretli, azimli ve yürekli insanlar, şehrin ışıldamasını ve ilerlemesini sağlayanlar. Bazıları Dacre'ı destekleyebilirdi ama Roman, Enva için savaşıma gönüllü olan insanların çoğunun, toplumun dünyayı gerçekte olduğu gibi görebiliyorlardı. Adaletsizliği görebilen ve buna karşı durmaya istekli olanlar.

Dacre'in teslim olma arzusu - "barışçıl" bir teslim alma- onların desteği olmadan mümkün olamazdı. Oath bu gerçekleşmeden önce ikiye bölünecekti.

Roman, "Umarım efendim," diye cevap verdi.

"Bana Iris E. Winnow'la görüşmenden hiç bahsetmedin," dedi Dacre, konuyu o kadar hızlı değiştirdi ki Roman'ın duruşu sertleşti. "Nasıl geçti?"

"İyi geçti efendim."

"Sence açık fikirli olacak mı?" "Belki. Bazen bunu söylemek çok zor." "Neden peki?"

"Oldukça inatçıdır, efendim."

Dacre bu düşünce hoşuna gitmiş gibi sadece kıkırdadı. Roman'ın kanında buz pıhtılaşmış gibi hissetmesine neden oldu ve böyle bir şey söylememiş olmayı diledi.

Ama sonra Roman kendini durduramadı. "Ondan ne zaman bir cevap bekliyorsun?" diye sordu.

Dacre sessizdi, gözlerini ateşe dikmişti. "Yakında."

Kapı aniden açıldı. Şansölye Verlice odaya daldı.

Dacre ayağa kalktığında Roman da kalktı ve Şansölye selam verirken yoldan çekildi. Liderler kısa süre içinde alçak sesle konuşmaya başladılar. Ancak saat beş buçuğa yaklaşırken havada ağır bir beklenti vardı. Etkinlik başlamak üzereydi.

Roman, etkinlik için giyinmiş iki askerin kapıdan çıktığını fark ettiğinde, onların çok gerisinde değildi.

Yeşil Mahalle, Promontory'nin kalbinde yer alan ve uzun zaman önce ortaçağ yaşamının toplanma yeri olan bir iç avluydu. Ancak geçmişin tek izi, sağ tarafta bulunan ve o zamandan beri açık bir kafeye dönüştürülmüş olan demirhaneydi. O zaman bile, o kadar büyük ölçüde değişmişti ki, geride kalan demirci örsü dışında, Romalı buranın bir zamanlar silahların üretildiği bir yer olduğunu asla bilemezdi.

Avlunun kenarından, garsonların şampanya kadehleri ve küçük lokmalarla dolu tepsiler taşıyarak toplanan kalabalığın arasından geçişini izledi. Asılı avizeler yaklaşan alacakaranlığa karşı yanıyordu. Yakında hava kararacak, yıldızlar ve şişmiş ay tepemizde parlayacaktı. Peki ya Sokağa çıkma yasağı, diye merak etti Roman, gözleri kırmızı anemonlu kişiyi ararken. Tüm konuklar burada mahsur kalacak ya da cıvıl cıvıl sokaklardan geçerek evlerine dönme riskini göze almak zorunda kalacaktı.

Zarf cebinde bir taş gibi ağırdı. Kendini kalabalığa karışmaya zorladı, ayakkabılarının altında dama tahtası çimlerini ve taşları hissetti. Shane'in sözleri içinde yankılanmaya devam etti: *Kalabalığın içinde yakasına kırmızı bir anemon iğnesi takmış bir adam olacak. Bu zarf doğrudan ona teslim edilmesi gerekiyor. Bunu yaptıktan sonra ... hemen avluyu terk edin.*

Roman biriyle omuz omuza çarpıştı ve hemen özür diledi. Çaresizliği arttıkça yüzünden ter damlamaya başladı. Bir hırıltı duyabiliyordu, her nefesin sonunda öksürüğü alevleniyordu. Bir flüt şampanyayı kabul etti, köpükleri yuttu ve ateş gibi içine aktığını hissetti.

Buradaki misafirlerden bazılarını tanıdı. Çoğu yaşlı, zengin ve soylu ailelerden geliyordu. Babasının onayını kazanmak için çaresizce çabaladığı insanlardı ve Roman kalabalığın arasında yolunu örmeye devam ederken derisinin üzerinde örümcekler geziniyormuş gibi hissetti. Dacre'ın iki askerine de dikkat etmesi gerektiğini hatırlattı. güzel kıyafetleriyle etrafta dolaşan misafirler olacaktı. Eğer Roman'ın bir mesaj ilettiğini görürlerse, onun bir hain olduğunu anlayacaklardı.

Roman içini çekti ve tekrar avlunun kenarında durdu. Kılık değiştirmiş iki askeri aradı ve uzun boylu, yakışıklı olanın gümüş elbiseli bir kadınla konuştuğunu gördü.

Asker yer değiştirerek Roman'a kadının yüzünü görme fırsatı verdi. Bu Iris'ti.

Roman donakalmış bir halde kızın her ayrıntısına bakıyordu. Kırmızı dudakları, nefes aldığı anda parıldayan elbisesi, mum ışığında teninin aldığı şekil. Saçlarını daha kısa kestirmişti; dalgalı bir bob şeklinde kıvrılmıştı, uçları çıplak omuzlarına değiyordu.

Kadın askere küçük bir gülümseme verdiğinde içinden bir sızı geçti. Kibarca onun konuşmasını dinliyordu ama asker ona doğru yaklaştığında başını çevirdi.

Roman iki adım attı ve sonra durdu. Onlara yaklaşamazdı. Ona doğru yürüyemez ve özlemini çektiği gibi elini beline dolayamazdı. Parmaklarını onunkilerle birleştirip kulağına bir şeyler fısıldayarak gülümsemesini ve sonra da kızarmasını sağlayamazdı. Onu karısı olarak kabul edemedi. Dacre'ın planları bu gece kök saldıysa şimdi değil, belki de hiçbir zaman.

Yine de Roman ona baktıkça içinin burkulduğunu hissetmekten kendini alamıyordu.

Bana bak, Iris.

Bana bak.

Asker hâlâ konuşuyordu ama sonra Iris'in dikkati avlunun ön tarafında kurulmuş olan sahneye kaydı. Şansölye konuşmaya başladığında kalabalıktaki herkes o tarafa baktı, sesi loş havaya hükmediyordu. Gözlerini Iris'ten ayıramayan Roman hariç herkes.

Bir nefes.

İki.

Üç.

Soğukkanlılığının kırıldığını hissetti.

Şansölyenin ne dediğini anlamadı - kelimeler birbirine karıştı - Ama Roman sonunda dikkatini Iris'ten uzaklaştırdı. atmosfer soğuk ve sessiz bir hal aldı. Bir alkış tufanı birkaç telaş soluğunu örttüğünde Roman, Dacre'ın sahneye çıktığını gördü.

Roman topu elinden kaçırmıştı.

Shane'in emrettiği şeyi yapamamıştı ve içinde bulunduğu durumun gerçekliğinin kaburgalarına kadar işlemesi bir dakika daha sürdü.

Hemen avluyu terk edin.

Roman'ın nedenini bilmesi gerekiyordu. Neyin yakın olduğunu bilmesi gerekiyordu.

Çünkü Iris buradaydı, Dacre'ı ve onun tatlı sözlerini dinlerken yüzü kızarmış ve dudakları aralanmıştı.

Roman iç cebinden zarfı çıkarırken hava içini ürpertti. Etrafındaki hiç kimse fark etmedi. Hepsi Dacre'ın avludaki görüntüsüyle ya şaşkına dönmüş ya da dehşete kapılmıştı. Burada, Oath'ta, göz önünde bir tanrı.

Roman mührü kırdı ve küçük bir kâğıt parçası çıkardı.

Tek başına bir patlama işe yaramaz. Kafasını koparmalısın.

İkinci kez okuduğunda kelimeler önünde yüzüyordu. Üçüncü kez. Kağıdı zarfa geri koydu ve sakince cebine soktu. Ama bakışları kalabalığı yarıp geçti. Sanki avludaki tek kişi oymuş gibi Iris'i tekrar buldu. Büyüyen gölgeler içinde bir ışık parıltısı.

İnsanları yolundan çekerek ona doğru yürümeye başladı. Olay çıkarıp çıkarmadığı umurunda değildi. Dacre'ın ona doğru yürüdüğünü görmesi umurunda değildi. Iris E. 'ye.

Winnow, Roman'ın sadece tanıdığı olması gereken bir kadındı.

Korkunç bir şey olmak üzereydi ve ne Roman ne de Iris buna tanık olmak için burada olmayacaktı. Onun elini tutacak ve onunla birlikte buradan çok uzaklara kaçacaktı. Bu şehirden, savaştan. Bu savaş onları yeterince yaralamıştı ve umurunda *bile değildi*-

Biri kolunu tuttu, demir gibi kavramıştı. Bu onu olduğu yerde durdurdu.

"Benimle gel," dedi yabancı bir ses kulağına. "Dikkatleri üzerimize çekme."

Roman yutkundu, gözleri Iris'te kaldı. "Seninle hiçbir yere gitmiyorum." Ama kaburgalarında bir tabanca dürtüsü hissetti ve omuzları teslimiyetle kıvrıldı.

"Evet, öylesin," dedi adam. "*Şimdi*."

Roman kalabalığın arasından itilmesine izin verdi, silahı gizlice yanına sokulmuştu. Promontory'nin boş koridorlarına adım attıklarında irkildi ve Iris'le arasına giren kişiye ters ters bakarak döndü.

Şok olmuştu, Roman onu tanıdı.

Güzel bir takım elbise ve şapka giyse bile, babasının ortağı pürüzlerini gizlemek için. Bayan Kitt ona *Bruce* derdi ve ailelerini nasıl güvende tuttuğunu övünerek anlatırdı.

"Burada ne yapıyorsun?" Roman ters bir şekilde sordu.

Bruce silahını ona doğrultmuştu ama Roman bunun sadece onun itaat etmesini sağlamak için olduğunu hissetti. Bu adamın patronunun oğlunu vurmaya hiç niyeti yoktu.

"Eve dönerken sana anlatırım." Bruce tekrar kolundan tutarak Roman'ı döndürdü ve onu öne doğru adım atmaya zorladı. "Baban seni eve istiyor. Ve burası güvenli bir yer değil."

"Anlamıyorsun." Roman topuklarını yere vurdu. Ayakkabıları cilalı mermer üzerinde kayarken gıcırdadı. "Geri dönmem gerekiyor Avlu."

"Bana sonra teşekkür edeceksin."

"*Karım!*" Roman tısladı. "Karım o kalabalığın içinde!"

Bu açıklama Bruce'u duraksattı. Ama her ne yapmayı planlıyorsa - ister Iris için geri dönmek ister Roman'ı ileriye itmek olsun- Roman bunu asla bilmeyecekti.

Pencerelerde bir parıltı oldu, ardından kulakları yırtan bir patlama sesi geldi ve Roman göğsünde kalbinin yerinden çıktığını hissetti.

Patlama onu ayağa kaldırdı.

PARÇA POUB

Crescendo

Rüyalar

Come Up for Air

Sersemlemiş olan Roman, Bruce'un onu ayağa kaldırmasına izin verdi. Parçalanmış pencerelerden içeri dumanlar süzülüyordu. Camlar yerdeki takımyıldızlar gibi parlıyordu.

"Ayağa kalk ve yürü," diye emretti Bruce, Roman'ı koridorda sürükleyerek, avludan yükselen ıglıklardan giderek uzaklaştı.

Roman öksürdü, başı dönüyordu.

"Iris," diye fısıldadı, onun ağzının kırmızı eğimini, elbisesinin gümüş rengini hatırlayarak. Kalabalığın ortasında nasıl durduğunu.

Roman omzunun üzerinden bakarak kurtulmak için çabaladı. Duman ve ıglıklar iç içe geçmeye devam etti. Silah sesleri duyuldu. Kalbi boğazında düğümlendi.

"Iris!"

Bruce'un tabancasının yan tarafı şakağına sertçe inmeden önce söylediğı son şey buydu. Roman görüşünde yıldızların kaydığını gördü. Ama Iris zihninin gözünde içek açtı, solgun eli ona uzanıyordu.

Her şey karanlığa gömülürken onun sise dönüşmesini izledi.

Uyandığında kendini bir aracın arka koltuğuna yayılmış halde buldu. Sert bir dönüş yapıyorlardı, lastikler kaldırım taşlarının üzerinde gıcırđıyordu. Roman deri koltuğun üzerinden kaydı ve kendi üzerine ve otomobilin döşemesine kustu.

Dünya sanki tersine dönmüş gibi hissediyordu.

Öğürdü ve tekrar nefes aldı, görüşü bulanıklaştı. Ya da belki de sadece sokak lambaları yanından hızla geçerken parıldıyor, altın auraları pencereden içeri süzülüyordu.

Araba keskin bir viraj daha aldı. Roman arabayı almak için çabaladı. Kusmuğun gömleğine bulaştığını hissedebiliyordu.

"Neredeyse geldik," dedi sert bir ses.

Bruce.

Roman gözlerini kısıtı, başı zonkluyordu. Bir şey yüzünü gıdıklıyordu. Şakağına dokunmak için uzandığında parmak uçları kanla yapış yapış oldu.

"Son tur," dedi Bruce. "Bu sefer bağırsaklarını tutmaya çalış." Araç sarsıldı.

Roman gözlerini kapattı. Ağzında asit tadı duyarak geçen saniyeleri saydı. Ama sonunda araba savrularak durdu.

Bruce kapıyı açana kadar hâlâ koltuğa yayılarak nefes nefese kaldı.

"Ayağa kalk. Çabuk hareket etmeliyiz," dedi.

"Neredeyiz biz?" Roman homurdandı.

Bruce cevap vermedi. Roman'ı tuttu ve arabadan dışarı sürükledi.

Karanlıktı, gün batımından hemen sonraki saatti, batı ufkundan sadece pembe bir ışık kırıntısının kaybolduğu görülebiliyordu. Ama ay dolunaydı ve yıldızlar berrak gökyüzünde parıldıyordu. Roman nerede olduklarını hemen anladı: Derby Yolu, 1345 ve 1347 numaralı mülkler arasındaki patikada.

"Ne oldu?" diye sordu tel örgülerin görüldüğünü görünce. "Bütün bunlara nasıl dahil oldun?"

"Bu cevapları babandan alman gerekecek," dedi Bruce, çalılıkların arasına gömülmüş meşe ağacını ve kırık çiti bularak. "Çabuk, şimdi."

Roman dişlerinin arasından tıslayarak cevap alamamaktan rahatsız oldu. Bu adamdan ayrılacak ve Iris için Promontory'ye dönecek kadar güçlü olmadığı gerçeğinden.

Dikenlerin saçlarını ve takım elbisesinin ceketini kavradığını hissederek çalılıkların arasından ilerlerken, "Plan avludaki herkesi öldürmek miydi?" diye sordu.

"Sana *babana* sormanı söylemiştim," diye homurdandı Bruce arkasından, sanki gece yarısı bir büyü bozulup onları taşla çevirecekmiş gibi Roman'ı daha hızlı gitmeye zorluyordu. "Ama karın orada olduğu için şunu söyleyeceğim... hayır. Sadece o."

Dacre'deki gibi.

Roman nasıl ürperdiğini gizleyemedi. Elleri donarken göğsü nasıl da yanıyordu. Rahatlama ve şokun, öfke ve umudun garip bir karışımına kapıldığını hissetti ve diğer tarafa çıktığında saçlarından bir tutam diken kopardı.

Durakladı, nefesi kesilmişti. Bruce onun biraz zamana ihtiyacı olduğunu hissetmiş olmalıydı çünkü adam sonunda onu ilerlemeye teşvik etmedi.

"Tek başına bir bomba onu öldürmez," dedi Roman sonunda, hâlâ ceketinin cebinde tuttuğu mesajı hatırlayarak.

Bruce kaşlarını çatı. "Ne demek istiyorsun? Doğrudan sahnenin altındaydı." Roman patlamanın etkisiyle parçalanan tahtaları düşündükçe yüzünü buruşturdu, kalabalığın içinden uçarak. Masum insanları kazığa oturtuyordu. Sertçe yutkundü ve "Bir tanrıyı öldürmek için bundan daha fazlası gerekir." dedi.

"Yanılıyor olman için dua ediyorum. Çünkü eğer haklıysan..." Bruce düşüncesini tamamlamadı.

Roman bile bu cümleyi nasıl tamamlayacağını bilmiyordu.

Mülkün arka yarısına doğru aceleyle ilerlediler; burası şu anda bile farklı bir dünyaymış gibi geliyordu. Oath ve savaştan çok uzak bir dünya. Ama daha önce

Malikâne görüldüğünde Bruce bir alıç ağacının gölgesinde durdu.

"Askerler beni görmeden gidebileceğim en uzak yer burası," dedi. "Doğruca babana git."

"Mezarlığın bir parçası mısınız?"

Bruce bu açık sözlü soruya cevap vermedi. Roman bunu onaylama olarak algıladı. "Onun için geri dönecek misin?" diye sordu. Sesi titriyordu. "Karım için geri dönecek misin?"

"Bayan Winnow için endişelenmeyin. O akıllı bir kızdır."

"Bu dediğimi yapacağın anlamına mı geliyor? I-" Roman gözlerini kısarak sözünü kesti. "Sana onun soyadının Winnow olduğunu hiç söylemedim. Bunu nereden biliyorsun?"

Bruce yine sessizdi ama Roman'ın bakışlarını sıkılı bir çeneyle tuttu.

Parçalar yerine oturmaya başladı. Roman, Bruce'un üzerine çıkmak için boyunu kullanarak bir adım daha yaklaştı.

"Onu daha önce gördün. Ne zaman?" "Bunun için zaman yok."

"Ne zaman?"

"Birkaç hafta önce cepheye gitmeden önce. Baban benden ona bir mesaj iletmemi istedi. Şimdi aklını kaybetme. Şimdi zamanı değil-"

"Mesaj neydi?" Roman'ın sesi soğuk ve pürüzsüzdü.

"Paraydı." "Paramı?"

"Evliliğinizi feshederse rahatça yaşamasına yetecek kadar. Görünüşe bakılırsa yapmamış, o yüzden gözümün önünden çekil ve kıyamet kopmadan önce sana söylediğimi yap."

Roman'ın eli yumruk şeklinde kıvrıldı.
Ama istediği cevapları elde etmişti. Döndü ve uzaklaştı.

Konağın arka kapısına yaklaştığında kanı hâlâ kaynıyordu.

Öfke seli içinde iki şey fark etti: Köşkün altında üzerinde DİKKAT yazan devasa bir sandık yığını vardı ve Dacre'ın askerleri sanki artık komşular tarafından fark edilmekten korkmuyorlarmış gibi arka bahçede devriye geziyorlardı. Roman doğrudan onların arasından geçti ve bir zamanlar inandığından daha fazla güce sahip olduğunu fark etti. Ona durması, ellerini kaldırması için bağırdılar ama o buna uymayı reddedince *hiçbir şey* yapmadılar. Evinin arka kapısından içeri adım atarken onlar yokmuş gibi davrandı.

Ayakkabıları cilalı zeminde tıkırdadı. Düşüncelere dalarak babasının çalışma odasına yöneldi.

Iris'e ulaşamamıştı. Kendisine en çok ihtiyaç duyduğu anda onu babasından ya da Dacre'dan koruyamamıştı. Roman'ın Iris'in hayatta olup olmadığı, yaralanıp yaralanmadığı ya da ölüp ölmediği hakkında hiçbir fikri yoktu.

O ölmedi, dedi kendi kendine, dişlerini sıkarken bile. *Ölmüş olsaydı bilirdim.*

Babasının çalışma odasının kapısı kırıkta. Roman kapıyı tekmeleyerek ardına kadar açtı ve elinde purosuyla volta atan Bay Kitt'i ürküttü.

"Kapıyı kapat," dedi babası acil bir ses tonuyla. Roman'ın ne kadar dağınık olduğunu görünce mavi gözleri büyüdü. Kusmuk, kan damlası. Dikenli çalıların sıyrıkları. "Ne oldu?"

Roman, Bay Kitt'e bakarken sessizdi. Kendisini gerçekten de taştan yontulmuş, yıllarca süren suçluluk duygusu, korku ve asla peşinden gidemeyeceği özlemler yüzünden yıpranmış gibi hissediyordu. Yine de bu tür şeyler tarafından yönetilmekten bıkmıştı.

Geçen haftalar onu yontmuş ve çatlatmıştı; o kabuktan sürünerek çıkmış, eski ipleri kesip atmıştı ve şimdi babası boyun eğip masanın üzerindeki puroyu söndürene kadar bakışlarını dikmişti.

"Köşkün altına neden sandıklar yığılmış?" Roman sert bir ses tonuyla sordu. "Sakin bana kimyager profesöre yaptırdığın o lanet gazdan daha fazla olduğunu söyleme."

Bay Kitt gözlerini kırptırdı, Roman'ın ani çıkışı karşısında şaşırmıştı. Ama hemen toparlandı ve yaklaşarak fısıldadı: "Hayır, aslında. Ama icabına bakıldı mı?"

"Neden bahsediyorsunuz, Peder?"

Bay Kitt, Roman'ın ötesine, hâlâ açık duran kapıya baktı. Roman babasının korkmuş göründüğünü ilk kez görüyordu.

Bay Kitt sesini daha da alçaltarak, "*Öldü mü?*" diye mırıldandı. Roman babasının her iki tarafa da oynadığından şüphelenmişti.

Dacre ve Mezarlık ile. Elbette yapacaktı, çünkü sonuç ne olursa olsun kazanan tarafta yer almak istiyordu. Ama artık Roman kesin olarak biliyordu.

Bay Kitt çok derindeydi. Aşağıdan gelen tanrılar, cephedeki yaşam ya da savaşın pençeleri ve açtığı yaralar hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Ve Mezarlık, tutkulu olsa da, son derece düzensiz ve düzensiz görünüyordu. Bir suikast girişimini ellerine yüzlerine bulaştırmışlardı ve şimdi bunun bedelini tüm şehir ödeyecekti.

"Bilmiyorum," diye yanıtladı Roman.

"*Bilmiyorum* da ne demek? Bomba patladı mı patlamadı mı?"

"Öyleydi, ama adamınız daha fazlasını göremeden beni sürükleyerek götürdü."

Bay Kitt tekrar adım atmaya başladı. Ama kendinden emin görünüyordu, sanki patlamanın gerçekleştiğini bilmek bir sonraki adıma geçebileceği anlamına geliyordu.

"Yapmalıyız-"

Soğuk bir hava akımıyla bölündü. Duvarlar titredi. Yukarıdaki avize şingirdadı. Parke, bir çift ağır ayağın altında inledi.

Roman bu sesi, bu *duyguyu* biliyordu. Babasının da bu sesi tanıdığına donup kaldığını gördü. Salon kapısının çarpışını dehşet içinde dinlediler.

"Masanın arkasına geç," diye fısıldadı Bay Kitt, Roman'ın kolunu kavrayarak.

acı verici bir tutuş. "Orada saklan. Ben söyleyene kadar dışarı çıkma."

Roman çekerek kurtuldu ama babasının dehşeti bulaşıcıydı. Boğazının arkasını gıdıkladığını hissedebiliyordu. "Burada saklanamam. Bunun için artık çok geç."

"Sana söylediğimi yap, oğlum. Seni bu yüzden kaybetmeyeceğim." Bay Kitt çalışma odasından çıktı, arkasından kapıları kapattı ve Roman'ı dumanlı, bunalıcı bir odada bıraktı.

Ağızından nefes aldı ama hareket etmedi. Odanın ortasında durmuş, dinliyordu...

"Lordum!" diye haykırdı babası. "Ne oldu?"

Rahatsız edici bir duraklama. Ama Dacre sonunda konuştuğunda, ev onun sesini büyötmüş gibiydi.

"Geride kalan tüm subay ve askerlerimin salonda sıraya girmelerini istiyorum. Şimdi."

Roman, Dacre'ın emri yerine getirilirken ayak seslerinin aniden yükseldiğini duyabiliyordu. Bu subaylardan biri, Roman'ın itirafını bir el bombası gibi tutan Teğmen Shane olacaktı. Teğmen Shane, Dacre'ın kafası hâlâ vücuduna bağlı olduğu için ihanete uğradığına inanıyordu.

Roman dişlerini sıktı, kalbi küt küt atıyordu. Ama aceleyle babasının masasına gitti ve bir kibrit çıkarken öksürüğünü bastırdı. Hızla cebinden suçlayıcı mektubu çıkardı ve alev alırken köşesinden tuttu.

Kâğıdın kıvrılıp dumana dönüşmesini izledi ve sonuncusunu da halının üzerine bırakarak aç alevleri söndürdü. Baş ağrımaya devam ediyordu ama kararmış kibriti kül tablasına koyup babasının kullandığı diğer kibritlerin yanına dizmek için zaman ayırdı.

Ancak o zaman çalışma odasından çıktı ve koridora adım attı.

Nefes al, yavaş ve derin.

Askerler ve subaylar koridorda dizilmiş, hazır olda bekliyorlardı. Dacre önlerinde yürürken, gözleri yanlarından geçerken her birinin yüzünü incelerken bile dikkatlerini önlerine vermişlerdi.

Roman durdu. Dacre'ın sadece sırtını görebiliyordu ama tanrının kıyafetleri yırtılmış ve kan içindeydi. Uzun sarı saçları birbirine karışmıştı.

"Burada biri bana ihanet etti," dedi Dacre. Sesi pürüzsüz, kalın, su üzerindeki yağ gibiydi. "Bu, öne çıkıp itiraf etmen için bir fırsat."

Kimse hareket etmedi ya da konuşmadı.

Roman, Teğmen Shane'i sıranın içinde buldu. Görünüşe göre Shane mükemmeldi. Yüzü iyi korunmuştu, üniforması sanki onunla gurur duyuyormuş gibi tertemizdi. Korkudan titremiyor ya da derin olmayan nefesler almıyordu. Tamamen kontrollü görünüyordu, sanki ihanet fikri aklından hiç geçmemiş gibiydi.

"Sen," dedi Dacre, erlerden birini göstererek. "Öne çık ve diz çök."

Asker itaat etti.

"Sağ kolunu uzat."

Asker yine Dacre'in emrettiği şeyi yaptı ama Roman adamın elinin titrediğini görebiliyordu.

Dacre askerin ön kolunu tutarak, "İtiraf etmez ya da bana ihanet eden yoldaşlarının isimlerini vermezsen kolunu kırarım," dedi.

"Efendim komutan," diye kekeleydi adam. "Gerçekten bilmiyorum. Kendimi tamamen size adadım."

"Size cevap vermeniz için bir şans daha vereceğim. İtiraf et ya da bana bir isim ver." Asker sustu ama idrar pantolonunun önünü ıslattı.

Roman yeterince görmüştü. Sessiz bir öfkeyle doluydu ve ölümlülerin korkusundan ve itaatkârlığından beslenen bir tanrıya boyun eğmekten bıkmıştı. Yaralar açmaktan ve işine geldiğinde onları yarı yolda iyileştirmekten zevk alan bir tanrıya.

Roman koridorda yürümeye devam etti. Ama eli cebine gitti; parmağı Iris'in odasına bıraktığından beri yanında taşıdığı küçük kitabın kenarını yokladı.

"Lord Kumandan?" diye seslendi.

Dacre başını kaldırdı. Roman'ın görünüşüne bakarken gözleri parlıyordu ve Roman aniden giysilerindeki kusmuk ve kan için şükretti. Kire, kırışıklıklara ve dikenlere. Aynı anda, Dacre'ın ne kadar yara almamış olduğunu görünce şok oldu. Yüzünde ya da ellerinde tek bir çizik bile olmadığı gibi, elbisesini kirleten kan da ona ait değildi.

"Roman," dedi Dacre, erin kolunu bırakarak. "Öldüğünü sanıyordum."

"Hayır, efendim." Roman Shane'i geçti. Dacre'ın önünde durduğunda teğmenin kısa ama ürpertici soğuk bakışlarını hissedebiliyordu.

"Neden buradasın?" diye sordu tanrı. "Nasıl hayatta kaldın?"

"Avlunun dış kenarlarındaydım. Patlama olduğunda... ne yapacağımı bilemedim ve sizin buraya döneceğinizi bildiğim için eve geldim efendim."

Dacre sessizdi, Roman'ın cevabını düşünüyordu.

Dacre'ın nasıl tepki vereceğini görmek için beklediği o gergin anda, Roman, diğer subayların -Kaptan Landis dahil- ve Yeşil Mahalle'de onunla birlikte olan askerler çatışmada ölmüş olmalı.

Patlama. Tanrının yüzünde ve giysilerinde onların kanı vardı. Ve o adamlardan biri Iris'in yanında duruyordu.

Roman bir keder iğnesi hissetti. Sıkıntısı kemiklerini kemirmeye başladı ve ağırlığından titremesine neden oldu. Neredeyse eğiliyordu. Neredeyse eriyip yere düşecekti.

Bir arada tutun.

Zihnini ve bedenini dayandıracağı bir çerçeve olan bu sözleri tekrarlardı ve yanağının içini ısırdı. Parmaklarını arkasına geçirdi.

Ama göğsünde bir çılgılık yükseliyor, ciğerlerini parçalıyordu.

Eğer ölmüş olsaydı, bilirdim.

"Sağ kolunu uzat Roman," dedi Dacre.

Eğer bu bir sınavsa, Roman başarısız olmayı göze alamazdı. Ve eğer değilse, o zaman Roman bir tanrının ellerinde gerçek kırılmayı öğrenecekti.

Hiç tereddüt etmeden kolunu uzattı. Ama zihninin içinde karanlık, derin bir akıntı vardı. Etrafında dönüp duruyordu. *Kemiklerimi kırdığına pişman olacaksın. Iris'i zihninden aldığına pişman olacaksın. İliklerimden öyle bir şey çıkaracaksın ki, keşke hiç dokunmasaydım diyeceksin.*

Dacre, Roman'ın kolunu tuttu. Nefesleri birbirine karışana kadar onu kendine yaklaştırdı.

"Bana kimin ihanet ettiğini biliyor musun?"

Dacre sordu. "Hayır, efendim."

Dacre'ın tutuşu sıkılaştı. Roman elinin karıncalanmaya başladığını hissedebiliyordu; göz ucuyla babasını görebiliyordu, dehşet içinde yüzünü buruşturarak yaklaşıyordu.

"Hayır, benim bir adım yok," dedi Roman, bu sefer daha güçlü bir şekilde. "Ve buradaki hiç kimsenin hain olduğunu düşünmüyorum."

"Beni mantığınıza ikna edin."

"Sizinle birlikteydik lordum. Yukarıda olduğu kadar aşağıda da size hizmet ettik. Gerçek doğanızı, gücünüzü, büyüünüzü biliyoruz. İçimizden biri sizi öldürmeye kalkışsa, bomba kullanacak kadar aptal olur muyuz sanıyorsunuz?"

Dacre Roman'ın kolunu bıraktı. Ama elini hırıltılı saçlarının arasından geçirdi ve bu o kadar insana benziyordu ki neredeyse Roman'ı güldürecekti.

Bir tanrı öldürülebilir. Ama bir dahaki sefere bu konuda akıllı davranmaları gerekecekti.

Dacre'ın tereddütünden cesaret alan Roman devam etti. "Efendim, şu an çok tehlikeli bir dönem. Bizden şüphe etmek yerine, bir sonraki adım için strateji geliştirelim."

Dacre onu tekrar inceledi. Sıkılmış gibi iç çekti. "Git ve üstünü değiştir. On dakika sonra benimle savaş odasında buluş." Subaylarına ve askerlerine, "Görev yerlerinize," dedi.

Roman koridorda duruyordu, etrafı ani bir hayat akışıyla çevriliydi. Askerler devriyelerine ya da yemek için yemek salonuna dönüyorlar. Kütüphaneye dönüştürülmüş kışlaya. Dacre dönüp geceyi mahvetmeden önce her ne yapıyorlarsa.

Shane, Roman'ın omzunu okşadı.

Roman bir yoldaşlık işareti mi yoksa bir uyarı mı olduğunu anlayamıyordu ve bunu ayırtırmaya çalışamayacak kadar yorgundu. Merdivenleri tırmandı ve odasına çekildi. Sonunda yalnız kalınca ceketini yırtıp attı. Dizlerinin üzerine çöktü ve boğazını tırmalamaya başladı.

Sanki denizin yüzeyini yeni yarmış gibi soluk soluğa kaldı.

Dokuz dakika sonra Roman temiz giysiler içinde salona döndü. Üzerindeki kan ve kustumuk temizlenmiş, siyah saçları geriye doğru taranmıştı. Duruşu düzdü, biraz sertti ama hep böyleydi, değil mi?

Tüm dış görünüşüyle normal görünüyordu. İyi görünüyordu. Bir bombadan kıl payı kurtulduktan sonra bile bakımlı ve toparlanmıştı.

Ama içinde? Parçalanmış hissediyordu.

Dacre bunu fark edemeyecek kadar meşguldü. Sanki bir patlamanın acısını hiç hissetmemiş gibi salonun ocağının önünde canlılık dolu bir şekilde duruyordu. O da değişmiş ve ölümlü kanının tüm izlerini silmişti, ateş ışığı köşeli yüzünü aydınlatıyordu. Ama tüm içsel mesafesine rağmen Roman'ın odaya girdiğini duydu. Dönmeden, "Benim için yazmanı istediğim önemli bir mektup var," dedi.

Roman daktilosunun önüne oturdu ve tekrar daktilosunun başında olmanın verdiği rahatlamayı hissetmeyi bekledi. Üçüncü Alouette. Iris'le olan bağlantısı. Kendini boş hissediyordu. E ve R vuruş çubuklarını incelerken.

Ama sonra masanın üzerinde duran başka bir şeyi fark etti. Zincire asılı, kan lekeli demir bir anahtar.

Yüzbaşı Landis'in boynundaki anahtar. Dacre, "Hazır olduğunuzda bana haber verin," dedi.

Roman dikkatini tekrar işine verdi ve daktiloya bir sayfa kâğıt yerleştirdi. Elinde olmadan, sadece bir kol boyu uzağındaki demir anahtarı tekrar inceledi. Eşiklerin kilidini açma gücü, ulaşamayacağı kadar uzağındaydı.

"Hazırım efendim," dedi.

Yine de Dacre'ın ağızından çıkacak sözlere hazırlıklı değildi. Bu mektubun gönderildiği kişi için. Roman dinledi ama ismi yazamadı.

Dacre sessizliği fark etti. Konuşmayı kesti ve kaşlarını çatarak ona baktı.

"Bir sorun mu var Roman?"

"Hayır, lordum."

"O zaman neden yazmıyorsun?"

"Özür dilerim, efendim." Roman parmaklarını büktü, iki eklemi patladı.

"Lütfen devam edin."

Ölseydi bilirdim.

Dacre tekrarladı ve bu sefer Roman, gözleri ilk satırda kalsa bile kelimelerini mürekkebe dönüştürdü:

Sevgili Iris E. Winnow

Conversations with a Figment

Iris karanlık yan sokaktan aşağı koştu.

Yolda bir yerde yüksek topuklu ayakkabılarından birini kaybetmişti ve Çıplak ayakları her yamuk adımda acıyordu. Elbisesi yırtılmıştı; dizlerinin derisi yüzülmüştü. Vücudu uyuştugu için ne kadar kötü yaralandığını söyleyemiyordu.

Hissedebildiği tek şey, kulaklarında düzensiz bir şarkıyla çarpan ve damarlarının kıvrımlı çizgilerinden aşağı inen kalbiydi.

Sakın durmayın! Henüz güvenli değil.

Yorgunluk üzerine çökmüş, onu yavaş ve beceriksiz yapmıştı. Terli teninin altındaki kasları gergin ve sıcaktı. Daha hızlı koşmak için kendini zorlayamıyor gibi görünüyordu ama yine de hareket etmeyi bırakırsa yere yığılacağından endişeleniyordu.

Neredeyim ben?

Kendini tamamen dönmüş, karanlık bir labirentin içinde kaybolmuş hissetti. Uyanmak için çırpındığı bir kâbus tarafından bütünüyle yutulmuştu. Bir sonraki kavşakta isteksizce durmak için topalladığında titriyordu.

Birkaç araba hızla geçti, lastikleri yağmur birikintilerine sıçradı. Sokak lambaları titreyerek canlanmaya başladı, kehribar rengi ışıkları bir dizi güveyi kendine çekti. Kaldırım taşlarının üzerinde bir gazete parçalanıyordu.

Akşam olmuştu ve sokağa çıkma yasağı yaklaşıyordu. Oath, vakur karanlıkta ürkütücüydü, sanki güneş battığında şehir dişlerini ve pençelerini büyütüyordu. İhtiyacı vardı

Gece dinlenmek için güvenli bir yer bulmak istiyordu ve hangi sokağa geldiğini fark edene kadar bu sığınığın nerede olduğunu bilmiyordu.

İleriye doğru belli belirsiz bir adım attı.

Uzakta, beyaz sütunları, titrek fenerleri ve kan kırmızısı kapılarıyla müze görünüyordu. Bu kapılar hava karardıktan sonra kilitlenecekti; kimse onu içeride takip edemeyecekti. Onu Mezarlık'tan koruyacaklardı.

Sanki düşüncelerini hissetmiş gibi, yakın mesafeden silah sesleri duyuldu, ardından bağırışlar ve kan donduran bir çığlık geldi.

Iris irkildi ve çömeldi. Ama hareket etmeyi bırakmadı. Neredeyse müzenin merdivenlerine gelene kadar kaldırım boyunca acele etti. Sonra koşmaya başladı, çıplak ayakları mermere değene kadar diğer ayakkabısını tekmeledi.

Ağır kapıyı açtı ve birkaç dakika içinde müzeye girdi.

Kilitler gece için sihirli bir şekilde sürgülenmeden önce. Iris *ürperdi - güvendesin, güvendesin-* ve bacakları tutmadan önce fuayede beş adım attı.

"Güvendesin," diye fısıldadı Iris kendi kendine, sanki bu sözleri yüksek sesle söylemek onları gerçek kılacakmış gibi. Ama kendi sesine inanmadı.

Artık sözlerine inanmıyordu.

Patlamadan önceki anlarda Iris, Dacre'ın konuşmasının kibirli, abartılı ve tatlı dilli olduğunu düşünmüştü. Söylediği tek bir kelimeye bile güvenmiyordu -Dacre'ın içini cam gibi görüyordu- ama etrafındaki insanlara baktığında... yüz ifadeleri şaşkın ve niyetliydi. Onun Yemin çağrısına kapıldıklarını gördü.

Kan dökülmeyecek. Ölüme gerek kalmayacak.

Eski yaralarınızı iyileştirmek ve bu şehri yeniden ihtişama kavuşturmak için buradayım.

Bunun sonun başlangıcı olup olmadığını merak etti. Eğer Oath ateşli bir teslimiyetle boyun eğmek üzereyse. Dacre'ın yönetimi altında hayatının nasıl olacağını merak ediyordu.

İşte o zaman garip bir tıkırtı duydu.

Iris başlangıçta ne olduğunu bilmiyordu ama Roman'la birlikte siperlerde olduğunu hatırlayınca vücudu kaskatı kesildi. El bombası patlamadan önce nasıl da benzer bir ses çıkarmıştı. Yanındaki uzun boylu adam da tıkırtıların ne anlama geldiğini biliyor gibiydi. Keskin bir nefes aldı ve sahneye saldırmak üzereymiş gibi öne, tam onun önüne doğru bir adım attı.

Bir patlama avluyu sarsarken zaman yoktu.

Kör edici bir ışık, tahta çatlağı, gök gürültüsünün ağırlığı. Dolunun acısı ve havadaki metalin ıslığı. Yerçekiminin erimesi ve kemiklerin kırılması. Kanın ve dumanın tadı ve ölümün çınlaması.

Iris ayaklarının yerden kesildiğini hatırlamıyordu. Ama gözlerindeki kumları kırıştırabildiğinde, önündeki adamın patlamanın en büyük darbesini aldığını fark etti. *Adını bile bilmediği* adam, istese de istemese de onun için bir kalkan olarak ölmüştü. Adam şimdi bacaklarının üzerindeydi, tahta parçalarıyla delinmişti ve kanaması elbisesine bulaşmıştı. Adam ölmüştü ve kadın kendini onun ağırlığından kurtarmak zorunda kaldı, az önce ne olduğunu anladığında ciğerleri kabarmıştı.

Titrek bacakları üzerinde ayağa kalktı.

Dumanların arasından öksüren ve yerde sürünen bazı insanlar görebiliyordu ama etrafındakilerin çoğu ölmüştü. Elbisesinin önünü kavrayan Iris başını kaldırdı.

Dacre'ın ateşli bakışlarıyla karşılaştı. Enkazın ortasında sapasağlam duruyordu, yüzünden kan damlıyordu, giysileri güçlü bedeninden lime lime sarkıyordu.

Adam öne doğru adım attığında, kadın geriye doğru koştu, cesetlere takıldı ve bir kavanozla yere çarptı.

Koş.

Sahip olduğu tek berrak düşünce buydu.

Koş.

Silah sesleri sisi yararken Iris ayağa fırladı ve koşmaya başladı.

Şu anda kendini ayağa kaldıramaması çok garipti.

Iris müzenin fuayesinde yere uzanmış, yanağını mermere bastırmıştı. Buraya en son geldiğinde Attie ve Sarah ile birlikte Birinci Alouette'i çalışıyordu. Yüzyıllar önceymiş gibi gelen bir gece.

Kalbini sakinleştireceğini umarak o anıyı tekrar hatırladı. Ama Iris'e müzede geceleri her zaman devriye gezen bir nöbetçi olduğunu hatırlattı. Burada yalnız değildi ve yakalanmak istemiyordu.

Bir iniltiyle kendini önce dizlerine, sonra da ayaklarına doğru itti. Artık adrenalini azaldığı için sağ ayağının kemerinde sıcak bir nabız hissedebiliyordu. İncelediğinde derisine gömülmüş birkaç cam parçası gördü.

Yere kanını akıtmıştı ama temizleyecek hiçbir şeyi yoktu.

"Sonra," dedi kendi kendine, koridorda topallayarak ilerlerken.

Sadece birkaç ampul yanıyor ve zayıf bir ışık yayıyordu. Müzenin büyük kısmı gölgelerle kaplıydı, su altındaymış gibi sessiz ve soğuktu ve Iris bir kapının kapanma sesini duyduğunda Alouette'in bir zamanlar sergilendiği odaya varmak üzereydi.

Dondu kaldı, dinliyordu.

Birisi diğer koridorda, fuaye yönünde yürüyordu.

Gece bekçisi olmalıydı ve Iris arka odalardan birine dalıp ellerinin ve dizlerinin üzerine çökerek bir heykelin arkasına geçti. Bacaklarını göğsüne doğru sıkıca çekti. Nefes almakta zorlanıyor, ayakları çılgın kalp atışlarıyla birlikte zonkluyordu.

Ayak sesleri yaklaştıkça gözlerini kapattı.

Çok *yorgundu*; başka bir düşmanı atlatacak gücü kalmamıştı. Saklanacak bir yer arayan bir avcı gibi odadan odaya koşmak.

Iris gözlerini kapadı ve yutkundu.

Birkaç vuruş daha yaptıktan sonra, göz kapaklarının arasından sızan bir ışık huzmesi görebildi. Gergin bir şekilde bekledi. Ve ışık nihayet üzerine döküldüğünde, artık numara yapmayacağını biliyordu. Artık saklanmak yok.

Gözlerini açtı ve karşısında duran muhafıza gözlerini kısarak baktı. Uzun saçlı, orta yaşlı bir kadındı, gece gibi karanlıktı ve birkaç gümüş çizgisi vardı. Teni soluk ama ıslık ısıldı ve yüzü, gözleri dışında Iris'in daha önce defalarca görüp unuttuğu bir yüz olabilirdi. Yeşilin ürkütücü bir tonuydular. Donanma muhafızı üniformasının altında uzun ve inceydi ama silah taşımıyordu. Silahı ya da copu yoktu, sadece kibarca aşağı doğru tuttuğu metal bir meşale vardı.

Iris, kadının taleplerini dile getirmesini beklerken titredi. Beklediği şeyi bekledi - *Kimsin sen? İzinsiz girdiniz. Derhal gitmeniz gerekiyor. Çık dışarı.*

Ama o sözler hiç gelmedi.

"Yaralanmışsın," dedi kadın. "Sana yardım etmeme izin ver." Kadın elini uzattığında Iris hiç tereddüt etmedi.

Yardım teklifini kabul etti ve kadın onu yerden kaldırdı.

"Özür dilerim," dedi Iris. Müze ofisinde yıpranmış deri bir sandalyede oturuyordu ve yaka kartı olmayan kadın önünde diz çökmüş, bir cımbızla ayağındaki camı çekmeye hazırlanıyordu.

"Ne için üzgünsün?"

"Mesai saatleri dışında izinsiz girdiğiniz için."

Kadın Iris'in ayağını incelerken sessizdi. Elleri serin ve yumuşaktı ama parmak eklemleri şişmişti. Iris onun da acı çekip çekmediğini merak ediyordu ki kadın şöyle dedi: "Müze eserler için bir yuvadan daha fazlasıdır. Birçok açıdan bir sığınak. İhtiyacınız olduğunda buraya gelmekte haklıydınız."

Iris başını salladı. O cımbızlara bakarken kendini baygın hissetmeye başlamıştı.

Kadın bunu hissetti. "Gözlerini kapat ve başını arkaya yasla. Sen farkına bile varmadan bitmiş olacak."

Iris derin bir nefes alarak kadının dediğini yaptı. Ancak sessizlik endişelerini körükledi ve kendini "Ne zamandır müzede çalışıyorsunuz?" diye sorarken buldu.

"Çok uzun değil."

"Oath'tan mısınız?"

Metal bir teneke kutunun içinde bir cam sesi duyuldu. Iris onun camı çıkardığını hissetmemişti bile.

"Aslen değil, hayır. Ama artık burası benim evim. Uzun zamandır buradan ayrılmadım." "Burada aileniz var mı?" Iris sonra sordu.

"Hayır, sadece ben varım. Müzikle arkadaşlık ediyorum." "Herhangi bir enstrüman çalışıyor musun?"

Uzun bir duraklama ve ardından hafif bir çekiş. Iris bir cam parçasının kurtulduğunu hissedince irkildi.

"Bir zamanlar öyleydi," diye yanıtladı kadın.

"Ama artık değil." "Şansölyenin kararnamesi yüzünden mi?"

"Evet ve hayır. Onun gibi bir adam istesem de beni oynamaktan alıkoyamaz."

Bu Iris'in yüzüne bir gülümseme getirdi. Bu ona Attie'nin bodrumda kemanına yay çizmesini hatırlattı. Kemanını Yetkililer diğer tüm telli çalgılara el koymak için geldiklerinde.

Bir cam parçası daha yerinden fırladı. Bu kez yandı ve Iris dişlerinin arasından tısladı.

"Neredeyse bitirdim," dedi kadın. "Sadece birkaç parça daha."

Iris bu kez sessiz kaldı, gözleri kapalı ve başı geriye eğikti. Ama müzenin gece çıkardığı sesleri içine çekti.

Arka odadaki küçük ocakta kaynayan çaydanlık, serbest bırakılan bir başka bardak şingirtisi, kadının çalışırken aldığı sabit nefesler ve tüm bunların arasında örülmüş saygılı bir sessizlik.

"Bitti," dedi kadın. "İzin verin sizin için sarayım."

Iris gözlerini açtı. Kadının pantolonu kanamıştı ama kadın Iris'in ayağını keten bir kumaşla sararken aldırıyor gibi görünüyordu.

"Ve şimdi biraz çay." Iris gözünü bile kırpmadan kalkıp ocağa doğru ilerledi, cımbızı ve kırıklarla dolu tepsiyi bir kenara bıraktı.

Iris lavaboda ellerini yıkarken onu dinledi ve çok geçmeden oda lavantalı siyah çay ve ılık bal kokusuyla doldu.

"Buyurun." Kadın, kadının eline bir fincan çay tutuşturdu. "İç. Uyumana yardımcı olur."

"Teşekkür ederim," diye yanıtladı Iris. "Ama uyanık kalmalıyım."

"Bir müzede uyuyakalmış olsaydınız rüyalarınızın nasıl olacağını hiç merak ettiniz mi?"

Iris gülümsedi. "Hayır, görmedim."

"O zaman merak et. Burada güvendesin. Sadece zihninin seni nereye götüreceğini görmek için bile olsa hayal kurmana izin ver."

Iris bir yudum aldı. Zihni artık bulanıktı ve sanki yaz mevsiminde çimlere uzanmış gibi bir rahatlık ve mutluluk hissi onu ele geçirmeye başladı. yüzünde güneş ışığı. Çay yüzünden mi, yoksa gerçekten o kadar yorgun mu olduğunu merak etti.

Kadın bacaklarının üzerine bir battaniye örttü.

Iris daha ne olduğunu anlamadan uykuya daldı.

"Iris."

Adını duyunca irkildi. Rüzgârdaki sazlar gibi bir ses. Gardırop kapısının altından gelen bir büyü sesi.

Iris gözlerini açtı. Müzedeydi.

Fuayeye doğru bir adım daha atınca yalnız olmadığını gördü. Az önceki gece bekçisi de yanındaydı ama şimdi üzerinde sade bir ev elbisesi vardı ve ayakları çıplaktı.

"Benimle gel," dedi ve Iris'e kendisini odalardan birine kadar takip etmesini işaret etti. "Sana göstermek istediğim bir şey var."

Iris onu takip etti ve kadın elinde bir kılıç tutan cam bir vitrinin önünde durduğunda şaşırdı.

"Bunu daha önce görmüştüm," dedi Iris, sertleştirilmiş çeliğin parlaklığına ve altın kabzadaki küçük değerli taş kakmalarına hayranlıkla bakarak. "Sanırım bu kılıca en son müzeye gittiğimde bakmıştım."

"Gerçekten de öyle," diye yanıtladı kadın neşeyle. "Birinci Alouette'i çalmak için müzeye girdiğinde."

Iris, gardiyanın işlediği suçu bilmesinden korkmalıydı. Ama bu kadın korku uyandırmıyordu ve Iris sadece gülümsedi. "Evet. Haklısın. Neden bana şimdi göstermek istediniz?"

Kadın dikkatini tekrar kılıca yöneltti. "Bu büyülü bir silah. Yüzyıllar önce, bu topraklar tek bir kişi tarafından yönetilirken bir Yardımcı ilahi tarafından dövülerek Kral Draven'a verildi ve o da bunu tanrılara karşı savaşırken yanında taşıdı. Bu kılıç neredeyse unutulmuş bir zamanda pek çok ilahı öldürdü."

"Ama levhada sadece-" için kullanıldığı yazıyor.

"Bu bir yalan." Kadının sesi sertti ama kaba değildi. Iris'in bakışlarıyla buluştu ve büyüleyici yeşil gözleri hem kızgın hem de hüznüydü.

"Geçmişin pek çok parçası yeniden yazıldı ya da kayboldu. Unutuldu. Tüm bunları düşün

Kütüphanede sayfaları yırtılmış kitaplar var."

Iris sessizdi ama bu sözlerin ağırlığını hissedebiliyordu. Kılıcı tekrar düşündü ve "Ne yapmak için büyülenmiş?" diye sordu.

"Kemiği ve eti bir bıçağın tereyağını kestiği gibi keser, yeter ki kullanan kişi bıçağa ve kabzaya önce kendi kanını tattırsın. Saldırmadan önce kendini zayıflatmak ve kendi elini yaralamak için bir fedakârlık." Kadın döndü ve yürümeye devam etti. "Gelin, görecek daha çok şey var."

Iris onu müzeye kadar takip etti ve duvarlar aniden daralıp kayalıklaştınca şaşırdı. Hava nemli ve soğuktu, yosun ve çürüme tadındaydı. Ateş ışığı demir apliklerden dans ediyordu.

"Müzedede böyle bir yer olduğunu bilmiyordum," dedi Iris, bir örümcek ağının altından eğilerek.

"Öyle değil," diye cevap verdi kadın. "Burası kocamın bölgesi."

"Onunla buluşacak mıyız?"

"Hayır. Size bir kapı göstermek istiyorum. Ama önce zemine dikkat et. Eğimlerine. Bu size birçok geçitte rehberlik edecek ve sizi diyarın derinliklerine götürecektir."

"Daha derine mi?" Iris'in hızı yavaşladı.

Duvarlar dalgalanmaya başladı. Bir renk diğerine karışıyordu. "Bu konuda fazla düşünme, Iris," dedi kadın, kuzguni saçları garip ışıktaki mavimsi parlıyordu. "Yoksa bu kırılacak."

Iris rahatlamaya çalışarak başını salladı. Sonunda kapıya ulaştılar. Uzun ve kemerliydi, lentosu rünlerle oyulmuştu.

Kadın demir tokmağa dokundu ve sanki hafızasını kaybetmiş gibi durakladı. "Ben burada yaşarken hiç kilit yoktu. Yukarıdaki hayatıma dönmediğim sürece diyarın her yerine girip çıkabilirdim. Kocam bana özgürlük verdiğini sanıyordu ama bu bir kafesti."

Iris bir dehşet parlaması hissetti. "Kocanız kimdi?"

Kadın Iris'e baktı ama sadece, "Bu kapının ardında diyarın kalbi var. Vahşi ama savunmasız bir yer. Müziğimin en güçlü olduğu yer burasıdır, belki de bu risk yüzünden. Ama kapıyı açmak için bir anahtara ihtiyacın olacak."

"Anahtarı nereden bulabilirim?" Başı zonklamaya başlayan Iris sordu.

Kadın cevap vermedi ama ittiğinde kapı açıldı. Iris onu takip etti ve tünelin nemli havası tekrar ılık ve parlak hale geldiğinde şaşırdı.

Çimenli bir yamaçta duruyorlardı. Etraflarında çiçek benekli vadiler ve uzak dağlara doğru uzanan kayalıklardan oluşan bir manzara vardı. Kümeler halinde

çamlar ve bir vadi yatağı boyunca akan bir nehir.

"Burada durup bu manzarayı içime çekmeyeli çok uzun zaman oldu."

Kadının sesi nostaljiyle yumuşacıktı. Rüzgâr bir iç çekişle ona dokundu ve uzun saçlarını sevgi dolu bir el gibi topladı. "Bana Oath'tan olup olmadığımı sormuştun. Değilim ve bir zamanlar ailemle birlikte bu tepelerde dolaşırdım.

Gökyüzünü görebildiğim her yerde, kovalayabildiğim her ufukta.

Mezarlıkların taze çalkalanmış toprağı. Orası benim alanımdı ve Alzane ile yemin ettiğimde, sırf benim artan gücümünden korktuğu için ondan vazgeçtim. O zamandan beri Yemin'e bağlıyım. Şehirden ayrılamıyorum, yoksa uyandığında onunla batıda buluşurdum."

"Kiminle tanıştın?" Iris fısıldadı.

"Dacre," dedi kadın. "O kırdıklarını onarabilir ama ben müzik ve bilgiyim, yağmur ve hasatım. Ben kâbuslar, rüyalar ve yanılsamalarım.

Ve eğer beni öldürmek istiyorsa, o zaman bütün kendi içine büyü. Gücünün sonu gelmeyecek ve ölümlülerin korkusu ve hizmetiyle ziyafet çekecek. Bu diyarı fethetmek istiyor. Sadece ve sadece ona tapmanızı istiyor."

"Ama bu kadar büyük bir büyüye sahipseniz," diye başladı Iris, "o zaman onu fethetmeniz gerekmez mi? Eğer yanılsamalar, kâbuslar ve-"

"Ah, ama bunun bedeli bu," diye sözünü kibarca kesti kadın, yüzünde hüznü bir ifade vardı. "Diğer üçünün güçlerini onlara aç olduğum için değil, böyle bir sihri hasat etmesini istemediğim için aldım.

uyandı. Ama bunu yapmanın en başta benim olan şeyi zayıflatacağını bilmiyordum." Ellerinden birini kaldırdı ve Iris şişmiş parmak eklemelerini görebildi. "Hâlâ arpımı çalabiliyorum ama acı çekmeden değil."

Gökyüzü kapalı ve kasvetli bir hal almıştı. Uzaklarda gök gürliyor ve rüzgâr yağmurla birlikte uğulduyordu.

"Lütfen onu yenmemize yardım edin," diye fısıldadı Iris.

Kadının yüzünde bir şefkat ifadesi belirdi. Parmak uçları kışın nehir suyu gibi soğuk olan Iris'in yanağını okşamak için uzandı.

"Onu yok etmen için gereken tüm parçaları sana verdim," dedi. "İtiraf etmeliyim ki, eğer onunla yüzleşecek kişi ben olursam, elim kolum bağlı kalacak. Aramızda büyüyen onca düşmanlıktan sonra bile kılıcı onun boynuna saplayamayacağım. Beni parçalara ayıracak ve güçlerimi toplayacak. O zaman diyarda kalan tek ilahi o olacak ve zamanın bir noktasında, ister sizin neslinizde ister başka bir nesilde olsun, bir ölümlü onun sonunu getirecek kadar cesur olacak ve onu başsız bir şekilde mezara gömecek. Bu gerçekleştiğinde, Büyü de ölecek, çünkü artık aranızda yürüyen ya da toprağın altında uyuyan tanrılar olmayacak. Biz öldüğümüzde her şey yok olacak."

Iris'in göğsünde bir düğüm sıkıştı. Kadının tarif ettiği şeyi düşünmek, hava almak neredeyse acı veriyordu. Kafesteki bir dünya. Özgürlük ve sihirden arındırılmış bir dünya, eskiden olanların hatırası.

Bu ona daktilosunu düşündürdü. Küçük, sıradan şeylerin büyüü. Gardırobunun kapısının altından Roman'a gönderdiği mektupları düşündü. Kilometreleri ve mesafeleri, kederi ve neşeyi, acıyı ve aşkı aşan kelimeler. Yıllarca sıkı sıkıya tutunduğu zırhını düşürmesine neden olan sözcükler.

Kitt.

Iris'in nefesi kesildi. Kim olduğunu hatırladıkça zihni keskinleşiyordu ve etrafındaki dünya erimeye başladı. Dağlar, gökyüzü ve vadiler ve kır çiçekleri. Varlığından bile haberdar olmadığı yıldızlar. Her şey küvetteki su gibi akıp gidiyordu ama kadın önünde dimdik duruyordu, siyah saçlarında çiçekler açıyordu.

Bir kadın değil, bir tanrıça.

"Senin ölmeni istemiyorum. Büyünün kaybolmasını istemiyorum ama ben senin kadar güçlü değilim," dedi Iris. "O beni kesinlikle yenecek."

"Sen bildiğinden çok daha fazlasını yapabilecek kapasitedesin. Neden şimdi sana bakıp hayret ettiğimi sanıyorsun? Neden senin türüne yaklaştığımı sanıyorsun? Ben

Birçoğunuza ölümden sonra ebedi istirahat için şarkı söyledim ve ölümlü bir hayatın müziğinin, şarkılarımın ateşleyebileceği tüm sihirlerden daha parlak olduğunu gördüm."

Iris'in alnını öpmek için öne doğru eğildi. Bir anlığına Aster'e benzedi; uzun kestane rengi saçları, dudaklarında bir kıvrım, burnunda bir tutam çil. Bunca zamandır rüyasında annesini değil de bu tanrıçayı gördüğünü fark ettiğinde Iris'in gözleri yaşardı.

Rüyanın sona ermesine hazır olmadan önce, Iris irkilerek uyandı.

Deri bir koltukta oturuyordu, müze ofisi şafak öncesi ışıyla aydınlanmıştı. Yanında bir fincan soğuk çay ve bacaklarına örtülmüş sıcak bir battaniye vardı. Sağ ayağı sargılıydı ve rüyanın etkisiyle hâlâ hassas olan nefesini tutmak için bir an durdu.

Önünde yerde bağıksız ve cilalı bir çift bot olduğunu fark etti. Diz hizasında bir etek ve inci düğmeli orman yeşili bir bluzdan oluşan temiz bir kıyafet, yanındaki sandalyenin üzerinde katlanmıştı. Doldurmasını beklediği bir demlik çay buharı tütüyordu.

Iris battaniyeyi attı ve ayağa kalktı, ayağının üzerinde durduğunda sadece bir acı fısıltısı olmasına rağmen ayağına dikkat etti.

"Enva?" diye seslendi.

Cevap gelmedi. Hava ağır ve sessizdi.

"Enva!"

Tüm bunların, bombadan sağ kurtulduktan sonra zihninin dünyayı anlamlandırmasının bir yolu olan ateşli bir hayal olup olmadığını merak ediyordu ki, gözüne bir altın parıltısı çarptı. Iris döndüğünde duvara yaslanmış, çeliği bir kın içinde saklı, kabzası mücevherlerle süslü bir kılıç gördü. Bu kılıç

Enva ona rüyasında göstermişti. Draven'ın kılıcı. Geçmişte pek çok ilahı öldürmüş olan kılıç.

Iris ona doğru yürüdü. Tereddüt etti, Enva'nın söylediği ve ona gösterdiği her şeyi yeniden hatırladı. Kılıcı, kapıyı, kelimeleri.

Seni gördüğüm anda kim olduğunu neden fark etmedim? Iris, önünde diz çökmüş, ayağından cam çıkaran bir tanrıça düşüncesiyle acı çekerek merak etti. Yaralarını saran. Ona çay yapan ve onunla bir rüyaya yürüyen bir tanrıça.

Bildiğinizden çok daha fazlasını yapabileceğiniz kapasitedesiniz.

Bir zamanlar, kısa bir süre önce, Iris bu sözlerle inanmazdı. Ama sanki kan kırmızısı bir ayın altında duruyormuş gibi, gelgitlerin altından çekildiğini hissetti.

Kabzayı eline aldı.

Surrender My Hands

Iris kılıcı masasının üzerine koydu. Yumuşak lamba ışığında kılıç *neredeyse* daktilonun yanına aitmiş gibi görünüyordu. Ama onlara bakarken sanki iki dünya ve iki farklı zaman çarpışıyormuş gibi hissetti.

Rüyasının izini sürerken zihni dağınıktı.

Inkridden Tribune sessiz ve boştu. Sadece birkaç masa lambası yanıyordu ve bu da güneş doğduktan hemen sonra gecenin ölüsü gibi hissettiriyordu. Iris, elinde kılıcı ve üzerinde Enva'nın kendisi için bıraktığı kıyafetleriyle Müzenin kapıları açılır açılmaz doğrudan *Tribune'e* gitti. Sadece bir blok ötedeydi ve büyük olasılıkla Oath'ın kasasındaki tüm altından daha değerli olan bir kılıçla dairesine gitmek için sabah koşuşturmasıyla mücadele etmek istemedi.

"Kim var orada?" Helena'nın sesi ofisten geliyordu. Sesi bitkin ve sinirli geliyordu.

"Sadece benim," diye yanıtladı Iris. "Bir kereliğine erken."

Bir süre sonra Helena dumanlar içinde kapı aralığında belirdi. Masaların etrafında dolanırken sigarasından uzun bir nefes çekti.

"İyi misin evlat? Dün gece Yeşil Mahalle'de bir bomba olduğunu duydum."

Anıları bastırırken Iris'in ağzı kurudu. Derisinin altında hâlâ cam sıkışmış gibi görünmesine neden olan anılar. "Ben incindim."

Helena durdu ve dikkatle onu incelemeye başladı. "Emin misin? Seni şimdi hastaneye götürebilirim, eğer-"

"Ben iyiyim." Iris, yüzü kaskatı kesilmiş olsa da gülümsedi. "Gerçekten."

"Dün gece bütün bir paketi içtim, senin öldüğünü düşündüm ve o partiye yalnız gitmene izin verdiğim için kendimden nefret ettim." Sigarasını yakındaki bir kül tablasında söndürdü. "Ne olduğunu biliyor musun? ne oldu?"

Iris derin bir nefes verdi. "Dacre oradaydı. Sanırım bu bir suikast girişimiydi?"

"Muhbirimin bana söylediği bu. Elli üç kişi ölmüş, yirmi kişi de yaralanmış. On bir kişiden hala haber alınamıyor. Şansölyenin hastanedeki durumu kritik. Kurtulmasını beklemiyorlar. Öte yandan Dacre ortadan kayboldu. Kimse nerede olduğunu bilmiyor, ama kurtulanlardan biri patlamadan tamamen zarar görmemiş görünüyordu. Silah ateşi bile ona dokunamamış." Helena, Iris'in yüz ifadesini okuyarak durakladı. "Gel, otur evlat. Solgun görünüyorsun. Sana biraz kahve yapayım." İşte o zaman Iris'in masasındaki kılıcı fark etti. "Ve *bu* da Kral Draven'ın kılıcı. Tanrı aşkına, bunun benim haber odamda ne işi var?"

"Bana verildi," dedi Iris. "Ve onu senin ofisinde saklamam gerekiyor. Sadece kısa bir süreliğine."

"*Saklanmak mı?* Iris, sen-" İkisi de yukarıdaki merdivenlerden inen ayak seslerini duyunca Helena sözünü kesti. Birisi *Tribün'e* yaklaşıyordu, saat altıyı çeyrek geçmesine ve iş olmamasına rağmen Sekize kadar.

"Lütfen Helena," diye fısıldadı Iris.

Helena içini çekti. "Güzel. Çabuk ol, biri görmeden önce. Oath halkından paha biçilmez bir kalıntı çaldığının duyulmasını istemiyorum."

Iris kabzayı aldı ve Helena'nın peşinden aceleyle ofisine girdi. Büyük bir oda değildi ve kılıcı Helena'nın masasının altına saklamaktan başka çareleri yoktu.

"Bayan Hammond?"

Iris, Tobias'ın sesini duyunca donakaldı. Arkasını döndüğünde onun masaların etrafından dolanarak ofis kapısına yaklaştığını gördü. O da Iris'i orada bu kadar erken bulduğu için şok olmuş gibiydi, durduğunda kaşları kalkmıştı.

"Tobias," diye selamladı Helena onu. "Bir sorun mu var?" "Bana acil bir görev verildi."

"*Tribune* için mi?"

"Iris için, sabahın ilk ışıklarıyla birlikte buraya teslim edilmek üzere," dedi ve bir zarf uzattı.

Iris ona baktı. Onu tanıdığı anda dehşetten donakaldı. Örümcek gibi bir el yazısı. Ama Tobias'tan gelen postayı kabul etti. Tırnakları mührü kırarken eğildi ve kısa ve öz yazılmış bir isteği okudu:

Sevgili Iris E. Winnow,

Sizi bu öğleden sonra dört buçukta çay içmek üzere malikaneme davet etmek istiyorum. Konuşmamız gereken bazı önemli konular var. Lütfen yalnız gelin. Burada güvende olursunuz.

Saygılarımla

Bay Ronald M. Kitt

"Ne oldu, Iris?" Helena'nın endişeli sesi sessizliği bozdu.

Iris mektubu katladı. O ana kadar aklına gelmemişti ve bunun için neredeyse kendini aptal gibi hissediyordu. Ama mektubu izlediği anda anlaması gerekirdi.

Dacre, Green Quarter'da sahne alıyor. Tanrının nerede saklandığını fark etmeliydi. Oath'a içeriden ulaşmak için hangi kapıyı kullandığını.

"Sadece kayınpederimden gelen bir çay daveti," dedi Iris.

"Yanınıza birini göndermemi ister misiniz?" Helena sordu. "Belki Attie?"

Iris, Attie'nin bir gün izin istediğini biliyordu. Müzik profesörüyle yaptığı görüşme başarılı geçmişti ve Attie "Alzane'in Ninnisi"ni bodrumda, notaları çalabilene kadar tekrar tekrar çalışmayı planlıyordu çevresi ne olursa olsun mükemmel. Karanlıkta, aydınlıkta, hareketsiz dururken, sürekli hareket halinde.

Ama Attie müsait olsaydı bile, Iris ondan Kitt malikânesine gitmesini istemezdi. Köşelerde gizlenen bu kadar tehlike varken olmazdı.

"İstersen seni oraya bırakabilirim," diye teklif etti Tobias. "Seni kaldırımda beklerim, işin bitince de geri götürürüm."

Iris başını salladı, omuzları gevşedi. "Bunun için çok minnettar olurum, Tobias.

Ve hayır, Helena. Yalnız gitmeliyim. Endişelenmene gerek yok." Helena ikna olmuş görünmüyordu. Tobias da ikna olmamıştı.

Lütfen yalnız gelin. Burada güvende olursunuz.

Iris, Bay Kitt'in-Dacre'nin- mektubunun avucunun içinde buruştuğunu hissetti. Şehirde artık hiçbir yer güvenli değildi.

Öğleden sonra saat dört yirmi sekizde, Iris Kitt malikânesinin demir

kapılarına baktı. Kapılar roadster için açılmamıştı, bu da Iris'in

Dacre ön kapıya yürüyerek yaklaşmasını istedi.

Tobias kaldırıma park ederek, "Bana ihtiyacın olursa burada bekliyorum," dedi.

Iris başıyla onayladı ve araçtan indi. Tam düşündüğü gibi, kapılara yaklaştığında kapılar gıcırdayarak açıldı.

Yıpranmış goblen çantasından başka bir şey taşımadan tek başına uzun araba yolunu yürüdü ve bahçenin ne kadar sessiz ve hareketsiz olduğunu fark etti. Hayır

Kuşlar mükemmel kesilmiş çalılarının arasında uçuşuyordu. Hiçbir kızböceği ya da arı bir çiçekten diğerine süzülmedi. Ağaçlara rüzgâr değmiyor, bulutların arasından güneş ışığı süzülüyordu. Malikânenin üzerine bir gölge düşmüş gibiydi ve Iris merdivenlerden ön kapıya doğru çıkarken ürperdi.

Zili çalmak için elini kaldırdığında avuç içleri nemliydi.

Hiç şansı olmadı. Kapı açıldı ve Bay Kitt ortaya çıktı. O kadar dağınık görünüyordu ki, kadın şaşırdı. Siyah saçları yağlı görünüyordu, gözlerinin kenarları kırmızıydı ve sigara dumanı kokuyordu.

Iris'in hazırladığı bir selamlama yoktu. Kendi ziyaretçisini kabul ediyor olması onu şaşırtmıştı. Kahyası neredeydi? Burayı yönettiğine şüphe olmayan hizmetkârları? Bir nefes sonra anladı.

"İçeri gelin, Bayan Winnow." Onu içeri buyur etti.

"Teşekkür ederim," dedi Iris ama sesi küçük çıkmış, büyük fuaye tarafından kolayca yutulmuştu. Kapı arkasından kilitlenir kilitlenmez, gölgelerin arasında duran askerleri gördü. Sadece bu girişte tüfekli yedi asker vardı ve Bay Kitt'in peşinden giderken beş asker daha saydı. Koridorda.

Malikâne gizli bir askeri yerleşkeye dönüşmüştü. "Çay salonda servis edilecek," dedi Bay Kitt.

Iris ağzını açtı. Roman'ın nerede olduğunu sormak üzereydi ama kelimeleri yakaladı. Tıpkı ona söylediği gibi görev yerine döndüğünü düşünmüştü ama Dacre buradaysa bu düşüncenin artık bir anlamı yoktu.

Belki de bu yüzden ona hâlâ yazmamıştı. Belki de başına bir şey gelmişti.

Salonun kapısına vardıklarında nabızı boğazında düğümlenmişti. Kendini bu kadar titrek hissettiğine inanamıyordu, sanki zemin engebeliydi. Ama bluzunun altında sakladığı altın madalyona uzandı. Altın, ona Forest'ı ve annesini hatırlatan bir çapaydı. Daha önce atlattığı zor şeyleri.

Salon kapıları açıldı.

Iris, Dacre'in çay için kurulmuş uzun bir masada, tam görüş alanında oturduğunu gördü. Bakışları buluştu ve bir büyü yapılmış gibi birbirlerine kaydı. Yaşlanmayan, zamansız, keskin ve korkunç bir güzelliğe sahipti. Görünüşü hem hoş hem de ölümcüldü, sanki biri ona çok uzun süre bakmış gibi.

Güneş. Iris gözlerini kapattığında onu hâlâ görebiliyordu, sanki izi orada yanmış gibiydi.

"Iris Winnow," dedi dostça bir gülümsemeyle. Bu onu neredeyse insan gibi gösteriyordu. "Gel, ay içmek için bana katıl."

Iris bir adım ne ıktı. Bay Kitt kapıları kapatıp onu salonda Dacre ile yalnız bırakınca irkildi.

"Otur," diye ısrar etti tanrı, ilk fincanı doldururken.

Iris kendini sandalyeye bıraktı, gergindi. Dacre düşüncelerini bldğnde, çayın içmek için güvenli olup olmayacağını merak ederek buharın yükselişini izledi.

"Eski meslektaşını hatırlıyor musun?"

Iris kaşlarını çattı ama birinin ona baktığını hissetti - bunu hissedebiliyordu

En karanlık gecelerdeki yıldız ışığı gibi. Onu daha önce defalarca izlemiş olan gözler.

Omzunun üzerinden bakarken nefesi kesildi.

Roman duvara yaslanmış, ona bakıyordu. Yüzü solgun ve zayıftı, hatta geçen gece onun yatağında yattığında olduğundan bile daha solgundu. Yemek yiyip yemediğini ya da uyuyup uyumadığını merak etti. Yüz ifadesi kayıtsızdı, gözleri kış denizi kadar soğuktu. Tıpkı *Gazete* günlerinde olduğu gibi görünüyordu, yeni kolalanmış giysileri ve arkaya taranmış saçlarıyla dış görünüşü profesyonelce dikilmişti. Ama enesinde bir kas kasılması görebiliyordu. Ellerin yumruklarını saklayacak şekilde ceplerinde toplandığını fark etti.

"Evet," diye nefes aldı ve dikkatini Dacre'a geri verdi. "Kitt'i hatırlıyorum." "Kafede sana mektubumu vermişti, değil mi?"

Iris, Dacre'den çay fincanı ve tabağını aldı. Dacre'in çay fincanı ve tabağını Ellerin nasıl titrediğini. İlahi olana kıyasla ne kadar küçük ve zayıf görünüyordu.

Roman'a bakma dürtüsüne direnerek, "Baktı," dedi.

Yine ondan nefret ediyormuş gibi davran. Onu kmse. Sanki o senin diğer yarın değilmiş gibi.

Dacre fincanına süt ve bal doldururken onu inceledi, sanki kaçınılmaz olanı geciktirecekmiş gibi acele etmiyordu.

"Seni dün gece Green Quarter'da gördüm," dedi.

Iris kaşığını yere bıraktı. "Evet, oradaydım."

"İsmi davet listesine koyan bendim. Sizinle tanışmak istedim." Dacre daha da yaklaşarak sesini derin bir gürültüye dönüştürdü. "Neden benden kaçtın, Iris?"

"Efendim?"

"Dumanların arasından seni gördüm. Seni iyileştirmeye, sana yardım etmeye geliyordum.

Ve sen kaçtın."

"Orada kendimi güvende hissetmedim." "Benden korkuyor musun?"

Evet, söylemek istedi. Ondan korkuyordu. Ama dilini dişlerine bastırarak onun bakışlarını tuttu.

"Konuşmam hakkında ne düşünüyorsun?" Dacre sordu. "Kesilmeden önce mi?"

"Dürüstçe mi? O insanların duymak istediği her şeyi söyledin. Onlara bir rüya satıyordunuz, gerçeklik değil."

"O zaman onaylamıyorsunuz?"

"Senin hakkında duyduklarım uyuşmuyor."

"Peki ne duydun Iris Winnow? Ve nereden?"

Iris tereddüt etti. Nasıl cevap vereceğinden emin değildi. Onunla bir satranç oyunu oynuyormuş gibi hissediyordu ve kazanma şansı yoktu.

"Pek çok hikâye duydum," dedi çay fincanının porselen kulpunu okşayarak. "Ön saflarda muhabirlik yaptığım zamanlardan."

Dacre dalgındı ama kadının ne ima ettiğini çok iyi biliyor gibiydi. Onun yıkımını kendi gözleriyle görmemiş miydi? Bazen o anıları tekrar görme korkusuyla geceleri hâlâ uyuyamıyordu. Ateş altındaki siperlerin paniği ve kanı. Bombalamalardan sonra yıkılan Bluff.

Sessizlik ince, rahatsız edici bir şekilde uzadı. Iris artık ılık ve çok tatlı olan çayından bir yudum almak için kendini zorladı. Arkasında Roman'ın nefesinin belli belirsiz çekilişini duyabiliyordu.

Burada kapana kısıldık, diye düşündü, midesi ağrıyordu. *Onun ağına hapsolmuş durumdayız ve bizi nasıl kurtaracağını bilmiyorum Kitt.*

"Beni neden çağırdınız?" Iris sordu.

"Nedenini biliyorsun, Iris." Dacre'nin umursamaz tavrı çileden çıkarıcıydı. Yine de aralarındaki gerilim artıyor, neredeyse sınırına ulaşmış bir ip gibi geriliyordu.

"Önceki sorunuzla ilgili cevabımı istiyorsanız," dedi Iris, "hayır."

"Hayır...?"

"Senin için yazmayacağım."

"Ama Enva için yazacaksın? Bu oldukça, oh, siz ölümlüler buna ne diyorsunuz? Roman, hangi kelimeyi arıyorum?"

Roman sessizdi, çok uzun bir süre. Konuştuğunda sesi törpülenmişti. "İkiyüzlülük, efendim."

Dacre keskin kenarlı bir gülümsemeyle, "İkiyüzlülük," diye tekrarladı.

"Bunun nasıl böyle olduğunu anlamıyorum," dedi Iris. "Biz ölümlüler kime ya da neye tapacağımızı seçme özgürlüğüne sahibiz, tabii eğer tapacaksak."

"Yani *ona* tapıyorsun?" Gözlerini kısarak Iris'in giysilerini inceledi. Koyu yeşil gömlek, inci düğmeler. Enva'nın onun için geride bıraktığı giysiler.

Iris hareket etmedi. Bunu hissedebilir miydi? Gece boyunca Enva'yla birlikte olduğunu?

"İlahiyatçılar hakkında ne biliyorsun?" Dacre bakışlarını onunkilere çevirdi. O anda bile Iris zorlukla nefes alabiliyordu. "Hepimizin, hatta Skyward'ların -Enva'nın kendini beğenmiş akrabalarının- bile kendi çıkarlarımızın peşinde olduğunu biliyor musun? Doğamız gereği benciliz. Hayatta kalmak için her şeyi yaparız, kendi çocuklarımızı, kardeşlerimizi, eşlerimizi bile öldürürüz. Bir zamanlar yukarıda ve aşağıda yüzlercemiz varken neden bu kadar azımız kaldı sanıyorsunuz?"

Dacre, Iris'in aklından geçen düşünceleri umursamadan devam etti. "Ne yapabileceğinizi görmek dışında sizi ve türünüzü umursamıyoruz. İster koğuş olarak hizmet edin, ister görkemli bir şekilde ölü. Ya da aptalca şarkılarınız ve zanaatlarınızla bizi eğlendirmek, hatta arzu edersek yataklarımızı ısıtmak. Ve savaşın bana gösterdiği gibi... tapınmaya can atıyorsunuz.

Kendinizden daha büyük bir şey için gerekirse ölürsünüz. Kırılırsınız ama dirençlisiniz. Hiç umut olmaması gereken zamanlarda bile umutlusunuz."

Durdu ve Iris'in yüzünü izledi. Iris'in zihni dönüyordu ve Iris'in gözlerindeki şaşkın parıltı hoşuna gidiyor gibiydi.

"Ama en önemlisi, korkak bir tanrıça için savaşıyorsunuz. Göz önünde saklanıyor. Eğer savaş Oath sokaklarında patlak verseydi. gölgelerde kalacak. Size asla yardım teklif etmeyecek ve onun yerine sizin ve halkınızın ölmesine memnuniyetle izin verecektir. Onun için yazmayı mı tercih edersin?

Beni buraya çekmek için sihrini kullanan ve bu süreçte topraklarınızı yok eden tanrıça mı, yoksa benim için omuz omuza yürüyen seninle omuz omuza? Evet, bir tanrının zalim olabileceğini ama aynı zamanda merhametli de olabileceğini size kim gösterdi?"

Iris bakışlarını ayırdı. Kemikleri uğulduyor, şüpheleri sel gibi akıyordu.

Bir gece öncesini düşündü. Enva, Iris'e karşı nazik ve kibar davranmıştı. Ona yardım etmiş, onu korumuş, ona bilgi vermişti. Önümüzdeki günlerde onu ayakta tutacak ekmek kırıntıları. Ama Enva hâlâ bir ilahtı. İnsan değildi ve ölümlülüğün ne demek olduğunu tam olarak bilmiyordu.

"Hiçbir zaman dindar olmadım," dedi Iris, Dacre'ın bakışlarına karşılık vererek. "Ve kendimden başka kimse için yazmıyorum."

Dacre alaycı bir ifadeyle, "İddia etmek için yalnız bir dağ," diye karşılık verdi. "Öyle mi? Türünüz hakkında hiçbir şey bilmediğimi söylüyorsunuz, ama bunca şeyden sonra bile

Aramızda uzun süre dolaştığınıza göre, sizin de bizi gerçekten anladığınızı sanmıyorum efendim." "Bana meydan okuma Iris," dedi.

"Kazanacağını düşünmüyorsan tabii." Uyarısı kadının içini ürpertti.

"Roman?" Dacre ona baktı. "Daktiloyu Iris'e getirir misin?"

Iris, Roman'ın bir adım daha yaklaştığını hissedince yutkundu. Onun parfümünün kokusunu alabiliyordu; kelimelerle ve ödevlerle tartıştıkları o eski günleri düşünmek, ağlamak istemesine neden oldu. O zamanlar ne kadar genç göründüklerini hatırlamak ve şimdi ikisinin de nerede olduklarını kabul etmek.

Çay fincanını kenara çekti, eli solgun ve zarifti. Ona dokunmuş, her çizgisini ve kıvrımını keşfetmiş bir el. Bir zamanlar nefesi kesildiğinde dudaklarında gezinen parmak uçları. Sonra daktiloyu getirdi. Önüne dikkatlice koydu. Üçüncü Alouette.

Onu inceledi, gözlerindeki acıyı kırıştırarak uzaklaştırdı. Yalnız geceler boyunca sadık bir yoldaş olan bu daktiloda kaç kelime yazmıştı?

Onun kaç fikrini almış, onları ebedi mürekkebe dönüştürmüştü.

Kağıt mı? Iris doğmadan yıllar önce büyükannesi bu kâğıda kaç şiir ve mektup yazmıştı? Roman'ı kaç saat rahatlatmış, esaretinin en karanlık günlerinde ona bir dayanak noktası olmuştu?

Ölçülemezdi. Sonsuzdu. Büyü hâlâ toplanıyordu ve onu çağırıyordu.

Yine de Iris tuşlara dokunmayı reddetti.

Dacre ona bakıp bekledi. Sabrı bahardaki buz gibiydi, hızla kırılıyordu. Yüzünde karanlık bir ifade belirdi.

"Kağıt, Roman?"

Roman itaatkâr bir şekilde yeni bir sayfaya uzanırken Iris dudağını ısırıldı. Kâğıdı daktiloya yerleştirmek için arkasında durup omuzlarına eğilmesi gerekiyordu. Onun sıcaklığını hissedebiliyordu. Nefesini saçlarında hissedebiliyordu. Ellerini çekip doğrulurken bile ona dokunmamaya dikkat ediyordu. Dikkatliydi, kendi sınırlarını bildiği kadar onunkileri de biliyor gibiydi.

Eğer şimdi dokunurlarsa, hayatta kalmak için yazdıkları hikâye paramparça olacaktı.

"Şimdi seni buraya ne yazman için çağırdığımı konuşabilir miyiz?" Dacre sordu. "Yazmak istediğim önemli bir makale var-"

"Senin için yazmayacağım," diye sözünü kesti Iris.

Dacre kaşlarını kaldırdı. İlk başta şaşırmış gibi göründü, sanki onun meydan okuması beklenmedik bir yağmur patlamasıymış gibi. Ama sonra dudaklarını ince bir çizgi halinde bastırırken kızgınlığı açıkça belli oldu.

"Sizden yazmanızı isteyeceğim kelimeleri bile bilmeden mi cevap veriyorsunuz?"

Dacre sordu. "Sen nasıl bir gazetecisin ki, seni dinlemeyi reddediyorsun? bilgi size mi sunuluyor? Kendi türünüzden binlerce kişiyi kurtaracak bir bilgi mi?"

Iris dişlerini sıktı ama artık titriyordu. Sanki kar ve rüzgârın içine bırakılmıştı ve bir daha hiçbir ateş ya da güneş ışığı kemiklerini eritemeyecekti. Dehşete kapılmıştı ve midesi çalkalanıyor, o gün yediği yetersiz tost ve çorbayı kusmakla tehdit ediyordu.

Dacre parmaklarını şıklattı. "Roman? Iris nasıl yazılacağını unuttuğu için ellerini tuşların üzerine koy."

"Lord Kumandan," dedi Roman ama sesi boğuktu, sanki konuşmak canını acıtıyormuş gibiydi. "I-"

"Yoksa siz de mi tüm duyularınızı kaybettiniz?"

"Hayır, efendim." Adam itaatkâr bir tavırla tekrar öne çıktı. Iris onun, kucığında sıkıca bağladığı parmaklarına baktığını hissedebiliyordu. Alyansının parlaklığı.

Roman tereddüt etti.

Eğer bana dokunursa, ikiye ayrılırım, diye düşündü, kanında ateş vardı. *Eğer bana dokunursa, çözülürüm.*

Roman uzanamadan Iris ellerini anahtarların üzerine koydu. Ama yine de onu, arkasındaki varlığını yakından hissetti. Ondan yayılan iç çekişi duyabiliyordu.

"İşte şimdi oldu," dedi Dacre. "O kadar da zor değilmiş, değil mi Iris?"

Cevap veremedi. Onu nasıl zorladığını fark ettiğinde başı ağrıdı. Onun için yazmayı nasıl kabul ettiğini. Hiç yapmak istemediği bir şeyi.

"Hazır olduğunda bana söyle," dedi, gözlerinde zafer ışıltıları parlıyordu.

Orada birkaç dakika daha oturdu, elleri tuşların üzerinde donmuş, bakışları grev çubuklarında. Yaşadığı büyük hayal kırıklığıyla boğuştu.

Korkusunun, öfkesinin, özleminin, göğsünde toplanıp acı dolu bir baraj oluşturan kelimelerin kaygan hayaleti.

Ama eğer hayatta kalacaksa gerçekten teslim oluyor muydu? Eğer ona sadece ellerini verirse?

Iris gözlerini kaldırdı. Dacre'ın boynuna, son çayını içerken kıpırdayan boğazına baktı.

"Ben hazırım," dedi.

Courtesy of Inkridden Iris

Tobias, Iris'i Kitt malikânesinden uzaklaştırdığında öğleden sonra havası akşamın serinliğine dönüşmüştü. Ama şehir normalde en yoğun olduğu saatlerde doğal olmayan bir sessizlik içindeydi.

Iris sokakların çoğunun boş olduğunu fark etti, çöpler bir nehirdeki çer çöp gibi kaldırım kenarlarında toplanıyordu. Dükkânlar bugün için çoktan kapanmıştı. Çiçekler hala hastanede yaşam mücadelesi veren şansölye için pencere kenarlarına yerleştirilmişti. Hiçbir çocuk bahçede ya da parkta oynamadı ve insanlar Paltolarının kemerleri sıkıca bağlanmış ve gözleri endişeden kocaman olmuş bir halde kaldırımlarda yürüyorlardı. Kapılar dünyaya karşı kilitliydi, sanki savaş

Davetsiz bir eşiği geçmek.

Iris daha iyi biliyordu. Ayrıca Oath'ın Dacre'ın gelişi ve suikast girişiminin sonuçları yüzünden sarsıldığını da biliyordu. Masum insanlar ölmüştü ve mezarlıkta yeni mezarlar kazılıyordu. Bunlar sonuncusu olmayacaktı ve şehir bir bıçağın ucunda dengede duruyormuş gibi hissediyor, ne tarafa düşeceğini görmek için bekliyordu.

Yarın öğlen geldiğinde cevaplarını almış olacaktı. Cebine sıkıştırdığı kâğıda uzandı. Dacre'ın sözleriyle mürekkeplenmiş bir sayfa.

Tobias baskı fabrikasının önüne park ettiğinde güneş binaların arkasında batıyor, tepedeki bulutları altın rengine boyuyordu. Burası hiç uyumayan, gece yarısına kadar gazete basan bir yerdi.

Şafakta haberciler tarafından alınmaya hazırdı. Iris sadece *Inkridden Tribune*'ü yakalamak için çok geç kalmamış olmayı umabilirdi.

Bacakları titreyerek arka koltuktan kaydı. "Teşekkür ederim, Tobias. Bugünkü yardımının benim için ne kadar önemli olduğunu anlatamam."

Başını salladı, kolu koltuğun arkasına asılmıştı. "Seni burada beklememi ister misin?"

Iris tereddüt etti. Sokağa çıkma yasağı hızla yaklaşıyordu ama bu gün daha bitmemişti. "Benim için bir şey daha yapabilir misin?"

"Tabii ki."

"*Inkridden Tribune*'e gidip Helena'yı buraya getirebilir misin? Ona bunun son derece önemli olduğunu söyle."

"Hallediyorum." Tobias roadster'ı birinci vitese geçirmeye başlamıştı bile. "Bir dakika içinde döneceğim."

Iris arabanın egzozunun tadını alarak onun hızla uzaklaşmasını izledi.

Sağ ayağındaki sızıyı hissederek aceleyle merdivenlerden fabrika girişine çıktı. Yarasının kanayıp kanamadığını merak etti ama ağır ön kapıdan geçerken bunu düşünecek zamanı yoktu.

"Affedersiniz?" Iris lobide bir masanın arkasında oturan yaşlı bir kadına yaklaştı. "Baş matbaacı Bay Lawrence ile konuşmam gerekiyor."

Kadın kalın gözlüklerinin ardından Iris'i inceledi. Gri-sarı saçlarını sıkı bir topuz yapmıştı. Kuralları hiç çiğnememiş gibi görünüyordu.

"Kendisi baskı odasında linotipleri denetlemekle meşgul. Ama size yarın için bir randevu ayarlayabilirim. Öğleden bire kadar açık, sonra da-

"

Iris zoraki bir gülümsemeyle, "Korkarım bu son derece acil," dedi. Çılgılık atacak gibi hissetse de kendi kendine, "*Hoş olmaya çalış,*" dedi. "Ben *Inkridden Tribune*'de muhabirim ve yarınki gazete için bir düzeltmem var."

"Düzenlemeler bu kadar geç kabul edilmiyor."

"*Biliyorum* hanımefendi. Ama bu alışılmadık bir istisna. Lütfen, onunla konuşmam gerek."

"*Randevu* almanız gerekecek hanımefendi."

Iris ne yapacağını bilmiyordu. Yenilgiyle içini çekti ve sol tarafındaki cam duvara bakarak fabrikanın kompozisyon odasını görebildi.

Sayısız linotip çalışıyordu; onların sürekli uğultusunu hissedebiliyordu. katta. Iris pencereye yaklaştı ve çalışanların her makinenin önündeki tuş takımlarına yazdıklarını izledi. Linotipler matbaa tarafından kullanılmak üzere sıcak kurşun parçacıkları oluştururken sürekli tıkırtılar ve tıkırtılar duyuluyordu.

ikinci katta. Uzaktan bile olsa izlemek büyüleyiciydi ve Iris işçilerden birinin şu anda *InkriddenTribune*'ün gazetesi için satırları yazıp yazmadığını merak etti. Eğer öyleyse, Iris'in Bay Lawrence'ı o satırları atıp yeniden yazmaya ikna etmesi gerekecekti.

Dacre'ın sözlerini tutmaya devam ettiği ellerine bakana kadar bir belirsizlik dalgası hissetti. Tanrı, makalesini yarınki *Tribune*'ün baş sayfasında yayınlaması konusunda ısrarcıydı. Ve onun için daktilo ettiği süre boyunca çenesini sıkmış olan Iris, böyle bir emri yerine getirmekten başka çaresi olmadığını biliyordu. Ne zaman umursamamıştı gazetenin çoktan baskıya girmiş olabileceğini söyledi.

O zaman acele etsen iyi olur, Iris E. Winnow, diye cevap verdi kendini beğenmiş adam. Sanki Iris'in şehrin bir ucundan diğer ucuna koşturacağını, telaşlanacağını ve endişeleneceğini biliyordu. Sanki onun için bu düzenlemeyi yaptırmak için dişiyle tırnağıyla mücadele etmesi gerektiğini biliyormuş gibi.

Iris kâğıdı açtı, Dacre'ın giriş bölümünü -insanları kendine çekmek için kullandığı tüm o süslü kelimeleri- atladı ve konunun özünü tekrar okudu. Hâlâ böğrüne saplanmış bir bıçak gibi hissetmesi, omuzlarının içe doğru kıvrılmasına neden olması çok garipti. Bu kelimeleri yazalı bir saat bile olmamıştı ama hâlâ nefesini kesiyorlardı.

Merhametli olduğum için, her birinize bir seçenek sunacağım. Bu yeni restorasyon ve adalet çağında bana katılmak isteyenler, güvenliğe gelsinler. Bugün saat öğleyi vurmadan önce şehrin benim tarafıma gelin. Nehrin üzerinden Oath'ın kuzey tarafına geçin, burada askerlerim sizi karşılamak ve korumak için bekliyor olacak. Öğleden önce karşıya geçerseniz size ve kendinize hiçbir zarar gelmeyecektir. Teklifimi reddedip geride, nehrin güneyinde kalanlar için size koruma sağlayamam. Ve ben adaleti sağlayan bir tanrı olduğum için, Yeşil Mahalle'de bana yapılanlar göz önüne alındığında, eylemlerinizin sonuçlarıyla yüzleşmeye hazırlanmalısınız.

Lobinin kapıları açıldı.

Iris döndüğünde Helena ve Tobias'ı gördü, ikisi de ona doğru yürüyordu. "Ne oldu?" Helena nefes nefese kaldı.

Iris rahatlayarak sarktı. "Bunun yarınki baskının manşeti olmasını istiyorum." Dacre'ın konuşmasını uzattı.

Helena cümleleri gözden geçirirken kaşlarını çatı. Ama sonra kimin sözlerini okuduğunu fark etti ve yüzü ölümcül bir şekilde soldu.

"Tanrılar," diye fısıldadı Iris'in bakışlarıyla karşılaşınca. "Yarın Oath'ın güney tarafını bombalamayı mı planlıyor?"

Iris başını salladı, midesi sıkıştıyordu. "Onun tek bir kelimesini bile yayınlamamaya kararlı olduğumu biliyorum Helena, ama-"

"Hayır, bu bir istisna. Bize başka seçenek bırakmadı." Helena linotiplerin çalışmaya devam ettiği cam duvara baktı. "Lawrence nerede?"

Masanın arkasındaki kadın yüksek sesle, "Bay Lawrence *meşgul*," dedi. "Size yarın için randevu verebilirim."

Helena, "Evet ve büyük ihtimalle bu bina yarından sonra ayakta kalmayacak, Greta," diye tersledi. "Lawrence'ı lobiye çağır. *Hemen*."

Greta'nın yüzü kızardı ve öfkeyle ofladı. Ama telefon ahizesini aldı ve beste odasına bir çağrı yaptı. Beş dakika sonra Digby Lawrence geldi, çelik grisi saçları geriye doğru düzeltilmişti.

Kolları dirseklerine kadar kıvrılmıştı. Parmak uçları mürekkeple lekelenmişti ve yüzünde içten bir çatıklık vardı, gerçi Iris matbaaya geldiği nadir zamanlarda onun kaşlarını çatmadığını hiç *görmemişti*.

"Son dakika düzeltmelerini kabul etmediğimi biliyorsun,

Hammond," dedi. Helena bu yorumu görmezden geldi. "*Tribune*'ü bastınız mı?"

Kadının sesini renklendiren aceleciliği ve korkuyu duymuş olmalıydı.

"Hayır," dedi.

Lawrence daha yumuşak bir sesle. "Bir saat içinde yazı dizisinin oluşturulması planlanıyor. Neden?"

"İlk sayfada bir düzenleme yapmam gerekiyor. Üzgünüm Lawrence ama bu konuda başka seçeneğim yok." Kâğıdı ona uzattı.

Lawrence mektubu gözden geçirirken Iris parmaklarını çatırdattı. Ama tehdide ne zaman ulaştığını biliyordu, çünkü kaşlarındaki çatık derinleşmişti.

"Pekala," dedi. "Üretimi durdurmama izin verin. Sonra gelip linotiplerden birinde bana yardım edebilirsin ve düzenlemeyi yaparız."

"Bekle," diye nefes aldı Iris. "*Gazete* baskıya girdi mi?"

"Henüz değil. Her zaman *Tribune*'den sonra basarım."

"O zaman siz de bizimkinin yanında tutacak mısınız?"

"Iris," dedi Helena uyarıcı bir ses tonuyla. "Başka bir gazetenin üretimine müdahale edemem."

"Biliyorum," diye yanıtladı Iris. "Ama bir fikrim var. Ve bunun için *Gazete*."

Helena da Lawrence gibi tereddüt etti. Tobias bir adım öne çıkarak Iris'in yanında durdu.

"Ne fark eder ki?" dedi elini kaldırarak. "Yarın geldiğinde, bu endişeleneceğimiz bir şey bile olmayacak."

"Haklısın." Helena cebindeki sigaraya uzandı ve parmaklarının arasında döndürdü. "Lawrence?"

Iris'in sevdiğinden çok daha uzun süre sessiz kaldı. Ama sonra başını salladı. "Tamam. İkisini de tutacağım. Bu da demek oluyor ki kağıtları Şafak vakti." Lawrence gözlerini kısarak Iris'e baktı. "*Gazete* için her ne planladıysanız buna değse iyi olur Bayan Winnow."

Iris kollarını kavuşturdu. *Gazetede* yazıları yayınlanmayalı uzun zaman olmuştu. Çoğu zaman özlemiyordu ama ara sıra kendini nostaljiye bırakıyordu; parlak gözlü ve hevesli olduğu, Oath's'ta köşe yazarı olacağını düşündüğü günlere prestijli bir gazete.

Gazeteye el koyması ve son bir kez onun için yazması oldukça uygun görünüyordu.

"Elbette Bay Lawrence. Bunu insanlara bombardıman sırasında nasıl sığınak bulabileceklerini anlatmak için kullanacağım."

Helena, Lawrence'a beste odasına kadar eşlik ederken Iris ve Tobias, *Inkridden Tribune*'ün ön sayfası için yeni sümüklüböcekler ararken, lobide ellerinde kâğıt ve kalemlerle oturup tüm büyü nüehrin güneyindeki sokakları ve binaları düşünebildiler.

Iris'in başlangıçta tahmin ettiği kadar kolay değildi çünkü aşağıdaki ley hatlarının yukarıdaki sokaklarla mükemmel bir şekilde eşleşmediğini biliyordu. Ve bir apartman kompleksinin ya da binanın bir yarısı güvenli olsa da, diğer tarafının güvenli olmama ihtimali vardı.

Iris kalemi elinde yuvarlayarak Tobias'la birlikte karaladıkları adreslere ve sokak isimlerine baktı. Roman'ın kendisi için çizdiği haritayı hatırlayarak bazı yerlerden emindi. Diğer yerleri ise deneyimlerinden biliyordu, örneğin yürüyüşlerinde sık sık uğradığı köşedeki bakkal gibi *Gazetede*ki ev. Duvarları ve çatısı bir bombaya bile dayanabilecek, ley hattı üzerinde kökleri olan büyü bir bina olduğu inkar edilemezdi. A Saldırı sırasında insanların sığınabileceği güvenli bir yer. Ama bazen büyü daha yumuşaktı. Daha gizli. Bazen bir yapı bu konuda o kadar açık sözlü değildi ve Iris içini çekti.

"İnsanları yanlış yönlendirmek istemiyorum," dedi şakaklarını ovuşturarak. "Bir binanın güvenli olmayabileceği halde sığınmak için güvenli olduğunu iddia etmek."

Tobias sessizdi, ellerindeki listeyi inceliyordu. "Biliyorum. Ama bu senin sandığından çok daha fazla insanı kurtaracak, Iris."

Listeyi tekrar inceledi ve şehrin güney yarısında ne kadar çok insanın yaşadığını düşününce içi sızladı. Üniversite de oradaydı, *Gazette* ve *Tribune* de. Şehir merkezinin çoğu. Riverside Parkı. Riverside Parkı. opera binası. Müze.

Iris, Attie ve Tobias gibi nehrin güneyinde yaşıyordu. Büyüdükleri yerler, sevdikleri yerler. Hepsi Dacre tarafından yıkılacaktı. Yarın.

Iris lobinin kapısına baktı. Gece hızla yaklaşıyordu.

"Eve gitmelisin, Tobias," dedi. "Sokağa çıkma yasağından sonra yakalanmanı istemiyorum."

"Peki ya sen ve Helena?"

"Burada güvende olacağız. Bugünkü tüm yardımlarınız için teşekkür ederim."

"Her zaman." Gülümsedi ama üzgün görünüyordu. Endişeli. "Eve dönerken Attie'ye uğrayacağım, nehrin güneyinde oldukları için ona ve ailesine neler olduğunu haber vereceğim."

Iris başını salladı. "Yarın sabah ilk iş oraya yürüyecektim."

Tobias veda ederken onu kucakladı ve Iris onun sözlerinin göğsünde gümbürdediğini hissetti, "Merak etme. Çok şey atlattık ve bir yarışın son turu en zorlarından biridir. Ama bu sefer başaracağız."

Eğer bu sözleri Iris söyleseydi, inanmakta güçlük çekebilirdi. Ama Tobias daha önce imkânsız ısıtılmış metal gibi bükmüştü ve bu düşünce onu rahatlatmıştı.

O gittikten sonra kâğıtlarını topladı. Greta ona sert bir bakış attı ama Lawrence'ı bulmak için masasının önünden geçerken onu durdurmadı ve Helena gürültülü kompozisyon odasındaki linotiplerden birinde

çalışıyordu. "Pekâlâ," dedi Iris sesini zorlayarak ve sürekli olarak tıklayarak. "I-"

O daha devam edemedi Helena kolundan tuttu ve onu daha sessiz olan koridora yönlendirdi.

"Benim için neyin var, evlat?" Helena sordu.

"Ben de böyle düşünüyorum." Iris devam etmeden önce derin bir nefes aldı.

"Dacre yarın *Inkridden Tribune*'ü okuyacak ve benim buna uyup uymadığımı ve duyurusunu ön sayfaya çıkarıp çıkarmadığımı görecektir. Gazeteyi inceleyeceğini sanmıyorum.

Gazete de öyle, ama ne olur ne olmaz, bence ön sayfada birkaç adres listelemeliyiz, sanki sadece bir reklammış gibi, sonra ikinci veya üçüncü sayfada devam etmeli ve bunların varsayılan adresler olduğu ifadesiyle bitirmeliyiz.

ley hatları üzerindeki binalar, bombardıman sırasında en iyi sığınağı sağlayabilir."

Helena ağzında yanmayan sigarasıyla gülümsedi. "Bence bu harika, evlat." "Ta ki Zeb Autry sabah beni arayıp dava açmakla tehdit edene kadar."

Lawrence huysuzca söyledi. Iris onun kendilerini koridora kadar takip ettiğini fark etmemişti. "Öğleden sonra bir önemi kalmayacak biliyorum ama gazetesine hiç kabul etmediği bir 'reklam' vermesinin hesabını nasıl vereceğim?"

"Aslında oldukça basit." Iris parmaklarını arkasında birleştirdi. "Ona bunun Inkridden Iris'in nezaketi olduğunu söyle."

Iron and Salt

Iris bir sokak lambasının ışığında beklemek üzere en yakın tramvay durağına yürüdüğünde hava neredeyse kararmak üzereydi. Helena matbaada kalmaya karar vermişti.

Lawrence'a yardım etmek için gece boyunca çalışmış ve *Gazete* konusunda ne yapacakları konusunda anlaştıktan kısa bir süre sonra Iris'i kovmuştur.

Helena sonunda sigarasını yakarak, "Akşam olmadan eve dön, evlat," dedi. "Eminim kardeşin seni görmek için sabırsızlanıyordur."

Iris itiraz etmemişti. Makale artık elinden çıktığı için kendini bitkin ve hırpalanmış hissediyordu. Ve eve gitmesi gerekiyordu - Forest'ı görmek istiyordu - ama sonra kılıcı hatırladı, hâlâ Helena'nın masasının altında saklanıyordu.

Iris iç çekerek *Inkridden Tribune'e* doğru hızlı adımlarla yürümeye başladı. Baskı fabrikası çok uzakta değildi ve neyse ki son editör ayrılmadan önce ofise varmayı başardı.

"Kapıyı arkandan kilitle, olur mu Winnow?" diye sordu ceketini silkerken.

Iris sanki gece boyunca çalışmayı planlıyormuş gibi masasına oturdu ama başını salladı. "Evet, tabii ki. İyi geceler, Frank."

Ayağa kalkıp raftan yedek bir ceket kapmadan önce onun ayak seslerinin merdivenlerde kaybolmasını bekledi. Aceleyle Helena'nın ofisine girdi, kılıcın gitmiş olabileceğinden endişeleniyordu. Ama kılıç hâlâ oradaydı, tıpkı bıraktıkları gibi.

Iris diz çöküp kını ve kabzayı ceketine sardı. Kılıcı ne olduğunu belli etmeden eve götürmenin en iyi yolu buydu -Tanrılar, Mezarlık onu kılıçla yakalarsa ne yapardı?

Yine ayak sesleri. Sesler giderek yükseliyordu. Birisi merdivenlerden iniyor, *Tribün'e* yaklaşıyordu.

Iris Helena'nın masasının arkasında kalmıştı. Frank dışarı çıktığında kapıyı kilitlememişti, sokağa çıkma yasağı başlamak üzere olduğu için kimsenin uğramayacağını düşünmüştü. Ama şimdi Helena'nın ofisinde mahsur kalmıştı ve kimin geleceğinden emin değildi.

Ana kapının açılıp kapandığını duydu. Ayak sesleri masaların etrafında dolaşıyordu, sanki kaybolmuşlar ya da bir şey arıyorlarmış gibi neredeyse tereddütlüydüler.

Helena'nın ofisine yaklaştıklarında Iris nefesini tuttu. *Git* buradan, diye düşündü, her kimse buraya iyi bir şey için gelmiş olamazdı. Ama sonra boğuk bir öksürük duydu. Biri boğazını temizledi.

"Iris?"

Ses tanıdıktı.

Elinde kılıcıyla ayağa fırladı ve görmeyi beklediği son kişiye gözlerini dikerek baktı.

"*Kitt?*"

Ofis kapısını iterek açtı, lamba ışığı yüzüne vuruyordu. "Sık sık masaların altına saklanır mısın, Winnow?" diye sordu.

Sesindeki neşe, dudaklarını çekiştiren hafif gülümseme, soyadının ağzından çıkış şekli. Sanki zamanda geri gitmişlerdi ve bu Iris'in göğsünün ağrmasına neden oldu. Bir hıçkırığı yutmak zorunda kaldı ve ona ters ters bakmaktan kendini alamadı.

"Zaman zaman bana uyuyor," diye karşılık verdi ama sonra sesi alçaldı. "Burada ne yapıyorsun?"

"Evimden ayrılırken iyi olduğundan emin olmaya çalışıyordum. Ve eve sağ salım vardığından. Matbaanın dışında bekliyordum ve yoldan sapınca şaşırdım." Roman'ın gözleri elindeki bohçaya takıldı. "Bunun ne olduğunu bilmek istiyor muyum?"

"Eminim yapacaksın. Ama izin verin onu gün ışığına çıkarayım. Burada, masamda aslında." Onun yanından geçerken göğsünü sıyrıp geçti. Ama onun keskin nefesini duydu ve bu nabzının hızlanmasına neden oldu.

Roman onun -maalesef- dağınık masasını takip etti çünkü bugünlerde kimin bir şeyleri düzenli tutmaya vakti vardı ki? İş daktilosunun üzerinde bir

Elinde yarım yazılmış bir cümle, açık duran birkaç kitap ve dağınık bir kâğıt yığını vardı. Eski kızarmış ekmek tabağını ihtiyatlı bir şekilde itti.

Roman onun ceketini çıkarıp kınlı kılıcını ortaya çıkarmasını izledi.

Kısık bir ıslık çaldı. "Bunu müzeden mi çaldın, karıcığım?"

"Hırsıza benziyor muyum?" Iris yüzünü buruşturdu. "Belki de buna cevap vermemelisin."

"Pekala, şimdi sana daha iyi bakabiliyorum..." Roman gülümsedi, gözleri kızın vücudunda gezindi ve sonra yavaşça tekrar yukarı çıktı. "Bu arada yeni saç kesimini beğendim."

Iris homurdandı ama saçlarını tararken yanakları kızardı. Stilist tarafından hâlâ kıvrılmıştı ve kısa uçları şimdi köprücük kemiğini okşuyordu. "Teşekkür ederim. Ve bu kılıç aslında bana *verildi*."

"Kim tarafından?"

"Enva tarafından."

Roman dondu kaldı. Iris ona dün geceyi anlatırken dinledi, her kelimesine asıldı: bomba, müzeye sığınma. Rüya. Enva'nın ona anlattığı şeyler.

"Haklıydın Kitt," dedi Iris sonuç olarak. "Alva, Mir ve Luz'u öldürdü, onların gücünü kendi gücü için aldı ama bunu sadece önleyici bir tedbir olarak yaptı, böylece Dacre uyandığında onların büyüsunü çalamayacaktı. Yine de bunun bedeli, kendi müzik yeteneğini zayıflattı ve onu burada, Yemin'e bağlı olarak tuttu."

"Peki neden gidip Dacre'ı mezarında öldürmedi?" Roman sertçe sordu. "O *tek* şeyi yapsaydı bizi sonsuz beladan kurtarmış olurdu."

Iris dudağını çiğneyerek tereddüt etti. "Emin değilim. Rüya sona ermek üzereyken o olduğunu fark etmedim. Keşke onunla daha uzun süre konuşabilseydim."

Roman sessizdi, bakışları kılıca kayıyordu. "Ve şimdi istiyor ki Dacre'yi öldürmen için."

"Evet."

"Elinde onca güç var ve yine de gitmenizi emrediyor."

"Bana *emir* vermedi," dedi Iris ama sonra neden savunmaya geçtiğini merak etti. Bazı açılardan, Mezarlık'ın çekiciliğini görebiliyordu

ve onların inançları. Tanrılara karışmak hiçbir zaman insanların yararına olmamıştı. Her zaman bir bit yeniği vardı.

"Dacre'yi müzikle büyüleneceği bir seviyeye nasıl indireceğimi bilmiyorum," diye itirafta bulundu.

Roman ellerini saçlarında gezdirerek adım atmaya başladı. Iris kılıcı dikkatlice bir kenara bıraktı ve Roman çılgın fikirlerini sıralarken bacaklarını sallayarak masasının kenarına oturdu. Ama sonra durdu ve döndü, karanlık, ışıltılı gözlerle Iris'e baktı.

"Siperlerde olduğumuz zamanı hatırlıyor musun? Teğmen Lark bize eithrallerin cephede hiç görünmediğini, savaştan kilometrelerce uzaktaki sivil kasabalar için ayrıldığını söylemişti."

Iris başını salladı.

Roman sözlerine şöyle devam etti: "Bence bunun nedeni Dacre'ın bombalar atılırken eithrallere komuta eden kişi olması ve bunu yapmak için yeraltında olması gerekmesi." "Siperlerdeki bombardımanlar sırasında yukarıda olmak, saldırıyı denetlemek istiyor. Ancak günlerce hiçbir şey olmadığında, çıkmazlar sırasında, kendi alemine iner ve Eithrallar sivilleri terörize etmek için. Ve canavarların kontrolü her zaman tamamen ondaydı."

Iris dudaklarının kıvrımında gezindi. "Eğer bu doğruysa, o zaman Dacre..."

"Yarından sonra, şehir bombalandığında," diye bitirdi. "Arka bahçemde yüzden fazla sandık var. Kullanmayı planladığı bombalar. Eithral'larını onları teker teker almaları için oraya gönderecek, sonra da atmaları için güneşe taşıyacak. İşte o zaman harekete geçmeliyiz."

"Biz mi?"

"Yalnız gitmene izin vereceğimi mi sandın?"

"Attie benimle gelecek."

"Peki siz ikiniz hangi kapıyı kullanmayı planlıyorsunuz?" "Salon kapınızı mı?"

"Çok sıkı korunuyor. Seni gizlice içeri sokabileceğimi sanmıyorum."

"Peki ya anahtarlar?"

Roman çenesini ovuşturdu. "Belki bir anahtar bulabilirim. Bir tanesi dün savaş masasının üzerindeydi, sahipsizdi."

Roman'ın Dacre'ın en sevdiği anahtarlardan birini çalması fikri Iris'in kanını dondurmıştu. Sessizdi, başka bir yol düşünmek için çaresizdi ama yoktu. Dacre'ın askerleriyle çevrili salon kapısı ya da kendi eşiklerini açacak bir anahtar olması gerekiyordu.

"Keşke bu noktaya gelmek zorunda kalmasaydık," dedi.

Roman'ın ifadesi yumuşadı, sanki sözleri bir yara açmış gibiydi. Kadının bacaklarının arasında durana kadar yaklaştı. Masanın üzerine eğildi, ellerini kadının iki yanına koyarak onu kendine doğru çekti.

Roman'ın bakışları onunkilerle aynı hizaya geldiğinde Iris kıpırdamadı, büyülenmişti.

"Bugün bana dokunmuş olsaydın, Kitt," diye fısıldadı. "Bunu daha fazla saklayabileceğimi sanmıyorum. Benim için kim olduğunu. Ben senin için kimim."

"Bunun gibi mi?" Başparmağıyla dizine, eteğinin hemen altına dokundu. Dokunuşu yumuşak ama sahipleniciydi ve Iris gözlerini kapattı. "Ya da bu, Iris?" Parmaklarının kolunu ve omzunu okşadığını, bluzunun düğmelerinde durduğunu hissedebiliyordu.

"Evet." Adamın ağzını boğazında hissettiğinde başını geriye eğdi. "Sana ne zaman ve nasıl dokunacağımı söylemesine izin vereceğimi mi sandın?"

Roman'ın dudakları çenesinde gezinirken sesi boğuk çıkıyordu. "Bu son anı benden çalmasına izin vereceğimi mi sandın? Sadece sana teslim olacağımı, seni ellerime alacağımı ve son gelmeden önce seninle birlikte yanacağımı?"

"Bu son anımız değil," dedi onun bakışlarını tutarak. Ama onun bu sözünün ağırlığını sanki kaderiymiş gibi hissetti.

Bacaklarını adamın beline doladı, eteği masanın üzerinde göllendi. Kağıtların ve kitapların üzerinde, masa altlarında titrerken daktilo parlıyordu.

"Bana bir hikâye yaz Kitt," diye fısıldadı, onun alnını, yanaklarının çukurunu öperek. Dudaklarını ve boğazını, ta ki aşk göğsünü yaran bir baltaymış gibi hissedene kadar. Kalbi havada çarpıyordu. "Bana her gece geç saatlere kadar yazarak beni uyutmadığın, benim de sen isteyken bulman için ceplerine mesajlar sakladığın bir hikâye yaz. Bana ilk kez bir sokak köşesinde tanıştığımız ve benim senin üzerine kahve döktüğüm bir hikâye yaz.

Pahalı trençkot, ya da en sevdiğimiz kitapçada yollarımız kesiştiğinde ve ben şiir önerdiğimde, sen de efsaneler önerdiğinde. Ya da şarküteri sandviç siparişlerimizi yanlış aldığında, ya da top oyununda yan yana oturduğumuzda, ya da ne kadar uzağa gidebileceğimi görmek için treni batıya götürmeye cesaret ettiğimde ve sen de tesadüfen orada olduğunda."

Boğazındaki ağrıyı yuttu ve onun bakışlarıyla buluşmak için geriye doğru eğildi.

Yavaşça, sanki bir rüyadaymış gibi, saçlarına dokundu. Alnındaki koyu dalları düzeltti.

"Bana sonu olmayan bir hikaye yaz, Kitt. Bana yaz ve boşluklarımı doldur."

Roman onun bakışlarını tuttu, gözlerinde çaresizlik parlıyordu. Yüzünde daha önce hiç görmediği bir ifade belirdi. Hem zevk hem de acı gibi görünüyordu, sanki onun ve sözlerinin içinde boğuluyordu. Onlar demir ve tuz, bir bıçak ve bir ilaçtı ve o son bir nefes alıyordu.

Lütfen, diye dua etti Iris, onu daha yakına çekerek. *Bunun son olmasına izin verme.*

Ama bu birleşmelerini daha da tatlı, daha da keskin kılıyordu; tenleri çiy gibi parlıyor, nefes alıp veriyorlar, isimleri düzensiz fısıltılara dönüşüyordu.

O gece ikisinin de istediği hikâyeyi yazmak için. Son geceleri olabileceğini düşünmek.

A Hundredfold, a Thousandfold

Roman geç saate kadar dışarıda kaldığını biliyordu. Bunun üzerinde durmamaya çalıştı.

Iris'i eve götürürken, bir eli onunkiyle dokunmuş, diğeri ceketine sarılı kılıcını tutuyordu. Sokaklar beklediğinden daha boştu; Mezarlık bile sanki sonun yaklaştığını hissetmiş gibi o gece inlerine kapanmıştı. Yerdeki hafif bir gümbürtü insanları

Perdeleri eker, kapıyı kilitler ve sevdiklerinin yanına kıvrılırlar.

Iris'in dairesi tam sislenmeye başladığı sırada göründü. Işıklar parıldıyordu.

Roman sokak lambalarının arasında, kadife bir gölgenin içinde durdu. Ama Iris'i hâlâ görebiliyordu, belli belirsiz. Sis in toplanma şekli, saçlarında yanardöner. Gözlerinin nasıl parladığını ve ona bakarken dudaklarını nasıl araladığını.

"İçeri gelmek ister misin?" diye sordu. "Forest orada. Eminim merhaba demek isteyecektir."

Roman rahatsız bir şekilde kıpırdandı. Forest hakkında çelişkili duygular besliyordu ama Iris'in bunu bilmesini istemiyordu. Asıl mesele, blöf saldırısı sırasında Forest'ın bilmeden onu nasıl sürüklediğini izlemiş olmasıydı. Forest'ın kasıtlı olarak Roman'dan kaçması ve onu Iris'ten ayırması.

Yine de Dacre'ın güçleri arasında yaşadıktan sonra, şaşkın ve yalnız, hâlâ sızlayan yaralar taşıyarak... Roman her şeyi daha iyi anlıyordu. Daha önce hayata sadece bir periskoptan bakıyormuş gibi hissediyordu. Ve şimdi ufkun ne kadar geniş olduğunu görüyordu. Bir de şu gerçek vardı ki, Roman

Tuhaf bir şekilde, başlangıçta Iris'in mektuplarından Forest'ı tanıyormuş gibi hissetti.

"Korkarım geri dönmem gerekiyor," dedi, ki bu doğrudu. "Ama Forest'ı yakında görmek isterim. Belki birlikte Riverside Park'a gidebiliriz?"

Park, yarın akşama kadar yıkılmış olabilir.

Iris başını salladı ama Roman onun yutkunduğunu görebiliyordu. Gözlerinde yaş olup olmadığını anlayamadı ama kendi gözlerinin de yaşardığını hissedebiliyordu.

Ona veda öpücüğü verdi. Nazik olmak istemişti ama ağızlarının çarpışması, dişlerinin ısırması ve soluk soluğa kalmaları iliklerine kadar ürpermesine neden oldu. Iris'in ona yapıştığını hissetti ve o anda ondan uzaklaşmazsa asla uzaklaşamayacağını biliyordu. Onu dairesine kadar takip edecekti. Nemli giysilerini soyacak ve yatakta onun yanına uzanacaktı. Onu kalbine bastırarak ve sabahın hiç gelmemesi için dua edecekti.

"İyi geceler Winnow," diye fısıldadı kılıcı onun ellerine bırakırken. Bir adım geri çekildi, aradaki mesafenin bir kaburgası kırılmış gibi hissettirmesine şaşırdı. "Yarın görüşürüz."

"Pekâlâ," dedi Iris.

İkisi de kımıldamadı. Iris ve Attie, Dacre'ın güvenlik davetini bir kılıf olarak kullanarak şehrin kuzey tarafında buluşmak için bir plan yapmışlardı.

Roman'ın on bir buçukta kızların onlara teslim etmesi gereken anahtarı alacağını umuyorlardı. Eğer anahtarı alamazsa, o zaman ellerindeki tek seçeneğe geri döneceklerdi: Roman onları gizlice malikâneye sokacak ve salon kapısına giden yolu açacaktı.

"Ben burada bekleyeceğim," dedi Roman. "Sen güvenli bir şekilde içeri girene kadar." Iris bir adım uzaklaştı, hâlâ ona bakıyordu.

Lamba ışığının onu aydınlatmasını izledi, sonra döndü ve aceleyle merdivenlerden daireye çıktı. Elleri ceplerinde, kalbi boğazında, Iris'in dairesine girip kapıyı arkasından kapattığından emin olana kadar onu izledi.

Ancak o zaman gölgeli sokaklara teslim oldu ve nehrin kuzeyine doğru ilerledi.

Evim dediği ama ondan en uzak şey gibi hissettiği yere.

Tamam.

Bu boş cümle ona söylediği son sözler olmuştu.

Iris dairenin içine adım atıp kapıyı arkasından kilitletiğinde kendini uyuşmuş hissetti.

Pekala, sanki yarın çay içmek için buluşacaklarmış gibi. Sanki dünya çökmek ve yanmak üzere değilmiş gibi.

"Iris? Sen misin?"

Forest'ın mutfaktan gelen sesini duyunca şaşkınlığını üzerinden attı.

"Evet." Kılıcı büfenin üzerine bıraktı ve aceleyle odanın ortasında onunla buluştu, onu kucaklayarak ayaklarını yerden kesmesine izin verdi. Iris neredeyse kahkahalarla gülecekti. Bu ona bir zamanlar Eski günlerde, anneleri hâlâ onlarla birlikteyken ona sarılırdı. Her şey dağılmadan önce.

"Tanrılar, Iris." Forest onu tekrar yere yatırdı ve yüzünü nasırlı ellerinin arasına aldı. "Senin için endişelendim."

"Biliyorum, ama ben *iyiyim*." Onu rahatlatmak için gülümsedi. "Sadece dizlerimde birkaç sıyrık var."

O sabah *Tribune*'n telefonundan tamirhaneyi aramıştı, Green Quarter'daki bombalama haberinin yayılacağını biliyordu. Forest'ın sesinin telefondaki gibi titrediğini hiç duymamıştı ve eve bu kadar geç geldiği için kendini suçlu hissetti.

"Prindle burada mı?" diye sordu.

"Hayır, bu gece ailesiyle birlikte. Ve sen de evde olmalıydın. *saatler* nce."

"Yazıcıya teslim etmem gereken acil bir şey vardı. Beklediğimden uzun sürdü." Düşünceleri birbirine karışmış bir halde odasına doğru yürüdü.

"Sana söylemem gereken bir şey var ama önce stm değiştireyim."

"Bunu söylemen komik," dedi Forest. "nk benim de sana haberlerim var."

Iris'in kalbi neden burkuldu? Neden bunun kötü bir şey olduğunu düşündü? "Bize ay yapayım," diye teklif etti ağabeyi, sanki onun endişesini sezmiş gibi.

Iris yeniden oturma odasına döndüğünde Forest kanepede oturuyordu. Masanın üzerinde bir demlik siyah çay ve iki yontulmuş fincan bekliyordu ve Iris minnetle bir tanesini alıp soğuk parmaklarını porselenin etrafına doladı.

"nce sen git Forest," dedi Iris, onun yanına, minderin üzerine yerleşerek.

"şey," diye başladı ama çenesini kaşıyarak duraksadı. Sakal bırakmaya çalışıyormuş gibi görünüyordu ama hâlâ çok seyrek. "Geçen hafta doktora gittiğimi biliyor musun? Belirtilerimi hafifletmek için bana ilaç verdi.

yardımcı oluyordu ama aynı zamanda röntgen çekmek istedi. O da öyle yaptı ve... Dün sonuçlarla ilgili olarak kendisiyle bir kez daha görüştüm."

Iris kendini her şeye hazırladı. "Neydi onlar Forest?" derken başının döndüğünü hissetti.

Çayına bakarak iç geçirdi. "İçimde hâlâ kurşun parçaları buldular. Sanırım Dacre beni iyileştirirken onları kasten geride bıraktı. Ondan ayrılırsam bir ceza olsun diye. Belki de acının sonunda beni kendi tarafına çekeceğini bile düşündü. Ama şimdi fark ediyorum ki bu beni yavaş yavaş hasta ediyor, her gün biraz daha fazla."

Iris'in gözlerinden yaşlar süzüldü. Çay fincanını bir kenara bırakıp kanepede oturan Forest'a döndü ve elini tutmak için uzandı.

"Çok üzgünüm," diye fısıldadı. "Bunun nasıl bir his olduğunu hayal bile edemiyorum, Forest."

Kıkırdadı. Konuyu saptırmanın bir yoluydu ama çayını da bırakırken ellerinde bir titreme vardı. "Kötü haber, daha fazla ameliyata ihtiyacım var. Ama iyi haber şu ki doktor tüm parçaları çıkarabileceğine inanıyor ve muhtemelen semptomlarım devam edecek olsa da eskisi kadar kötü olmayacak. "Ama iyi haber şu ki tıp onları yönetmeme yardımcı olacak."

"Ben de sana yardım etmek için burada olacağım," dedi Iris. "Ameliyatı ne zaman yapmak istiyorlar?"

"Gelecek Mir's Günü."

Şimdi tereddüt eden Iris'ti. Hastane nehrin güneyindeydi ve Dacre'ın orayı bombalamasına ihtimal vermiyordu.

"Ne oldu?" Forest onun yüzündeki çizgileri okuyarak fısıldadı.

Iris ona Dacre'ın ultimatoomunu anlattı. Matbaaya koşup düzeltmeleri nasıl zorladığını ve yaklaşan bombardımana rağmen bazı sokakların ve evlerin güvende olacağına nasıl inandığını. Kelimelerin içini duman gibi yakmasından nefret ediyordu. Forest'ın gözlerindeki iyileşme ve geleceğe dair umutla tutuşan umut nasıl da hızla sönmüştü.

Koltuğa yaslandı ve su lekeli tavana baktı. "Burada güvende olmayacağız, değil mi?"

Iris emin değildi. Bazen dairelerinde garip tuhafliklar oluyordu ama bunun bir ley hattından mı yoksa bu binanın eski olmasından mı kaynaklandığını bilmiyordu. Etrafına bakındı ve evlerinin enkaza dönmesinin nasıl bir his olacağını hayal etmeye çalıştı ama yine de uyuşmuş hissediyordu.

"Sanırım başka bir yerde barınmamız gerekecek. Buradan çok uzak olmayan birkaç iyi yer biliyorum." Neredeyse Forest'a onunla birlikte olmayacağını söyleyecekti.

Oath ağlarken kendisinin de aşağıdaki diyarda olacağını söyledi. Ama sözcüklerin tadı pas gibiydi; onları kendine sakladı ve onun yerine masanın üzerindeki kalın bir kitaba uzandı. "Prindle'inkilerden biri mi?"

Forest dikkatinin dağılmasından memnun görünüyordu. "Evet. Akşamları ona kitap okuyorum. Beni aslında kurgudan hoşlandığıma ikna etmeye çalışıyor. Sadece doğru hikâyeyi bulmam gerekiyor."

"Bana okur musun?"

Ağabeyi utangaç bir gülümsemeyle kitabı aldı ve Sarah'yla kaldıkları yerden açmaya başladı. "Seni uyutabilirim."

"Sorun değil," dedi Iris, bacaklarının üzerine bir battaniye çekerek.

Pekâlâ. Yine o iki kelime. Geceye uymuyorlardı ya da belki de uyuyorlardı ve o bunu şimdiye kadar fark edememişti.

Iris kendini dinlenmeye bıraktı, Forest'ın okumasını dinledi, derin sesi rahatlatıcı bir çapaktı. Ona yalnız uyumaktan korktuğunu, rüyalarında onu nelerin karşılayacağından endişe ettiğini söylemedi. Patlamalar, parçalanmış bedenler, kan ve dumanların arasından onu takip eden Dacre. Ona korktuğunu söylememişti ama okudukça korkuları daha da artıyordu. Köşelerde gizleniyorlardı ama Forest'ın istikrarlı, aydınlık varlığının yanında zayıf kalıyorlardı.

Iris başını onun omzuna koyarak uykuya daldı.

Roman'ın malikâneye gizlice girmesine gerek yoktu. O öğleden sonra Iris'in salondan çıkışını izledikten sonra, yüreği yanarak doğrudan Dacre'a yaklaşmaya karar vermişti. Tanrı'nın gözlerinin içine bakmış ve sakince onu takip edip edemeyeceğini sormuştu.

"Neden?" Dacre söylemişti. Şüpheli görünmüyordu ama ikna olmak istiyordu.

"Böylece istediğini yapmasını sağlayabilirim," diye yanıtlamıştı

Roman. "Yapmayacağını mı düşünüyorsun?"

"Onun ne kadar inatçı olduğunu görmediniz mi efendim?"

Dacre dalgındı. Ama sonra, garip bir nedenden ötürü bunu kabul etmişti.

Roman ön kapıdan kendi iradesiyle çıkmıştı ve şimdi saatler sonra geri dönüyordu. Özgürlük zamanının fazlasıyla geçtiğini ve Dacre'ın onu neyin geciktirdiğini merak edeceğini biliyordu. Ayrıca bir an önce anahtarı bir yığın kâğıdın üzerinde durduğu, demiri Yüzbaşı Landis'in kanıyla kararmış savaş masasından kapmak için.

Roman tırnaklarını birbirine geçirerek ön kapıya yaklaşırken bunları düşünüyordu. Sis trençkotunun üzerinde boncuk boncuk olmuş, saçlarını ıslatmıştı. Ellerin içine öksürdü, tekrar ve tekrar.

Göğsündeki keskin acıya rağmen ciğerleri.

Tadı berbattı ama yuttu, eve yürürken midesi bulanıyordu.

Kapılar gıcırdayarak açıldığında aklı çok uzaklardaydı. İki asker onu karşıladı, Roman yanlarından geçip gitmeye başladığında taş suratlı ve sessizdi, ıslak ayakkabıları fuayenin zemininde gıcırdayordu.

Askerlerden biri, "Lord Kumandan sizi savaş masasında bekliyor," dedi.

Dacre'ı bekletmek hiç iyi bir şey değildi ama Roman hazırlıklıydı. Başını salladı ve salona doğru ilerledi ama her adımda kendine olan güveni azalıyordu, ta ki birkaç saat önce Iris'le birlikteykenki halinin bir kabuğu gibi hissedene kadar.

Salonun kapıları açıldı. Işık koridora yayılıyordu ve Roman içeriye adım attığında odada bir grubun toplandığını görerek şaşırdı.

Dacre masada en sevdiği sandalyede oturuyordu, sırtında ateş çıtırdıyor ve yüzünde gölgeler dans ediyordu. Subaylarından dördü ayakta duruyordu.

Yanıdakilerden biri Teğmen Shane'di. Bay Kitt de oradaydı ama Roman'ın onu o güne kadar gördüğü en bitkin haldeydi; giysileri buruş buruştu, vücudu tüm umudunu yitirmiş gibi bir sandalyeye yığılmıştı.

Roman'ın kalbinin durmasına neden olan şey babasının kırmızı gözlü umutsuzluğuuydu. Bir şeyler ters gidiyordu.

"Lordum?" Roman bakışları Dacre'a dönerek, "Lordum," dedi. "O teslim etti

makaleyi matbaaya gönder. *Inkridden Tribune*'ün ön sayfasında yer almalı. yarın, istediğiniz gibi."

Dacre, Roman'ın söylediklerinin tek kelimesini bile duymamış gibi, "Oldukça geç kaldın Roman," diye cevap verdi. "Nasıl olur?"

"Baskı fabrikasında biraz zaman aldı. Böyle bir düzenleme yapmak için ... baş yazıcı ona biraz direnç gösterdi."

"Hmm." Dacre gülümsedi ama gülümsemesi gözlerine ulaşmadı. Dişlerinin kenarlarıyla alt dudağını yokladı. "Neden benden çaldın?"

Roman'ın nefesi kesildi. "Efendim?"

"Sana iyi davranmadım mı? Sana herkesten daha fazla özgürlük vermedim mi?" Dacre uzun, işkence dolu bir süre ona baktı. "Arayın onu."

Roman'ı kapıda karşılayan iki asker bir adım öne çıktı. Paltosunu kabaca yırtıp attılar ve üstünü aramaya başladılar.

Karşı koyma, dedi Roman kendi kendine, öfkelenirse bile.

"Efendim?" dedi. "Anlamıyorum."

Dacre cevap vermedi. Askerler yeşil kuş cildi dışında hiçbir şey bulamadılar. Kitabı masanın üzerine attılar ve Roman, Dacre'in kırılğan sayfaları karıştırmasını izledi. İçinde bulunacak hiçbir gizli mesaj olmadığını fark ettiğinde kaşları çatıldı. Roman'ı suçlayacak hiçbir şey yoktu. Bu sadece kuşlarla ilgili bir kitaptı ve Dacre homurdanarak kitabı ateşe fırlattı.

Iris'in kitabı parlak bir aleve dönüştüğünde Roman irkildi. Yavaşça dumana karıştı ve ardında kül kıvrımları bıraktı. Ama kelimeler ve illüstrasyonlar aklına kazınmış olarak kaldı.

Baykuşları, balıkçılları, albatrosları, bülbülleri düşündü. En çok yıpranmış olan sayfaları. Sanki sayısız el değmiş, tekrar tekrar okunmuşlar gibi yıpranmış ve lekelenmişti.

Tutsak kalmayı reddederek kanatlarını kıran kuşları düşündü.

"Anahtar nerede Roman?" Dacre sordu.

"Ne anahtarı?"

"Çekingен davranma. Onu gördüğünü biliyorum, bu masanın üzerinde duruyordu. Bu sabah Iris Winnow ziyaret etmeden önce buradaydı ve şimdi yok. Ne yaptın? bitti mi?"

Roman'ın aklı başından gitti. Avuçlarından terler boşandı. "Iris ziyaret etmeden önce hassas bilgiler arka odada saklanmak üzere masadan kaldırıldı. Böylece önemli bir şey görmeyecekti. Bu sizin kendi emrinizdi efendim ve anahtar yanlış yere konmuş olmalı-"

"Bana başka kaç yalan söyledin?" Dacre araya girdi. Roman dondu kaldı. *Bu bir testti*. Ve yine de nasıl cevap vereceğini bilmiyordu.

Koridorda ayak sesleri duyuldu. Tembel, kendinden emin bir adım. Bir saniye sonra Roman, arkasında duran uzun boylu ve korkutucu birinin yağmurla ıslanmış varlığını hissetti.

Roman dönüp Val'i gördü, yorgun gözleri onu delip geçiyordu. "Rapor ver," dedi Dacre.

Val'in bakışları Dacre'inkilerle buluşmak üzere kaydı. "Size söylediği gibi onu matbaaya kadar takip etti. Iris Winnow çıkana kadar saatlerce dışarıda bekledi. Kadın caddede yürüdü; adam da onu takip etti. Kadın matbaada durduğunda

Tribün, o da öyle yaptı. Onunla evine kadar yürümeden önce bir saat kadar birlikte olmuşlar. Aralarında... oldukça romantik bir alışveriş oldu."

Roman'ın yüzündeki kan çekildi. O ana kadar -Dacre'ın Val'i kendisini takip etmesi ve gözlemlemesi için gönderdiğini fark ettiği ana kadar- Roman bu durumu kurtarabileceğine inanmıştı. Dacre'ın kayıp anahtarla ilgili paranoyasına rağmen. Ama artık zamanının dolduğunu biliyordu. Söyleyebileceği hiçbir şey, uydurabileceği hiçbir yalan onu bu ağdan kurtaramazdı.

Dacre yumuşak ve koyu bir tonda, "Sanırım Iris *E. Winnow*, Iris *Elizabeth Winnow*," dedi.

Roman'ın dikkati tekrar Tanrı'ya yöneldi. Sonunda Dacre'ın önünde masanın üzerine yayılmış kâğıtları fark etti. Roman'ın el yazısı sayfalara yayılmıştı. Shane'in elinde tuttuğu itirafı.

Bitti artık.

Artık rol yapmana gerek yok.

Roman teğmene baktı.

Shane sıkılmış görünüyor, elleri arkasında bağlıydı, gözleri ağır ağır kapanıyordu. Ama bakışları çarpıştığında burun delikleri alevlendi.

Roman ona *nedenini* sormak istedi. Neden şimdi ona ihanet etti? Neden onu şimdi ifşa etti? Parmakları yumruk şeklinde kıvrıldı, tırnakları avuçlarına hilaller çizdi ve aynı şekilde Shane'i olduğu gibi ifşa etmesi gerekip gerekmediğini merak etti.

Kanıtınız yok!

Gerçek, sanki içi boşmuş gibi içinde çınladı. O yakmıştı Shane'in ona verdiği mektubu, üzerinde taşımaktan korktuğu için almamıştı. Şimdi bir hataydı ama belki de sonunda bunun bir önemi kalmayacaktı.

Shane üstünlüğü ele geçirdi ve kendini kurtarmak için Roman'ı kurtların önüne attı.

Roman da aynısını ona yapmazdı. Şimdi bile, şu anda Utanç kök salmadan önce Roman, sinsi bir tanrı tarafından alçaltılmış ve yaralanmış başka bir adam görmeyecekti.

Rolümü oynadım ve alt edildim.

Ama Iris'i düşündüğünde göğsü sıkışıyordu. Yarın ona güveniyordu.

Roman'ın sessizliği çok uzun sürmüştü. Dacre ayağa kalktı, boyu tehditkârdı.

Odadaki her duvar, her insan ona doğru eğilmiş gibiydi, sanki bir girdap gibiydi. Çökmüş bir yıldız. Ağırlık merkezi.

"Sana son dört soru soracağım Roman," dedi Dacre. "Cevaplayabileceğin dört soru. Kelimelerini akıllıca seç çünkü daha fazla yalan söylemene müsamaha göstermeyeceğim."

Roman hafifçe başını salladı ve bekledi.

"Neden bana ihanet ettin?" Dacre sordu. "Iris *Elizabeth* Winnow'a Hawk Shire hakkındaki bilgileri neden verdin? Sana karşı iyi değil miydim? Seni kurtarmadım mı?"

Roman nefes verdi. Vereceği cevabı, ne söylemek istediğini ve bunu nasıl ifade edeceğini düşünüyordu ki babası aniden sandalyesinden kalktı.

"Lord Kumandan," diye yalvardı Bay Kitt. "Lütfen, gördüğünüz gibi oğlum iyi değil ve-"

Dacre elini kaldırdı. "Sessiz olun. Bırakın Roman konuşsun." Bay Kitt başını öne eğdi.

Roman doğrudan babasına bakmadı ama göz ucuyla onun nasıl titrediğini gördü. Tanık olunacak garip bir şeydi, insanın heybetli babasının alçalması.

"Sana ihanet ettim," diye başladı Roman, "çünkü onu seviyorum."

Dacre bu cevabı beklemiyordu. Şaşkın görünüyordu ve sonra zengin ama sert bir sesle güldü. "Ve bu yok etmek için bir sebep kendiniz mi? Siz ölümlüler, aklınıza güç vermeniz gerekirken kalplerinizle düşünüyorsunuz."

"Sana ihanet ettim çünkü Iris Elizabeth Winnow'u seviyorum," diye devam etti Roman, sanki Dacre'in alayını duymamış gibi. "O bu diyarda iyi olan her şeyi temsil ediyor ve Hawk Shire'a yaptığınız saldırı, basitçe söylemek gerekirse, onu tehdit etti.

"Onun senin bencilliğin tarafından katledildiği bir dünyada yaşamaya dayanamazdım ve bu yüzden onu uyardım. Sayısız insanımı öldürdüğünüz ya da yaraladığınız bir dünyada yaşamaya dayanamazdım, sadece onları kısmen iyileştirmek için, böylece kendilerini şaşkın, borçlu ve size borçlu hissederlerdi. Siz, efendim, beni asla olması gerektiği gibi iyileştirmediniz. Baştan beri yaralarımın müsebbibi sizsiniz. Beni yaralayan o gazı asla solumazdım.

Sen olmasaydın ciğerlerim. Sen olmasaydın bacağımdaki şarapnel parçasının ısırtığını asla hissetmezdim.

"Böylesi bir güce ve sihre sahip bir ilahi olup da kendini o kadar dar görüşlü ve korkak bulmak ve sonsuz günlerini başkalarına zarar vererek geçirmeye karar vermek ne kadar acımasız ve korkunç bir şey. Seni olabildiğince iyi olduğun için sevmeyi seçmemize izin vermek yerine, bizi sana hizmet etmeye zorladın.

acı ve terör. Bu affedilemez ve bize karşı bu savaşı kaybettiğinizde çok geç öğrenmiş olacağınız bir ders.

"İddia ettiğin gibi beni hiç kurtarmadın. Avalon Bluff tarlasında. Beni sen kurtarmadın ama Iris kurtardı."

Dacre yumruğunu masaya vurdu. Dudakları alaycı bir ifadeyle geriye kıvrıldı. Bütün

Ölümsüz güzelliği o kadar çirkin bir şeye dönüşmüştü ki, Roman derinin altındaki gerçek kemikleri görünce irkildi. Dacre'ın çürümüş kalbi, sadece kendini düşünen bir ilah.

"Bir kadın için bana ihanet mi ettin?" Dacre dedi ki. "Sen kuvvetlerimdeki en büyük aptal ve aynı zamanda en büyük utancımsın."

Kelimeler Roman'ın ağzından döküldü. Bir alev yutmuş gibi hissederek gülümsedi. İliğini aydınlatıyordu. Damarlarını aydınlatıyordu.

"Ah, sana yüz kat ihanet ederim," dedi, sesi yükseliyordu. "Onun için sana *bin kat* ihanet ederim."

"*Yeter!*" Dacre'ın patlaması havayı delip geçti. Odadaki gerilim şimşek gibi çaktı; Roman vurulmayı bekledi.

Korkmuyordu. Dizleri titrerken bile bu titremenin cesareten kaynaklandığını biliyordu. İsteddiği kelimeleri, *hissettiği* kelimeleri söylemişti ve artık pişmanlık duymuyordu.

Dacre Val'e, "Onu aşağı götürün ve hainler sırasına bağlayın," dedi.

Roman, Val'in kollarını arkadan kavradığını ve Roman'ı razı etmek için büküğünü hissettiğinde direnmedi.

Dacre, "O zaman, onu aşağıya indirdikten sonra," diye devam etti ve sesi sevinçli bir hal aldı, "git ve Iris'i getir. Onu bana getir. Onunla tekrar konuşmak istiyorum."

"Hayır," diye fısıldadı Roman. Dacre'ın emrinin tüm gücü ona bir kılıç gibi çarptı ve onu ikiye böldü. Çırpınmaya başladı. Val'in demir gibi sıkı tutuşuyla savaştı. "*Hayır!*"

Sesi boğazından kopup gidene kadar çığlık attı. Val onu salonun kapısına doğru sürüklüyordu; kapı, aşağıdaki diyarın gölgesinde, bir mengene gibi açık bekliyordu. Ama Roman bunu zorlaştırdı. Dacre üzerine çullandığında, derisi morluklarla karıncalanarak neredeyse kaçacaktı.

Tanrı elini kaldırdı ve parmaklarını kıvırdı.

Roman'ın ciğerleri tepki olarak sıkılaştıncaya nefesi kesildi.

Yığılmaya başladığında kol ve bacaklarındaki güç tükenmişti. Yıldızlar görüşünü benekledi. Ama zihninde onun adını fısıldadı. Ona sarıldı. Karanlık onu yuttu.

Iris.

Your Soul Sworn to Mine

Iris gözlerini açtı, onu neyin uyandırdığından emin değildi. Başını Forest'ın omzuna yaslamıştı, Forest'ın nefesi uykudan ağırlaşmıştı.

Kanepede oturuyorlardı ve pencere perdelerinin arkası karanlıktı. Çay hâlâ masanın üzerindeydi ve kitap Forest'ın kucağında açıktı. Sadece bir lamba yanıyordu ve ışığı puslu bir kehribardı, duvarlarda çizgiler oluşturunuyordu.

Iris mutfakta akan suyun sesini duyana kadar ortalık sessizdi. Ocağa konan bir çaydanlığın kusursuz tıngırtısı duyuluyordu. Dairede onlarla birlikte biri vardı ve Iris ayağa kalktı, tüyleri diken diken oldu.

Mutfağa doğru yürüdü, köşeyi dönünce davetsiz misafiri gördü. Uzun siyah saçlar. Ev yapımı bir elbise. Dokuma çiçeklerden yapılmış bir kemer.

"Enva mı?" Iris şaşkınlığını gizleyemeyerek,

"Enva," dedi. Enva dönüp ona baktı. "Merhaba, Iris."

"Gerçekten burada mısın, yoksa rüya mı görüyorum?"

Tanrıça kelimelerle cevap vermedi ama buharı tüten çaydanlığa uzandığında tencere ellerinde eridi.

O zaman bir rüya, diye düşündü Iris. "Neden beni tekrar ziyarete geldin?" Enva sanki mutfakta birdenbire kendini rahatsız hissetmiş gibi doğruldu,

ölümlü görevleri yerine getirmeye çalışıyor. "Seni tekrar görmek istedim. Aşağıya inmeden önce."

Iris uzun bir süre onu inceledi. "Başka kaç rüyada yürüdün?"

"Sayamayacağım kadar çok." "Attie'yi ziyaret etmişsin."

"Evet," diye yanıtladı Enva dikkatle. "İkinizin de ninniyi duymanızı istedim." "Peki ya Orman?"

"Birkaç kez."

"Peki Kitt?" Iris sordu. "Onun rüyalarını ziyaret ettiniz mi?" "Düşündüğünüz şekilde değil."

"Peki nasıl?"

Enva elini ocağın üzerinde salladı. Çaydanlık yeniden ortaya çıktı ve Enva onu kavrayıp bir çay fincanına sıcak su doldururken olduğu gibi kaldı. "Kim olduğunu hatırlamasına yardım ettim."

Iris sessizdi, Roman'ın ona yazdığı kelimeleri hatırlıyordu. *Her gece rüyamda tüm parçaları bir araya getirmeye çalışıyordum. Sana geri dönmenin yolunu bulmaya çalışıyordum.*

"Bununla Dacre'ın kuyusunu kazdın," dedi Iris.

Enva bir kaşık bal doldururken bakışlarını çay fincanından ayırmadı. "Oath'tan savaşmaları için ilham verdiğim birkaç asker vardı. Senin Kardeşim de onlardan biriydi. Dacre'ın bir ölümlünün eliyle öldürülebilmesi için batıya yeterince yardım edeceklerini umuyordum. Ancak bu askerlerin birçoğu henüz şarkı söylemediğim mezarlarda öldü ve bazıları da kocam tarafından iyileştirilip çarpık bir şekilde kendi güçleri için kullanıldı. Bedensel formumla şehri terk edemezdim ama Alva'nın büyüsünü kullanarak bu askerlere rüyalarında ulaşabilirdim. Kim olduklarını hatırlamalarına yardımcı olmak için."

"Şansın varken neden onu öldürmedin?" Iris sessizce sordu. "Mir, Alva ve Luz'u mezarlarında öldürdüysen, Dacre'ı neden öldürmedin?"

Bunun üzerine Enva arkasını döndü. Nefes alırken duruşu kaskatı kesilmişti ve Iris onun cevap vermek yerine solmayı seçerek rüyadan çıkmak üzere olup olmadığını merak etti.

"Hiç birine yemin ettin mi, Iris?"

Enva'nın sorusu o kadar beklenmedikti ki Iris sadece gözlerini kırpıştırdı. Ama gözlerini kapattığında, hâlâ bir yankı duyabiliyordu, solgun bir bahçede Roman'a ettiği yeminin yankısını.

O zaman bile, ruhunu hala benimkine yemin etmiş bulabilir miyim?

"Evet," dedi Iris.

"Onun yanında hüküm sürmek için aşağıya indiğimde, onun bana verdiği gibi ben de ona yemin ettim. Ancak Gökyüzüne verilen sözlerin Yeraltındakilere verilenlerden çok farklı olduğunu fark etmemiştim. Sözlerimle onun ölümsüzlüğüne asla son vermeyeceğime yemin ettim ama o aynısını bana yapmadı. Beni öldürmesinden korkmadım. O balayı günlerinde, onun bölgesinin derinliklerinde dolaşırken bile. Varlığımdan etkilendiğini biliyordum ama bir gün benden bıkacaktı. Bir gün onu boğazıma bir bıçak dayamış, büyümü çalmaya ve benden kurtulmaya aç bir halde bulacaktım." Enva çayı içti ve bardağı tezgâhın üzerine koydu. Omzunun üzerinden baktı ve Iris'in bakışlarını tuttu. "Yine de onu yaralayabilirim. Onu küçük düşürebilirim. Eğer onu alt edebilirsem krallığını terk edebilirdim. Ama yeminimi bozup onu öldüremezdim."

Iris kelimelerin içine işlemesine izin verdi. Ölümsüzlüğü korumanın, eşlerin evlenip sonra da birbirlerini öldürmelerini engellemek için Gökyüzüne yeminlerine dahil edilip edilmediğini merak etti. Tanrıların en yakın oldukları kişilerden daha fazla güç çalmalarını önlemek için. Sevmeleri gereken kişilerden.

"Kocama birçok kez yalan söyledim," diye devam etti Enva. "Ve ölümlü kralınız Alzane benden diğer dört ilahı öldürmemi istediğinde ona da yalan söyledim. Krallıktaki son tanrıça -büyünün son taşıyıcısı- olabileceğime dair bir anlaşmamız vardı ama kralın beni pençeleri arasında tutabilmesi için bir yemin daha etmem ve Yemin'de kalmam gerekiyordu. Mir, Alva ve Luz için söylediğim şarkı, uyuyan boğazlarına saplanan bir bıçak gibiydi. Onlar belaydı ve gittiklerini görmek güzeldi. Ama Dacre? Onu öldüremezdim ve bu yüzden onu yüzyıllar boyunca bir mezarda tutmak için elimden geldiğince uzun süre şarkı söyledim. Alzane asla Bunu biliyordu; benim dışımdaki tüm tanrıların öldüğünü düşünüyordu ve hepimizin uyuduğuna dair bir hikaye uydurdu, böylece halkı tapınmaya devam edebildi ve mutlu bir büyü ve barış içinde yaşayabildi."

Iris, Enva'nın yüzünü inceledi. Bir yalanı bu kadar uzun süre sürdürmenin nasıl bir şey olduğunu merak etti. Kan dökmeyi arzulayan bir kocaya yemin etmek. Ölçülemeyecek kadar güçlü olmak ama bir şehirde kapana kısılmak. Bir zamanlar neşe saçan büyüünün içinde sadece ıstırap bulmak.

"Oath'da," dedi Iris. "Kitt malikanesinde."

"Biliyorum." Enva gözlerini kaçırды. "Onu bir rüyada buldum. İşte o zaman

"Kesik başımı elinde tutana kadar hiçbir şeyden vazgeçmeyeceğini biliyordum."

"Iris."

Bu Forest'ın sesiydi, uzaktı ama aciliyetle doluydu. Iris onun elini dizinde

hissediyor, onu sarsıyordu.

Rüya dalgalanmaya başladı, kırılmakla tehdit ediyordu. Iris dişlerini gıcırdatarak, zemin altında yer yer kaybolmaya başlasa da rüyayı bir süre daha bozulmadan sürdürmeye çabaladı.

"Neden bana annem olarak geldin?" diye sormaya cesaret etti. "Neden bana başlangıçta kim olduğunu göstermedin?"

Enva gülümsedi. Hüzünlü bir hilaldi ve saçları sanki bir fırtınanın içine çekiliyormuş gibi etrafında dalgalanmaya başladı.

"Siz ölümlüler güvenmekte yavaşsınız. Ve bana güvenmene ihtiyacım vardı, Iris." Rüya uyarı vermeden çöktü.

Iris irkilerek uyandı, başı dönüyordu ve terden üşüyordu. Forest yine dizini sallıyordu ve boynunda bir kasılma hissederek doğruldu. "Ne oldu?"

"Bunu duyuyor musun?" Sesi o kadar kısıktı ki neredeyse kelimeleri yakalayamıyordu.

İkisi de kıpırdamadan, nefesleri sığlaşarak dinlediler. *İşte*, bu sefer duymuştu. Sanki biri ön kapının kilidini açıyormuş gibiydi.

"Sessizce kalk," dedi Forest. "Mutfakta saklan. İşler kötüye giderse kaçmanı istiyorum. Doğruca Attie'ye git, tamam mı?"

Iris konuşamıyordu, gözleri korkuyla parlıyordu.

"*Git*," diye ısrar etti Forest, ayağa kalkarken onu da yanına çekti.

Onun istediği gibi yaptı, mutfağın gölgelerine doğru koştu ve bir sıra dolabın arkasına çömeldi. Buradan oturma odasını göremiyordu ve bu onu endişelendiriyordu. Forest'ı göremiyordu ve bunun neden olduğunu anlamıyordu. Gecenin köründe neden biri dairelerine girsin ki?

Kapı gıcırdayarak açıldı.

Bir an için, Iris'in nefes almaktan korkmasına neden olacak kadar keskin bir sessizlikten başka bir şey yoktu. Sonra ayak sesleri geldi. Hava aniden sis, nemli taş ve yıpranmış deri gibi kokmaya başladı. Lamba ışığı titredi.

Iris avucunun içini ısırarak dehşet dalgasını bastırdı. Yabancı durdu.

Bir süre sonra büyük bir gürültü ve homurtu duyuldu. Sanki bir masa kırılmış, cesetler mobilyalara çarpıp yuvarlanmış ve duvara öyle sert çarpmıştı ki tek resim çerçevesi takırdadı. Kehribar rengi ışık tekrar yanıp sönmeye başladı.

lamba devrilmişti. Daire karanlığa gömüldü ve Iris nefes nefese kaldı, çömelmeye devam ederken kasları yanıyordu.

Birisi acı içinde haykırdı. Iris'in içinden bir elektrik şoku gibi geçti ve bunun Forest olduğunu biliyordu. Kendisi de vurulmuş gibi biliyordu.

Kaçmasını ve onu geride bırakmasını istiyordu. Ama dişlerini sıktı ve büfede bıraktığı kılıcı hatırlayarak ayağa kalktı.

Bu daireyi yakından tanıyordu. Zifiri karanlıkta yürüyebilir ve hiç ses çıkarmadan hareket edebilirdi. Ama ortak odaya girdiğinde, sokak lambasının ışığı içeriye sızdı. Iris kırık masayı, yere saçılmış çaydanlığı gördü. Forest'ın ilaç şişeleri kırılmış, içlerindeki haplar ortaya çıkmıştı. İki gölgenin birbiriyle boğuştuğunu görebiliyordu.

kanepede, üstteki diğerini acımasızca yumrukluyor.

Orman, davetsiz misafirin altında kalarak tekrar bağırdı.

"Nerede o?" diye sordu yabancı ses. "Kız kardeşin nerede?" *Onu* istiyordu ve Iris kılıca uzandı.

Bıçağı kınından çıkarırken ceketini düşürdü. İlerlerken titriyordu. Kılıcı kaldırırken kemiklerinin yuvalarından çıkıp çıkmayacağını merak etti, Enva'nın ona bu konuda söylediklerini geç de olsa hatırladı.

Kemiği ve eti bir bıçağın tereyağını kestiği gibi keser, yeter ki kullanan kişi bıçağa ve kabzaya önce kendi kanını tattırsın. Saldırmadan önce kendini zayıflatmak ve kendi elini yaralamak için bir fedakârlık.

Iris kılıcın ucuna uzanmadan önce tereddüt etti. Çelik avucuna battığında irkildi, kanı sıcak ve hızlı bir şekilde akmaya ve damlamaya başladı. Kabzayı iki eliyle tutmak canını acıttı; metal kayganlaştı ve hayatında bir şeyi kullanırken hiç bu kadar garip hissetmemişti.

Ama tekrar ileri doğru adım attı, kırık tencerenin bir parçası ayağının altında çığırdaydı.

Davetsiz misafir kardeşine vurmayı bıraktı ve dönüp ona baktı, yüzünü bir ışık şeridi kesiyordu.

Iris onu tanıdı. Dacre'ın adamlarından biriydi. Val. Roman'ın makalelerini *gazeteye* taşıyan kişi. Eithrallere komuta eden ve onların sırtına binen kişi.

"Kılıcı yere bırak, Iris," dedi ayağa kalkıp onunla yüzleşirken. Eldivenli elini uzattı. Parmak eklemlerinin arkasında metal çiviler vardı.

"Benimle gel, kardeşinin yaşamasına izin vereyim."

Forest yerde inledi. Bu Iris'in dikkatini dağıttı ve kardeşine baktı. Yüzü kan içindeydi; burnu kırık görünüyordu.

Val onun dikkatinin dağılmasından yararlanarak ileri atıldı.

Kılıcı ondan uzaklaştırmaya niyetliydi, şüphesiz bunun kolay bir başarı olacağına inanıyordu. Ama Iris ellerini indirerek kılıcın kabzasını beline dayadı ve kılıcın ucunu yukarı kaldırdı. Val doğrudan kılıcın üzerine yürüdü, çelik göğsüne battı.

Boğuk bir nefes verdi ve şok içinde Iris'e baktı. Iris onun tanıdığını gördü ama bir an için çok geçti. Hangi bıçağı tuttuğunu.

O düşerken, kılıç yukarı doğru kesmeye devam etti ve iki gümüşe takıldı. elbiselerinin altında asılı duran kolyeler. Bir flüt ve demir bir anahtar. Zincirler çeliğin büyüğü altında kırıldı, çan sesleri gibi yere çarparak Bıçak kalbini, göğüs kafesini ve kaburga dallarını ayırana kadar kesmeye devam etti.

Onu az önce öldürdüm.

Iris inledi ama kabzayı bırakmadı. Val'in yere yığılmasını, altında kan birikmesini izledi. Anahtara ve küçük flüte baktı, büyüyen kırmızı bir gölün içindeki adalar. Midesi kazındıkça derisi karıncalanıyor, ağzına acı bir tat geliyordu.

Az önce bir adam öldürdüm.

"Iris."

Bıçağı bıraktı ve kardeşine ulaşmak için Val'in üzerinden geçti.

"Yaralandın mı?" diye homurdandı.

"Hayır," dedi Iris, avucu yanarken bile. "Ama sen öylesin." Ona odaklanmak dikkatinin dağılmasını sağladı. Kanepenin üzerindeki battaniyeye uzandı ve adamın yüzünü nazıkçe sildi.

"Göründüğü kadar kötü değil," dedi Forest. "Ama kimdi o? Senden ne istiyordu?"

"Dacre'ın adamlarından biri," diye yanıtladı Forest'ın ayağa kalkmasına yardım ederken.

İkisi de ne yapacaklarını bilemez bir halde Val'e baktılar. Onu burada bırakmalı mıydı? Bir yere mi gömselerdi? Yakmalı mıydı?

Iris, Forest'ın itirazları arasında flütü ve anahtarı almak için eğildi.

"Yapma, Iris!"

Cevap vermedi, parmakları anahtarın üzerine kapandı. Sonra kılıca uzandı ve Forest ondan başka bir cevap isteyemeden önce o konuştu.

"Bu gece burada kalamayız. Gitmemiz gerek."

Birini öldürdüm, diye düşündü Iris, gözlerini sıkarak.

Ve onun son olmayacağını anladığında ürperdi.

Attie'nin babası, Iris ve Forest'ı ön verandada, gecenin köründe sessizce kapıyı çalarken bulduğunda şok olmuş gibi görünmüyordu. Kasaba evinin ışıkları yanıyordu, panjurların arasından sızan aydınlık Iris'i arkadaşının ailesini bu kadar geç bir saatte rahatsız ettiği için biraz daha iyi hissettirmişti.

Bay Attwood, hırçın saçları ve sırtında kınına soktuğu kılıcıyla Iris'e ve yüzü hırpalanmış Forest'a şöyle bir baktı ve kapıyı ardına kadar açtı.

"Çok özür dilerim," dedi Iris, telaşlı yürüyüşlerinden nefes nefese kalmış bir halde. "Ben... başka nereye gideceğimizi bilmiyorduk."

Evden pekmez ve şekerli bisküvi kokusu yayılıyordu. Neredeyse Iris'in dizlerinin üzerine çökmesine neden oluyordu.

"İçeri gelin, *içeri gelin*," dedi Bay Attwood, onları karşılamak için uzanarak. "Zor bir gece geçirmiş gibi görünüyorsunuz ve biz de biraz çay demledik."

Attie sıcak bisküvi tabağını yemek masasının üzerine koyarken, "Bazen uyuyamadığım zaman yemek yaparım," dedi. "Bluff'ta birkaç gece Marisol'la birlikte pişirdim. Bana çörekler hakkında bir iki şey öğretti, ki onları asla Doğru."

Iris gülümseyerek şekerli bisküvilerden birine uzandı. Kendini aç hissetmiyordu ama dilinin üzerinde eriyen tatlılıkta sanki bedenine geri dönmüş gibi hissetmesini sağlayan bir şey vardı. Uyuşukluğu kesiyordu.

Forest onun yanına oturdu ve Bayan Attwood'un eline bir iğne iplik alıp yarılmış kaşını dikerken gösterdiği ilgiye minnettar oldu. Tobias masanın diğer tarafında, Attie'nin yanında oturuyordu. Iris onu orada gördüğüne ya da ziyareti sırasında sokağa çıkma yasağı başladığında Attie'nin ailesinin gece kalması için ısrar etmesine şaşırmamıştı.

Attwood'ların hepsi başlarına geleceklerin farkındaydı. Bu yüzden hâlâ uyanıktılar; o gece uyumak imkânsız görünüyordu. Sadece Attie'nin genç Kardeşler üst kattaki yataklarında sabah olacıklardan habersiz yatıyorlardı. Aileleri, çocuklar endişelenmesin diye gecenin normal bir gece gibi geçmesini istemişti.

"Yarın McNeil'lere gideceğiz," dedi Bayan Attwood, yeni demlenmiş bir demlik çay koyarken. "Evlerinin bir ley hattı üzerinde olduğunu biliyorum. Orada güvende oluruz."

Bay Attwood sıkıntılı görünmesine rağmen başını salladı.

Tobias dördüncü şekerli bisküvisini yerken düşüncelerine dalmış, neredeyse tek kelime bile etmemişti. Ama Attie masanın üzerinden Iris'in bakışlarıyla karşılaştı. İkisi de aşağıdaki görevlerinden bahsetmemişti ve bu haberi nasıl vereceklerini de bilmiyorlardı.

Sabah saat üçe kadar tüm çaylar içilmiş ve bisküviler yenmişti. Grup daha rahat bir yerde oturmak için oturma odasına geçti. Bay Attwood ocakta ateş yakarken, Iris de Attie'nin bulaşıkları mutfaktaki lavaboya taşımasına yardım etti.

"Onları yıkasak da fark eder mi?" Attie iç çekti. "Burası yarın ayakta olmayabilir. Gerçi bu evden geriye bir şey kalırsa, o da mutfak lavabosu olsun."

Iris musluğu açtı ve yine de fırçalamaya başladı. "Sana bir şey söylemem gerekiyor."

Attie'nin dikkati keskinleşti. "Ne? Bu gece kılıcı kullandın, değil mi? Elinin sargılı olduğunu gördüm."

Iris yüzünü buruşturdu. "Evet, ama başka bir şey daha var." Durakladı ve Attie'ye kuruması için fincanlardan birini uzattı. "Bir anahtar buldum."

"Aşağıdaki diyara mı?" Attie fısıldadı.

Iris başını salladı. "Bu gece Kitt'le plan yaptık, ikimiz onunla nehrin kuzeyinde buluşacaktık, böylece bize bir anahtar verebilecek ya da en kötü ihtimalle bizi salonunun kapısına kadar kaçırabilecekti. Bize eşlik etmek istiyor.

Aşağıda. Ama artık bir anahtarım olduğuna göre... sanırım yarın ailelerimizi güvenli bir yere yerleştirdikten sonra bulabileceğimiz en yakın kapıya gitmeliyiz.

Çünkü benim elimde kılıç, senin elinde keman varken nehri geçip Kitt'le karşılaşsak bu çok riskli olur."

Attie sessizdi, Iris'in sözlerini tartıyordu.

"Emin misin, Iris?" dedi temiz çay fincanlarını rafın kancalarına asarken. "Her şey olup bitmeden Kitt'i görmeyi ne kadar çok istediğini tahmin edebiliyorum. Onun da bizimle gelmesini."

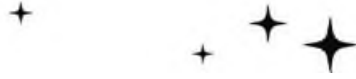
Bir an için Iris konuşmadı. Elinin etrafındaki bandaj artık nemliydi ve avucundaki kesik zonklamaya başlamıştı.

"Evet, eminim," dedi sonunda ve Attie'ye bir fincan daha uzattı. Attie'nin yüzündeki hüznü hafifletmek için zorla gülümsedi. "Onu göreceğime eminim

Yarın. Tüm bunlar sona erdiğinde."

Where All the Traitors Lay Their Heads

Roman kıpırdandı, yüzü sıcak taşa bastırılmıştı. Kendini ağır, çökmüş hissediyordu. Baş ağrıyor, ağzı kuruyordu. Havanın tadı kükürt ve çürüktü; buharın tıslamasını, sıvının kaynamasını duyabiliyordu.

Gözlerini açtı ve yeraltı âleminin kalbinde olduğunu gördü. Sarı fokurdayan havuzlar, iğrenç gölgeler, dağılmış iskeletler, dans eden buhar. Ona tanıdık gelmesi ne kadar garipti. Ama ellerini hareket ettirmeye çalıştığında bir direnç hissetti ve ardından kayaya çarpan demirin çınlaması duyuldu.

Roman sanki onun değilmiş gibi vücudunu inceledi. O kadar uyuşmuştu ki İlk başta ne gördüğünü kabul etti, ama sonra geçmiş soğuk, ayıltıcı bir gelgit gibi üzerine geri geldi.

Iris'in *Tribune*'deki masada oturduğunu, bacaklarını ona doladığını, ellerini saçlarında birleştirdiklerini hatırladı. Dacre'ın suçlamalarını ve salondaki sorularını hatırladı. Nasıl cevap verdiğini, pişmanlıklarının nasırlı bir deri gibi soyulup gittiğini ve ardından gelen ıstırapı hatırladı.

Dacre'ın hainlerinin kaderi buydu. Buhar ve gölgeler arasında zincirlenerek yavaş yavaş ölmek.

Hayır, diye düşündü Roman, zincirleri çekiştirerek. Her iki bileğine de bağlanmışlardı, paslı kenarları derisini kesiyordu. Ayağa kalkmaya çalıştı ama

izin verecek kadar uzun değildi ve yaşlı, kırılğan kemikler botlarının altında çatırdıyordu.

Zincirleri tekrar çekti ve ön kollarından aşağı kan damlamaya başladığını hissetti.

Üstünde buz gibi bir hava vardı.

Donup kaldı ama sülfür havuzlarının üzerinde dalgalanan kanatların gölgesini görebiliyordu. Eithral çığlık attı, Roman'ın kollarındaki tüyleri diken diken eden bir ses.

Hareket etme, Kitt. Konuşma, hareket etme.

Iris'in sesi ona doğru fısıldadı. Altın bir tarlanın anısı, onu toprağa tutarken vücudunun onunkine değmesi. Onunla birlikte nefes alıyordu. Ona emrediyor, onu hayatta tutmak için çaresiz.

Roman kendini tekrar taş zemine bıraktı ve kemiklerin arasına oturdu. Ama eithral'in geri döndüğünü görebiliyordu, sanki yaratık onun yakınlarda olduğunu hissetmiş ve onu bulmaya niyetlenmiş gibiydi.

Kımıldama.

Roman gözlerini kapattı, ter şakaklarından aşağı süzülüyordu.

Dacre'ın hainlerinin kaderi buydu. Ona karşı gelen ya da onunla aynı fikirde olmayan insanların. Onun kontrolünden çıkanlar.

Dacre onların kapanmayan yaralarını iyileştirmede. Acılarını maskeleyemedi ve hafızalarını silip onları yeniden başlamaya zorlamadı.

Onları canavarlarına yedirdi.

A Door You've Passed Through Before

Inkridden Tribune'ün manşeti sabahı ikiye böldü. Daha *önce* ve bir de *sonrası*. Mutlu bir cehalet ve korkunç bir farkındalık.

Iris, Attwood'ların penceresinin önünde durmuş, Dacre'ın ultimatومunun sokakta yarattığı öfkeyi izliyordu. İnsanlar evlerini terk ediyor, ellerinde valizleri ve değerli eşyaları, yüzlerinde endişeli ifadeler vardı. Bazıları kuzeye doğru ilerliyordu; diğerleri güneye, Iris'in umduğu gibi güvenli bir binaya doğru koşuyordu.

Panik içindeki göçü izledi, midesi bulanıyordu.

Bu kadar tanıdık gelmesinden nefret ediyordu. Gözlerini her kapadığında Avalon Bluff'u görmesinden nefret ediyordu.

Tobias sabahın ilk ışıklarıyla birlikte roadster'ı eve götürmek ve ailesini almak üzere yola çıkmıştı. Attie ona McNeil'lerin adresini vermişti, önceden ayarladıkları buluşma yeri ve günün geri kalanı için barınak. Ve daha önce ayrılmakta haklıydı.

Çünkü saat sekizden sonra sokaklar o kadar tıkanmış ve kaotik bir hal almıştı ki Iris bir aracın geçebileceğini düşünmüyordu.

"Gidip Sarah'yı almam gerek," dedi Forest pencerede Iris'in yanında dururken. "Sence *gazetede midir*, yoksa babasının evine mi gitmeliyim? önce?"

"Eminim çoktan ofise gelmiştir. Her zaman işe ilk gelenlerden biri olmuştur." Iris şu anda *Gazetede neler olup bittiğini* merak ediyordu. Zeb'in *Inkridden Tribune*'ün ortalığı ayağa kaldırmasına nasıl şaşırıp kıskanacağını, sonra da baş sayfasının değiştirildiğini görünce nasıl öfkeleneceğini.

Gerçi Iris gazeteyi kendi gözleriyle görene kadar buna inanmayacaktı.

Forest'ı caddeye kadar takip etti ve kolundan tuttu. Bu sabah yüzü yara bere içindeydi ve sağ gözünün çevresi biraz şişmişti ama bakışları net ve odaklanmıştı. Iris onun zihninde çoktan kilometrelerce uzağa gittiğini ve Sarah'ya ulaşmak için hangi yolu izleyeceğini hayal ettiğini söyleyebilirdi.

"Onu 2928 Thornberry Circle'a getirin," dedi Iris. "McNeil'lerin evine. Sizi orada bekliyor olacağız."

Forest başını salladı. "*Gazetede*ye ve babası için geri dönmemiz gerekiyorsa geç kalabiliriz."

Iris itiraz etmek isteyerek dudağını ısırdı. Ama sonra caddeden bir esinti geçti ve bir gazete kaldırırma çarparak dalgalandı. Iris sadece başlığın fontundan bile bunun *Gazete* olduğunu anladı. Uzanıp gazeteyi aldı ve ön sayfasını düzeltti.

Sinsi makalesini tam orada, ilk sayfada, ön ve ortada gördüğünde göğsünde çiçek açan duyguyu açıklayamazdı. Şüphelenmeyen bir okuyucu için bu metin bloğu sadece garip bir adres listesi gibi görünebilirdi ve *devamı üçüncü sayfanın en altında yer* alıyordu. Başparmağını üçüncü sayfaya götürdü, Forest ne yazdığını görmek için yaklaştığında kaşlarını çatı yapıyor. Ve orada, başka bir adres bloğu. Bir tane daha ve bir tane daha, ne olduklarına dair bir açıklamayla birlikte.

BU ADRESLERİN BÜYÜLÜ LEY HATLARI ÜZERİNDE OLDUĞU BİLİNMEKTE VEYA ŞÜPHELENİLMEKTEDİR VE BOMBALAMA SIRASINDA SİĞINAK SAĞLAYABİLİRLER.

"Eğer siz, Sarah ve Bay Prindle McNeil'lere zamanında ulaşamazsanız," diye söze başladı Iris, *gazeteyi* Forest'ın eline tutuşturarak, "burada listelenen adreslerden birine ya da büyülu eğilimleri olduğunu bildiğiniz bir binaya gidin. Bu sizi güvende tutacaktır."

Forest sonunda anlamıştı. Parmaklarını Iris'in saçlarından geçirip alnından öperken gözlerinde bir ışık parladı.

"Seninle ne kadar gurur duyduğumu söylemiş miydim?" dedi.

"Evet, ama bunu duymaktan asla bıkmayacağım," diye alaycı bir şekilde karşılık verdi Iris. "Ve ayrıca... yeni saç kesimini beğendim. Sana çok yakışmış."

"Bunu şimdi mi fark ettin Forest?"

Sokağa adımını atarken sadece gülümsedi. Gazetesini kolunun altına sıkıştırarak döndü ve kalabalığın içinde eridi.

Iris bir süre daha orada durup endişelerini bastırmaya çalıştı. Forest ve Sarah, Tobias ve ailesi hakkındaki endişeleri. Marisol, Lucy ve Keegan, hâlâ şehrin dış mahallelerindeydiler. Roman ve Iris ile Attie buluşma yerine gelmediğinde ne düşüneceği hakkında.

Pantolonunun cebinde sakladığı demir anahtarın izini sürdü. "Gitmeye hazır mısınız?"

Iris arkasına bakınca Attie'nin kaldırımında ona katılmak üzere ön merdivenlerden indiğini gördü.

"Sanırım öyle."

"İsterseniz masada yulaf lapası ve yumurta var. Babam yola çıkmadan önce herkesin iyi bir yemek yemesi konusunda ısrar etti."

"Şu anda yemek yiyebileceğimden emin değilim."

"Aynı." Attie sessizleşti ve gözlerini sabah ışınlarına karşı siper etti.

"Bunu yüksek sesle söylemek garip ama ne düşüneceğimi bilmiyordum."

"Ne hakkında?"

"Komşularımızdan kaçının tüm değerli eşyalarını bir valize koyup *kuzeye* gittiği hakkında."

Iris sessizdi, insanların geçişini izliyordu. Nehrin kuzey yakasından gelen aileler, güney yakasından kaçan aileler. Daireler çizerek dönen, kafası karışmış ve ağlayan bazı insanlar. Her şey normalmiş gibi davranan, günlük rutinlerini yerine getirmeye çalışan bazı insanlar.

Paniğe kapılmış birkaç kişinin, tüm güney kapılarının ve şehirden çıkış yollarının da Dacre'ın ordusu tarafından barikatlarla kapatıldığını söylediğini duymuştu. Kimse Oath'ı terk edemezdi; sadece nehrin hangi tarafına sığınacaklarını seçebilirlerdi.

"Tanıdığım daha fazla insanın Dacre'ın önünde diz çökmeyi reddedeceğini düşünmüştüm, ama ben

Sanırım yanılmışım." Attie omuz silkti ama Iris onun ne kadar kırgın ve üzgün olduğunu anlayabiliyordu.

"Bazen," diye başladı Iris, "mümkün olan en kötü an gelene kadar neyden yapıldığımızı bildiğimizi sanmıyorum. O zaman gerçekten kim olduğumuza ve bizim için neyin en önemli olduğuna karar vermeliyiz. Bence çoğu zaman neye dönüştüğümüze şaşırırız."

Bir süre daha omuz omuza durdular, sessizce düşüncelere daldılar. Attie sonunda sessizliği bozdu. "Al bakalım. Bu senin için." Iris'in ellerine pürüzsüz ve yapışkan bir top sıkıştırdı.

"Bu da ne?"

"Kulaklarınız için balmumu," diye açıkladı Attie. "Beni çalarken dinlemeni ne kadar istesem de, dinlemesen daha iyi olur. Üzerimde uyuyakalmanı istemiyorum."

Iris bunu düşünmemişti bile ama rahatlayarak ürperdi. Tabii ki aşağıda duyarsa Attie'nin müziğinin büyüüne karşı da savunmasız kalacaktı ve balmumunu daha sonra kullanmak üzere cebine soktu.

"Bu iş bittiğinde benim için 'Alzane's Lullaby'yi çalar mısınız?" Iris sordu. "Yer üstünde, yani."

Attie gülümsedi. "Söz veriyorum."

On dakikalık bir yürüyüş neredeyse yarım saat sürdü.

Bay Attwood'un kalabalık sokaklarda onlar için açtığı yolu izlerken Iris, Ainsley'nin elini tuttu. İçinde sürekli ağlamaklı miyavlamalar yayan Lilac'ın bulunduğu küçük bir araba taşıyordu. Attie hemen arkasındaydı, en küçük kardeşi sırtına tünemiş, keman kutusu göğsüne bağlanmıştı. Bayan Attwood'un parmakları her iki yanda birer tane olmak üzere ikizlerin parmaklarıyla örülmüştü. Ama onlar itişip kakışırken bir arada kalmak yine de zor bir başarıydı.

Yabancılarla omuz omuza verdiler ve sokaklarda terk edilmiş eşyalara takıldılar. Hem akışa ayak uydurdular hem de akışa karşı savaştılar.

Sonunda McNeil'lerin ön kapısına vardıklarında Iris'in dizleri su gibi olmuş, giysileri terden ıslanmıştı.

Bayan Attwood zili çaldı ama Attie çoktan başını sallamaya başlamıştı. "Burada değiller gibi görünüyor, anne."

"Kapıyı çalayım o zaman. Kuzeye gideceklerini sanmıyorum ..."

Iris evi inceledi. Panjurlar sürgüyle kapatılmıştı. Hiçbir ışık yanmıyordu. Kapı kilitliydi.

Bayan Attwood gerçeği anlayınca yüzünü buruşturarak endişeyle yere yığıldı. "Başka bir yer bulabiliriz," dedi Attie kendinden emin bir şekilde.

"Peki ya

Müze mi?"

Müze geniş olduğu kadar büyüleyiciydi de. Neredeyse hiç penceresi olmayan bir bina. Saatler geçtikçe biraz dikkat dağıtıcı da olacaktı.

"İyi bir seçim," dedi Bay Attwood. Leylak miyavlayarak onayladı. "Ama acele etmeliyiz. Bu trafikte uzun bir yürüyüş olacak."

"Önce Tobias ve Forest için bir not bırakmamız gerekiyor." Attie keman kutusunu açarak bir nota kâğıdı çıkardı.

Iris atılmış bir çantada bir ruj tüpü buldu ve Attie'ye uzattı. Müzik notasının üzerine büyük kırmızı harflerle yazdı: *TOBIAS & FOREST, MÜZEDEYİZ!!!* Iris'e verdiği balmumundan bir parçayla sayfayı McNeil'lerin ön kapısına bastırmadan önce.

Oradan daha güneye, şehir merkezine yöneldiler ve kalabalığın arasından özenle ilerlediler.

Müze görüldüğünde saat on bire yaklaşıyordu - çarpışmaya sadece bir saat kalmıştı.

Iris'i şok eden bir şekilde, kapılarda bir kalabalık vardı; sanki içerideki her köşe bucak, *gazeteyi* okuyan ve güvenli bir yer bulmak için çaresizce bekleyen insanlar tarafından tutulmuştu. Attwood'ların yer bulma şansı yoktu ve Iris paniğin parmak uçlarında karıncalanmaya başladığını hissetti.

"Anne, nereye gidiyoruz?" Ainsley yürüyüşten bitkin düşmüş bir halde sordu. "Susadım."

Bayan Attwood cevap vermedi, gözleri önlerindeki imkânsızlığı tarıyordu.

"Yakınlarda başka hangi büyümlü binalar var?" Attie, Iris'e fısıldadı. "Düşünmeye çalışıyorum ama zihnim karmakarışık..."

Iris parmak uçlarında doğrulup etraflarındaki yüksek yapıları inceledi. Kınlı kılıcı ağırdı ve ağrıyan omuzlarını sıvazladı. Tobias'la birlikte yaptıkları listeyi ve unuttukları tek yeri düşündü.

"Peki ya Gould's?"

"Kafe mi?" Bay Attwood kulak misafiri olarak söyledi.

"Çayın hiç soğumadığı ve çöreklerin her zaman sıcak olduğu bir yer. Buradan çok uzakta değil." Attie kardeşini sırtında kaydırdı. "Bence en azından uğrayıp dolu olup olmadığını görmeliyiz."

Kalabalığın arasından ilerlediler. Iris, kafenin içinde bolca yer olduğunu görünce gerginliğin kemiklerinden çözüldüğünü hissetti. Birkaç Garsonlar sanki bombalar gelmiyormuş gibi müşterilere çay ve kek servisi bile yapıyordu.

"İşte, aşklarım. Uzak duvardaki kabine oturalım," dedi Mrs. Attwood, rahatlaması neredeyse elle tutulur bir şeydi.

Kardeşler, Lilac'ı da yanlarına alarak pencerelerden mümkün olduğunca uzaktaki büyük kabine geçtiler ve Bay Attwood bir şeyler almak için tezgâha giderken

Attie, bir sürahi limonata ve birkaç sandviçle Iris'i kenara çekti. "Ben müzeye geri döneceğim," dedi. "Tobias ve Iris'e Onlar geldiğinde biz ormandayız."

Iris çatlamış dudaklarını yaladı, terinden gelen tuzun tadını aldı. O yapamadı

Kalbindeki, göğsü çökmüş gibi olan batma hissini görmezden geldi. Bir noktadan diğerine ulaşmaları o kadar uzun sürmüştü ki, Tobias ve Forest'ın onlara yetişip yetişemeyeceğini bilmiyordu.

"Tamam," dedi, içindeki korkuyu görmezden gelerek. "Burada kullanabileceğimiz bir kapı olup olmadığını öğreneceğim."

Attie başıyla onayladı. "Güzel. Saat 10'a kadar dönerim." "Dikkatli ol," dedi Iris.

Attie'nin öğlen yaklaştıkça kalabalığın azaldığı sokağa geri dönmesini izledi. Iris tedirgin bir şekilde kafenin etrafında yürüdü, gözleri eşliğini değiştirebilecek bir kapı arıyordu. Bir zamanlar yağmurlu bir sabah Sarah'yla buluştuğu masanın yanından geçti, sonra da kısa bir süre önce Roman'la oturup çay ve sandviç paylaştığı masanın. Geçerken sandalyenin arkasını izledi, gözlerinde yaşlar vardı.

Zinde kal, güçlü kal, dedi kendi kendine. *Biraz daha odaklan. Bu yakında bitecek.*

Roman, Dacre'in kapılarının ocaklara yakın olmayı tercih ettiğinden bahsetmişti.

Ancak kafede şömine yoktu ve Iris başka bir binada başka bir kapı araması gerektiğini düşünmeye başlamıştı ki bir garson ona yaklaştı.

"Çok güzel bir kılıcınız var. Bir fincan çay ister misiniz?" diye sordu, bir fincan tabağı içinde zarif bir fincan uzatarak. "Tanrıçanın ikramı."

Iris irkildi. "*Enva* burada mıydı?"

"Hayır," dedi gülümseyerek. "Bu sadece bizim *Dacre*'ye geldiği *cehenneme* geri dönebileceğini söyleme şeklimiz."

"Ah." Iris titrek bir kahkaha attı. "Buna içerim. Teşekkür ederim."

Çayı yudumladı, midesini nasıl rahatlattığına şaşırdı ve kafede dolaşmaya devam etti. Belki de çaydan değil, cesareten, beklenmedik yoldaşıktan kaynaklanıyordu. Toplanan insanlara baktı, bazıları değerli eşyalarıyla dolu valizleri ve çantalarıyla, diğerleri ise kafenin dağıttığı ücretsiz çay ve kekten başka bir şeyle gelmemişti. Aralarında ileri yaşlarda olanlar da vardı, oldukça genç görünenler de. Bazıları takım elbise ve topuklu ayakkabı giymiş, diğerleri üniforma ya da

Yağ lekeli tulumlar. Bir kadın omuzlarına sardığı şalıyla oturuyor, ince ellerinde bir şiir kitabı tutuyordu.

Yine de hepsi *kalma* kararlarıyla birbirlerine bağlıydı.

Iris, kafe sahibinin ve garsonlardan bazılarının dışarıdaki pencerelerin üzerine çivi çakmak için büyük tahta paneller taşımaya başlamasını izledi. Bay Attwood ve Attie'nin kardeşleri yardıma koştular ve güneş ışığı engellendikçe içerideki ışık yavaş yavaş azaldı.

Iris kafenin etrafında dolanmaya devam etti, eğri bögürü koridorunda ilerledi, koridorun sonunda mutfak ışıltı ışıltı, ışığı ve taze yaban mersinli çöreklerin kokusuyla onu çağırıyordu. Mutfağın önünden geçti.

Roman'ın ve Dacre'ın mektuplarını okuduğu tuvaletin aynısıydı ve cebindeki anahtar ısınmıştı.

Kapıya bakarak durakladı.

İşte buydu o zaman. Değişecek bir eşik.

Çayın geri kalanını da içti ve Attie'nin ailesiyle birlikte, daha iyi ışık sağlaması için masanın üzerine bir fener yerleştirilmiş olan kulübede yeniden bir araya geldi.

Ama dakikalar akıp gitmeye devam ediyordu. Çok geçmeden duvardaki saat on bir kırk beşi gösterdi ve Attie henüz dönmemişti. Kafedeki hava endişeli ve kasvetli bir hal almaya başlamıştı ve Iris yerinde duramıyordu.

Ön kapıya doğru yürüdü ve Oath'ın sokağına baktı. Artık boştu.

Öğle güneşinin tüm şiddeti altında bile ürkütücü, terk edilmiş görünüyordu.

Öğlene beş kala, Iris'in korkusu kalbini tamamen ele geçirmişti. Ellerin nasıl titrediğini gizlemek için kollarını kavuşturdu.

"Peşinden gideceğim," dedi Bay Attwood.

Iris döndüğünde onun da arkasında durduğunu ve kapının ötesine bakarak Attie'nin dönüşünü beklediğini gördü. Eğer şimdi giderse, öğleden önce kafeye geri dönemeyecekti.

"Onun yerine ben gideyim Bay Attwood," diye teklif etti Iris.

"Planladığımız-" "*Bekle*, işte oradalar!"

Iris dönüp arkasına baktı. Kapıyı açtı, günün sıcaklığı üzerine çökerken yukarıdaki zil çalıyordu. Tobias ve ailesi, Attie kafeye doğru ilerlerken onun arkasından koşuşturuyordu.

Forest ve Sarah'dan hiçbir iz yoktu.

Iris bu gerçeği sanki pürüzlü bir buz parçasıymış gibi yuttu. Boğazından aşağı sıyrıldı. Geri dönülmez bir şekilde üşüdüğünü hissetti.

Attie babasının hatırı için, "Döndük," diye duyurdu. Sonra Iris'e döndü ve fısıldadı, "Özür dilerim. Kalabildiğimiz kadar kaldık ama Forest ve Prindle gelmedi."

"Eminim başka bir yere sığınmışlardır," dedi Iris. Saate bir kez daha baktı. İki dakika daha.

Attie, Tobias ve babasını özel bir köşeye çekti. Iris onlara haberi vereceğini biliyordu ve Bexley'leri kabine geri götürdü. Tobias'ın ailesiyle resmen tanıştı, ellerini sıktı ve gülümsedi.

"Senin hakkında çok şey duyduk, Iris," dedi Bayan Bexley içtenlikle. "Sonunda seninle tanışmak güzel. Tobias zamanımızı daha hızlı geçirebilmemiz için iskambil destemi getirmemi söyledi. Bize katılmak ister misin?"

"Çok isterdim Bayan Bexley," dedi Iris gözyaşlarıyla mücadele ederek. "Önce ilgilenmem gereken bir şey var, ama belki ondan sonra?"

"Tabii ki. Size bir yer ayıracağız."

Iris başını salladı, garsonun gelmesi için kenara çekilirken ayakları kurşuni bir hal almıştı. Garson ikram edilen son çayı ve son keki getirdi. Bu, normalliğin son nefesi, bir zamanlar olduğunu bildikleri hayatın son kalıntısı gibi hissettirdi.

O zaman Iris'in aklına iz bırakacak bir şeye ihtiyacı olduğu geldi. Aşağıda. Birkaç bisküvi istedi ve ona çay veren garson fırından yeni çıkmış, hâlâ sıcak olan üç yaban mersinli çörek uzattı.

"Ne planladığınızdan emin değilim," dedi tekrar kılıcının kabzasına bakarak, "ama umarım başarılı olursunuz."

Iris'in ona cevap verme şansı olmadı; Attie, sol elinde kemanı ve yayı, konuşmaların uğultusu arasında ona seslendi. Iris yürüdü arkadaşısıyla buluşmak için kafenin karşısına geçti.

Tobias kederli görünüyordu. Dudakları büzülmüş, gözleri kısılmıştı. Ama Attie'nin arkasında durmuş, parmaklarını onunkilere dolamıştı. Bay Attwood da şaşkın görünüyordu ama kamuya açık bir alanda enstrümanını tutan kızına bakarken gözlerinde bir gurur parıltısı da vardı.

"Onlara her şeyi anlattım," dedi Attie. "Kapının yerini tespit ettin mi?" "Evet. Şurada."

Iris masaların etrafından dolandı. Attie'nin kemanı Iris'in kılıcından daha çok bakış ve fısıltı çekti ve koridorun kapağına ulaştıklarında minnettar oldu.

Anahtar cebinde yeniden ısınmaya başladı. Iris onu loş ışığa çıkardı ve avucunun üzerinde düz bir şekilde bıraktı. Bir an için kimse konuşmadı ya da hareket etmedi. Onlar

Uzaklardan gelen bir gümbürtü duvarları sarsana kadar sadece alemin altındaki anahtara baktı.

İlk bomba ve çok da uzakta hissettirmedi.

"Dacre'ın taktiklerinden biri bombalamak ve yıkmak, sonra da Iris, Bay Attwood'a bakarak, "Bu kapıyı açacağım ki geçebilelim, sonra da arkamdan kilitleyeceğim," dedi. "Geçebilmemiz için bu kapının kilidini açacağım ve sonra arkamdan kilitleyeceğim. Yani bu eşik aktif kalmayacak ama yine de akılda tutulması gereken bir şey."

Başarısız olursak aklımızda tutmamız gereken bir şey, diye bitirdi Iris içinden. Ama bu olasılığı yüksek sesle dile getirmek istemedi.

"Ne kadarlığına gidiyorsun?" Tobias sordu.

Iris ve Attie belirsiz bir bakış attılar. Bunu bilmelerine imkân yoktu.

"Emin değiliz," diye yanıtladı Attie. "Ama çok uzun sürmeyeceğini umuyoruz."

Bir bomba daha duvarları salladı. Birkaç garson koşarak mutfağa girip gözden kayboldu. Elektrikler titredi.

"Hazır mısın, Iris?" Attie kendinden emin görünse de, Iris onun hâlâ Tobias'ın elini nasıl tuttuğunu gördü, sanki onu terk etmek yapmak istediği son şeymiş gibi.

Iris başıyla onayladı ve kapıya yöneldi. Anahtarı kapı tokmağına doğru tuttu ve bir anahtar deliğı gördüğünde şaşırdı. Anahtarı içine soktu ve çevirdi, kapı pat diye açıldı.

Önce kokladı, yeraltı âleminin kokusunu. Nemli taş ve soğuk küflü hava. Dikkatle kapıyı açtı ve geçitten aşağıya baktı. Soluk kayaya oyulmuş dik bir merdiven boşluğuydu ve kalın, örümcek ağlarıyla kaplı bir karanlığa iniyordu.

"Tobias?" Bay Attwood söyledi. "Kulübedeki feneri bize getirir misin?"

Tobias, parmakları Attie'ninkilerden kayarak çabucak yerine getirdi. Birkaç saniye içinde elinde fenerle geri döndü ve onu Iris'e uzattı.

"Teşekkür ederim," dedi sesindeki tizliğı gizleyemeyerek. Ama o ışık için minnettardı ve ilk adımını attı, sonra bir tane daha.

Iris, Attie'nin arkasında olmadığını fark edince durakladı.

"Sana öğrettiğim her şeyi hatırlıyor musun, Thea?" Bay Attwood söylüyordu.

"Nasıl unutabilirim ki baba?" Attie neşeyle karşılık verdi, ama sesi Ağlamak üzereymiş gibi. "Bir gün senfonide alacağımı düşünürdüm."

"Evet, ve o rüyaya adadığın, gizlice oynadığın onca saat."
Babası durakladı ve parmak uçlarıyla onun yanağını okşadı. "Şimdi her şeyi görüyorum

O anlar seni buna hazırladı. Seninle gurur duyuyorum, tatlım. Dikkatli ol."

Onun alnından öptü. Attie gözyaşlarını hızla geri kırıptı.

Tobias onu kucaklamak için bir adım öne çıktı. Kız ayak parmaklarının ucunda yükselerek Tobias'ın kulağına bir şeyler fısıldadı ve Tobias parmaklarını kızın sırtında gezdirerek onu dinledi. Söyledikleri her neyse, onu bıraktı ama Attie aşağıya ilk adımını atarken gözleri gölgelerin arasından yanarak onu takip etti.

"Bana dön, Thea Attwood," dedi.

Attie dönüp ona baktı. "Bilmiyorsan söyleyeyim, benim de dokuz canım var, Tobias Bexley."

Tobias'ın yüzünde küçük bir gülümseme belirdi ama Attie küflü yeraltı dünyasına doğru bir adım daha atınca bu gülümseme kayboldu. Tobias sanki onu karanlığa kadar takip etmek istiyormuş gibi irkildi.

Iris kapının koluna uzanırken zorlukla nefes alabiliyordu. "Onu sağ salim geri getireceğim," diye söz verdi.

Bay Attwood elini Tobias'ın omzuna koyarak, "İkinizi de burada bekliyor olacağız," dedi.

Kapıyı kapatmak, ışığın hareketle birlikte solmasını izlemek Iris'in içindeki her şeyi aldı. Ama yaptı, bir âlemi diğerine kapattı. Anahtarı deliğe soktu ve kapıyı kendisinin ve Attie'nin arkasından kilitledi.

The Weight of Fifty Wings

Tobias tuvaletin kapısına baktı, Iris içeriden kilidi çevirirken kalbi küt küt atıyordu. Elinde olmadan kapı koluna uzanmadan önce iki derin nefes aldı.

Kapıyı açtığında sadece tuvalet olduğunu gördü. Siyah-beyaz fayanslı zemin, bir komodin, benekli aynalı bir lavabo, çiçekli duvar kâğıdı.

Attie ve Iris gitmişti. Sanki hiç olmamışlar gibi ortadan kaybolmuşlardı. "Hadi masaya dönelim," dedi Bay Attwood.

Tobias saatlerce orada durup kapıya bakarak geri dönmelerini bekleyebileceği gerçeğine rağmen başını salladı. Ne kadar sürerse sürsün, duvarlar yıkılsa bile bekleyecekti.

Ama Attie'nin gitmeden hemen önce kulağına fısıldadığı sözleri unutamıyordu.

Lütfen ben yokken aileme göz kulak ol.

Babasıyla birlikte, anne ve babasının Bayan Attwood'la konuşmakta olduğu kabine doğru yürüdü. Attie'nin kardeşleri birbirlerine sokulmuşlardı. Bir bomba daha düşüp havayı gök gürültüsü gibi yararken limonata ve kekin tatlılığı çoktan unutulmuştu.

Tobias bankta ikizlerden Garrett'in yanına oturdu. Çocuğun gözleri korkudan kocaman olmuş, omuzları kamburlaşmıştı. Bir bomba daha düştü, bu sefer daha yakından. Bulaşıklar tıkırdadı; duvarlardaki resimler titredi. Mutfakta sanki bir yığın tabak devrilmiş ve paramparça olmuş gibiydi.

Tobias, evinden yanında getirdiği küçük deri çantaya uzandı. Annesi onun kupalarını, kurdelelerini alacağını düşünmüştü. Yarış pistindeki başarısını simgeleyen tüm nesneleri. Ama o eski araba koleksiyonuna uzanmıştı. Çocukluğundan kalma tahta oyuncaklarına.

Bir tanesini masaya koydu ve Henry'ye doğru itti. Sonra bir tane de Ainsley'e.

Hilary. Laven. Ve son olarak, Garrett'ın yanına.

"Sizin yaşıңызdayken hep bunlarla yarıştım," dedi onlara.

Bir bomba daha düştü. Yer sarsıldı ve Ainsley haykırdı ama tahta arabayı göğsüne bastırdı.

"Hanginiz beni yenebileceğini düşünüyor?" Tobias sordu.

"Ben yenebilirim!" Garrett cevap vermekte gecikmedi.

"Hayır, ben!" Laven ısrar etti.

Kardeşler kimin kazanabileceğini düşündükleri hakkında konuşmaya ve kendilerine tahsis edilen arabaların farklı detaylarına hayranlıkla bakmaya başladıklarında, Tobias başını kaldırdı ve annesinin bakışlarıyla karşılaştı. Yüzünde bir gülümseme, gözlerinde ise gözyaşı parıltısı vardı. Onu hiç böyle bir ifade takınırken görmemişti ve bu duygu onu yakalamadan önce dikkatini dağıtmak zorunda kaldı.

"Pekâlâ," dedi son arabayı masanın üzerine koyarken. "Hadi yarışalım."

Helena, *Inkridden Tribune*'deki masasında oturmuş, günün dokuzuncu sigarasını içiyordu. Ayaklarını daktilosunun yanına uzatmış, dirseğinin yanındaki bardakta viskisini yudumluyor ve bombalar düşmeye başladığında tavandaki kiremitlere bakıyordu.

Ofiste yalnızdı ama böyle olmasını istiyordu. Havayı içine çekti, *Tribün*'ün kokusunu. Dumanı soludu.

Bombalar yeryüzünü sarstı ve öğleden sonrayı ikiye böldü, birbiri ardına. Tavanda çatlaklar oluştu. Dereler halinde toz yağdı. Borular inledi ve sonunda elektrikler kesildi.

Helena ayaklarını yere indirdi. Bir yudum viski içti ve masasının üzerindeki kâğıda uzanarak onu daktiloya yerleştirdi.

O kadar karanlıktı ki neredeyse göremiyordu, ama yine de arkasındaki duvardaki küçük pencereden içeri bir güneş ışığı süzülüyordu. Masasının üzerine yayılan ışık, kâğıtları kızgın bir bıçak gibi kesiyordu.

Çok uzun zamandır kendisi için yazmamıştı.

Ve Oath etrafında parçalanırken, yapabileceği tek şeyi yaptı.

Bir sigara daha yaktı ve yazmaya başladı.

Marisol tepede Keegan'ın yanında durmuş, uzaktaki Oath'a bakıyordu.

Orduyu bir vadiye sığınmak üzere kilometrelerce geriye yürütmüşlerdi ve batıdan bir rüzgâr esiyordu. Güneş en tepedeydi ve Marisol gözlerini siper ederek bulutların arasından süzülen ve gökdelenlerin arasından süzülen eithralleri izledi, bombaları bırakırken kanatları ışıktaki parlıyordu.

Marisol yirmi beş eithral saymıştı. Tek seferde gördüğü en fazla sayı buydu.

Kısa süre içinde yükselen duman ve toz, Oath'ın güney yarısı çökmeye başladığında görmeyi zorlaştırdı.

"Keegan," dedi Marisol, bir hıçkırık sesini bölerek. Eliyle ağzını kapattı ama isim yine parmaklarının arasından kayıp gitti. "*Keegan*."

Söyleyebildiği tek kelime buydu. Karısının adı, çünkü içinde Marisol'un sevdiği ve hayalini kurduğu her şey vardı. Güç ve rahatlık, güvenlik ve vahşilikti. Geçmiş, bugün ve gelecek.

Keegan onu kendine çekti. Marisol yüzünü Keegan'ın kalbinin attığı göğsüne bastırdı. Üniformasına tutturulmuş yıldızların yanağını ısırıldığını hissetti ama Marisol gözlerini kapatırken acıyı memnuniyetle karşıladı.

Marisol aylar önce, savaş bittikten sonra hayatın normale döndüğünü hayal etmişti. Savaştan *önce* hayat nasıldı. Düşünmüştü ki Sanki bu fırtınadan hiç etkilenmemişler gibi, günler sonunda böyle bir döneme geri dönebilirdi. Ama yerin titrediğini hissettiğinde, Keegan'ın kolunun onu sardığını gördüğünde ne kadar saf olduğunu anladı.

Bazı yaralar zamanla geçebilir ama diğerleri asla geçmez.

Marisol Bluff'taki o günü asla unutmayacaktı. Onu nasıl değiştirdiğini. Ruhunda bir iz bıraktı.

Ve Oath'ın düştüğü günü asla unutmayacaktı.

Forest, sokakta park etmiş bir otomobilin arkasına çömelmiş olan Sarah'nın elini tuttu. Onu *gazetede* bulmuştu ve tahmin ettiği gibi diğerleriyle buluşmadan önce babası için eve dönmek istemişti.

Ama Forest sokakların dolup taşmasını, kaos içinde olmasını beklemiyordu. Tramvaylar kapatılmıştı ve Sarah Broad Caddesi'nden epey uzakta, şehrin en güneyinde yaşıyordu.

Bombalar onun mahallesine ulaşmadan başlamıştı.

"Neredeyse vardık," diye fısıldadı Sarah ama titrediğini hissedebiliyordu. "Sadece birkaç blok daha."

Forest yutkundu. Adrenalini kanında ateş gibiydi ama mide bulantısı ve yorgunluğun kemiklerine yerleştiğini de hissedebiliyordu. O sabah ilaçlarını almamıştı ve bir tarafı ağrıyordu.

Onları bir sığınağa götürmesi gerekiyordu ama şehrin bu kısmına aşina değildi. Taşıdığı *gazeteyi* de üç kızı olan histerik bir babaya vermişti.

Forest arabanın kaputunun üzerinden bakmaya cesaret etti.

"Yapmamız gereken-" Bir sonraki sokakta bir bomba patladı.

Tuğlalar ve kiremitler havaya fırladı. Parçalanmış tahta ve cam parçaları

mobilyalar yola döküldü. Sarah korktu ve çığlık attı ama Forest gözlerini hiç kapatmadı. Sarah'nın elini hiç bırakmadı ve dumanların arasından kapısı açık bir eve giden yolu gördü.

Sıradan ya da büyümlü olması umurunda değildi. Korunmaya ihtiyaçları vardı.

Forest Sarah'yı kaldırdı ve onu olabildiğince yanında tutarak koşmaya başladı.

Koşarken kırık kaldırım taşları ve molozların üzerine dökülen gölgesine baktı. Gölgesinin iki uzun kanat gibi büyümesini izledi, ta ki gölgesi kendi gölgesi olmaktan çıkıp başka bir şeyin gölgesi olana kadar, sanki ay güneşi tutmuş gibi güneşi engelledi.

Soğuk bir ürperti omurgasını sarstı. Adımlarını hızlandırdı, tekrar yukarı baktı, gözleri açık kapıdaydı.

"Forest," diye nefes nefese kaldı Sarah. "Forest, babam!" "Neredeyse vardık. Koşmaya devam et, Sarah."

Kapıdan üç adım uzaklaşmışlardı ki, sanki bir yıldız düşmüş gibi ürkütücü parlak bir ışık oldu. Kulaklarında bir basınç, göğsünde hissettiği bir patlama.

O zaman bile Forest onun elini bırakmadı.

A Lullaby for Doomed Lovers

Roman bir süredir bir heykel gibi sessiz oturuyordu, eithrallerin kanatları tepesinde havayı döverken gözleri kapalıydı, o sırada uzaktan gelen bir flüt sesi duydu.

Bu onu ürküttü. Kollarının sarsılmasına engel olamadı, zincirler tepki olarak şingırdadı.

Eithrallerden biri hareketi fark etti.

Aşağı doğru savruldu ve bir çığlık atarak tam önüne indi, pençeli ayaklarının altındaki zemin titriyordu. Roman'ın iki yanındaki sülfür havuzları yükselmeye başladı, kabarcıklar çıkarıp onu yakmakla tehdit ediyordu.

Korkudan nefes alamıyordu ama yine de eithral'e baktı. Yaratık ağzını açtı, kanlı dişleri ve çürümüş nefesi ortaya çıktı ve Roman'ın kalbinin durmasına neden olan bir çığlık daha attı. İrkildi, ellerini çırpıttı ellerini kulaklarına kapattı.

Eithral ona doğru hamle yapıyordu, *vücudunu* ikiye ayırmaya hazır ve Roman'ın tek düşünebildiği *buna hazır olmadığımdı*. Ama darbe hiç gelmedi. Daha fazla nota havayı kapladı, güneşte yağmur gibi parıldadı. Bir büyü yapılmıştı. Flüt tarafından verilen bir emir.

Yaratık aniden durdu ve direnmek için başını yukarı kaldırdı. Roman geriye doğru düştü, titreyerek taşın üzerine yayıldı. Eithral'ın sinirli kanatlarını açıp uçuşmasını izledi, flütün sesini takip ederek daha fazla nota verdi.

Roman bir süre öylece yattı, kemikleri erimiş gibi hissediyordu. Sürüklenen buhara baktı ve notaların yeraltı âleminde çınlamaya devam etmesini dinledi. Sonunda bir iniltiyle öne doğru oturdu ve uzakta tuhaf bir şey gördü. Gölgeleeri yaran bir güneş ışığı sütunu.

Bunun buhar deliğı olduğunu fark etti. Havalandırma açılmıştı ve etralar dışarı fırlıyordu.

Bombalama başlamıştı ve Roman'ın içini kavurucu bir öfke dalgası kapladı.

Boğuk ve çaresiz bir çığlık atarak zincirlerini çekiştirdi. Prangalar bileklerinde daha derin yaralar açana ve tekrar kanayana kadar çekti. Gücü azalana ve ciğerleri daralıp sıkışana, kalbi ıstıraptan kırılana kadar çığlık attı.

Roman dizlerinin üzerine çökerek iskeletlerin arasında diz çöktü.

O ışık sütununa baktı. Güneşi son kez gördüğünü anladığında, tenini saran kırağı gibi bir ürperti yayıldı içine.

Yer altı dünyası bir mezar kadar sessizdi.

Iris, Enva'nın rüyasında ona söylediğı sözleri hatırlayarak merdivenlerden aşağıya doğru ilerledi. *Zemine dikkat et. Eğimlerine. Birçok geçitte sana rehberlik edecek ve seni diyarın derinliklerine götürecektir.* Ayrıca Roman'ın ona bu yerin en alt katında eithrallerin yaşadığını ve bir flütle komuta edilebildiğini söylediğini de hatırladı.

Val'in flütü hâlâ cebindeydi; anahtar, balmumu topu ve şimdi de üç yaban mersinli çörek. Aşağıda bir ölüm görevinde taşınacak tüm önemli eşyalar.

Merdivenler sonunda bir koridora bağlandığında, Iris sağdan gitmeyi tercih etti, çünkü zemin aşağıya doğru eğimliydi. Attie'yle birlikte her dönüşlerinde yere bir çörek kırıntısı bıraktı, böylece geri dönüş yolunu bulabileceklerdi. Ama aynı zamanda malakit kümelerine de dikkat etti, o kadar güzellerdi ki hayranlıkla bakmak için durakladı.

"Sence bu kristaller ne için?" Attie yüksek sesle, yeşil fasetalarını izleyerek düşündü.

"Acaba bunlar bir harita ya da yol işareti mi?" dedi Iris. "İnsanların nerede olduklarını bilmeleri için bir yol mu?" Roman, Oath'ın altındaki yürüyüşünde ametist kümeleri gördüğünü anlatmıştı.

"Ne hoř bir dűřünce." Attie parmaklarındaki tozu sildi. "Ama neden geřitlerin içine doęru bűyűműřler?"

"Belki de Dacre uyuduęunda, vahři řeyler onu ele geçirmiřtir?" Dűřűnceleri birbirine karıřan kızlar yollarına devam etti.

"Sence burada fare var mıdır?" Iris bir kırıntı daha bırakırken Attie sordu.

"Umarım yemezler." Eęer fareler gelip de onun ۆreklerini yerse, kafenin kapısına giden yolu asla bulamazlardı. Ama şimdiye kadar sadece kalın ipek perdelerin ve fener ışığında yakut gibi parlayan gۆzleri olan ۆrűmceklerin yanından geçmişlerdi.

Kısa sűre sonra bir kavřaęa geldiler ve Iris duvarlardaki demir apliklerde yanan ateř ıřıęını gۆrűnce řařırdı. Fenerini bir malakit kűmesinin arkasına sakladı ve gidebilecekleri farklı rotaları inceledi.

Iris ۆne doğru adım atmaya başladığında Attie, "Bekle," dedi. "Bunu duyuyor musun?" Iris dondu kaldı, kulaklarını zorladı. İki nefes sonra Attie'nin ne yaptığını duydu.

Ses, tařın űzerinde yűrűyen botların yaklařması gibi geliyordu.

"abuk ol," dedi Iris, geldikleri yoldan geri dۆnerek. "Saklanın."

Kızlar bir kaya ve mineral çıkıntısının arkasına saklandılar. Ayak sesleri yaklaştığıa Iris nefesini tuttu. Saklandıkları yerin etrafına bakmaya cesaret etti.

Dacre'ın askerlerinin kavřaktan geçtięini gۆrdű. Tűfekleri omuzlarında, çantaları sırtlarındaydı.

Iris'in řűphelendięi gibi oldu. Dacre gűney tarafını yerle bir edene kadar bekleyecek, sonra da eithralleri geri aęıracaktı. Askerleri daha sonra hayatta kalanları toplamak için belirli kapılardan çıkacaktı.

Avalon Bluff'un daha bűyűk bir ۆlekte tekrarıydı.

Bu da Iris ve Attie'nin zamanının tűkenmekte olduęu anlamına geliyordu; bۆyle bir kesintiye gۆze alamazlardı. Iris tam geri dۆnűp geçecek bařka bir kapı bulmak için yukarı çıkmaları gerekebileceęini dűřűnűrken, askerlerin sırasının sonu g�rűndű.

Kızlar ayağa kalkıp aceleyle kavşağa gitmeden ۆnce birkaç vuruş beklediler. Iris diğerlerinden daha karanlık olmasına rağmen yine daha dik açılı geçidi seti.

Bir kapıya vardıklarında nefesini duyabiliyor, kalbinin kulaklarında çarptığını hissedebiliyordu. Enva'nın ona gۆsterdięine benziyordu, lentosuna rűnler oyulmuřtu. Rűyadaki gibi kilitliydi.

"Bu kadar mı?" Attie fısıldadı.

"Evet," diye yanıtladı Iris, kesin olarak bilmesine de. Ama anahtarı çıkardı ve yerine oturup kapının kilidini açmasını izledi.

Bu kez yürüdükleri geçit sarmaşıklar ve dikenlerle kaplıydı. Iris, çalıların saçlarına takıldığını ve yüzünde pençeler gibi sürüklendiğini hissederek yolunu açmak zorunda kaldı. Uzaktaki ışığı görmeseydi cesareti kırılmış bir şekilde durabilirdi. Sarı, puslu bir fener. keskin sülfür kokusu.

"Neredeyse vardık," diye nefes nefese Attie'ye seslendi, umut kanını ısıtıyordu.

Dikenlerle dolu yirmi bir adım sonra kızlar yeraltı âleminin kaynayan kalbine vardılar. Iris buharın içine baktı ve buranın ne kadar geniş bir yer olduğuna hayret etti. Sarmaşıkların tehlikeli zemin boyunca uzandığını fark etti ama kısa süre sonra sanki sadece bu geçidin nerede olduğunu işaretlemek için oradaymışlar gibi soldular.

Dönüp arkasına baktığında lentonun dikenlerle kaplı olduğunu gördü ve lento boyunca neredeyse gizlenmiş bir şekilde büyüyen malakiti fark etti.

Geri döndüğümüzde dikenler ve malakitle işaretlenmiş kapıyı bulmalıyız, dedi kendi kendine ilerlemeden önce.

Iris ve Attie iskeletlerin ve demir zincirlerin üzerinden geçerek havuzların etrafında yürüdüler. Bu manzara Iris'in ürpermesine neden oldu ama yine de çörek parçalarını parçalayıp iz bırakmaya devam etti, teni terden parlıyordu.

Çok geçmeden, bir flütün melodik notaları havada asılı kaldı. Bir saniye önce uzak, bir saniye sonra dokunulacak kadar yakın geliyorlardı. Iris onları takip etmeye çalıştı ama uzakta bir ışık sütunu görene kadar bu imkânsızdı. İşaretlerinin bu olması gerektiğini fark etti ve son çörek kırıntılarını da kullanarak onları oraya doğru yönlendirmeye başladı. Dacre orada olacaktı, flüt çalarak eithrallere yukarıda uçarken komuta edecekti.

Iris, notaların ve güneş ışınlarının peşinden bir saat boyunca yürümüş gibi hissetti, ancak büyük olasılıkla sadece on dakikaydı.

Uzaktan biri çığlık atıyordu. Kadın donakaldı, Attie arkasından yaklaşarak durdu.

"Sence bu gerçek mi?" Iris sordu, sesi kalındı. "Yoksa sadece bir illüzyon mu?"

"Bilmiyorum," dedi Attie.

Araştırmak ve yardım etmek için zamanları yoktu. Iris midesindeki suçluluk duygusunu görmezden gelerek ilerledi. Ağzındaki ekşi tadı. Çığlıklar nihayet sustuğunda kalbi yerinden fırlayacak gibiydi.

Işığa, yukarıdaki dünyanın aşağıdaki âleme dokunduğu yere yaklaştılar. Sonunda Dacre'ı gördü, güneşin altında durmuş

Flütün notaları, yüzü ve saçları sanki eski bir efsaneden fırlamış gibi yaldızlıydı. Çok güzeldi, büyüleyiciydi. Bu manzara Iris'i hem öfkeliendiriyor hem de üzüyordu; böyle bir tanrısallığı görmek ve bunun acımasız bir hırstan başka bir şey olmadığını bilmek.

"Hazır mısın, Attie?" Iris parmaklarını kılıcın kabzasına dolayarak fısıldadı.

"Evet," diye yanıtladı Attie. "Balmumunu unutma!"

Iris yeraltı âleminin mucizeleri ve dehşeti arasında bunu unutmuştu. Elini cebine attı ve balmumu topunu buldu, çabucak böldü ve her iki kulağına da biraz doldurdu.

Suyun altında batmak gibiydi.

Artık havuzların tıslamasını, Dacre'ın flütünün çınlayan büyüünü duyamıyordu. Artık Attie'nin sesini, ayak seslerini ya da arkadaşının kemanın tellerinden çıkardığı ilk notayı duyamıyordu. Iris sadece kendi nefesini ve kulaklarında sabit bir ritimle çarpan kalbini duyabiliyordu.

Kılıcı kınından çıkardı. Parıldıyordu, sanki çelik gülüyordu, kendini yeraltı âlemini yansıtırken bulunduğu için eğleniyordu.

Iris avucunu ısırmasına izin verdi. Kanı parlak kırmızı bir söz gibi aktı ve kabzayı tekrar eline aldı.

Attie'nin onu dürttüğünü hissetti.

Iris arkasına baktığında Attie'nin gözlerinin dehşetle açıldığını ve geri çekilirken parmaklarının tellerin üzerinde yavaşladığını gördü.

"*Iris!*" Attie'nin ağzı onun adını şekillendirdi.

Iris tam zamanında dönerek Dacre'ın üzerlerine doğru geldiğini gördü; gözleri kor gibi parlıyor, sarı saçları ıslık ıslık parlıyordu. Onlara vurmak için elini uzattı; kızlar dağıldı, Iris sola, Attie sağa gitti.

Iris havuzlara aldırmandan dolambaçlı taş patika boyunca birkaç adım koştu. Ama dönüp Dacre'ın gölgesinin buharda kayboluşunu izledi. Attie'yi kovalıyordu, bu da Attie'nin ondan kaçmak için oynamayı bırakması gerektiği anlamına geliyordu.

Iris arkasından sinsice yaklaşarak onu takip etti. Dacre öne doğru eğilmiş, kemanını boynundan kavrayan Attie'ye doğru hamle yapmaya hazırlanıyordu; Attie kaçarken ve eğilirken çalamıyordu.

Iris homurdanarak kılıcın ucunu geniş bir yay çizerek savurdu.

Kesiminin kısa geleceğini biliyordu. Sadece Dacre'ın uzun saçlarını sıyırdı. Saç telleri anında koptu ve binlerce altın iplik halinde aşağıya doğru sürüklendi.

Sanki kopan her telin acısını hissediyormuş gibi durakladı. Yavaşça döndü ve Iris'e öyle bir kinle baktı ki Iris'in kalbi tekledi.

Kadın geri adım attı. O öne doğru süründü.

Gülümsedi, dişlerinin parıltısını ortaya çıkardı ve sanki ölümünün tadının nasıl olacağını hayal ediyormuş gibi onları yaladı. Sonra flütü dudaklarına götürdü ve üfledi.

Iris, Attie'nin tekrar oynayıp oynamadığını bilmiyordu. Sihir onu yakalamadan önce arkadaşının daha ne kadar çalması gerektiğini bilmiyordu ama Dacre'ın yavaşlamadığı gerçeği onu sarsmıştı. Kemanın onun üzerinde hiçbir etkisi yokmuş gibi görünüyordu ve Iris, Enva'nın onu kandırduğuna inanmaya başlamıştı.

Siz kâhinlerin tek yaptığı yalan söylemek, diye haykırdı Iris'in zihni, Dacre'ın ona yaklaştığını hissederek kemik ve zincirlerle aydınlatılmış bir patikadan diğerine koşarken. *Sadece kendinizi önemsiyorsunuz.*

Dacre buharın içinden çıkana kadar onun peşinde olduğunu düşündü.

Dacre yüzüne sert bir darbe indirdiğinde durdu ve irkildi. Dönüp yere çarparken arka azı dişlerinden birinin yerinden çıktığını hissetti, Sülfür havuzundan sadece bir adım ötede. Kan ve dişini öksürerek çıkardı. Kalbi çılgına dönmüştü, ritmi kulaklarında zonkluyordu.

Ama kılıcı hâlâ kanayan sağ elinde tutuyordu. Ve Dacre çizmesini bileğine geçirip sertçe bastırmakla tehdit ederken çok yavaştı. Dacre bunu yaparken Iris irkildi, Dacre'ın her tendonunu toza çevireceğini biliyordu.

Onu durduran tek şey ani bir rüzgâr fırtınasıydı. Iris nefes nefese kaldı, gözleri yanıyordu. Çenesini kaldırdığında saçları yüzüne savruldu ve Eithrallar üstlerinde daireler çizerek uçuyorlardı. Dacre onları kendisine yardım etmeleri için geri çağırmıştı ve Iris bombardımanın durduğunu fark edince ağlasın mı gülsün mü bilemiyordu ama bunun tek nedeni eithrallerin artık onu seçecek olmasıydı.

Dacre onunla işini bitirdikten sonra kemikleri temizlendi.

Canavarların görüntüsü onu tutuşturdu. Dövüştü ve çırpındı, dişlerini gıcırdatarak kurtulmaya çalıştı.

Dacre ayağını kadının bileğine daha sert bastırdı. Adamın uzun ve soğuk parmakları saçlarından boğazına doğru kayarken kadın acı içinde haykırdı.

Bunun son olduğunu anladı, Dacre boynunu kırmaya hazırlanırken donakaldı.

Iris yutkundu, kanının bakırını tattı. Terinin tuzunu.

Gözlerini kapadı ve titrek bir nefes verdi ama korkunun azalması ve zihninde parlak yıldızlardan başka bir şey bırakmaması garipti.

Ve karanlık zamanın o boşluğunda, kendini imkânsızı beklerken buldu.
Büyünün hala toplanması için.

Roman nefesini tuttu ve etrafındaki havuzların şırıltısını duyabilmek için kendini zorladı.

Büyük bir şaşkınlıkla uzaktan bir keman çalıyordu. Hüzünlü ninnisi yeraltı dünyasını rüzgârdaki mür kalpli parfüm gibi kaplamıştı. Müziğin tadına ya da kokusuna hiç dikkat etmemişti ama bu şarkı kış denizinin tuzlu suyunu, baharın ilk günündeki çilekli pastayı, yağmurdan hemen sonra yosun kaplı ağaçların kokusunu anımsatıyordu.

Buraya musallat olan çürümüş havayı kesti.

Roman nefes alarak müziği ciğerlerinin derinliklerine çekti. Şarkı sakinleştiriciydi. Odak noktasını, özlemleri tarafından desteklenene kadar içe doğru yönlendirdi.

sanki kemikleri demire dönüşmüş gibi hissetti.

Uzuvları karıncalanana kadar gücünün azaldığının farkında değildi. Zihni bir seranın penceresi gibi buğulandı ama artık çok geçti. Roman, kendisini çağıran garip rüyayı kucaklamasının daha iyi olacağını fark etmeden önce onunla savaştı.

Uzandı ve o dumanlı uykuya daldı.

Dacre'ın parmakları Iris'in boğazından kaydı, pençe gibi tırnakları derisini çizdi. Gözleri açılana kadar ellerini neyin tuttuğunu bilmiyordu.

Sekiz adım ötede duran Enva'ydı, aralarında bir kükürt deresi fokurduyordu. Ama buhar kıvrımlarının arasından Iris onu net bir şekilde gördü.

Tanrıça ıslıl ıslıldı, mavi kolsuz bir elbise giymişti. takımyıldızları dikilmişti. Omuzlarında yakuttan yapılmış broşlar parıldıyordu ve beline altın bir kemer bağlanmıştı. Kan kırmızısı çiçekler ve meyvelerden yapılmış bir taç alnını süslüyordu ve saçları uzun ve gevşekti, gece yarısı kadar karanlıktı.

Iris onu görünce öylesine afallamıştı ki, Enva'nın Dacre'a katıldığı gece de böyle görüldüğünü bildiği için sadece ürperebildi Aşağıda, ona yeminini veriyordu. Birbirleriyle evlendikleri gece, ayın parlaklığından ve bulutların örtüsünden uzakta, mineral çizgilerinin altında. Yüzyıllar sonra bu savaşın tohumlarının atıldığı gece.

Dacre Enva'ya bir adım daha yaklaştı. Adam durakladı, Enva'dan etkilenmişti; adam yaklaşmaya devam ettikçe Enva kendini tuttu, adımları aceleci bir hal aldı.

Kalbi boğazında düğümlenen Iris kendini dizlerinin üzerine doğru itti. *Hayır*, bağırarak istiyordu ama sanki kum yutmuş gibi hissediyordu. Duyabildiği tek şey kulaklarındaki nabzın uğultusuydu ve başını döndürüyordu ama Dacre'ın Enva'ya bir şeyler söylediğinden emindi. Neredeyse onunla yüz yüze gelmişti, vücudu sert bir duruş almıştı ve Iris kılıcı kavrayarak ayağa fırladı.

Enva'nın müze rüyasında kendisiyle paylaştığı sözler Iris'in içini yeniden yaktı ve onu ileriye doğru itti.

Yapmak istediği gibi beni öldürürse, tüm sihrimi kendi üzerine alır. Gücünün sonu gelmez.

"Hayır!" Iris kelimenin göğsünde gümbürdediğini hissetti. *Bu savaşı kazanmasına izin veremeyiz. Bunun için çok yol kat ettik.*

Sülfürlü derenin üzerinden atlamak üzereydi ki birinin kolundan tutup onu geri çektiğini hissetti. Döndüğünde kemanını çenesinin altına sıkıştırmış ve yayını sağ eline sıkıştırmış olan Attie'yi gördü. Attie'nin kıvrıkcık saçları rüzgârda savruluyordu ve gözleri geniş ama keskin bakıyordu.

"*Bekle,*" diye Iris'e seslendi ve kesintisiz bir hareketle oynamaya devam etti.

Iris itiraz etmek istedi ama Attie onun fark etmediği bir şeyi fark etmişti. Etrafında dönerek tekrar kâhinlere baktı.

Eithraller tepelerinde dönmeye devam ediyor, kanatları etraflarındaki soğuk, erimekte olan havayı çalkalıyordu. Dacre'ın kırpılmış saçları, Iris ve Attie'ninkiler gibi esintiye karıştı ama fırtına Enva'ya dokunmadı. Saçları düzgün ve hareketsiz, giysileri sessiz bir göletin suyu gibi duruyordu.

Dacre ona vurmak için elini kaldırdı. Tüm gerilim Iris'in kemiklerinde toplandı; Enva'ya bakarken nefes alamıyordu. Kıpırdamayan ya da konuşmayan Enva, gözlerinde karanlık bir parıltıyla Dacre'a bakıyordu.

Yumruğu ona hiç dokunmadı.

Kadının önünde dizlerinin üzerine çökerken önce bacakları tutmadı. Kemiklerini saran büyüyle savaşır gibi bir süre bocaladı ama Dacre bile sirenin uyku çağrısına karşı koyamadı. Sırt üstü yayılarak taşa çökerken elleri de yanında gevşekçe duruyordu.

Onun ardından eithraller yukarıdan teker teker düşmeye başladı.

Iris ve Attie çömeliyor birbirlerine sokuluyorlar, çürümüş hava burunlarını yakıyordu. Ama Iris gözlerini açık tutuyor ve wyvernler havuzlara ve taş patikalara çarptı. Karınları yarıldı

çarpmanın etkisiyle açıldı; pulları kükürtlü suda eridi. Kanatları parçalanırken yer sarsıldı.

Ve sonra dünya sessiz ve sakin bir yer haline geldi.

Iris kulaklarındaki balmumunu çekti ve Attie'yi de yanına alarak ayağa kalktı.

Kızlar Dacre'ın sırtüstü yatan bedenine, önünde duran Enva'ya baktılar. Tanrıça gözlerini kaldırıp Iris ve Attie'ye bakmadan önce uyuyan kocasına baktı.

Bu bir karşılama gibiydi ve kızlar ilahilere ulaşmak için kaygan taş boyunca dikkatlice yürüdüler.

"Enva," dedi Iris şaşkınlıkla. Onlara buradan nasıl ulaşmıştı? Neden Attie'nin büyüleri ninnisine kapılmamıştı? Ama sonra, Enva'nın tenindeki yarı saydamlığı fark edecek kadar yakın duran Iris'in aklına geldi. Gelinliğinin belli belirsiz parıltısı.

Iris elini uzattı. Parmakları Enva'nın kolunun içinden geçti.

Çalınan güçlerinden biri iş başındaydı. İllüzyonların ve aldatmacaların büyüleri. Buradaydı ama gerçekte değil, sanki varlığının Dacre'ın ölümünün goblenindeki kader ipliği olduğunu biliyormuş gibi.

Enva konuşamıyor gibiydi ama başını eğerek Dacre'ı işaret etti.

Iris soğukluğunu hissederek ona baktı. Uykuda daha genç ve yumuşak görünüyordu ve Iris neler olabileceğini ve şimdi dünyadan gideceğine göre hala neler olabileceğini düşündü. Bir alev gibi sönmüştü. Ruhu ve büyüleri dumana dönüştü, gökyüzüne doğru yükselirken çözüldü.

Dişlerini göstererek kılıcını adamın boynuna indirdi.

Beklediğinden hem daha kolay hem de daha zordu. Kolaydı çünkü kılıç, Dacre bir örümcek ağından başka bir şey değilmiş gibi kemiği ve siniri kesip geçiyordu. Ve zordu, çünkü kalbinde öldürmenin izini taşıyan bir morluk daha oluşmuştu.

Dacre'ın kanı akmaya başladı, taşın üzerinde altın renginde parlıyordu. Iris kendini dizlerinin üzerine çökmüş, kılıcı elinden düşerken bulduğunda havayı hastalıklı, tatlı bir koku kapladı. Ama basıncın değiştiğini hissetti ve kalbi küt küt atmaya başladı.

Iris göz ucuyla Enva'nın illüzyonunun gölgeler arasında kayboluşunu izledi.

Spilled Ichor

Roman yerin altından kaydığını hissettiğinde hâlâ rüya görüyordu. Bir demir şingirtisi, bir buhar tıslaması duydu. Bileklerinde acı veren bir zonklama. Bir adamın sesi, parazitin içinden küfrediyordu.

"Uyan!"

Bir el onu sarstı ve bu onu uyandırmayı başaramayınca yanağına bir tokat attı. Roman kıpırdandı, gözleri ağırlaşmış ve kumla dolmuştu. Renklerin görüşüne geri dönmesi, tüm bulanık kenarların net ve belirgin hale gelmesi bir an aldı.

Büyük bir şaşkınlıkla Teğmen Shane'e bakıyordu. "Ne yapıyorsun sen?" Roman sordu.

"Neye benziyor? Seni buradan çıkaracağım." Shane kollarından tutup onu yukarı sürükledi. "Ayakta durabilir misin?"

Roman ayağa kalktı ama yalpaladı. "Bana bir dakika verin."

Shane, Roman'ın ağırlığını destekledi ama sabırsızlıkla ofladı. "Zamanımız yok. Acele etmemiz gerekiyor. İşler beklemediğim şekilde geliyor ve yukarıya dönmemiz gerekiyor."

"Ne demek istiyorsun?" Roman öne doğru bir adım attı. Baş şiddetle zonklasa da her geçen an kendini daha dengeli hissediyordu. Ellerini esnetti ve zincirlerden kurtulduklarını fark etti. "Nasıl yaptın...?"

Shane iç cebinden bir anahtar çıkardı. Hâlâ Yüzbaşı Landis'in kanıyla lekelenmişti. Anahtar kaybolmuştu ya da Roman fark etmişti,

Dacre, askerlerinden hangisinin onu çalacağını görmek için masanın üzerine yem olarak koymuştu.

"Neden aldın?" Roman sordu. "Mezarlık'ın bir parçası mısınız?" "Evet.

Ve onun gücüne ihtiyaımız var," dedi Shane, onu yol boyunca acele ettirerek.

Küçük bir kafatasını tekmeleyerek yoldan çekti. "Dacre'ın kapılarından herhangi birini kilitleyebilir ya da açabiliriz. Artık yeraltı leminden kaynak toplayabiliriz."

"Peki ya diğer dört anahtar?"

"Val'in öldüğü sanılıyor. Iris'i hiç getirmedi, eğer bu konuda endişelendiyseniz. Nerede olduğunu bilmiyoruz ama sizi buraya getirdikten sonra geri dönmedi. Anahtarı da kayıp, ancak kimde olduğunu tahmin edebiliyorum."

Roman yavaş ve titrek bir nefes aldı. Ama Iris'in nerede olduğunu merak ettiğinde kemikleri sızladı.

Shane basitçe, "Dacre da öldü," dedi. Sanki bir tanrının sonunu değil de bir hava tahminini duyuruyormuş gibi. "Ama anahtarının nerede olduğunu duymadım."

Roman'ın ayağı takıldı. "*ld m?*"

"Senin kız Iris onun kafasını kesti. Kısa bir süre önce bir kafeye getirmiş. Ya da dedikodular öyle yayılıyor. İşte, acele etmeliyiz."

Roman'ın bunu algılayacak zamanı olmamıştı ama gözlerini kırptığında Dacre'ın kesik başını altın rengi saçlarından tutarak sürükleyen Iris'in parıltısını gördü.

Gördüğü manzara karşısında ürperdi.

Roman, Shane'in geçmişini yavaş yavaş bir araya getirerek, "Dacre'a katılmak için Oath'tan ayrıldın," dedi. "Ama ona hizmet etmek gibi bir niyetin hiç olmadı.

Bunca zamandır onu kandırıyordun, Mezarlık için bilgi topluyordun. Bir tanrı nasıl ldrlr. Yeraltı dünyası için bir anahtar bulmak.

Ley hatlarını ezberlemek."

"Bu seni şaşırttı mı Roman? Sen de aynısını yapmıyor muydun?"

"Beni yaraladı ve sonra kendi isteğim dışında beni hizmetine aldı. Onu ben seçmedim."

Adamların sohbeti, sitrin kristalleri ve sarmaşıklarla kaplı kapıya ulaştıklarında durdu. Roman Shane'e ayak uydurmaya çalıştı ama nefesi kesilmeye başladı. Boğazının daraldığını, ciğerlerinin küçüldüğünü hissetti.

O

Koluna ksrmek için durakladı, kumaşı lekeleyen kan kümesini görünce uyuştu.

Shane karanlığın içinden fark etti.

"Yakında bir doktora görünmeniz gerekecek," dedi. "Aslında, büyüsü bozulduğundan beri birçok hasta asker olmak üzere."

Roman hiçbir şey söylemedi. Kolunu bıraktı ve eğim göğsünü yaksa da Shane'le birlikte ilerlemeye devam etti. Shane'i tanıyamadı. geçitlerden geçtiler, ama bir merdiven boşluğunun dibine vardıklarında Shane durdu.

"Beni neden ona teslim ettin?" Roman sordu. "Neden bana ihanet ettin?"

"Neden senden istediğim gibi mesajı iletmedin? Dacre günler önce ölmüş olacaktı ve bombalama hiç gerçekleşmeyecekti."

Shane karşı çıktı. Ama sonra içini çekti, duruşu yumuşadı. "Dinleyin. Anahtarı çaldığımda Dacre hepimizi aramaya başladı, hangimizin köstebek olduğunu bulmaya kararlıydı. Kendimi kurtarmak için ona senin hesabını verdim.

Kulağa ne kadar hoş gelse de. Ve karşılığında benden vazgeçmeyi reddettiğin gerçeği dışında sana ne olduğu umurumda olmazdı. İşte şimdi buradayım, borcumu ödemek için kendimi riske atıyorum."

"Borç falan yok," diye homurdandı Roman.

"Savaşıta," dedi Shane, "her zaman borçlar vardır. Şimdi gel bakalım. Güvenli eve varmak üzereyiz."

Iris Broad Caddesi'nde durmuş, *Oath Gazetesi'ne* bakıyordu. Bina vurulmuş ve parçalanarak açılmıştı. Tuğlalar, camlar, bükülmüş metal parçaları ve kişisel eşyalar öğleden sonra ışığında parıldayan yığınlar halinde duruyordu. Molozların arasında yarı gömülü birkaç daktilo görebiliyordu.

Gazete gitmişti.

Beşinci kat havaya uçmuş, kalıntıları saman çöpü gibi dağılmıştı. Bir şeyler hissetmesi gerektiğini biliyordu ama göğsü uyuşmuştu.

Forest buraya ilk Sarah için gelmişti. Büyük ihtimalle babasıyla birlikte olmak için onun evine gitmişlerdi.

Iris döndü, gözleri sokağı ve yıkılmış ya da duvarları parçalanmış binalardan oluşan yeni silueti taradı. Burası tanınmaz haldeydi; tramvay raylarının kaldırım taşlarını oyduğu bu noktada daha önce hiç durmamış gibi hissediyordu.

Sarah nerede yaşıyordu? Iris kesin olarak bilmiyordu ama Sarah'nın Oath'ın güneyinde bir mahalleden bahsettiğini duymuştu. Hatırlayınca Iris paniğini bastırmak zorunda kaldı.

Onları bulacağım. Onlar güvende. İyiler.

Enkazın üzerinden tırmanarak yürümeye başladı. Avuçlarındaki yaralar tekrar kanamaya başladı. Aralarından bir yol seçerken acılarını neredeyse hiç hissetmiyordu.

molozlari.

Kuzeye, Kitt malikanesine mi gitmeliyim?

Durakladı, Forest ve Sarah için daha güneye gitmekle Roman için kuzeye gitmek arasında kaldı. Ellerinde silahlar, heyecanlı sesleri ılık esintiye karışan birkaç genç adam yanından koşarak geçti. Bu manzara onu korkutmalıydı ama Iris onların ardından sadece gözlerini kırpabildi. Enkazın altında ezilmişti. Bunu nasıl yeniden inşa edeceklerdi? Asla eskisi gibi olmayacak, eskisi gibi hissetmeyecekti.

Daha fazla insan sokaklara çıkmaya başlamıştı. İçinde Uzaktan -geldiği yoldan- tezahürat ve bağırış sesleri geliyordu. Bombalama sırasında sadece iki camı çatlamış, tavan döşemeleri yerinden oynamış ve çok sayıda tabağı kırılmış olan Gould's Café'de olduğunu biliyordu. Dacre'in kafasını orada bırakmıştı. Kutlama için şampanya patlatılmış, bisküvi ve pasta dağıtılmıştı ama Iris, Attie'nin ailesine ve Tobias'a sağ salim kavuşmasını sağladıktan sonra kalabalığın arasından sıvışıp gitmişti.

Iris nereye gittiğini bilmeden dolaşmaya başladı.

Neden bu kadar boş hissettiğini bilmiyordu. Neden Dacre'in ölümünü kutlamak istemediğini. Elbette savaş artık sona ermişti. Ama o zaman neden başka bir şeyin yaklaşmakta olduğunu hissediyordu? Sanki başka bir ayakkabı düşecekmiş gibi.

"Kes şunu Iris," diye azarladı kendini, karamsarlığını silkeleyerek.

"Nereye gidiyorsun?"

Sonunda nerede olduğunu fark etti. Daha fazla enkazın arasından yürüdü, ancak üç genç adam ona yaklaştığında durdu. Silah taşıyorlardı ama ona hayranlıkla bakıyorlardı.

"Dacre'in kafasını kesen kadın siz misiniz?" diye sordu biri.

Iris sessizdi. Ama pantolonuna sıçrayan ve giysilerini lekeleyen kanı saklayamıyordu. Dacre kafası yuvarlandıktan sonra kanamış ve kanamıştı. Öğürmesine, öğürmesine neden olmuştu.

Adamların yanından geçti, yürümeye devam ederken onların kendisine baktığını hissetti.

Kısa süre sonra, hayatta kalıp kalmadığından emin olamadığı, görmeyi hem özlediği hem de korktuğu yere ulaştı.

Inkridden Tribune'ün olduğu bina.

Pencerelerin çoğu patlamış ve en üst kattaki duvarların bir kısmı yıkılmış olmasına rağmen hâlâ ayakta idi. Iris ona bakıyordu.

Tanıdık bir ses duyduğunda.

"Burada ne yapıyorsun, evlat? Sana izin verdiğimi sanıyordum."

Iris döndüğünde sokağın diğer tarafında sigara içen Helena'yı gördü. Patronunu buruşuk ve sersemlemiş gözlerle de olsa dinç ve canlı görünce kalbi yerinden fırladı ve onu kucaklamak için acele etti.

"Merak etme, ben iyiyim," dedi Helena, beceriksizce sırtını sıvazlayarak. "Ve sen sormadan söyleyeyim... *Tribün* de kurtuldu. Peki ya Attie?"

Iris başını salladı, gözyaşları boğazında düğümlendi. "O iyi."

"Güzel. Şimdi Enva aşkına, burada tek başına ne yapıyorsun-" Helena'nın sözleri ani bir silah sesiyle kesildi.

Iris sıçradı, yere çömelirken nabızı hızlandı. Helena kolundan tutarak onu korunmak için bir moloz yığınının doğru itti.

Helena sigarasının üzerinde tepinerek, "Dinle evlat," dedi. "Eve gitmeli ya da güvendiğin insanların yanında kalmalısın. Sokaklar güvenli değil ve onlar da

bir süre bu şekilde olacak. Mezarlık inlerinden çıkarken olmaz." "Mezarlık mı?" Iris tekrarladı. "Neden dışarı çıksınlar ve İnsanlara ateş etmek mi? *Böyle* bir zamanda, az önce yaşadıklarımızdan sonra?"

Helena parmaklarını saçlarında gezdirdi. "Çünkü şansölye öldü. Söylentiler doğruysa bir tanrı da öldü." Saçındaki ikoru fark etti Iris'in kıyafetlerindeki lekeler. "Dacre'ın askerlerini topluyorlar. Onları infaz etmek için."

Roman ve Shane eşikten geçerek yukarıdaki âleme geçtiler.

Işık loştu ama Shane kapıyı arkalarından kilitlediğinde Roman çökmekte olan bir yatak odasında durduklarını görebiliyordu. Tabandan tavana Pencerelerin perdeleri çekiliydi ama bir parça güneş ışığı dört direkli bir yatağı ve altın rengiyle süslenmiş devasa bir aynayı aydınlatıyordu. Roman'ın kirli çizmelerinin altındaki halı pelüş ve yumuşaktı.

Ebeveynlerinin sahip olabileceği türden bir yatak odasıydı, bu da nehrin kuzeyinde bir yerde, daha zengin mahallelerden birinde ortaya çıkmış olmaları gerektiği anlamına geliyordu.

"Neredeyiz biz?" Roman sesi kısık bir şekilde sordu.

Shane cevap vermedi. Yatak odasının kapısına doğru ilerledi ve kapıyı açarak koridora çıktı.

Roman da onu takip etti ama fuayeye vardıklarında Shane irkilerek durdu.

Askerler bir odadan diğetine koşturuyor, salondaki masa ve sandalyeleri deviriyor, kuyruklu piyano da dahil olmak üzere bulabildikleri her şeyin arkasına sığınıyorlardı. Silahları hazır, yüzleri gergin, sanki bir çatışmaya girmek üzereydiler.

Shane, Roman'ın üst kolunu tutarak dönerken, "Buradan çıkmamız gerek," diye mırıldandı. "Çabuk. Yatak odasının kapısına geri dönün. Bu yer güvenli."

Roman ne olduğunu anlamıyordu ama sanki bir göletin en karanlık, en soğuk derinliklerine doğru yüzmüş gibi oluşan baskıyı hissedebiliyordu.

Bu ona siperleri hatırlattı. Yayılım ateşinden önceki anı.

Dacre'ın askerlerinden oluşan bir sıra, birbirlerine emirler yağdırarak yanından itişip kakışarak geçti. Kafa karışıklığı, şaşkınlık ve çaresizlik havada asılı duruyordu ve Roman, duvara yaslanmış, koluna öksüren bir asker gördüğünde oradan uzaklaşmak için Shane kadar istekliydi.

Çenesinden kan damlıyordu. Acı gözlerini kamaştırıyordu. Yüzü dikkat çekici derecede solgundu.

Roman durdu.

O ıslak öksürüğün sesini biliyordu. Ağzının arkasında tadını alabiliyordu ve askerin önünde diz çöktü.

Bu, giydiğı üniformaya ve içinde bulunduğı güçlere rağmen Dacre için isteyerek savaşmış biri değildi. Bu, gaz yüzünden yaralanmış ve neredeyse ölmek üzere olan, sonra da Dacre'ın büyüyle zihni karıştırlarak hizmet edecek kadar iyileşmiş biriydi. Tıpkı Roman gibi biri.

"Bırakın onu," dedi Shane, panik kelimeleri kırıpıştırarak. "Zamanımız yok!"

Roman bu kişiyi terk edecek değildi. Adamın kolunu omzuna attı ve kalkmasına yardım etti.

"Yürüyebilir misin?" diye sordu.

"Beni... bırakmalısın," dedi asker, daha fazla kan öksürerek. "Mezarlık... bizi öldürmeye geliyor..."

"Seni bir doktora götürmeliyiz." Roman koridora baktı ama Shane ortadan kaybolmuştu. Shane onu geride bırakmıştı ve Roman onu aşağıdaki hapisneden kurtardığı için minnettar olsa da, teğmenin şimdi ne kadar korkak olduğunu düşünmeden edemiyordu. Son yaklaşırken kaçmak ve saklanmak. "Arkadan çıkmaya çalışalım."

İkisi koridorda topallayarak ilerlediler ve bir güneşlenme odasına vardılar. Roman cam duvarların ardından bahçede koşuşturan, çömelmiş figürleri görebiliyordu. Yüzlerini gizlemek için maske takmış, ellerinde tüfeklerle yaklaşan kişiler.

Roman arkasını dönmeden önce bir taş cam duvardan içeri girdi. Hayır, bir taş değil, yuvarlak ve metal bir şey, yerde dururken tıkırdıyordu. Gözleri büyüdü.

"Kaç," diye fısıldadı. Döndü ve askeri de kendisiyle birlikte koridora doğru sürükledi. *Koşuyordu ama* bacakları dizlerine kadar bala batmış gibi hissediyordu. Sanki bir kâbusun içindeydi ve her şey yavaş ve dirençliydi.

El bombası patlamadan önce kulaklarında beş nabız, beş atım saydı.

Duvarları patlattı.

Roman ve asker yere düştüler ve ikisi de sersemlemiş bir halde yere yığıldılar. Evin parçaları etraflarına saçılmıştı. Toz giysilerini kapladı, boğazlarına kaçtı ve ikisinin de öksürmesine neden oldu.

Roman sersemlemiş bir halde sırtüstü uzandı. Üstündeki tavanda eğri büğrü sallanan kristal avizeye baktı. Dumanların arasında parlıyordu.

Kulakları çınlıyordu ama silah seslerini duyabiliyordu.

Dışarı çıkmamız gerek.

Üzerinde dalgalanan bir gölge avizenin görünmesini engelledi. Roman, birinin gömleğinden tutup onu enkazdan yukarı çektiğini hissedince hırıltılı bir ses çıkardı.

"Hayatta kalanları toplayın," dedi yabancı, elini sıkarak. Yeleğine parlak kırmızı bir anemon iliştirilmişti. "Oath halkının adaletle tanıklık etme zamanı geldi."

Iris, moloz yığınları arasında yankılanan ayak seslerini duyduğunda neredeyse dairesine varmak üzereydi. Sanki biri *peşinden* koşuyormuş gibiydi. Sertleşti ve omzunun üzerinden bakarak büyüyen gölgeleri taradı.

Güneş batıyordu ve Iris, evi hâlâ ayakta ve kardeşini de duvarları arasında güvende bulmayı umarak eve dönmeye karar vermişti. Helena ile yollarını ayırdıktan sonra sokakların öngörülemezliğine ilk elden tanık olmuştu. İnsanların hayatta kalanları enkazdan çıkarırken gösterdikleri cesur kurtarma çabalarını görmüştü.

Yıkılan binalar ve Mezarlık'ın silahlarıyla ortalığı kasıp kavurduğu kaos.

"Orman?" diye seslendi.

Ayak sesleri daha da arttı. Birinin ara sokakta koşarak kendisine doğru geldiğini görebiliyordu. Sonunda açıklığa çıktıklarında, ışık üzerlerine yayıldı.

Iris'in nefesi kesildi.

Kişi maske takıyordu. Mezarlık'ın bir üyesi. Koyu renk giysilerinin altında güçlü bir yapıya işaret eden geniş omuzları vardı.

Ve doğrudan ona doğru koşuyorlardı.

Iris döndü ve en yakın moloz yığınınna doğru fırladı. Aralarındaki mesafenin kapandığını hissedebiliyordu ve enkazdan bir boru parçası koparıp saldırganıyla yüzleşmek için dönerken kalbi çılgına dönmüştü.

"Bayan Winnow!" diye bağırdı adam kaba bir sesle, kadın onu boruyla vurmakla tehdit ederken. Adam ellerini kaldırdı ve durdu. "Bayan Winnow, benim."

Kadın yabancıya bakakaldı. Onun kim olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu ve pipoyu aralarında tuttu.

Maskesini çıkarmaya razı oldu.

Bay Kitt'in ortağıydı. Bir zamanlar onu takip edip tehdit eden adam. Roman'a olan yeminini boşa çıkarması için ona para veren adam.

"Uzak dur benden!" Pipoyu tekrar salladı.

Kolayca savuşturdu. "Dinleyin!" diye bağırdı. "Zamanımız yok. Yardıma ihtiyacım var."

Iris ona güvenmiyordu. Tekrar kaçmaya başladı, adamın yanından geçip gitti, ta ki adamın sözleri peşinden gelene kadar.

"Bu Roman! Onu ateş hattında öldürmek üzereler."

Iris durdu. Topuklarının üzerinde dönerken kanı dondu. "Onu *kim* öldürmek üzere?"

İş ortağı bir adım daha yaklaştı. "Mezarlık. Dacre'in askerleri arasında yakalandı ve hiç esir almıyorlar. Yoldaşlarımı onu bırakmaya ikna edemedim. Masum olduğuna dair *kanıt* istiyorlar. Elinizde bir şey var mı? Onu hayatta tutabilecek herhangi bir şey?"

Bu açıklama karşısında Iris'in düşünceleri sarsıldı ama dilini ısırarak odaklandı. Dacre'in yanından ona yazdığı tüm mektuplar elindeydi. Roman bir keresinde ona *sözlerimi yakması* için yalvarmış olsa da Hawk Shire mektubu hâlâ ondaydı.

"Evet," diye fısıldadı. "Bir mektubum var. Dairemde, eğer hayatta kaldıysa."

Bay Kitt'in ortağı harekete geçerek kızın elinden tuttu ve onu molozların arasından çekti. Adam güçlüydü, enkazları tekmeleyerek yollarından çekiyor, yıkılmış bir evin kalıntıları arasından geçerek onları hedeflerine daha hızlı ulaştırıyordu. Iris bu adama şükretmesi mi yoksa korkması mı gerektiğini bilmiyordu.

tam olarak nerede yaşadığını biliyordu, ama sonunda onun sokağına vardıklarında, her düşünce ve duygu eriyip gitti.

Apartmanı hâlâ ayakta.

Merdivenleri hızla çıkarken gözlerinden akan yaşları sildi. Ön kapı açıldı; içerisi karanlıktı, elektrikler hâlâ kesikti.

"Orman?" diye bağırdı, hıçkırarak. Ama kardeşinden hiçbir iz yoktu. OnlyVal'in cesedi oturma odasının zemininde yatıyordu ve o da cesedin üzerinden atlayarak odasına koştu.

Bay Kitt'in ortağı kapının hemen dışında oyalanıyordu ama kadın onun zor nefes alışlarını duyabiliyordu.

"Acele edin, Bayan Winnow," dedi.

Dizlerinin üzerine çöktü ve yatağının altına uzanarak şapka kutusunu gölgelerin arasından çıkardı. Kapağını açtı ve elleri titreyerek mektupları karıştırmaya başladı. Ama işte oradaydı, buruşuk ve lekeli ama oldukça okunaklı.

Sözlerimi yak.

"Bende var," dedi.

Roman kalabalığın içinde Iris'i gördüğünde rüya gördüğünü sandı.

Elleri bağlıydı ve bir tuğla duvara yaslanmıştı. Diğer elli bir askerle birlikte sıradaydı; Mezarlık'ın yargılanmadan idam etmek üzere olduğu savaş esirleri.

Ateş hattının ötesinde bir grup izleyici toplanmıştı. Bazıları tezahürat yapıyordu, diğerleri ise sıkıntılı görünüyordu. Roman başının döndüğünü hissetti, alaylardan, gürültüden ve ölümünü görmekten memnun olan insanların görüntüsünden etkilenmişti.

Dizleri titredi.

Onu görene kadar bayılmak üzere olduğunu düşündü. Iris ön tarafa doğru ilerliyordu. Yüzü çizik içindeydi ve kir bulaşmıştı, parlak altın rengi benekleri vardı. Elinde bir kâğıt parçası tutuyor ve bağıırıyordu ama sesi gürültünün arasında kaybolmuştu.

İşte o zaman gözleri Roman'ın kilerle kilitlendi.

"Hazır mısın?" diye seslendi bir ses.

Tüfeklerin sırası alçaldı.

Roman bunu durduramadı. Iris'in ilerlemesini engelleyemedi. Onunla kurşunun arasına girmesini engelleyemedi.

"Iris," diye yalvardı ama onun adını sadece o duyabiliyordu. Kaosun içinde bir fısıltı. "*Iris, hayır.*"

Sanki dünya ona boyun eğecekmiş gibi kalabalığın içinde ilerledi. Bakışları sanki aralarına hiçbir şey giremeyecekmiş gibi onunkilere sabitlenmişti. Ne tanrılar ne de savaş. Ölümcül bir yaranın acısı bile.

"Nişan al!"

Kemiklerimiz toprağa dönene kadar nefeslerimiz birbirine karışsın ve kanımız bir olsun.

Bir hıçkırık nefesini kesti.

O zaman bile, ruhunu hala benimkine yemin etmiş bulabilir miyim?

Iris ateş hattını geçti, saçları yüzüne dolanıyordu, botları kana bulanmış kaldırım taşlarını dövüyordu.

"Ateş!"

Silah sesleri havayı yararken Roman ile tüfeğin arasına girdi.

What Could Have Been

Iris dondu kaldı.

Sadece üç şeyin farkındaydı.

Mermilerin tiz sesi.

Sıradaki askerlerin sarsılıp öne doğru düşmeleri, kanlı kaldırım taşlarının üzerine yüzüstü yığılmaları.

Ve Roman'ın silah seslerinden etkilenmeden durup nefes alışını. Ona nasıl baktığını.

Gözleri geniş ve çılgıncaydı. Gömleğindeki kanın çiçek açmasını ve göğsünden aşağı dökülmesini beklerken dehşetle yanıyorlardı. Onun için diğerleriyle birlikte çökecek.

Ama Iris ayakta kalmaya devam etti. Ciğerleri hava ile dolmaya devam etti; kalbi içinde öfkeyle pompalamaya devam etti.

Roman'ı vurmaya hazırlanan adama bakmak için döndü. Yüzü bir maskeyle gizlenmişti ve tüfeği hâlâ elinde tutuyor, ona doğrultuyordu. Ama hiç ateş etmemişti.

"Yoldan çekilin bayan!" diye bağırdı.

"Silahını indir," dedi. Koşmaktan bacakları titriyordu; saçlarından ter damlıyordu. Zamanında yetiştiği için o kadar rahatlamıştı ki Boğazındaki asidi yutmak zorunda kaldı. "Masum bir adamı vurmak üzeresin."

"Bu askerler masum değil."

"Kanıtım var." Iris mektubu havaya kaldırdı. "Roman Kitt, Enva'nın güçlerinin çoğunun hayatta kalmasının tek nedeni. Dacre'ın mallarını gizlice haftalardır planlar ve hareketler. Eğer o olmasaydı, hiçbirimiz burada duruyor, nefes alıyor olmazdık, bu yüzden size bir kez daha söyleyeceğim. Bu askerleri yargılamadan vurarak korkunç bir savaş suçu işlediniz. Ve silahınızı indirmeniz gerekiyor."

Ardından gelen sessizlik rahatsız ediciydi, şokla ağırlaşmıştı. Maskeli, uzun boylu bir adam onu karşılamak için öne çıktı. Ancak o zaman son tüfek de indirildi ve onun Mezarlık için bir şekilde önemli biri olduğunu hissetti. Belki de liderleriydi.

Eldivenli bir el uzattı. Koyu renk ceketine iki çiçek iliştirilmişti. -Beyaz ve kırmızı bir anemon. Adamın kibriyle garip bir tezat oluşturunlardı ve Iris dişlerini sıktı. Ama mektubu ona verdi.

Adamın gözlerinin satırların üzerinde gezinmesini izledi. Okumayı bitirdiğinde onun bakışlarıyla karşılaştı. Şimdi çok minnettar olduğu zift lekeli giysilerine baktı. Yüzündeki çizikleri, saçındaki başıboş dikenleri. Kollarındaki çürükler ve boynundaki tırnak izleri. Hepsi aşağıdaki yolculuğunun kanıtlarıydı.

"İddia ettiği şeylerin bir kısmı doğru," dedi adam kalabalığa. "Bu mektup Hawk Shire saldırısı hakkında bir uyarı. Yine de daha fazla kanıta ihtiyacım var.

R.'nin muammasının *bu* adam olduğunu nereden bileceğim? Bu mektubu onu kurtarmak için senin yazmadığını nereden bileyim?"

Iris'in teni öfkeyle kızardı. Cevap vermek için ağzını açacaktı ki, başka bir ses o an için onu yendi.

"Onun adına konuşabilirim."

Kalabalık Keegan'ı ortaya çıkarmak için ayrıldı. Üniformasına iğnelenmiş yıldızlar

Solan ışıktaki parlıyordu ve yüzü sertti. Sesi güçlüydü ve duruşu tehdit etmeyen ama saygı uyandıran bir duruştu. Silah taşımıyordu ve Mezarlık ona doğru tüfeklerini salladığında ellerini kaldırdı.

"Silahsızım," diye seslendi. "Ben de diğer insanlar gibi barışçıl bir tartışma istiyorum.

Tugayındaki askerler, bazıları Oath'ı evi olarak görüyor ve *aylardır* bu savaşta mücadele eden *vatandaşlarınız*. Kan kaybeden, aç kalan ve aileleriyle vakit geçirmekten vazgeçen insanlar. Onlar önümüzdeki günlerde evlerine ne olacağı konusunda söz sahibi olmayı ve Dacre için savaşan askerlere ne olacağı konusunda seslerini duyurmayı hak ediyorlar.

insanlık - esir olarak alınmalı ve insanca muamele görmelidir. Öyleyse Iris Winnow sizden kibarca şunu istedi. Silahlarınızı indirin ve neyin adil olduğu kadar ahlaki olduğu ve bundan sonra iyileşmeye başlamak için nasıl ilerleyeceğimiz konusunda entelektüel, demokratik bir tartışmaya girmemize izin verin."

Mezarlık lideri hoşnutsuzdu ama mektubu Iris'e geri verdikten sonra takipçilerine silahlarını bırakmalarını işaret etti. Enva'nın Askerler kalabalığının arasından ilerleyerek infazları durdurdu, Iris aceleyle Roman'ın yanına gitti.

Dizlerinin üzerine çökmüş, nefes nefese kalmıştı.

Onun önünde diz çöktü ve eliyle solgun yüzüne dokundu. Çok soğuktu, sanki mermerden oyulmuş gibiydi. Kollarındaki kan lekelerini ve bileklerindeki yaraları görünce yüreğine korku düştü. Bilmiyordu ki Onu son gördüğünden beri neler olduğunu bilmiyordu ama anlatacaklarının onu paslanmış çelik gibi delip geçeceğini hissediyordu.

"Güvendesin Kitt," diye fısıldayarak onu kucağına çekti. Onun nasıl titrediğini ve nefes almak için nasıl hırıldadığını hissederek ağlamak istedi. Onun saçlarını okşadı. "Benimle güvendesin."

Yüzünü onun boynuna bastırdı. O ağladığında, kelimeler sanki kemiklerinden kazınarak temizlenmiş gibi bomboş hissediyordu. Sadece elleri, kolları ve saçlarına bastırıldığı ağzı vardı.

Ve onunla birlikte ağladı.

Roman dürüst olmak gerekirse, Iris'in ölümle arasına girdiği o andan sonrasını pek hatırlamıyordu. Bunu takip eden saatler garip saatlerdi, sanki ateşler içindeymiş gibi geçip gidiyordu. Fırtına bulutları ve duman girdabında kaybolmuş gibi hissediyordu ve duyup görebildiği halde o anları hafızasına alamıyordu.

Ancak kendine geldiğinde, kendini bir hastane yatağında, elinde bir damar içi iğneyle yatarken buldu.

Tavana baktı, hemşirelerin ve doktorların sessiz telaşını, tekerlek seslerini, iki yatak aşağıdan gelen bir iniltiyi dinledi. Kısa gri saçlı, kahverengi gözlü, ince yapılı, yaşlı bir kadın başucunda durana kadar nerede olduğunu tam olarak anlamaya korkuyordu.

"Nasıl hissediyorsunuz, Bay Kitt?"

"Ben Bay Kitt değilim," diye mırıldandı Roman. Ama sonra kulağa ne kadar kaba geldiğini fark etti ve içini çekti. "Özür dilerim."

"Özür dilemenize gerek yok," dedi doktor hüzünlü bir gülümsemeyle. "Bana semptomlarınızın geçmişini anlatmak ister misiniz, ne zamandan başlayarak başladı mı?"

Roman tereddüt etti, Avalon Bluff'u hatırlayınca göğsü sıkıştı. Ama burada güvende olduğunu fark ederek ellerinin yanlarında gevşemesine izin verdi. Ve iyileşebilmeleri için o eski yaraları açması gerekiyordu.

Doktora her şeyi anlattı. Belirtileri ne zamandır hissettiğini ve onları neyin kötüleştirdiğini. Avalon Bluff'taki gazı nasıl soluduğunu.

Doktor dinledi ve her şeyi panosuna kaydetti, ama sonra stetoskopunu adamın çıplak göğsüne yerleştirdi ve nefes almasını istedi. Roman onun yüzüne bakmak için endişelenerek istediği şeyi yaptı. Geri çekildiğinde yüzündeki ifade anlaşılmazdı ama sesinde bir parça keder vardı.

"Göğsünüzün röntgenini çekmek istiyorum," diye söze başladı, "ancak bugün sizinkine benzer rahatsızlıklar nedeniyle gördüğüm ve tedavi ettiğim düzinelerce hasta nedeniyle size ne olduğunu düşündüğümü söyleyebilirim."

Roman, "Bana dürüstçe söyleyin, Doktor," dedi.

"Akciğerlerinizde maruz kaldığınız gaz nedeniyle oluşan yara dokusu var. Bu yara izi, tarif ettiğiniz gibi nefes almanızı zorlaştırıyor ve aynı zamanda kalbiniz üzerinde stres yaratıyor. Bu durumu tamamen tedavi edecek bir ameliyat veya ilaç yoktur, ancak kötüleştiklerinde semptomlarınızı hafifletmeye yardımcı olmak için yapabileceğiniz şeyler vardır. Hepsinden önemlisi, hem akciğerlerinize hem de kalbinize iyi baktığınızdan emin olmak için önümüzdeki günlerde ayarlamalar yapmanız gerekecektir. Aksi takdirde, bu durum ölümcül olabilir ve aşağıdakilere yol açabilir

Kalp durması ya da vereme yatkınlık." Roman sessiz kaldı.

"Başka sorunuz var mı?" diye sordu nazikçe. "Eğer yoksa, ilk solunum tedavinize başlaması ve bazı ilaçları uygulaması için hemşirelerden birini göndereceğim."

Roman uzaklara, beyaz duvarlara ve hastaları birbirinden ayıran soluk mavi perdeler bakarken "Evet," dedi. "Ne zaman çıkabilirim?"

"Hem benim hem de yeni şansölye tarafından aklandığınız zaman."

"Yeni şansölye mi?"

"Evet. Dacre'in tüm askerlerinin ya hapisnede ya da tıbbi müdahaleye ihtiyaçları varsa hastanede tutulmasını talep etti."

Roman paniğini bastırdı. "Ben asker değilim."

"Biliyorum." Doktor onun omzunu sıktı. "Bunun seni endişelendirmesine izin verme. İyileşmene odaklan ki seni yakında taburcu edebileyim. Ailen de seni görmek istiyor. Koşullar nedeniyle ziyaretçi kabul edemiyoruz ama annen ve Iris seni düşünüyorlar ve seni görmek için sabırsızlanıyorlar. geri."

Doktor bir sonraki hastaya geçti.

Ama Roman'ın kalbi hızlandı, nefesi kesilene kadar çarptı. Eve gitmek istiyordu; Iris'le birlikte olmak istiyordu. Yine de daha ne kadar burada, hastanede kapalı kalacaktı?

Üşüyünce avucunu göğsüne koydu. Kalbinin boş ağrısının üzerine.

Öğle vakti ve nemliydi, sanki yaz baharın son haftalarını yutmuş gibiydi. Iris yüzündeki teri silmek için durakladı. Kollarındaki ve sırtındaki kaslar, molozları kenara taşımak için harcadığı onca saat yüzünden ağrıyordu ama durmayacaktı. Ölen ve hala taş ve tuğlaların altında gömülü olan tüm insanları kurtarana kadar değil. Hayatta kalan herkesi kurtarana kadar değil, her ne kadar günler ilerlemeye devam ettikçe hala hayatta olan insanları bulma şansı büyük ölçüde azalmış olsa da.

Yine de Iris basit bir nedenden ötürü bu gerçeğin üzerinde durmadı. Bombalamanın üzerinden üç gün geçmişti ve hâlâ Forest'ı bulamamıştı.

O iyi, diye düşündü kendini daha çok çalışmaya zorlarken, tırnakları kırılana kadar ezilmiş kaya yığınlarını kazıyarak.

Ama mesele sadece kardeşinin henüz ortaya çıkmamış olması değildi. İki gün önce hastane Roman'ı ziyaret etmesine izin vermemişti. Onu en son gördüğünde, bir sedyenin üzerinde yatıyordu ve etrafı onu revire götüren hemşirelerle çevriliydi. Onu bırakmak zorunda kalana kadar elini tutmuştu, dokunuşunu hissedip hissetmediğinden ya da sesini duyup duymadığından emin değildi.

Iris parmaklarını nemli saçlarında gezdirdi. Tuğlaları, bükülmüş boruları ve kırık pencere çerçevelerini vagon yatağına taşımaya devam ederken öfkesinin onu körüklemesine izin verdi. Helena bir matara su getirene kadar tekrar tekrar. "Biraz ara vermelisin evlat," dedi Helena, Iris'e endişeli bir ifadeyle bakarak.

gözlerinde parıltı. "Neden bir süreliğine isim toplamıyorsun?"

Iris suyu içti. Ağzını sildi ve "Hayır, ben iyiyim. Yine de teşekkür ederim."

Helena'yı arkasından bakarken bıraktı ve bir saat daha çalıştı. Sonra bir saat daha. Ne zaman biri yardım istese onlara katılmak için atılıyor, enkazın altında sıkışmış, özgürlüğe kavuşmayı bekleyen Forest ve Sarah'nın yerlerini bulup bulmadıklarını merak ediyordu.

Ne zaman bir ceset bulunsa, kimliği tespit edilmek üzere nazikçe sokakta belirlenen bir noktaya taşınırdı. Helena, ertesi günkü gazetede yayınlanmak üzere ölenlerin isimlerini kaydederdi, çünkü şehir merkezindeki birçok bina yıkılmış olsa da *Tribune* ve baskı fabrikası ayakta kalmıştı. Ve Oath yeniden dengeyi bulmaya çalışırken gazete, haberleri yaymanın en iyi yoluydu. Şehir, elektrik ve temiz su, sıcak yemek ve hastanelerin yaralıları tedavi etmek için ihtiyaç duydukları her şeye sahip olduğundan emin olmak gibi kanıksadığı pek çok şey için mücadele ediyordu.

Inkridden Tribune, ayrı düşmüş insanların birbirlerini bulmalarına yardımcı oluyordu. Ya da en kötü ihtimalle kayıplarını telafi etmelerine.

Iris günü daha önce hiç görmediği güneydeki bir sokakta bitirmeyi tercih ettiğinde akşam karanlığı çökmüştü. Kötü bir şekilde bombalanmıştı; evlerden sadece birkaçı hâlâ ayaktaydı. Sokağın ilerisindeki adamlardan birinin yardım için bağırıldığını duyduğunda dikkatle molozları karıştırıyordu.

Iris bunun onu neden üşüttüğünü açıklayamıyordu. Yüzlerce sıyrıkla çizilmiş, toza bulanmış ellerinin neden titremeye başladığını.

Ama adamın küçük bir enkaz tepesinin üzerinde diz çöktüğü yere koştu. Adamın yanında diz çökerken dikkatliydi ve adamın bulduğu şeye bakıyordu.

Forest ve Sarah'ydı.

Iris onlara sanki birer yabancıymışlar gibi bakıyor, gördüklerini anlayamıyordu. Kardeşi neredeyse tanınmayacak kadar yaralanmıştı. Kardeşi

Sarah'yı vücuduyla korumuştur ama bu yeterli olmamıştı. Moloz yığını ikisini de öldürmüştü, elleri birbirine dolanmıştı.

Bir daha asla nefes alamayacaklardı. Asla gülemeyecekler, tartışamayacaklar ve birlikte yaşlanamayacaklardı.

Küçük Çiçek.

Iris arkasını döndü ve yığından aşağı kaydı.

İki adım attı ve sonra dizlerinin üzerine düştü.

Boğuluyormuş gibi hissediyordu. Sanki ağız dolusu su yutuyordu ve her şey yanıyordu. İki büküm olmadan önce nefes nefese kaldı, ellerini iki yanına tutuyordu çünkü tutmazsa kaburgaları kırılacaktı.

Iris etrafındaki insanların onu tuttuğunu belli belirsiz fark ediyordu. Ayağa kalkmasına yardım ediyorlardı. Helena, Attie ve Tobias odak noktasına geliyorlardı.

Ama zihninde, o çok uzaklardaydı.
Olabilecekler yüzünden yıkılmıştı. Artık asla olamayacak olanla.

A Tribune That Bleeds

Roman, *Inkridden Tribune*'ün Oath'ta basılan tek gazete olduğunu fark ettiğinde, her sabah hastane yatağından gazeteyi istemeye başladı. Yaptığı ilk şey ön sayfadaki isim listesini okumak oldu. Öldürülen ve hâlâ kendilerinden haber alınamayan insanların isimlerini. Daha sonra yeni şansölye ve yargıçlar heyetinin yönetiminde başlayan savaş davalarıyla ilgili haberleri okudu.

Roman, yargılanan ilk vatandaşlardan biri olan babasının kaderini *Inkridden Tribune*'de okudu.

Bay Ronald M. Kitt üç suçtan suçlu bulunmuştur: Birincisi, TEHLIKELI gazın taşınmasında gönüllü suç ortağı olmak. İkincisi, düşmanla işbirliği yapmak ve uygun bir danışman ya da sınırlama olmaksızın onları barındırmak. Üçüncüsü, kitlesel imha planını bildiği ve hiçbir şey yapmadığı için. Cezası yetmiş yıl hapis ve şartlı tahliye şansı yok.

Roman, babasının hapisanede öleceğini anladığında ürperdi. Ayrıca ilgilendiği diğer iki kişinin kaderini de okudu:

Oath Üniversitesi'nde Kimya Profesörü olan Dr. Herman O. Little ve kızı Elinor A. Little, sivillere ve askerlere karşı silah olarak kullanılan TEHLIKELI gaz ve bombaların yaratılması ve üretilmesi nedeniyle savaş suçlusu ilan edilmiş ve ömür boyu hapse mahkum edilmiştir.

Roman sayfayı çevirdi. Neredeyse eski nişanlısını tekrar görebiliyordu, paylaşmak zorunda kaldıkları tek öğle yemeği randevusunda ne kadar temkinli bir tavır takınmıştı.

Hastanedeki dördüncü sabahına uyandığında, yanındaki hasta yaralarına yenik düşmüş, ciğerlerindeki yara izlerinden nefes alamaz hale gelmişti. Üçüncü kattaki herkes gazın kurbanıydı ve Roman, yeni çarşaf lar serilip yeni bir hasta kabul edilmeden önce bir süre boş yatağa baktı.

Hemşire ona *Inkridden Tribune*'ü sulandırılmış kahvesi ve kahvaltısıyla birlikte getirdi ve o da yemekten çok kelimelere ve bilgiye aç bir şekilde kendi yarattığı rutini uyguladı. Önce ölenlerin ve kayıpların isimlerini, sonra da duruşma raporlarını okudu.

Ölüler arasında tanıdığı bir isim görmeyi beklemiyordu ve dondu kaldı. Bir değil iki isim, sanki görünmez iplerle birbirine bağlanmış gibi birbirine yakındı.

Sarah L. Prindle
Forest M. Winnow

Roman kelimeler bulanıklaşana kadar onlara baktı. Havuz suyunun tadını alabiliyordu; kız kardeşinin kollarındaki gevşek ağırlığını hissedebiliyordu. Karnının kesilip açılmış gibi ağrım asını. Onu eve taşıırken kalbinin nasıl uyuşt uğunu.

Keder, dört yıl önce o gün olduğu kadar keskin bir şekilde içini parçaladı.

Roman battaniyeleri bacaklarından fırlattı, gazeteler etrafa saçıldı. Kahvaltı tepsisini ters çevirdi. Kahve ve yumurtalar çarşaf ların üzerine döküldü ama o bunu fark etmedi bile. Tepsiyi çekerken çıplak ayakları yere çarptı.

elinin arkasından damar içi iğ ne.

Buradan ayrılıyordu. Bu duvarlar onu daha fazla tutamazdı ve kapılara doğru yürüdü, ancak bir güvenlik görevlisi yolunu kesince durdu.

"Yatağına geri dön."

Roman, "Karımı görmem gerek," dedi.

"Doktor izin verdiğinde onu görebilirsin."

Onu ikna etmek mantıklı olur, diye düşündü Roman ama bir sonraki nefesi bir dizi küfürden ibaretti. Doktor görünene kadar sesi yükseldi. Roman'ın kolunu sıkıca tutarak onu yatağına geri götürdü.

"Derin bir nefes al," dedi ve iğneyi tekrar eline sabitledi. "Sana söylediklerimi unuttun mu? Endişelenmen gereken sadece ciğerlerin değil."

"Artık umurumda değil," dedi dişlerinin arasından. "Öyle mi?"

"Beni dışarı çıkarmalısınız. Karım... kardeşini kaybetti. Onu görmem gerek."

Doktor iç çekti. "Bunu duyduğuma üzıldüm ama hepimiz bu savaşta birilerini kaybettik."

"En azından onu aramama izin verecek misin?"

"Duruşmalar devam ettiği için şu anda herhangi bir istisna yapamam."

Roman sert bir kahkaha attı. "Peki beni burada ne kadar tutmayı planlıyorsun?"

Doktor, adam kızarıp gözlerini kaçırana kadar ona bakmakla yetindi. Gardiyana küfürler yağdıran ve serbest bırakılması için ısrar eden adamın ne kadar vahşi görüldüğünü ancak hayal edebiliyordu.

"Bu," dedi doktor, "size bağlı."

Roman arkasına yaslandı. İyi olduğu bir şey varsa o da meydan okumaları kabul etmekte.

İki gün sonra doktor Roman'ı bir reçete listesi ve dinlenmesi için kesin talimatlarla taburcu etti. Ödünç aldığı kıyafetlerle hastaneden çıktığında hafif bir yağmur yağıyordu. Kırık kaldırım taşları ve moloz yığınları üzerinde yürüdü, sadece şemsiyelerle ya da elleriyle yanından geçen birkaç kişinin yanından geçti.

Gazeteler başlarının üzerinde çadır kurmuştu. Ama Roman yağmura aldırmadı ve doğuya, Iris'in dairesine doğru ilerlemeye başladı.

Bir kavşağa geldiğinde durakladı. Enva'nın yakınlarda olup olmadığını, büyüyle fırtına bulutlarını coşturup coşturmadığını merak etti ve tenini bir ürperti kapladı. Daha birkaç gün öncesine kadar canlı ve hayat dolu olan bir yerde duruyor olmak tuhaftı. Arabalar, at arabaları, at arabaları ve bisikletler.

Şimdi onun havasını soluyan, bir zamanlar nasıl olduğunu hatırlayan tek kişi o gibi görünüyordu.

"Roman!"

Döndü ve sokağın ilerisinde Iris'i gördü. Sırılsıklamdı, elbisesi neredeyse yarı saydamdı, saçları yüzüne yapışmıştı. Ama o anda onun hastaneden çıkmasını beklediğini anladı.

Ona doğru koştu.

Bombaların yıktığı sokağın ortasında çarpıştılar. Roman ona tutunarak geriye doğru tökezledi. Kadın onu dik tutmak için gücünü kullanmasaydı dengesini kaybedebilirdi.

"Bu konuda oldukça iyi olduğuma inanıyorum," dedi Iris. Sözlerindeki hıçkırığı gizlemek için kıkırdayarak yüzünü adamın boynuna bastırdı.

Roman onu yakınında tuttu, göğsünün nefesiyle yükselip alçaldığını hissetti. Avalon Bluff'un altın tarlasını hatırladı. Ona doğru koşuşunu, onu toprağa bastırışını. Onu korumak için bedenini kendi bedeniyle örtmesini.

"Neymiş o Winnow?" dedi. "Yapmakta iyi olduğun şeylerin tam bir çamaşır listesi var bende."

Iris tekrar güldü. Bir süre sonra, yüzünde yağmurun ışıltısı parlarken, onun bakışlarıyla buluşmak için geriye doğru eğildi.

"Seni gafil avlayarak, Kitt."

54

Dear Iris

ÜÇ AY SONRA

Iris elinde boş bir kutuyla dairesinin önünde duruyordu. Bunu haftalardır erteliyordu, dikkatini gerektiren çok daha önemli şeylerle meşguldü. Ama sonunda zamanın geldiğini biliyordu. Daireyi satmadan önce eşyalarını gözden geçirmesi, neleri saklayıp neleri geride bırakacağına karar vermesi gerekiyordu. Forest'ın eşyalarının yanı sıra annesinin eşyalarını da ayırmanın zamanı gelmişti.

"Bunu bugün yapmak zorunda değiliz," dedi Roman. Kadının yanında durdu, kolları birbirine değiyordu. Sol elinde parlayan alyans, Iris'inkiyle uyumlu gümüş bir yüzüktü. Iris tüm hayatını iki sandığa sığdıramayacağını bilse de, boş bir kutu da taşıyordu.

"Biliyorum," dedi, fırtına bulutları yaklaşırken gökyüzüne bakarak. Yaz yağmurunun ilk birkaç damlası düşmeye başlamış, botlarının altındaki sıcak kaldırımda cızırdamaya başlamıştı. "Ama bunu daha fazla ertelemek istemiyorum."

Roman'ın alnındaki endişe kırıışıklığını hafifletmek için ona gülümsedi. "Birlikte o zaman?" dedi.

"Evet, birlikte," diye kabul etti Iris.

Fırtına koptuğu anda dairenin gölgelerine doğru yöneldiler.

Iris önce odasındaki eşyalarını gözden geçirdi çünkü en kolayı buydu. Eşyalarını geride bırakmakta zorlanacağını düşündü.

Hayalet üstüne hayalet teslim oluyordu. Ama bu, beklediğinden daha özgürleştiriciydi.

En sevdiği eteklerinden ve kazaklarından birkaçını saklamıştı. Siperlerden kalma botlarını. Büyükannesine ait inci bir bilezik. Tüm kitapları ve bir zamanlar *gazetede*ki masasını süsleyen at heykelciği. Daktilosu Roman'la birlikte kiraladıkları yeni daireye ve gerekli eşyalarının çoğuna çoktan yerleşmişti.

Birçok açıdan, çocukluğunu geçirdiği deriyi nihayet aşmış gibi hissediyordu. Geride bıraktığı her nesneyle birlikte bu deri biraz daha yarılıyordu, ta ki aniden tam anlamıyla nefes alabildiğini hissedene kadar. Onun için sorun yoktu.

kanepeyi ve annesinin kül tablası olarak kullandığı eski çay fincanını geride bıraktı. Güçsüz gecelerden kalma erimiş mumlarla dolu büfeyi. Iris'in her baktığında onu hüzünlendirdiği için hep nefret ettiği duvardaki tabloyu.

Forest'in, ondan önce annelerine ait olan odasına girdiğinde iki sandık doluydu.

Roman, "Başka bir kutu bulayım," dedi.

Ön kapıyı açık bırakmıştı, böylece Iris yağmuru duyabiliyordu. Daire kısa sürede hayvan kokusuna büründü ve kardeşinin eşyalarını karıştırmaya başladığında bu koku kalbini ve ellerini sakinleştirdi.

Fazla bir şeyi yoktu. Kanepede uyuyarak ve bir gardırobu kız kardeşiyle paylaşarak büyümek ona çok az şeyle yetinmekten başka seçenek bırakmamıştı. Ama yatağının ayak ucunda deri bir postacı çantası vardı.

Iris iç çekerek açtı.

İçindekilerin yatağın üzerine dökülmesine izin verdi. Çantadan bir mektup süzülüp yatağın üzerine düşene kadar her şeye burnunu sokuyormuş gibi hissetmekten nefret ediyordu. Katlanmıştı, sarı çalışma kağıdına yazılmıştı. *Küçük Çiçek*, Forest'in dağınık el yazısıyla yazılmıştı.

Iris mektuba bakarken uzaklarda gök gürlüyordu. Kalbi nihayet sustuğunda kâğıdı aldı ve okumak için yere oturdu.

Sevgili Iris,

Bir itirafım var: Arkadaşın Sarah beni ziyarete geldi. Ya da ben onu akşam yemeğine davet ediyordum. İlk başta, sen yokken beni kontrol etmesi için onu çağırdığını düşündüm. Ama sonra onun da en az benim kadar yalnız olduğunu fark ettim. İkimiz de seni özledik, yani bir anlamda bizi bir araya getirdin.

Bir itirafım daha var: Benden istediğin gibi doktora gittim. Şimdi anlıyorum ki yaralarımın korkmama hiç gerek yokmuş. Doktora başıma gelenlerin gerçek hikayesini anlatmaktan korkmama gerek yoktu. Bu beni neden utandırıyor bilmiyorum ama hala utandırıyor. Zamanla geçeceğini umuyorum.

Belki bir gün hepsini yazarım. Sanırım size her şeyi anlatmak isterdim. Ama şimdilik sadece bu kelimeleri seninle paylaşmakla yetiniyorum. Umarım seninle ne kadar gurur duyduğumu ve cepheye döndüğün için ne kadar cesur olduğunu düşündüğümü biliyorsundur. Sokakta karşılaştığım herkese senin benim kız kardeşim olduğunu söylemek istiyorum. Inkridden Tribune'den Iris E. Winnow'un benim kız kardeşim olduğunu.

Yakında eve dön, Küçük Çiçek. Seni tekrar görmek için sabırsızlanıyorum.

*Sevgiler, kardeşin,
Orman*

Forest'ın küllerini serpmek için neden bu kadar uzun süre beklediğini anlamamıştı ama artık biliyordu. Onun sözlerini bekliyordu. Mektubunun ellerine ulaşmasını.

Iris annelerinin küllerini Avalon Bluff'taki tarlaya vermişti. Ve kardeşi için doğuda bir yerin daha uygun olacağına karar verdi. A Yeşil ve umut verici bir yerdi, hiç bitmeyecekmiş gibi görünen tepeleri vardı.

Tobias onu, Attie'yi ve Roman'ı Oath'ın kilometrelerce kuzeyine götürdü. Bir tepe vardı, demişti ona, üzerinde durduğunuzda dünyada sadece siz varmışsınız gibi hissettirirdi.

Iris, Forest'ın küllerinin bulunduğu vazoyu taşıyarak tek başına tırmandı.

Dik bir tepe değildi ama otlar uzun ve yaz fırtınalarından dolayı yemyeşildi ve kır çiçekleri açmış, yoğun ve polenlerle tozlanmıştı. Iris tepeye ulaştığında, önüne serilen manzara karşısında dehşete kapıldı. Vadiler ve pırıl pırıl dereler. Yaprak dökmeyen yeşillikler ve huş ağaçları.

"Sanırım buraya daha önce gelmişim," diye fısıldadı rüzgâra, Enva'nın rüyasında ona gösterdiği yeri hatırlayarak. Bir daha asla göremeyeceği ama Iris'in hâlâ Oath sokaklarında kılık değiştirerek dolaştığını bildiği bir tanrıça.

Iris vazoyu açtı.

Ters çevirmeden önce bir nefes tuttu. Gözleri yanarken, Forest'ın küllerinin rüzgârla savruluşunu ve toprağın bir parçası haline gelişini izledi. Çamlar ve çimenler, vadiler ve dereler. Iris, Orman'ın küllerinin

Ayak bileğine kadar uzanan kır çiçeklerinin arasında dururken, yüzünde gözyaşlarına karışan ilk yağmur damlasını hissetti.

Bir yaz fırtınası daha esmeye başlamıştı ve Iris aceleyle patikadan aşağı, Tobias, Attie ve Roman'ın beklediği yola geri döndü. Yol arabası Tüm eziklerine, izlerine ve yoldaki çamur lekelerine rağmen yeni basılmış bir para gibi parlıyordu.

Iris, Roman'la birlikte arka koltuğa kayarken, Attie de Tobias'la birlikte öne oturdu.

"Sırada ne var?" Tobias motoru çalıştırarak sordu.

"Nereye?" Attie yankılandı. "*Yağmur yağmak* üzere, Tobias."

"Bu araba sayamayacağım kadar çok fırtınaya ve patlak lastiğe dayandı." Dikiz aynasında Iris'in bakışlarıyla karşılaştı. "Ne diyorsun, Iris?"

Iris gülümsedi. "Eve."

Tobias ikinci vitese takarak otomobili geri döndürdü. Gök gürültüsü ve yağmur dalgalarını arkalarında bırakarak yol boyunca hızla ilerlediler. Iris, Forest'a verdiği tepeye dönüp bakmak istedi ama bulutlardaki bir kırılma onu durdurdu. İlerideki kasveti delen bir güneş ışığı, mavimsi bir öğleden sonra vaat ediyordu.

Roman onun eline uzandı ve parmaklarını birbirine geçirdi.

Iris gözlerini kapadı, avucunun sıcaklığının tadını çıkardı. Rüzgârın saçlarının arasından esişini. Yüzüne vuran güneş ışığının. Ve bir an için neredeyse kanatları varmış gibi hissetti.

55

The Last Word

BİR YIL SONRA

Iris bahçede diz çöktü.

Günler ısınıp uzadıkça çiçek tarhları canlanıyor, sebzelerin ilk yeşil açılımları toprağı yarıyordu. Aster ve papatya tarlalarındaki yabani otları koparırken gülümsedi ve sonra toprak sıralarına geçerek toprağın ne kadar kuru olduğunu hissetti.

Tam kalkıp su kovağını getirecekti ki, üçgen şeklinde katlanmış bir kâğıt parçası tam dizlerinin dibindeki balçığa düştü.

Iris başını kaldırdı ve Roman'ın ikinci kat penceresinden kendisini izlediğini görünce hiç şaşırmadı. Dirseğini açık pervaza dayamış, çenesini avucuna dayamıştı ve mesajını okumasını beklerken sadece gülümsedi.

"Benim için hazırlar mı?" diye seslendi.

"Öğrenmek için notu okumanız gerekecek."

Kız ona kaşlarını çattı ama bu şakacaydı ve oyunlarından en az onun kadar zevk alıyordu. Kâğıdı kir pas içindeki ellerine aldı ve açıp okudu:

Sevgili Iris,

Kesinlikle ziyan olduklarına eminim ama 81-104. sayfalar mutfak masasında sizi bekliyor. Acele ederseniz, mükemmel demlenmiş çay hala sıcak olacak.

Sevgi
ler, En
Sevdiğin

*her zaman tartışmaya açık

Not: Bir seferde çok fazla sayfa verirsem, yoğun düzyazımın seni uyutacağına dair bir his var içimde, Winnow.

Iris gülümsedi ama tekrar pencereye baktığında Roman gitmişti. Yine de dinlerse, el yazmasına dönerken daktilosunun metalik tıngırtısını duyabilirdi. Pencereden kuşların uçuşunu duyabiliyordu. çalılardan ve komşularının bahçesindeki söğüt ağacından şarkı söylüyordu. Parkın kenarında, bombardımanlara dayanmış, taştan, sarmaşıklarla dolu bir yapı olan küçük kasaba evlerinden kısa bir yürüyüş mesafesinde olan nehrin uzak akıntılarını duyabiliyordu.

Iris sayfayı cebine soktu ve ayağa kalktı.

Tulumundaki kiri temizledi ve botlarını arka sahanlıkta bırakarak çok sıkışık ama rahat mutfığa adım attı.

Masanın üzerinde, tıpkı Roman'ın söz verdiği gibi daktilosunun köşesinin altına sıkıştırılmış 81-104 sayfalarını ve hâlâ buğulanan bir demlik çay buldu. Iris kendine bir fincan doldurdu, içine gereğinden fazla süt ve bal karıştırdı ve sonra en sevdiği sandalyeye oturup Roman'ın sayfalarını okudu.

Çok güzel ve etkileyiciydiler. Iris ne zaman onun yeni bir bölümünü okusa, kendini hikâyenin içindeymiş gibi hissediyordu. Bulutların arasında bir gemiyle yolculuk eden bir çocuğun maceraları, karşılaştığı zorluklar ve yol boyunca tanıştığı arkadaşları hakkındaydı. Her zaman mutlu bir hikâye olmasa da, dürüst bir hikâyeydi ve kayıp ve keder anlarında bile çocuk ve arkadaşları için umut hiç azalmıyordu.

Ayrıca iki yazım hatası buldu ve bir yan karakterin motivasyonlarıyla ilgili üç sorusu vardı ve Roman'ın çaydanlığın yanına bıraktığı dolmakalemi alıp bunları sayfa kenarlarına yazdı. Bazen Roman'ın kasıtlı olarak yazım hataları bıraktığını düşünüyordu, sadece onları yakalayıp yakalamayacağını görmek için.

Hep öyle yapardı.

Iris çayın suyunu çektikten sonra sayfaları topladı ve merdivenleri tırmanarak Roman'ın yazmayı en sevdiği yere, evin arka tarafında, nehir ve Iris'in bahçesi manzaralı küçük bir yatak odası köşesine gitti. Kapı aralıktı ve Iris kapıyı iterek biraz daha açtı; Roman masasında oturuyordu, elindeki parmaklar First Alouette'in tuşları üzerinde uçuşuyor.

"Bunlar çöp, değil mi?" Sandalyede dönüp ona baktı, siyah saçlarından bir tutam alnını kesiyordu. "Her şeye baştan başlamam gerekiyor."

"Tam tersine," dedi Iris, ona doğru yürürken. Sayfaları masanın üzerine, ilaçlarının yanına koydu. Hap şişeleri, merhem kutuları ve yağ Boğazı daraldığında veya öksürüğü kötüleştiğinde içine çekmek için buhar kazanında karıştırdığı. Ciğerlerini sakınleştirmeye ve yatıştırmaya yardımcı olan tedaviler ve solunum yollarını iyileştirdi ancak onlara verilen hasarı iyileştiremedi.

Iris eğilip dudaklarını adamın elmacık kemiğine değdirdi ve kulağına kadar takip etti. "Şimdiye kadarki favorim olabilirler" diye fısıldadı.

"Benimle dalga geçme," diye cevap verdi ama sesinde özlem vardı. Elini kaldırdı ve onu yakınında tutmak için parmaklarını saçlarında dolaştırdı.

"Ben değilim. Notlarımı kenar boşluklarında bulabilirsiniz."

Adam gönülsüzce gitmesine izin verince avucunu öptü. Ama onun geri bildirimlerini özel olarak okumayı tercih ettiğini biliyordu, bu yüzden kapıya doğru ilerledi ve çıkarken iki boş çay fincanı aldı.

"Ve unutma, bu akşam altıda annen ve ninenle yemek yiyeceğiz, sonra sekizde Attie'nin konseri var. Tobias bizi alacak."

"Unutmadım," diyor Roman, ama yazarken sık sık zamanın nasıl geçtiğini anlamıyormuş.

"Son bir şey daha Kitt?" "Nedir o, Winnow?"

Kapıyı kapatmadan hemen önce Iris, "Sol cebini kontrol et." dedi.

Roman şaşırmmamalıydı. Iris her zaman ondan bir adım öndeydi. Ama kapıyı kapattığında güldü ve sonra ilk önce onun geri bildirimlerini okumak ya da o sabah oraya ustaca soktuğu şey için sol cebini kontrol etmek ikilemiyle karşı karşıya kaldı.

Önce onun geri bildirimini okumaya karar verdi, yazım hatalarını yakaladığına şükretti ve sonra diğer notlarını gözden geçirdi. Ona daha sonra sormak üzere birkaç soru daha karaladı ve sonra elini cebine attı.

Parmakları, çamaşır gününe kadar asla bulamayacağı kadar küçük katlanmış bir kâğıt kırıksıklığıyla karşılaştı.

Roman onu ışığa doğru çekti. Üzerinde daktilo ile yazılmış bir not:

Bu gerçek mesaj değil ama bir önsöz. Diğerini gardırobumuzda, kırmızı ceketinizin cebinde saklı bulacaksınız.

-I.W.K.

Not: Bu sadece bana bugün yeni bölümler verdiyseniz geçerlidir. Eğer vermediysen, bu gece yatakta yalvarmamı bekle.

Roman gülümsedi. Bugünlük işinin bittiğine karar verdi ve ayağa kalkarak Iris'in ilgi çekici mesajını takip ederek merdivenlerden indi ve yatak odalarına girdi. Bu evde sadece bir gardıropları vardı ve onu paylaşıyorlardı, giysileri sıkıca bir araya toplanmıştı. Ama Roman koyu kırmızı ceketini ve Iris'in az önce yazdığı mektubu cebinin içinde buldu.

Katlanmış sayfayı mutfığa taşıdı, böylece açık kapı aralığından onu görebiliyordu. Bahçeyi ayıklıyordu, örgüsü omzunun üzerinden düşüyor, eğilirken neredeyse yere değiyordu.

Bazen yazmaya çalışırken onun dikkatini dağıtıyordu ama çoğu zaman onun yanındayken derin bir huzur ve rahatlık hissediyordu. Ona baktığında, basit ama sevimli günlük işlerini yaparken onu izlediğinde. Akşamları ocağın yanındaki en sevdiği sandalyeye oturup ona kitap okuduğunda. Sabahları -her zaman ondan sonra- uyandığında ve geceleri battaniyelerin çoğunu çaldığında. *Inkridden Tribune*'den eve döndüğünde, gazete ve dökülmüş kahve kokuyordu, parlak fikirlerle doluydu.

Ve farkına varmıştı ki, en iyi sözleri o zaman ortaya çıkıyordu. Onunla birlikteyken.

Roman kâğıdı açtı. Elbette son sözü her zaman ona bırakırdı ve okudu:

Sevgili Roman,

Kitaplar yazması zor şeylerdir, ya da ben öyle duydum. Yazar olarak kelimeleri bir gün sevecek, ertesi gün hor göreceksiniz. Ama çok zeki, çok yakışıklı ve çok sinir bozucu eski bir rakibimin bir zamanlar bana söylediklerini tekrarlayacağım:

"Yazmaya devam edin. Paylaşmanız gereken kelimeleri bulacaksınız. Onlar zaten içinizde, gölgelerde bile, mücevherler gibi saklanıyor. -C."

Bir sonraki bölümü sabırsızlıkla bekliyorum. Hem sizin yazacağınız hem de bizim birlikte yazacağımız hikâyeyi.

Sevgi
ler,
Iris

P.S. İmkansız, Kitt.

Epilogue

CODA

Kafeyi ziyaret ettiği her Dacre Günü'nde aynı çay ve keki sipariş ederdi. Her seferinde aynı mavi gözlü garson ona hizmet ediyordu ve en sevdiği siparişi ezbere biliyor olsa da, ödemeyi yapıp gittiğinde yüzünün tam özelliklerini unutmaya meyilliydi.

Ona göre kadın, karşılaştığı diğer tüm müşteriler gibiydi. Verandada tek kişilik bir masanın keyfini çıkaran kıbar ama çekingen biriydi, böylece hiç soğumayan bir demlik çay içerken Oath'ın kalabalığının yanından geçip gitmesini izleyebiliyordu.

Bu özel Dacre Günü'nde Enva Gould'un evinde her zamankinden daha uzun zaman geçirdi. Bahar mevsimiydi ve yılın ilk öğleden sonrası dışarıda montsuz oturabilecek kadar sıcaktı. Aslında ihtiyacı yoktu -gökyüzünün en soğuk bölgelerinde doğmuştu- ama sokaklarda yürürken ve bazı dükkânları ziyaret ederken ölümlülerin arasına karışmak için faydalı olduğunu düşündüğü zamanlarda bir tane giyerdi.

Enva güneş ışığının saçlarını ısıttığını hissettiğinde gözlerini kapattı. Refleks olarak boynunda taşıdığı demir anahtara uzandı.

Iris onu teslim etmiş ve Enva'nın katedralinin sunağında saklı bırakmıştı.

Ve eğer isterse, Enva eşikleri açabilir ve yeraltı âlemini yeniden uyandırabilirdi. Tekrar uyudu, Dacre'in ölümüyle kor haline geldi. Ama ilahi bir nefes olduğu sürece çökmeyecekti. Bir zamanlar

Rüzgârda savrulan kalbini kayalara kökleyememiş olsa bile ona ev sahipliği yapıyordu.

Mavi gözlü garson, kolunun altına sıkıştırdığı yuvarlak bir tepsiyle masasına yaklaştı.

"Bir demlik çay daha, madam?" diye sordu.

Enva onun o gün ne kadar uzun süre oyalandığını fark etmiş olması gerektiğini biliyordu. Her zamanki düzeninde bir kırılma. Gülümsedi ve "Hayır. Hesabı ben alırım." dedi.

Başka bir masayla ilgilenmek için acele etmeden önce başıyla selam vererek çay fincanının yanına koydu. Enva her zamanki gibi fazla para ödedikten sonra ayağa kalkıp caddenin diğer tarafındaki yüksek binaları inceledi. Oath yıllar içinde yeniden inşa edilmişti ama hâlâ savaşın izleri vardı.

nereye bakacağını biliyordu.

Opera provasını izlemek için her zamanki rotasında devam etmek yerine, Enva Gould'dan içeri adımını attı. Bir an durdu, hareketin telaşını ve taze pişmiş çöreklerin ekşi havasını içine çekti. Yavaşça kafenin içinde dolaşmaya başladı. Bombalama sırasında oturduğu masanın yanından geçti, omuzlarında mavi bir şal ve elinde bir şiir kitabı vardı.

Iris ve Attie onun yaptığını fark etmemişlerdi ama Enva kızlar aşağı inerken onları izlemişti.

Loş koridora adım atarak tuvaletin kapısına yaklaştı.

Enva durdu, ahşabın üzerindeki yontulmuş boyaya baktı. Boynundaki anahtar ısındı ve o anda aklına geldi. Alzane'le pazarlık yaptığından beri Yemin'in tutsağı olmuştu. Yeminini bozup şehrin kapılarının ötesine geçemezdi ya da rüzgârın onu alıp götürmesine izin veremezdi.

başka bir yerde. Ama aşağıya inerse diyarda seyahat etme gücüne sahip olacak mıydı? Sadece rüyalarda ve illüzyonlarda değil, etiyile ve kanıyla?

Bir zamanlar onun için bir kafesti, ama şimdi özgürlükle alay ediyordu.

Uzun zamandır batıyı kendi gözleriyle görmemişti. Ya da kuzeyi, güneyi. Cambria sınırlarının ötesinde, ufku eridiği yerde okyanusu. Ama askerlerin mezarlarını hissedebiliyordu, balçık kuru ve onun müziği olmadan çatlamıştı. Ruhlar, dinlenmek için şarkı söylemesini bekliyordu.

Enva anahtarı kapıya soktu. Kapı hafif bir titremeyle açıldı ve sallanarak yeraltı âlemine giden merdivenleri ortaya çıkardı. Sessiz, tozlu ve loş.

Bir adım attı. Sonra bir adım daha. Ceketinin altından, tılsımlı cebinde saklı ve ağırlıksız duran arpını çıkarırken elleri ağrıyordu

onun için örmüştü.

Aşağıya, gölgelerin derinliklerine indi. Ama burası ona tanıdık geliyordu, sanki gece yarısı sularında kendi yansımasını görmüş gibiydi. Enstrümanını en son ne zaman çaldığını anımsamasına neden oldu.

Ölümlüleri savaşa çağırmak içindi. Sokak köşelerinde ve dumanlı barlarda. Üniversite bahçesinde ve yosunlu nehir kenarında. Ama bu onun son dizesi olmayacaktı, kalan tek ilahi o olsa bile.

Elinde arpı ve parmak uçlarında toplanan büyüyle Enva karanlığın içinde kayboldu.

Acknowledgments

Sevgili okuyucu,

Bu tür teşekkür yazılarını okumayı seven biriyseniz, her kitabın arkasında yazara ve yazdıklarına zamanlarını, sevgilerini ve uzmanlıklarını vermiş bir grup insan olduğunu çok iyi biliyorsunuz demektir. Bir kitabın yaratım sürecine dönüp bakma ve bana ve romanlarıma saatlerini ayıran birçok olağanüstü insanı tanıma şansına sahip olduğumda her zaman alçakgönüllü ve müteşekkir oluyorum. *Acımasız Yeminler*'de Iris ve Roman'ın hikâyesinin son bölümünü kapatıyor olmak *hem buruk hem de* çok heyecan verici (çünkü artık bu devam kitabını okuyup tadını çıkaracaksınız). Büyü Mektupları ikilisi benim için ne büyük bir yolculuk oldu ve bunu mümkün kılan herkese teşekkür etmek istiyorum:

İlk olarak, Cennetteki Babama. Sen kalbimin bir parçası ve gücü olmaya devam ediyorsun.

Benjamin'e, benim iyi yarıma. Hayatta el ele yürümek isteyeceğim başka kimse yok. Bu yıl için kelimelerimiz: bahçe, büyüme, cesaret ve bal arıları.

Sierra'ya, her zaman. Artık on iki yaşındasın ve ben yazarken çoğu zaman uyuyor olsan bile seninle geçirdiğim her günün tadını çıkarıyorum.

Annem ve babam ile kardeşlerim Caleb, Gabriel, Rome, Mary ve Luke'a. Heyecanımı paylaştıkları, çıkardığım tüm kitaplara cesurca ayak uydurdukları ve bana destek oldukları için her zaman güvendiğim. Kayınvalidem-Ted ve Joy'a ve sevgileri bana yol gösterici bir ışık olan büyükanne ve büyükbabama.

En sevdiğim arkadaşlarımdan biri ve korkusuz eleştirmen ortağım olan Isabel Ibañez'e, kelimenin tam anlamıyla bu kitabın bir ya da iki (ya da üç!) bölümünü kurtardı.

Menajerim Suzie Townsend'e. Sekiz yıldır birlikte çalışıyoruz ve her biri harikaydı. En iyi yayıncı eş olduğun için teşekkür ederim.

Bir ışık ve cesaret kaynağı olan Sophia Ramos'a Her zaman dört gözle beklediğim e-postalar. Olivia Coleman'a, her zaman yanımda olduğu ve sahne arkasındaki tüm önemli şeyleri takip etmeme yardımcı olduğu için. Birlikte çalışmak bir rüya olan New Leaf ekibine: Joanna Volpe, Kate Sullivan, Tracy Williams, Keifer Ludwig, Pouya Shahbazian, Katherine Curtis, Hilary Pecheone ve Eileen Lalley.

Editörüm Eileen Rothschild'a. Beni 26 Temmuz Çarşamba öğleden sonra saat 17:17'de aradığın (ama cevap vermediğim) o anı asla unutamayacağım.

çünkü NY'dan bir spam numarası olduğunu düşündüm!), ve sonra bana göndermeye devam ettiğiniz e-posta (konu satırı *Rebecccccaaaa!!!!*) ve *Divine Rivals'ın NewYork'ta* 1 numaraya yükselmesiyle ilgili paylaştığınız inanılmaz haber

Times'ın en çok satanlar listesinde, yayınlandıktan on altı hafta sonra. Duvara çerçeveletip asmam gereken bir e-posta (Kitt'in bunu onaylayacağından eminim). Ama o anı sizinle paylaşmak ne büyük bir keyif ve onur. Bu ikiliyi sevdiğiniz ve desteklediğiniz için teşekkür ederim.

Wednesday Books'taki inanılmaz ekibime, bu ikiliyi gerçekten parlatmak için çok fazla sevgi ve zaman harcadılar ve yolun her adımında beni desteklediler: Meghan Harrington, Alexis Neuville, Lisa Bonvissuto, Brant Janeway ve Sara Goodman. Birlikte çalışmak için daha mükemmel bir ekip hayal edemezdim. Kitap kapaklarım üzerinde sihirli bir şekilde çalışmaya devam eden Olga Grlic'e. Yapım editörüm Melanie Sanders'a ve "vestige" kelimesini doğru kullandığımdan emin olan Angus Johnston'a (her yazarın sık sık değiştirdiği ve yanlış kullandığı sorunlu kelimeler vardır ve "visage/vestige" bu kitap için benim kelimelerimdi).

Divine Rivals ve *Ruthless Vows*'un sesli kitaplarının mükemmel olmasını sağlayan muhteşem Macmillan Audio ekibime: Katy Robitzski, Amber Cortes, Chrissy Farrell ve Claire Beyette. İnanılmaz yetenekli Iris ve Roman'a hayat veren anlatıcılar: Rebecca Norfolk ve Alex Wingfield.

Bu ikiliye havuzun ötesinde sevgi dolu bir yuva veren harika İngiltere ekibime: Natasha Bardon, Vicky Leech, Elizabeth Vaziri, Chloe Gough, Fleur Clarke, Kate Fogg, Rachel Winterbottom, Ajebowale Roberts, Robyn Watts ve Kim Young.

Iris ve Roman'ın illüstrasyonları tek kelimeyle muhteşem olan ve İngiltere baskıları için çok güzel kapaklar yapan Kelley McMorris'e.

Divine Rivals turunda bana katılan ve benimle birlikte kutlama yapan yazarlara: Margaret Rogerson, Rena Barron, Emily Bain Murphy ve Gina Chen. Bana zamanınızı ve dostluğunuzu ayırdığınız ve her etkinlikten önce benimle bir yemek paylaştığınız için teşekkür ederim.

Kitapçılara ve kitapsever şirketlere
Bu seriye muazzam destek: Little Shop of Stories, Barnes & Noble, Books-A-Million, Book of the Month, OwlCrate ve FairyLoot.

Son teslim tarihlerinin doğası ve bu teşekkürleri ne zaman teslim etmem gerektiği nedeniyle burada atladığım veya bahsedemediğim birkaç isim olabilir ve sadece bu kitaba verdiğiniz tüm sevgi ve sıkı çalışma için teşekkür etmek istiyorum. Siz olmasaydınız bugünkü haline gelemezdi.

Ve son olarak, size. Okuyucularıma. Hikayelerimi sizlerle paylaşmak benim için en büyük onurdur ve tüm sevginiz, eleştirileriniz, güzel paylaşımlarınız, hayran sanatınız ve ağızdan ağıza yayılan önerileriniz için sonsuza dek minnettar olacağım. Benim için desteğiniz kitaplar onlara kanat verdi. Hikayelerimin uçuşa geçmesini ve raflarınızda bir yuva bulmasını izlemek hayatımın en büyük mucizelerinden ve sevinçlerinden biri oldu (ve olmaya devam edecek).

Her zaman kelimeler ve sihirle
sizindir,

RJR

REBECCA ROSS TARAFINDAN DA

KADANS UNSURLARI DUOLOJISI

Büyülü Bir Nehir

Sonsuz Bir Ateş

YA ROMANLARI

Kılıç ve Şarkı Kardeşleri

Düşler Altında Yatıyor

KRALIÇE'NİN YÜKSELİŞİ DUOLOJISI

Kraliçe'nin Yükselişi

Kraliçe'nin Direnişi

BÜYÜLEYİCİ MEKTUPLAR

İlahi Rakipler

Yayıncı Hakkında

Avustralya

HarperCollins Publishers Australia Pty. Ltd.
Level 13, 201 Elizabeth Street
Sydney, NSW 2000,
Avustralya
www.harpercollins.com.au

Kanada

HarperCollins Kanada
Bay Adelaide Centre, East Tower
22 Adelaide Street West, 41. Kat
Toronto, Ontario M5H 4E3,
Kanada www.harpercollins.ca

Hindistan

HarperCollins India
A 75, Sektör 57
Noida, Uttar Pradesh 201 301, Hindistan
www.harpercollins.co.in

Yeni Zelanda

HarperCollins Publishers New Zealand
Unit D1, 63 Apollo Drive
Rosedale 0632
Auckland, Yeni Zelanda
www.harpercollins.co.nz

Birleşik Krallık

HarperCollins Publishers Ltd.
1 London Bridge Street
Londra SE1 9GF, Birleşik
Krallık
www.harpercollins.co.uk

Birleşik Devletler
HarperCollins Publishers Inc.
195 Broadway
New York, NY 10007
www.harpercollins.com

Daha Fazla Çeviri Kitap İçin
Bizi Telegramda Takip Edin.

TİK TİK

